

ГЛЕН КУПЪР ДУПКА В ТЪКАНТА

Част 1 от „Прокълнати“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2014

chitanka.info

*Да слезеш в Аверн не е трудно,
ден и нощ черният Дит
е разтворил широко вратите,
но да извърнеш пак стъпки,
на белия свят да излезеш,
то е труд, мъка.*

Вергили
й, „Енеида“^[1]

1.

Емили чу бързо приближаващите стъпки зад гърба си. Преди да се обърне срещу заплахата, тя напрегна мускули и пое дълбоко дъх.

Издиша рязко при вида на мъжа с ножа.

Още от дете я бяха учили да не се изправя срещу опасността, а да бяга от нея, но сега това бе немислимо. Нападателят бе само на една ръка разстояние и устремът на движението му даваше предимство. Тренираните ѝ рефлексии се задействаха.

Отби ножа с рязък страничен удар с лявата си ръка и атакува с дясната, улучвайки гърлото с основата на дланта си.

Щом мъжът залитна назад, Емили стъпи стабилно и го изрита право в слабините.

Мъжът се свлече на земята.

Ножът все още беше в ръката му, но не за дълго, защото тя нанесе втори ритник в юмрука му и оръжието отлетя.

После тя побягна.

В помещението гръмнаха аплодисменти и одобрителни възгласи.

— Ето така се прави. Дами и господа, това е крав мага. — Дрезгавият глас на Джон Кемп се извиси над глъчката. — Добра работа, доктор Лаути — похвали я той, след което се обърна към присъстващите. — Забелязахте ли как се защити и атакува едновременно? Точно това искам да научите всички.

Емили прие с грациозен поклон похвалите и се усмихна, когато Джон дискретно я перна по задника, докато минаваше покрай него. Седна на мястото си сред останалите курсисти, а нападателят нагласи защитните си подплънки, готов за следващата жертва.

След края на часа курсистите си събраха нещата и излязоха от почивния център. Емили изобщо не бързаше и когато останаха само двамата с Джон, той бавно приближи и нежно я взе в обятията си.

— Бих могла да те отблъсна — каза тя, когато устните им се разделиха.

— Радвам се, че не ми отвърна с бърз ритник по макаричките.

— Господи, направо си несравним в подбирането на сравнения.

— Животът е постоянно учение.

Двамата бяха симпатична двойка. Емили бе висока, но Джон я надвишаваше с една глава. Той бе тъмен, с късо подстригана кафява коса, гъста като конска грива, и кестеняви очи. Тя бе синеока естествена блондинка, имаше лекия акцент и упоритостта на шотландския си баща и светлата кожа и стоицизма на шведската си майка. Джон пък беше типичен американец. И двамата бяха със спортни фигури. Работата му често изискваше физическо натоварване и на четиридесет и три той все още беше във върхова форма, с дълги крайници и широк гръб. Тя бе на трийсет и седем. Работеше на бюро. Трябваше да полага усилия да се поддържа и курсовете на Джон по израелска самозащита бяха едно от средствата да го прави.

— Трябва да бягам — каза тя.

— Какво ще правиш довечера?

— Налага се да се върна в лабораторията. „Херкулес“ стартира след два дни.

— Надявах се да прекараме заедно нощта.

— Луда съм по теб, но точно сега „Херкулес“ ме подлудява повече.

— Нервна ли си?

— Ти как мислиш?

— Вчера в един жълт вестник излезе статия, че „Херкулес“ щял да създаде микроскопични черни дупки, които щели да унищожат света.

— Не затормозявай хубавата си главица — рече тя. — Няма да пратим чудесната ни планета по дяволите. Повече се тревожа, че ще потрошим играчка за трийсет милиарда долара. Подобно нещо страшно ще ядоса мама и тате. И между другото, защо четеш боклучавите таблоиди?

— Защото на третата страница има момичета.

— Така си и знаех.

— Когато експериментът тръгне, искам да подновим нашите преспивания.

— Превръщат се в нещо като навик, а?

Той прокара големите си длани по гърба ѝ.

— Имам и по-лоши навици. Казвали са ми, че имам пристрастяваща самоличност.

— Мисля, че аз ти го казах.

— Лекувам някои от лошите навици.

— Пушене — да. Жени — да се надяваме, че с изключение на благоверната, също. Пиячка — е, работим по въпроса.

— Животът ми, сведен до списък.

Тя го целуна отново и се отдръпна.

— Освен вехненето по мен, с какво смяташ да запълниш вечерта?

— Сигурно ще пусна пералнята.

— Гледай да разделиш бялото пране от цветното.

— Щом го чувам от човек, занимаващ се с физика на елементарните частици, ще приема съвета сериозно.

В осем вечерта главната лаборатория на МААК беше оживена като през деня. Колайдерът бездействаше две години и натискът за успешно и навременно рестартиране се усилваше. Повреда в една от намотките бе довела до изключване на магнит, последвано от експлозия на хелий и пожар. Нужни бяха шейсет милиона долара за смяната на над сто повредени свръхпроводящи магнити и поставките им и за почистване на замърсените вакуумни тръби. Политическите поражения обаче бяха по-трудни за поправяне. Политиците от двете страни на Атлантика виеха за кръв. Пръскането на милиарди за изследване на екзотични субатомни частици беше трудно за преглъщане и в най-добрите времена.

Като директор на проект „Херкулес“, Емили носеше главната отговорност за провеждането на стартовите симулации и затова тази вечер беше ангажирала голяма част от капацитета на главния компютър.

— Почти приключихме, нали?

Тя не откъсна поглед от екрана.

— Почти, Хенри. След около четиридесет минути.

Хенри Куинт, с невъзмутима физиономия и четвъртита челюст, никога не хвалеше и не кастреше хората си право в лицето. Въпреки схващането, че американските мениджъри са прями, Куинт си

служеше по-византийски начини да решава организационни въпроси и предпочиташе хората да научават мнението му косвено или чрез намеци.

— Разбирам. Инженерите чакат. Трябва им много изчислителна мощ за тестване на намотките.

— Четиридесет минути.

— Чух. Ще им кажа да се свържат директно с теб, ако времевата рамка е проблематична.

Генералният директор на МААК излезе, оставяйки я да си мърмори гадости под нос. Куинт беше неин шеф от шест години, но тя така и не се сближи с него. За разлика от предишния ѝ шеф, който беше фанатично предан на работата си, Куинт бе повече администратор, отколкото учен. Емили не поддържаше никакви връзки с него извън работата. Не така стояха нещата с общителния му предшественик. Пол Лумис ѝ липсваше до болка. Единствените неща, които я караха да продължи, бяха „Херкулес“ и перспективите за сливането.

Надяваше се, че след сливането всичко ще стане по-розово. Поне щеше да има друг генерален директор.

Масивният англо-американски колайдер беше огромният братовчед на Големия адронен колайдер на ЦЕРН в Швейцария. Швейцарският ускорител, който беше истински гигант навремето, имаше двайсет и седем километрови тунели дълбоко под швейцарската и френската провинция. МААК беше шест пъти по-голям, с дължина около сто и осемдесет километра. Тунелите, следващи грубо М25, която обикаляше Лондон и предградията му, бяха прокопани на около сто и петдесет метра под магистралата. Комплексът на главната лаборатория се намиреше източно от Лондон, в Дартфорд, и представляваше купчина архитектурно незабележителни постройки в покрайнините на големия град.

МААК беше построен с намерението да бие Големия адронен колайдер по типичния за американците начин — „моето е по-голямо от твоето“. Когато се оказа политически трудно програмата да си намери дом на американска земя, британците бяха привлечени като партньори и след милиарди долари и десетгодишен строеж МААК отново беше готов да заработи. Ако всичко минеше добре, „Херкулес I“ щеше да изстреля протони на два лъча с мощност 20 TeV под английската

провинция, които да се сблъскат с много по-голяма сила, отколкото бяха възможностите на адронния колайдер. И ако експериментът минеше без значителни проблеми, „Херкулес II“ щеше да увеличи енергията до теоретичния ѝ максимум от 30 TeV на лъч. Ако гравитоните съществуваха, при такива чудовищни енергии МААК имаше добър шанс да ги засече.

Гравитони.

Субатомните частици на три от четирите фундаментални сили в природата вече бяха открити. Фотонът беше частицата на електромагнетизма. Глуоните бяха частици на силното взаимодействие, което задържахше атомните ядра в едно цяло. W и Z бозоните бяха носители на слабото взаимодействие, на което се дължеше радиоактивното разпадане. Оставаше единствено гравитацията. Всички обединяващи теории на физиката предсказваха съществуването на гравитона, но той никога досега не е бил наблюдаван. Именно гравитонът бе голямата награда.

Гравитацията беше най-слабата от всички фундаментални сили, а колкото по-слаба е една сила, толкова повече енергия беше нужна за засичането ѝ. Така се появи „Херкулес“. Експериментите ATLAS и CMS в адронния колайдер най-сетне бяха успели да открият неуловимия бозон на Хигс. Ако всичко минеше добре, експериментът „Херкулес“ в МААК щеше да ги надмине с откриването на гравитона.

Емили завърши симулацията и освободи компютъра за инженерите. Протегна се и прекоси помещението до работното място на Матю Копенс. Матю бе първият доведен от нея в лабораторията — всеотдаен млад мъж, завършил с отличие физика в Оксфорд, с когото се бяха запознали в ЦЕРН, където работеха по програмата ALICE. Когато Пол Лумис я покани в МААК, Емили убеди Матю да стане неин пръв заместник. Получи се лесно, тъй като съпругата му не можеше да понася Швейцария. Най-големият им син беше аутист и двамата намираха швейцарските училища за студени и равнодушни.

Оплешивяващият и слаб Матю се беше навел над купчина разпечатки.

— Още ли се безпокоиш за стрейнджлети? — попита Емили.

Той я погледна.

— Познаваш ме.

— Виж, Матю, радвам се, че след като Пол го няма, някой продължава да се тревожи за най-лошите възможни сценарии, но шансът „Херкулес I“ да произведе стрейнджлети е горе-долу същият като да спечелиш джакпота на националната лотария три последователни седмици. Пък и действаме стъпка по стъпка. Няма да стигнем до трийсет тераелектронволта, докато не сме сигурни, че при двайсет е безопасно.

Той кимна и се извърна.

— Добре ли си? — попита го тя.

— Нищо ми няма. Малко съм уморен, но предполагам, че с всички ни е така.

— В семейството всичко наред ли е?

— Всичко е наред, Емили.

Тонът му бе леко напрегнат и затова тя го остави на мира и тръгна към кухнята да си направи чай.

Джон Кемп живееше в нов апартамент само на пет километра от МААК. Беше се нанесъл там преди малко повече от две години, с което постави рекорд за най-дългото си пребиваване на едно и също място като възрастен. В съзнанието му се беше промъкнало известно домошарство и за първи път в живота си започваше да обръща внимание на неща като комплекти спално бельо и кухненски прибори. Приписваше това на Емили. Преди рестартирането на „Херкулес“ да се намеси в ежедневието им, тя оставаше при него две-три нощи седмично и настояваше за оправено легло и прилично оборудвана кухня. Дневната обаче беше типична за Кемп с големия телевизор „Самсунг“, предаващ първенствата по футбол и бейзбол, добре зареден бар, рафтове от ИКЕА, пълни с исторически и военни книги, и със снимки в рамки, на които прегръщаше през раменете ухилени бойни другари.

Джон се беше настанил на канапето и се трудеше върху голяма кутия бира. Звукът на телевизора беше изключен и той четеше книга за военните кампании от епохата на кръстоносните походи, когато звънецът иззвъня. Гол до кръста и със смъкнат клин, той се усмихна и се обърна към вратата.

— Добре дошла! Имаш ключ.

Звънецът отново иззвъня и той стана да отключи.

— Нали каза, че няма да идваш?

Но когато отвори вратата, на прага не стоеше Емили.

— Здравсти, страннико — поздрави високата чернокоса красавица.

— Господи, Дарлийн — изненада се той и повдигна клина си.

— Надявам се, че не се натрапвам. Сам ли си?

— Да, в момента. Ама че изненада.

Той я покани да влезе и я посрещна със задължителната прегръдка.

— Минавам през Лондон. Утре пътувам за Милано. Реших да се възползвам от възможността и ето ме тук.

— Как ме откри?

— Майк имаше адреса ти, но не и телефонния ти номер. Не фигурираш в указателите. Нямах представа, че Дартфорд е толкова далеч. Броячът навъртя сто и шейсет паунда.

Джон поклати глава. Беше взела такси от Пикадили. Типично за Дарлийн. Колата още чакаше отпред, готова да я върне обратно в центъра на Лондон. Тя плати на шофьора и Джон взе багажа ѝ.

Когато влезе, Дарлийн се огледа.

— Предишният ти апартамент в Лондон приличаше на студентска квартира. Да не би да се е появила укротителка на лъвовете?

Тя съблече лъскавото си кожено яке. Беше облечена като модел. А и беше модел.

— Не съм сам, ако това питаше. Нещо за пиене?

— Помниш ли как обичам мартинито? Можеш ли да ми направиш?

— Помня и мога.

Той извади лед от фризера и напълни шейкъра, докато тя се настаняваше на канапето.

— Не мога да повярвам, че гледаш крикет.

Той изключи телевизора с дистанционното и промърмори:

— В буря всяко пристанище е добре дошло.

— Май не се радваш да ме видиш.

— Не мога да кажа, че преливам от щастие, ако трябва да съм честен.

Той сипа мартинито във водна чаша и се извини, че няма маслини и подходящи чаши.

Дарлийн отпи дълга глътка.

— Всичко ми е малко мътно — каза тя. — Аз ли скъсах с теб, или ти с мен?

Той си отвори нова кутия бира.

— Ти кръшкаше, аз също кръсках. Но аз бях по-докачливият, ако не се лъжа.

— Все използваш някакви странни думи.

— Бях по-вбесеният.

— Мъжете сте толкова деликатни — изсумтя Дарлийн. — Какво представлява тя?

— Коя?

— Новата ти приятелка.

— Не е твоя работа.

— Добре. Защо напусна дипломатическия корпус?

— Ами реших, че нямам никакво желание да посрещам някой куршум, предназначен за посланика. Беше истински боклук.

— Не можеш ли да даваш истински отговори на истински въпроси?

— Изкарах двацет години и се пенсионирах. Тук ми се отвори възможност за работа. Пък и развих вкус към английската бира.

— А приятелката ти? И тя ли е англичанка?

— Както вече казах, не е твоя работа.

— Мога ли да запаля?

— Терасата е нагам.

Тя допи бързо мартинито си и помоли за второ. В шейкърта беше останало още малко.

— Ще имаш ли нещо против да остана? Пътят обратно до Лондон е дълъг.

Той сви рамене.

— Чаршафите в стаята за гости са чисти. Утре излизам рано за работа.

— Мога ли да ползвам душа?

Той посочи.

— Нагам.

Тя се усмихна и взе мартинито със себе си.

Джон се заслуша в звука на течащата вода и се хвана, че си я припомня как изглежда гола. Беше слаба, но за разлика от повечето ѝ посестрими бе закръглена там, където имаше значение. Навремето той често влизаше под душа с нея за малко мокри забавления. После си спомни що за кучка беше и тутакси изключи мисленото порно.

Когато тя излезе, той изруга — беше избрала да се появи по черен сутиен и прашки, прибрала мократа си коса в тюрбан. Приличаше на смугла екзотична богиня.

— Господи, Дарлийн. Нямам интерес да подновявам нещата с теб.

Тя се приближи.

— Така ли му казват? Подновяване?

Той не отстъпи.

— Виж. Ти не ме харесваш и аз не те харесвам. Нещата стояха така, когато скъсахме. Нали помниш?

— И двамата сме възрастни хора. Утре няма да съм тук. Какво толкова? Споменах ли, че ми липсваше?

— Не ти липсвам. Просто си малко пияна и много разгорещена.

Тя пристъпи плътно до него, плъзна ръце по гърба му и ги пхна под еластичния клин.

— Случилото се в Дартфорд си остава в Дартфорд, нали, Джон?

Той затвори очи и вдъхна парфюма ѝ. Толкова лесно бе да остави ръцете си да побродят по тялото ѝ.

Но трескавите му мисли рязко прекъснаха, когато ключалката изщрака.

Успя да се отдръпне от Дарлийн, но тя беше само на педя от него, когато Емили влезе. Усмивката ѝ се стопи бързо като масло в нагорещен тиган.

— Не е това, което изглежда.

— Не мога да повярвам — промълви Емили.

Дарлийн изобщо не се смути.

— Здравсти. Аз съм Дарлийн. Стара приятелка на Джон.

— Появи се най-неочаквано от Ню Йорк — едва-едва продума Джон. — Емили, нямах намерение...

Тя не му даде да продължи. Изгледа го ледено и без нито дума се обърна и затръшна вратата след себе си.

Дарлийн скръсти ръце на гърдите си и на лицето ѝ заигра лукава усмивка.

— Изглеждаше приятна.

Джон тръгна към вратата, но после реши, че е безсмислено да я гони. Емили никога нямаше да му повярва. Знаеше каква е репутацията му и редовно му подмяташе шеговити закачки по темата. Тази вечер обаче нямаше да има шеги и прошка. Честно казано, той сам не си вярваше. Като едното нищо нямаше да успее да се откъсне от благоуханните извивки на Дарлийн. Пльосна се на фотьойла и закри лице с длани.

Дарлийн придърпа постелката на канапето и се загърна в нея, сякаш внезапно засрамена от голотата си.

— Господи, Джон, мислех си, че никога няма да видя този ден.

— За кой ден по-точно става дума?

— Денят, в който наистина си влюбен в някого.

Американците в МААК го наричаха деня на играта, а англичаните — деня на мача. „Херкулес“ имаше зелена светлина и още в пет сутринта паркингът започна да се пълни с колите на персонала, готов за началото в 10:00.

Джон беше пристигнал час преди всички други и паркира на отреденото му място като началник на сигурността. От офиса си над земята той държеше под око пристигащите и когато забеляза Емили да слиза от колата си, побърза да я пресрещне в лобито.

— Хей. — Това бе всичко, което успя да измъдри.

— Не искам да говоря с теб.

Беше го избягвала предишния ден, отказваше да приема обажданията му и да отговаря на есемесите. На срещата на екипа на „Херкулес“, където се взе решение да стартират експеримента, тя седеше от другата страна на масата срещу Джон и в продължение на повече от час старателно избягваше погледа му.

Джон говореше тихо. Двама от хората му бяха на рецепцията.

— Чувствам се ужасно.

— Радвам се да го чуя. Трябва да вървя, Джон. Днес умът ми е далеч от теб.

— Да поговорим по-късно?

Тя мина покрай него.

— Съжалявам — тихо рече той, но Емили вече я нямаше.

Джон знаеше колко много означава днешният ден за нея.

— Успех — добави той под нос.

Върна се в офиса и при него дойде заместникът му Тревър Джоунс за планираната среща за справянето с медийната напаст. Тревър бе ямаец второ поколение, без никаква следа от островния акцент на родителите си. Беше истински представител на Ийст Енд, държеше се с онази наперена самоувереност, характерна за израсналото на улиците лондонско хлапе. На двайсет бе постъпил в градската полиция като ефрейтор, три години по-късно беше повишен в сержант и започна бързо да се издига. И тогава се случиха атентатите от 7 юли. Той беше лично отговорен за овладяването на ситуацията с автобуса бомба. Още тогава реши, че трябва да направи нещо. Постъпи в армията, издигна се бързо и стана обсипан с награди сержант от Кралската драгунска гвардия. Когато Джон започна да търси заместник-началник на охраната на лабораторията, заявлението на Тревър рязко изпъкна сред всички други. Осигуряването на сигурността в МААК беше спокойно и еднообразно занимание, типично за частния сектор, но Джон разчиташе на хора с богат опит. Тревър беше служил в Ирак и Афганистан, в същите горещи точки, където и самият Джон бе воювал като майор от „Зелените барети“. От гледна точка на Джон, ако човек може да командва успешно хора в бойна ситуация, със сигурност ще успее да се справи и с охраната на цивилна високоенергийна физична лаборатория.

— Готови ли сме да наричаме няколко протонски задници около Лондон?

— Обратното броене още върви — мрачно отвърна Джон.

Тревър го изгледа, сякаш беше някакъв лабораторен образец.

— Изглеждаш като лайно, ако позволиш да изразя мнението си — заяви той, цъкна с език и седна. — Всичко наред ли е?

— Направо идеално — неубедително излъга Джон. — Да прегледаме протоколите още веднъж, а?

Тревър го дари с характерната си слънчева усмивка.

— Точно затова съм тук, шефе.

Петнайсет минути преди началото Емили беше на работната си позиция в огромната подземна контролна зала. Пред нея имаше стена от плоскоекранни монитори. Матю Копенс и останалите от екипа ѝ бяха на работните си станции, подредени амфитеатрално на концентрично издигащи се, покрити с мокет полукръгове. Хенри Куинт нямаше конкретни отговорности по време на стартовата процедура, освен да одобри последното броене, и затова стоеше на най-горния пръстен и натрапчиво щракаше с химикалката си.

— Каква е температурата? — попита Емили. Напрежението в гласа ѝ се долавяше ясно.

— Стабилна, на 1.7 келвина — отвърна специалистът по охлаждането.

— Добре. Да включим синхротрона.

Сега МААК беше официално най-студеното място на планетата, по-студено и от открития космос.

Близо четиресет хиляди тона течен азот бяха охладили пет хиляди тона хелий до 4.5 К, или -268.7 °С. След това хелият беше изпомпан в двайсет и петте хиляди магнита на МААК и хладилните агрегати охладиха магнитите до работната температура 1.7 К.

Всеки магнит беше дълъг петнайсет метра и тежеше трийсет и пет тона. Намотките им бяха изработени от жички от ниобий и титан, седем пъти по-тънки от човешки косъм. В развито състояние нишките можеха да достигнат до Слънцето и обратно двайсет и пет пъти. При температура 1.7 К те ставаха свръхпроводници, провеждаха електричество без съпротивление и генерираха мощните магнитни полета, необходими за изкривяването на протонните лъчи около масивния овал.

След това в усилвателите щяха да се вкарат оловни йони и да се насочат към синхротрона, където щяха да бъдат ускорени и прехвърлени в колайдера. Там двата лъча протони, движещи се в противоположни посоки, щяха да се ускорят допълнително в малките си тръби до скоростта на сблъсък при 20 TeV, изминавайки сто и осемдесетте километра около Лондон с почти светлинна скорост, или единайсет хиляди обиколки в секунда.

При приближаването на точката на сблъсък в мюонния детектор, представляващ седеметажно чудовище, разположено само на три метра под контролната зала в Дартфорд, лъчите щяха да бъдат

стеснени до около една трета от дебелината на човешкия косъм, за да се увеличи вероятността от сблъсък на протони. И когато лъчите се сблъскат, те щяха да отделят енергия от 2000 TeV, най-високата, постигана някога в ускорител, генерирайки температури, петстотин хиляди пъти по-високи от температурата в центъра на Слънцето.

Джон наблюдаваше контролната зала и различни части от лабораторията на мониторите в офиса си. Гледаше как журналистите се събират в центъра за посетители и как ято от микробуси със сателитни антени изпълва паркинга. Вниманието му обаче беше насочено най-вече към Емили и той беше включил звука, за да слуша разговорите в контролната зала.

— Добре, кажете ми, когато синхротронът достигне пълна мощност — каза Емили пет минути преди старта.

— Пълна мощност, ускорение двеста гигаелектронволта — не след дълго обяви един техник.

— Добре. Четири минути до инжектирането в МААК.

Емили премина на френски, за да попита шефа на спектроскопския екип Давид Лорен дали мюонният детектор работи. Това беше стара шега помежду им. Немският ѝ беше отличен, тъй като след защитата на дисертацията си беше специализирала в Улм, но френският ѝ бе оскъден. Лорен ѝ се усмихна и каза, че системите му работят.

Една минута преди старта Емили започна инжектирането и пълненето на оръдията за частици с оловен газ, а трийсет секунди преди началото официално се обърна към Хенри Куинт за окончателно одобряване на изстрелването на лъчите.

Десет секунди преди старта Куинт каза просто:

— Продължете.

Емили кимна отсечено на Матю Копенс.

Джон гледаше устните ѝ на монитора, докато тя отброяваше последните секунди, и се питаше дали някога ще ги целуне отново.

— ... четири-три-две-едно. Начало.

На елиптичната карта на МААК, показана на най-големите екрани в контролната зала, на мястото на синхротрона, намиращ се западно от Дартфорд, се появиха две точки, червена и зелена. Те се задвижиха в противоположни посоки около Лондон. Макар че пътищата на протонните лъчи бяха графично изобразени е

периодичност една обиколка на секунда, всяка описана елипса представляваше всъщност все повече и повече хиляди обиколки.

Присъстващите в контролната зала нададоха ликуващи възгласи, но Емили ги накара да млъкнат и започна да обявява покачващата се енергия.

Този път тя се обърна към Лорен на английски.

— Давид, как изглежда детекторът?

— Вече имаме следите от първия сблъсък.

— Един по-малко, остават стотици трилиони — отвърна тя.

Джон беше увеличил образа ѝ. Помисли си, че тя изглежда невероятно щастлива в този момент.

Емили продължаваше да обявява нивата на енергията.

— Петнайсет тераелектронволта, шестнайсет, седемнайсет, осемнайсет, деветнайсет, дваисет. Пълна мощност!

В залата се разнесоха нестройни аплодисменти.

Внезапно Емили ахна. Мониторът показваше, че енергията се повишава.

— Матю! — извика тя. — Какво става? Дваисет и два тераелектронволта и се покачва?

Матю я погледна и устните му оформиха „Съжалявам“.

— Как така съжаляваш? Кой е позволил това?

— Аз, доктор Лаути — обади се Хенри Куинт от най-горния ред на амфитеатъра.

— Защо не ми беше съобщено? — остро попита тя.

— Да го обсъдим по-късно насаме, а? — предложи Куинт.

— Неприемливо е. Кажете ми веднага. Защо не ми беше съобщено?

— Защото нямаше да се съгласите. Решението е мое и само мое — отвърна Куинт. — Необходимо е за оцеляването на МААК. А сега бъдете така добра да продължите до трийсет тераелектронволта.

Емили впери яден поглед в Матю.

— Действал си зад гърба ми?

— Той ме принуди, Емили — със скръбен тон се оправда Матю. — Каза ми, че ще бъда уволнен, ако ти съобщя.

Горе в офиса кръвта на Джон кипна. Ясно виждаше болката от предателството, изписана на лицето на Емили. Хенри Куинт беше шеф и на Джон и той споделяше не особено доброто мнение на Емили за

него. В този момент страшно му се искаше да забие юмрук в лицето му.

Тревър Джоунс изникна до него.

— Безопасно ли е, шефе?

— Емили май не смята така — промълви Джон.

Емили гледаше безмълвно как енергията на сблъсъка продължава да расте. Основната цел на „Херкулес I“ беше да прецени безопасността на 20 TeV, преди да преминат този праг. Много добре разбираше какво прави Куинт. С един замах беше изхвърлил съображенията за безопасност през прозореца в името на политиката.

— Двайсет и шест тераелектронволта — прошепна тя. — Двайсет и седем, дваайсет и осем, дваайсет и девет.

Когато системата показва 30 TeV, тя слезе в големия полукръг в центъра на амфитеатъра и застана с гръб към мониторите, обърната към Куинт и смълчания ѝ научен екип. Джон я следеше на една от камерите, разтревожен от изписания на лицето ѝ страх.

— Трябва незабавно да слезем до дваайсет тераелектронволта — с равен глас каза тя. — Матю, бъди така добър.

— Отменено — заяви Куинт. — Аз поемам цялата отговорност.

— Доктор Куинт, ако не позволите на доктор Копенс да намали мощността или да прекъсне експеримента, нямам друг избор, освен да подам незабавно оставката си.

— Правете каквото искате, доктор Лаути, но този експеримент ще продължи на трийсет тераелектронволта — повиши тон Куинт.

Учените в контролната зала въртяха глави от Куинт към Емили и обратно. Като че ли никой не обръщаше внимание на мониторите си, докато Давид Лорен не забеляза, че с мюонния спектрометър става нещо.

— Хей! Детекторът полудя! — извика той с пискливия си глас. — Не разбирам каква е причината за тази активност.

Емили се канеше да се втурне нагоре по стълбите към работното му място, когато нещо се случи.

Джон го видя на монитора си и примигна слисано. Преди да успее да каже каквото и да било, Тревър извика:

— Господи? Какво стана, мамка му?

Емили беше изчезнала.

И на нейното място стоеше някой друг.

През следващите часове и дни щяха да пускат безброй пъти записите на този момент, да ги разглеждат кадър по кадър. Камерите с висока резолюция записваха шейсет кадъра в секунда. Каквото и да се беше случило, то бе станало в мига между два кадъра.

На всички записи единият кадър ясно показваше Емили, а на следващия също така ясно се виждаше мъж.

Едър мъж с лъскава черна коса.

В реално време Джон го видя първо в едър план, загледан към камерата с ужасено изражение на грубото си лице. На друг монитор с по-широк ъгъл видя как мъжът тича нагоре по стълбите в контролната зала и разблъсква техниците, сякаш бяха кегли за боулинг.

— Изолирай! — изкрещя Джон на Тревър. — Изолирай лабораторията! Никой да не влиза и да не излиза. Остани тук. Слизам в контролната зала.

— Добре, но какво става, шефе?

— Нямам никаква идея.

И докато тичаше към асансьорите, той извади пистолета си, обзет от гняв и страх за първи път, откакто беше напуснал армията.

---

[1] Вергилий. Енеида. С., Народна Култура, 1980, с. 232. Превод Георги Батаклиев. — Б.ред. ↑

2.

Джон използва охранителната си карта да извика асансьора. Всяка секунда се влачеше като минута, а когато вратата се затвори, спускането до контролната зала изглеждаше твърде бавно за превъзбуденото състояние на ума му.

Когато асансьорът плавно спря, той изхвърча през отварящите се врати и се втурна по коридора, в който учените се мотаеха с озадачени изражения. Онези, които бяха съборени от непознатия, накуцваха или разтъркваха синините си.

— Къде е доктор Лаути? — извика Джон.

Матю Копенс го зяпна втрещено с абсолютно неразбираща физиономия.

— Как е влязъл неканеният гост? — попита Джон. Никой не можеше да му отговори.

— Накъде отиде?

Някой извика, че е тръгнал към стълбището. Точно тогава Джон забеляза доктор Куинт на пода до един от изходите, притиснал ръка към обилно кървящата рана на главата си.

Джон прибра пистолета и вдигна уоки-токито си.

— Тревър, тръгнал е по стълбите! — съобщи той и изрева: — Прекратете експеримента, доктор Копенс! И някой да донесе аптечка.

— Не, оставете го да продължи! Нямаме властта да го прекратявате, господин Кемп — противопостави се Куинт.

— Като началник на охраната имам пълната власт да го направя. Налице е сериозен пробив в сигурността. Доктор Лаути изчезна. Не знаем какво става тук. Ако искате да ме уволните по-късно, добре. Матю, изключи веднага тая проклетия!

Матю нямаше нужда да му се повтаря. Изтича обратно при работната си станция и започна да намалява мощността на магнитите, с което незабавно намали и енергията на сблъсъка. Джон набързо показва на някого как да превърже Куинт, после отново извади оръжието си и се затича към стълбите.

Катеренето по аварийното стълбище беше дълго, сякаш изкачваше трийсететажна сграда. Джон бързаше здравата нагоре и се опита да се свърже с Тревър, но тук нямаше обхват.

Тревър гледаше на екраните как чернокосият мъж тича нагоре по стълбите. На всеки няколко минути спираше да си поеме дъх, но Джон никога нямаше да успее да го настигне. Видя го как се мъчи да се свърже по радиостанцията, но чу единствено шум.

Тревър смени честотата и нареди на охраната в лобито да бъде готова да посрещне неканения гост. После завъртя една от камерите към вратата на стълбището.

— Съборете го и го задръжте. Не го убивайте! — извика той в микрофона си.

Всички входове и изходи на лабораторията бяха заключени автоматично. Тревър изгаряше от желание да слезе да помогне на хората си, но протоколът изискваше някой да остане в командния център.

Охранителите на рецепцията, две здрави момчета, се приготвиха и когато мъжът изхвърча през вратата в лобито, му наредиха да спре. Единият вдигна тазера си.

Мъжът ги изгледа с обезумял поглед. Втурна се към тях като бик към червен плат и блъсна с рамо единия, сякаш беше малко момче, като му изкара въздуха и го просна на пода. Вторият извика и стреля с тазера си. Двете иглички се забиха грубата кафява тъкан на дрехата на мъжа и пушнаха петдесет хиляди волта ток.

Мъжът рухна на земята. Тревър гледаше на монитора и преглътна с мъка, когато натрапникът бързо се надигна и нанесе смазващ удар в челюстта на охранителя, след което грабна пистолета от кобура му и се затича през лобито.

Тревър заряза протокола и изхвърча навън, като вадеше деветмилиметровия си браунинг и се мъчеше да се свърже с Джон.

— Джон, чуваш ли ме?

Уоки-токите изпраця в ръката му.

— Почти стигнах — отговори задъхан глас. — Пипнахте ли го?

Тревър стигна лобито и видя как мъжът отчаяно задържа дръжката на заключената врата, след което заблъска с длани стъклото.

— Стой! — извика Тревър и вдигна пистолета си.

Мъжът не му обърна внимание и започна да рита вратата.

Първият охранител се надигна и извади оръжието си.

— Спри и легни на пода, иначе ще те застреляме — нареди Тревър и пристъпи напред.

Мъжът се обърна за миг. Не произнесе нито дума. Изкривената му, озъбена физиономия казваше достатъчно. Той се извърна отново и Тревър го чу как се мъчи да свали предпазителя на пистолета си и да вкара патрон в цевта.

— Хвърли оръжието, друже — каза Тревър. — Или ще те гръмна. — Свърза се с Джон. — Имаме проблем, шефе. Въоръжен е. Искам разрешение за стреляне на месо.

Сигналът по уоки-токите вече беше силен.

— Застреляй го само в краен случай! Нужен ни е жив и говорещ. Почти стигнах.

Мъжът стреля. Стъклената врата се пръсна. Мъжът изрита останалите парчета стъкло и изскочи навън.

— Стой! — извика Тревър, но когато първият охранител се канеше да дръпне спусъка, той му нареди да свали оръжието си.

Точно тогава Джон изхвърча през вратата на стълбището, като дишаше тежко. С бърз поглед оцени ситуацията. Един от хората му лежеше и стенеше. Тревър и другият охранител бяха заели пози за стрелба, а чернокосият мъж тичаше към паркинга.

— Стреля във вратата, шефе — обясни Тревър.

— Не бива да му позволяваме да се измъкне — извика Джон, докато прекосяваше тичешком лобито. — Можеш ли да го улучиш в крака?

— Ще опитам.

Тревър стреля веднъж, пропусна, прицели се по-добре и стреля отново. Мъжът погледна дясното си бедро, извъртя се и изстреля четири куршума към лобито, пръскайки още стъкло и принуждавайки всички да се хвърлят към най-близкото прикритие.

Джон се озова зад едно от канапетата на рецепцията и предпазливо надникна над облегалката.

— Всички ли са добре? — попита той.

Нямаше улучени.

Той стана навреме, за да види как мъжът хваща една жена на паркинга за посетители, блъска я обратно зад волана на един форд седан и сяда до нея.

— Хвана една журналистка! — извика Джон. — Обади се на полицията, Трев. Ще се опитам да го спра.

Той се хвърли през разбитата врата, подхлъзна се на счупеното стъкло и се затича към паркинга. Но фордът вече беше набрал скорост, облиза бронята на една паркирана кола и се понесе към портала.

— Портал А, портал А! — заговори Джон в уоки-токито си. — Към вас приближава въоръжен мъж със заложник. Запишете номера на колата, но не опитвайте да го спрете. Полицията идва.

Оставаше му само да гледа безпомощно как фордът профучава през отворения портал и завива към центъра на Дартфорд.

Следващите няколко часа бяха трескави и хаотични. Първата работа на Джон беше да разкара журналистите. Те се бяха събрали в медийния център и за щастие никой не бе видял инцидента в лобито. Тръгнаха си, меко казано, с неохота, но нямаха друг избор при засилените мерки за безопасност. На Куинт му шиеха раната на главата и Джон се зае сам с разследването на инцидента. Записите от камерите бяха прегледани, разпитаха всички свидетели от контролната зала. Въпреки очевидното заключение, че Емили буквално се е изпарила, Джон настоя да претърсят всеки сантиметър от лабораторията. Мобилният ѝ телефон беше на работната ѝ станция в контролната зала. Когато издирването не даде резултат, той лично взе ключовете за колата ѝ от кабинета и претърси автомобила на паркинга.

Беше изчезнала. Безследно.

Докато течеше издирването на Емили, Джон натовари заместника си с разследването на загадъчния мъж. Тревър се свърза с полицията, която претърсваше Дартфорд за отвлечената журналистка, лондончанка, пишеща на свободна практика за наука, и остана с криминалистите, които снемаха отпечатъци от всички повърхности, които беше докосвал мъжът. Началникът на пресцентъра на лабораторията състави изявление, че МААК е изключен успешно след неоторизирано проникване на въоръжен мъж, който след това отвлякъл журналистка. Засега никой не беше склонен да разгласява нещо повече.

След два часа Куинт се върна с бинтована глава в лабораторията и събра началниците на кризисна среща. Джон докладва за

издирването на Емили, на поканения гост и за хода на полицейското разследване. Матю Копенс, който не можеше да спре да се тресе след инцидента, ги запозна накратко с протоколите по изключването на ускорителя.

Когато дойде ред Куинт да вземе думата, Джон остана с впечатлението, че директорът е неуверен и объркан. Започна да обяснява надълго и нашироко колко ядосана била госпожа министърът на енергетиката, когато му се обадила в болницата, и колко трудно било да се работи с учени и политици едновременно. Накрая на Джон му писна.

— Вижте, доктор Куинт — каза той. — Точно сега изобщо не ми пука за политическите ви проблеми. Доктор Лаути изчезна! Дори не споменахте името ѝ. Искам да знам какво се случи тази сутрин, по дяволите. Емили беше страшно ядосана, когато ускорителят мина отвъд двайсет тераелектронволта. Тя е главният изследовател и е повече от ясно, че вие и доктор Копенс сте работили зад гърба ѝ, за да прекратите параметрите на „Херкулес 1“.

— Вижте какво, господин Кемп — гневно отвърна Куинт. — Вие сте началник на охраната. Гледайте си вашата работа и оставете науката на учените. И вместо да сочите обвинително с пръст другаде, съветвам ви да посочите себе си. Вие допуснахте безпрецедентен пробив в сигурността по време на вашата смяна. Външен човек е получил неоторизиран достъп до най-уязвимия район на лабораторията. Повярвайте ми, вече запознах министъра с провала ви. Ако ще се търкалят глави, вашата ще е първата.

Най-неочаквано Матю Копенс вдигна наведената си глава и проговори:

— Господин Кемп е абсолютно невинен. Вината е другаде, доктор Куинт. Виновниците сме вие и аз.

Куинт тутакси нареди на всички без Джон и Матю да излязат.

Когато помещението се опразни, той седна на мястото си.

— Доктор Копенс, няма да търпя подобно неподчинение и ви отправям предупреждение. Господин Кемп, сериозно съм склонен да ви освободя от поста ви. Нямах представа за интимните ви отношения с доктор Лаути и се боя, че това пречи на правилната ви преценка на ситуацията. Изисквам обективност от членовете на екипа си, особено в кризисни моменти.

Матю се разхлипа и Куинт и Джон се обърнаха към него.

— Изобщо не биваше да ви слушам — изхленчи Матю. — Изобщо не биваше да предавам Емили.

На бюфета имаше кутия салфетки. Джон я взе и я плъзна по масата към него.

— Добре. Ето какво искам да знам — поде той, без да обръща внимание на каканиженето на Куинт. — Защо надхвърлихте двайсетте тераелектронволта? И ми дайте най-точната си преценка на случилото се. Емили изчезна за по-малко от една шейсета от секундата.

Матю понечи да каже нещо, но Куинт го прекъсна.

— Доктор Копенс, съветвам ви...

— Не можете да ме накарате да си затворя устата — заяви Матю. — Ако искаме да намерим Емили, всичко трябва да бъде изложено.

— Оставете го да говори — настоя Джон. — Или раната на главата ви ще ви се стори като любовна целувка.

Куинт се вцепени от заплахата и млъкна.

Матю смачка мократа салфетка и я метна на масата.

— Всичко беше заради сливането, нали? Всеки знае, че забавянето на МААК е причина за решението за сливането ни с ГАК. И всеки знае, че Гестнер от ЦЕРН ще поеме отговорност за МААК. Доктор Куинт ми каза, че единственият начин да успее да запази позицията си е „Херкулес“ да постигне незабавен успех с нещо по-важно от откриването на бозона на Хигс от ЦЕРН. Според него трябваше да открием гравитона сега, а не след две години с „Херкулес II“. А това означаваше скачане на трийсет тераелектронволта.

— Дори да не е безопасно — вметна Джон.

— Не знаехме, че не е безопасно — с каменна физиономия отбеляза Куинт. — И още не знаем.

— Добре, Матю — рече Джон, сякаш Куинт изобщо не присъстваше в помещението. — Какво според теб стана тази сутрин?

Матю го погледна право в очите.

— Чувал ли си някога за стрейнджлетите?

3.

Матю набързо преповтори наръчника по физика на елементарните частици за лаици. Джон беше чувал някои от термините по време на срещите на екипа, но винаги се изключваше, когато научният жаргон се засилваше. Сега обаче слушаше с цялото си внимание.

Матю обясни, че кварките са фундаменталните частици на материята. Те се комбинират и образуват адрони като протоните и неутроните, строителните блокове на атомните ядра. Има шест различни типа кварки, които са идентифицирани със сигурност и са получили шантави имена през последната половина на миналия век — горен, долен, странен, чаровен, топ и дънен, като всеки тип има различен спин и заряд. Странните кварки са много нестабилни и съществуват за кратки мигове, преди да се разпаднат на по-леки горни и долни кварки. Стрейнджлетите са хипотетични частици, състоящи се от еднакъв брой горни, долни и странни кварки, свързани в едно цяло.

— Хипотетични — презрително изсумтя Куинт. — Чухте ли това, Кемп? Хипотетични.

— Не го отричам — каза Матю. — Но повечето елементарни частици са били хипотетични, преди да се докаже, че съществуват реално.

— Продължавай — подкани го Джон. — Слушам те.

— Смята се — продължи Матю, — че стрейнджлетите е възможно да се получат при някои високоенергийни сценарии, като ранните етапи от формирането на вселената, в неутронни звезди или при пряк сблъсък на космически лъчи.

— Ами в МААК? — попита Джон.

— Точно това е важният въпрос — кимна Матю. — Да, теоретично ускорителите могат да създават стрейнджлети. До днес обаче нито един ускорител, дори адронният колайдер, не е породил подобни частици. Ала тази сутрин ние надскочихме всички енергии на сблъсък, прилагани досега.

— Давид Лорен и хората му анализират данните от спектрометъра. Той ще ми се обади, когато стигне до някакви заключения.

— И какво, ако са се получили стрейнджлети? — попита Джон.

— Отново всичко е хипотетично, но получаването им винаги е било един от онези безкрайно малко вероятни рискови фактори при ускорителите. Според теорията стрейнджлетите, и най-вече заредените отрицателно, ще бъдат много нестабилни, но с растежа на размерите им расте и стабилността им. Катастрофалният сценарий е в общи линии такъв — един стрейнджлет се сблъсква с ядро на обикновена материя и катализира превръщането му в странна материя. При това се освобождава значителна енергия, която създава по-голям и по-стабилен стрейнджлет, който отново се сблъсква с обикновена материя и катализира създаването на още странна материя. И така нататък. Започва верижна реакция, докато цялата обикновена материя на света не се превърне в стопена буца странна материя. Отново хипотетично, това може да се случи за миг.

Джон повдигна вежди.

— Явно не се е случило.

— Явно не, но винаги съм се тревожил за някои по-особени сценарии — каза Матю.

— Като?

— Добре, знам, че навлизам в странни води, и по изражението на доктор Куинт личи как си мисли, че съм на ръба на фантастиката, но вместо катастрофална верижна реакция, включваща огромни количества обикновена материя, е много по-вероятно да се получи ограничено количество странна материя. Това ще включва минимални количества обикновена материя. Получената странна материя ще се разпадне спонтанно и без никакви последствия за частица от секундата.

— Какъв е проблемът тогава?

— Енергията, генерирана при получаването на странната материя, ще бъде огромна, много по-голяма, отколкото при разделянето или сливането на атомните ядра.

— Само че нямаше никаква експлозия — отбеляза Джон.

— Да, нямаше експлозия. Имам предвид отделянето на огромни количества енергия в невъобразимо малък мащаб. Нещо гигантско и

миниатюрно едновременно, ако това изобщо има някакъв смисъл.

— Вижте, само ни губите времето — раздразнено се обади доктор Куинт.

— Моля ви, изслушайте ме. Почти свърших — каза Матю. — Стрейнджлетите може и да са хипотетични като гравитоните, но доктор Куинт и всеки учен, който работи тук, смята, че те ще бъдат открити. Кой знае, след анализа на данните може да се окаже, че сме ги открили днес. Гравитацията е много особено нещо. Тя е нелепо слаба — в края на краищата, когато вдигам тази химикалка, жалките мускули на ръката ми побеждават гравитационното притегляне на цялата планета. Смятаме, че гравитацията е такава слаба сила, защото гравитоните може би се разпространяват не само във видимите измерения, но и във всички допълнителни измерения на вселената. Уравненията на суперсиметрията и струнната теория убедително показват съществуването на допълнителните измерения. Всъщност, повечето от най-добрите теоретични физици днес са на мнение, че като следствие от тези измерения нашата вселена съществува в мултивселена от други вселени, може би безброй. Общуването между тези вселени е невъзможно. Ние сме уловени като мухи на мухоловка в нашето триизмерно пространство в собствената ни вселена. Но гравитацията, която е изкривяване на пространство-времето, е екзотичният пътешественик. Гравитоните могат свободно да преминават до други вселени. Следиш ли мисълта ми?

Джон кимна несигурно.

— Та ето от какво се опасявах и споделих тревогите си с Емили, която правилно ги хвърли в кошчето на малко вероятните събития. Ами ако безпрецедентните енергии на МААК създадат относително големи количества стрейнджлети и гравитони? Ами ако в трилиони и трилиони пъти по-малък от главата на топлийка обем тези стрейнджлети създадат мимолетни, но огромни енергии като онези, които виждаме в самия момент на Големия взрив и които може би сливат обикновената материя и гравитоните? Ами ако резултатът е такъв, че тази материя и гравитоните успеят да минат през някакъв тунел в допълнителните измерения?

Куинт стана.

— Още преди няколко минути прекрачихте границата между науката и фантастиката — заяви той. — Мислех си, че аз съм получил

удар по главата, а ето че заместникът ми намеква, че доктор Лаути е била запратена в някакво друго измерение. Достатъчно. Имам да провеждам важни разговори.

На вратата се почука и Тревър влезе в стаята.

— Съжалявам за прекъсването, но реших, че трябва да знаете. Полицията току-що откри отвлечената кола. Журналистката е мъртва. Вратът ѝ е счупен.

Джон стана и сложи ръка на рамото на Матю.

— Трябва да вървя, но ще си поговорим още. Още много.

Джон поиска от Тревър да го запознае с резултатите от огледа. Криминалистите бяха намерили добри отпечатъци по дръжката на вратата и по някои парчета стъкло. За щастие, чистачката беше почистила и излъскала вратата като част от сутрешните ѝ задължения, така че не беше необходимо да отделят отпечатъците от куп други. Откраднатата кола се обработваше в момента.

— Ще намерят кръв — каза Тревър. — Със сигурност го улучих.

— Колко време ще е нужно за анализиране на отпечатъците?

— Случаят пререди всички на опашката. Вече са ги пуснали в компютъра на IDENTI. Ако е бил арестуван във Великобритания, ще разберем кой е.

— А разпитите на хората от контролната зала? Някой от тях да е чул да казва нещо? Или да е забелязал нещо особено?

— Не е казал нито думичка, шефе. Просто се изнесъл като бик от обора. Но неколцина, които са се оказали най-близо до него, споменаха, че миришел странно.

— На мръсно тяло ли?

— В известен смисъл, но никой не го описа така. По-скоро на разлагаща се плът. На развалено месо.

Джон поклати глава.

— Чудно. Ами дрехите и обувките му? Нещо, което да може да се идентифицира?

— От описанията на хората и от камерите изглежда, че е бил облечен в старо фермерско облекло. Доста груби, шити на ръка дрехи. Не отговарят точно на мярката му. Един от техниците забелязал нещо странно.

- Какво?
- Коланът му бил от връв.
- Връв?
- Да. Парче връв държало панталоните му.

Джон внимателно преглеждаше записите от камерите, когато Тревър се обади.

— Лоши новини, шефе. В националната база не са открити съответствия на отпечатъците на пръстите и дланите.

— По дяволите. Докога стига базата данни?

— До осемдесет и седма.

— Онзи тип изглеждала към четиресетгодишен, така че би трябвало да е вътре. Като съдя по това колко бързо прибягна до насилие, бих се изненадал, ако няма досие. Може да не е британец. Можеш ли да пуснеш отпечатъците през Европол, Интерпол и ФБР?

— Вече е направено.

— А кръвта?

— Нея ще я пуснат през ДНК базата данни. Ще отнеме няколко дни, но щом нямаме отпечатъци, не храня особени надежди и за ДНК.

— Ясно. Отивам да говоря с Матю. Той има някаква смахната теория.

— Така ли? Какво казва?

— Просто ми повярвай. Смахната е.

Матю бе в кабинета си и преглеждаше данните от спектрометъра с Давид Лорен.

— Открихте ли нещо? — попита Джон.

— Резултатите са предварителни — каза Матю. — При нормални обстоятелства дори не ги обсъждаме на този етап.

— Но обстоятелствата не са нормални — отбеляза Джон.

— Така е. Но ще те посъветвам да го приемеш с голяма доза съмнение. Може би разполагаме със сигнал от гравитон.

— А може би и от стрейнджлети — развълнувано добави Давид.

— Не забравяйте — побърза да каже Матю, — че ускорителят работи за съвсем кратко време, преди да бъде изключен, така че броят на сблъсъците е малък в сравнение с пълния набор при експерименти.

Нямаме достатъчно данни за статистическа обработка, за да стигнем до твърди заключения.

— Но съществува вероятност теорията ти да е вярна, така ли? — попита Джон.

— Мога да кажа само, че необходимите за нея условия може би са били налични. В контролната зала Емили стоеше най-близко до точката на сблъсък на лъчите. Тя се намираше на по-малко от три метра под краката ѝ.

— Какво мисли колегата ти за тези твои идеи?

Давид сви рамене.

— Нали знаете, в науката човек трябва да е винаги с отворен за нови неща ум. Но това е нещо, което не ми е хрумвало.

— А какво ви хрумна?

— Нямам никакво обяснение.

— Много ни помогнахте, благодаря — подхвърли Джон, с което предизвика ново свиване на рамене. — Хич не ми се иска да питам, но възможно ли е тя просто... не знам, да се е изпарила от някакво странно енергийно поле? Иначе казано, възможно ли е Емили да е мъртва?

— Не зная — каза Матю. — Честна дума, не зная. Всичко е възможно, докато не бъде изключено от данните.

— Господи.

— Има ли някакъв напредък в откриването на непознатия? — попита Матю.

— Ловът е в разгара си, но не. Отпечатъците му не фигурират в полицейската база данни.

— Колко години включва базата данни? — поинтересува се Матю.

— Събира се от осемдесет и седма. Защо?

— Възможно ли е да се проверят по-стари досиета?

— Не знам. Трябва да питам Тревър. Онзи тип изглеждаше достатъчно млад, за да е в базата данни, стига да е бил арестуван някога.

Матю го погледна неуверено.

— Просто си мисля, че няма да е зле да се провери още по-назад. Щом се върна в офиса си, Джон извика Тревър.

— Какво ще кажеш да претърсиш и отпечатъците отпреди осемдесет и седма?

— Има досиета още от началото на миналия век, ако не се лъжа. Националната колекция на пръстови отпечатъци навремето се пазеше в Ню Скотланд Ярд, но после я преместиха на по-сигурно съхранение някъде в Лондон. Искаш да търся нашия приятел сред старите досиета ли?

— Да.

— Не разбирам защо. Той е твърде млад.

— Би ли се погрижил, моля?

— Да, разбира се. Ще отнеме известно време. Ще трябва да правят ръчно претърсване по системата „Хенри“.

— Какво ще рече „известно време“?

— Не знам точно. Май имам някои приятелки, които още се занимават с отпечатъци. Ще видя какво мога да направя.

След като остана сам, Джон усили звука на телевизора и известно време слушаше новините за издирването в Дартфорд. Репортерски хеликоптер предаваше на живо как полицията се е пръснала сред долепените къщи на градчето. Той изключи звука и се загледа в нищото.

Емили я нямаше.

Юмруците му се свиха неволно от гняв и безсилие. Ужасно се нуждаеше от пиетие. Може би никога повече нямаше да я види. И последният му спомен за нея щяха да са пълните ѝ с упрек очи.

Свечери се, паркингът започна да се опразва, но Джон не си тръгваше. Слезе с асансьора отново в контролната зала и включи светлините. Седна на мястото на Емили и се загледа в пустия под, като се мъчеше с усилие на волята да я накара да се появи на мястото, от което беше изчезнала. Остана така близо час и явно беше задрямал, защото се стресна и се огледа объркано, когато Тревър го повика по име.

— Извинявай, шефе.

— Как ме откри?

— Видях те на една от камерите.

— Какво има?

— Един приятел от бюро за отпечатъци току-що ми звънна. Приключили са ръчното претърсване.

Джон се отърси от дрямката и се изправи в стола.

— Доста бързо е станало.

— Казах ти, че още имам една-две приятелки там.

— Е?

— Напълно е лишено от смисъл. Пълна лудница.

— Казвай.

— Има съвпадение. С някакъв тъп на име Брандън Уудбърн, бивш жител на Дартфорд.

— Бивш? Някаква идея за сегашния му адрес?

— Нищо такова, шефе — отрече Тревър, клатейки глава.

— Не си играй с мен. Не съм в настроение.

— Добре тогава. Но да знаеш, че наистина е пълна лудница. Брандън Уудбърн е бил роден на петнайсети ноември хиляда деветстотин и петнайсега и бил екзекутиран чрез обесване в стария затвор в Дартфорд на осми април четиресет и девета.

Джон прокара длани по лицето си.

— Не е лудница. Просто не е същият човек. Или твоите приятелки са направили грешка, или отпечатъците много си приличат.

— Няма грешка. Твърдят, че съпадението било идеално. Двама души не можели да имат такива еднакви отпечатъци, така казват.

— Да казват каквото си искат. Този тип беше тук. Изобщо не беше мъртъв. Разполагат ли с негова снимка?

— Не. Само картон с отпечатъци.

— Е, ще бъде пълна загуба на време, но за да се увериш в очевидното, иди утре в градската библиотека и намери негова снимка. Сигурно я има в някой вестник.

— Можем да проверим още сега, шефе. Доста стари вестници вече са архивирани цифрово.

— Така ли?

— Все пак ми се налагаше да помагам на сестра ми за едно домашно.

— Кой е сайтът? — попита Джон, докато влизаше в компютъра на Емили със собственото си име и парола.

— Не го помня. Просто пусни търсене на онлайн архив на британски вестници. Нещо такова.

Първият резултат гласеше „Британски вестникарски архив“.

— Да, точно този. Виж дали няма вестници от Дартфорд.

Нямаше, но пък попаднаха на вестник от Кент, „Дувър Експрес“. Джон вкара датата на обесването на Уудбърн и се загледа в умаленото изображение на първата страница. За да го разгледа нормално, трябваше да си купи двудневен достъп.

— Загуба на време — измърмори, докато въвеждаше данните от кредитната си карта. След като се регистрира, щракна върху първата страница. — Няма снимки, само текст — каза той, но във вестника имаше обширна статия за езекутирането на серийния убиец Брандън Уудбърн от Дартфорд. Изпълнителят на присъдата бил прочут палач, Албърт Пиърпойнт. Уудбърн, който се занимавал с поправка на покриви, имал осем известни жертви от Кент и Лондон, все млади жени, и макар че го подозирали и за други неразкрити убийства, той предпочел да отнесе истината за тези престъпления в гроба.

Статията продължаваше на четвърта страница и когато прелисти до умаленото ѝ изображение, Джон установи, че всички снимки са отпечатани на нея.

Той щракна и зърнестата фотография на Брандън Уудбърн изпълни четвърт от екрана.

— Исусе Христе! — ахна Тревър.

Джон примигна към изображението на чернокосия млад мъж и извади от джоба си разпечатка от записите на камерите. Разгъна листа и го вдигна до екрана.

Нямаше място за съмнение.

Беше един и същи човек.

4.

— Нима очаквате да повярвам на това?

Сър Джордж Лорънс, генералният директор на МИ-5, се наведе напред и главата му изпълни почти изцяло екрана в личната конферентна стая на Хенри Куинт.

— Сър Джордж — каза към камерата Куинт, — не очаквам от никого да вярва или да не вярва. Работата ми е да представям фактите.

— Хората ми прегледаха отпечатъците и фотографиите на Брандън Уудбърн от четиресет и девета година и ги сравниха с отпечатъците и видеозаписите от вчерашния инцидент — обади се от Вашингтон директорът на ФБР Кембъл Бейтс. — Според експертната им оценка отпечатъците отговарят стопроцентово, а биометричната съпоставка на снимките показва деветдесет и девет цяло и нещо процента точност. Заключениеето на ФБР е, че става въпрос за един и същи човек. Не ме питайте как или защо, но е същият човек.

Във видеоконференцията имаше още двама участници — американският секретар по енергетика Лерой Битърман, който се намираше в щабквартирата на ФБР с Бейтс, и британския министър на енергетиката и климатичните промени Керън Смитуик, която седеше до Куинт.

Битърман беше единственият друг учен в групата. Преди да влезе в правителството, той преподаваше геофизика в Калифорнийския технологичен институт.

— Записът с изчезването на доктор Лаути и появата на Уудбърн е, меко казано, поразителен — изтъкна той.

— Да, меко казано — повтори като папагал Смитуик.

— Мюонният спектрометър се е намирал на около три метра под мястото, на което е стояла доктор Лаути, така ли?

— Точно така, доктор Битърман — потвърди Куинт.

— Има ли някакви поражения по спектрометъра или камерата за сблъсък?

— Абсолютно никакви. Когато изключихме системата, инженерите ни направиха пълен оглед. Всички компоненти са напълно здрави.

— Никакви повишени нива на радиация?

— Никакви.

— Кажете ми, доктор Куинт — каза Битърман, докато си играеше с папийонката си, — защо надвишихте параметрите на „Херкулес I“? Границата ви беше двайсет тераелектронволта.

Куинт беше прекарал цяла нощ в подготвяне на отговора на този въпрос.

— Реших, че поради забавянето на програмата си заслужаваше да предприемем добре премерен риск, като усилим енергиите на сблъсък до нивата на „Херкулес II“ в опит да открием гравитона.

Смитуик, политик от кариерата, чиито надежди да се добере до поста вътрешен министър в следващия кабинет се бяха изпарили с бързината, с която бе изчезнала и Емили, погледна към камерата вместо към Куинт.

— Доктор Куинт, смятам, че решението ви е било безразсъдно. Премиерът с огромно задоволство ще получи главата ви на поднос.

Битърман преглеждаше някакви документи, но вдигна очи и отвори уста. Куинт изпита облекчение, че ученият беше избрал да заговори, преди да му се налага да отговаря на Смитуик.

— Прегледах доклада на вашия доктор Копенс. Изглежда, успели сте да откриете вашия гравитон, доктор Куинт. Това е добрата новина. Лошата е, че сте открили и стрейнджлети.

— Данните са все още съвсем предварителни, но да — кимна Куинт. — Явно имаме и от добрите, и от лошите новини.

Преди да се издигне до върха на службите за сигурност, Джордж Лорънс беше завършил втори по успех класическа филология в „Кеймбридж“ и имаше проблеми с техническия жаргон.

— Вижте, нямам време да слушам за научните ви постижения или липсата им — процеди той с нескрито презрение. — Настоявам за приемливо обяснение как е изчезнала онази Лаути и как се е появил мъж, мъртъв от шейсет и пет години! Мъртвец, оказал се достатъчно жив, за да убие жена вчера, и който е все още дявол знае къде!

— Е, в такъв случай не гледайте мен — рече Битърман. — Нямам абсолютно никакво разумно предположение.

— Доктор Копенс има теория — намеси се Куинт. — На пръв поглед е доста спорна.

— Би трябвало да е такава, за да отговаря на фактите — обади се Бейтс.

— Той чака отвън — каза Куинт. — Най-добре е лично да обясни на групата.

Куинт беше отделил част от старшия си състав, за да формира екип за справяне с кризи. Първоначално групата включваше Матю Копенс, Давид Лорен, Джон Кемп и главния говорител на МААК Стюарт Бинфорд, но Джон настоя Тревър Джоунс също да бъде привлечен, тъй като поддържаше връзка с полицията за издирването на Уудбърн. Куинт събра екипа в кабинета си и изложи правилото — останалите от персонала да бъдат държани на тъмно до второ разпореждане.

Джон седеше сковано на масата и пиеше кафе. Не беше мигнал през нощта. Бе ядосан и раздразнителен. Може и да бе част от екипа, но не се чувстваше като екипен играч. Искаше му се да прави онова, в което е най-добър, да унищожи врага, за да постигне целта си. Но засега просто не знаеше кой е врагът.

— Преди да продължим — поде Куинт с тона на училищен директор, готов да изнесе конско на ученик, — искам да ви кажа, че британските и американските ни господари са единни в желанието си да контролираме информацията за инцидента.

Джон трепна при последната дума. Не беше никакъв инцидент, а проклета катастрофа с епични размери.

Бинфорд работеше като научен журналист за „Таймс“, преди да скочи на влака на МААК преди няколко години. Бе нервен тип, който и в най-добрите си дни се тревожеше за всяка дреболия. Сега изглеждаше напрегнат като пристрастен към метадон, който може никога да не получи следващата си доза.

— Имате ли някаква идея, която да ми свърши работа? — изстена той. — Журналистите душат като глутница хрътки и това ме превръща в подгонена лисица.

— Давам си сметка, че тези хора са твои бивши колеги, Стюарт, но се налага да се придържаш към сценария — каза Куинт.

— Сценарият е потулване — изтъкна Бинфорд. — Съобщаваме само, че е имало неоторизиран пробив в сигурността на лабораторията от неизвестен извършител и че в резултат на това сме изключили ускорителя. Не казваме нищо за достигнатите енергии. Нищо за Емили. Нищо за факта, че извършителят е мъртвец!

— Аз не бих използвал думата „потулване“ — възрази Куинт. — В момента сме на етап събиране на информация. Всички ще се съгласим, че не сме напълно наясно с фактите. Службите за сигурност от двете страни на Атлантика настояват да не разгласяваме случилото се пред широката публика. Нито пък ние искаме да предизвикаме паника, като разпространим непресята и непроверена информация.

— В такъв случай със същия успех мога да ида в кръчмата и да оставя телефона си на гласова поща — отвърна Бинфорд. — Никой няма да повярва на думите ми.

— Ще правиш онова, което трябва — ледено заяви Куинт. — Всеки от нас има функция в тази криза. Ако искаш да знаеш, и аз съм натопен в достатъчно вряла вода, за да ми оцави кожата. Намекнаха, че моята задача е да овладее кризата и след това да намеря подходящ момент да се нанижа на меча си.

— Ще го държа — промърмори Джон.

— Какво казахте? — остро попита Куинт.

— Че ще държа меча ви. За да е сигурно, че няма да се изплъзне.

— Благодаря — изкриви устни Куинт. — Хубаво е да знаеш кои са поддръжниците ти.

— Ще ви поддържам до момента, когато открием Емили. По-нататък се оправяйте сам — каза Джон.

Куинт му се усмихна със стиснати устни.

— Според мен всички сме съгласни, че основната ни задача е да разберем какво е станало с доктор Лаути. Ако е жива, трябва да я върнем при нас, дори изгледите за това да са съвсем малки. Матю докладва на господарите ни сутринта. Бих искал да запознае групата с теориите си.

Матю инстинктивно се надигна, но после реши да седне обратно на мястото си.

— Не мога да твърдя нищо със сигурност — започна той. — Това са само идеи въз основа на фактите, такива, каквито ги знаем. Факт номер едно — доведохме енергията до най-високото изпитвано досега

ниво от трийсет тераелектронволта. Факт номер две — въпреки краткия период за събиране на данни разполагаме с характерните сигнатури на гравитони и стрейнджлети. Нужен ни е много по-дълъг период и много повече сблъсквания, за да получим статистически значими резултати от пет сигма, но мисля, че имаме доста добра представа за онова, което виждаме. Факт номер три — Емили стоеше точно над колайдера. Факт номер четири — тя изчезна в рамките на микросекунди до наносекунди, ако не и по-малко. Видеозаписите не ни разрешават да говорим с по-голяма точност. Факт номер пет — мъж, идентифициран като престъпник, екзекутиран в Дартфорд преди шейсет и пет години, се появи на нейното място в същия кратък интервал. Според Джон и Тревър няма съмнение, че става въпрос за Брандън Уудбърн, който в момента е на свобода и е извършил убийство. Това са фактите. Всички ли са съгласни?

Седящите около масата закимаха.

— А сега предположенията — продължи Матю. — Трябва да подчертая, че теорията ми няма емпирична основа. Опитах се да оставя настрана моите предубеждения и схващания за космоса и просто да наместя фактите в някаква обяснителна рамка. Вече ви запознах с идеите за допълнителните измерения и получените от стрейнджлети гравитонно-материални тунели. Мисля, че Емили може да е била, така да се каже, всмукана в такъв тунел, в някаква гънка между две измерения. Фактът, че Брандън Уудбърн, един мъртвец, се появи на нейното място, дава основания да се предположи, че двамата са си разменили местата, сякаш за осъществяване на преминаването е трябвало да се запази някакъв вид симетрия.

Ченето на Тревър беше увиснало, докато слушаше Матю.

— Чакай малко — прекъсна го той. — Възпитан съм като християнин и тъй нататък, но Уудбърн е мъртъв от много време, приятели. Да не искаш да кажеш, че се е появил от оня свят или както там го наричаш?

Последва напрегната пауза, след което Матю рече просто:

— Да. Точно това искам да кажа. За голямо разочарование на родителите ми, аз самият не съм религиозен. В най-добрия случай мога да бъда наречен агностик относно представите за върховно божество, отвъден свят и всичко останало, но този човек е умрял преди доста време, а ето че се материализира тук и изглеждаше горе-долу на

същата възраст, на която е бил обесен в затвора в Дартфорд, който, както Тревър ми каза, се е намирал точно на това място, докато не е бил разрушен през шейсетте. Работната ми теория е, че МААК е създал съвсем малък тунел, почти невидима дупчица в тъканта на космоса, свързваща нашето измерение с друго.

— И мислиш, че Емили е там, така ли? — попита Джон.

— Надявам се да е така. По същия начин, по който Брандън Уудбърн е тук, жив и здрав.

Давид Лорен явно не приемаше чутото.

— Наистина ли си наговорил тези глупости на американците и британците?

— Боя се, че да.

— И те какво казаха?

— Изглеждаха скептични, естествено. Но въпреки това ме изслушаха и зададоха доста уместни въпроси. Особено Битърман. Той е физик, за разлика от нашата енергийна дама, която май е имала бизнес с чистене на килими, преди да влезе в парламента.

— Искам да знам само едно — намеси се Джон. — Как можем да върнем Емили?

Матю пое дълбоко дъх и издиша шумно през свитите си устни.

— Трябва да отворим отново дупката.

— Как? — попита Джон.

— Предполагам, че като пресъздадем оригиналните условия. Ще трябва да повторим експеримента точно по същия начин.

Куинт реагира пръв.

— Надявах се, че Матю ще говори с мен по този въпрос, преди да го спомене на господарите ни, но вече сме поставени пред свършен факт.

— Какво казаха те? — попита Джон.

— Изненадаха ме с изявлението си, че ще го вземат предвид. Цари паника от изтичане на информация. Искат да открият Уудбърн и да го предадат не на полицията, а на МИ-5. Искат и доктор Лаути, разбира се. Родителите й подпалиха телефона ми в желанието си да научат новини за нея след вдигналия се шум около инцидента. Един от МИ-5 ме накара да им подхвърля някаква измислена история, че е много добре, но е поставена под карантина поради изтичане на радиация. Изпратили са хора в Единбург, които да ги накарат да

подпишат декларация за неразпространение на държавни тайни. Сестра ѝ в Кройдън също ще трябва да се подпише. Можем да потулим всичко за известно време, но не и безкрайно. Подобни неща се разчу ват.

— Да приемем, че американците и британците ни дадат зелена светлина — каза Джон. — Какво правим нататък?

— Ами, в идеалния случай ще поставим Уудбърн на същото място над колайдера, на което стоеше Емили, и ще накараме Емили да застане на същото място, на което се е материализирала от другата страна на дупката — отговори Матю.

Джон раздразнено вдигна ръце във въздуха.

— Това е нелепо! Приемаш едно несигурно и едно невъзможно нещо — да заловим Уудбърн и да го върнем тук жив и здрав, и да накараме Емили, където и да е тя, ако изобщо е жива, да застане на същото място точно когато колайдерът работи на пълна мощност. За бога, това не е като да ѝ пратим есемес.

Най-неочаквано в разговора се намеси Давид.

— Не мога да повярвам, че изобщо участвам в тази безумна дискусия, но ако Матю е прав, единственият начин размяната да се получи, е някой да мине през тунела, да намери Емили и да я върне на точното място в точното време.

— Но ако някой мине от другата страна, тук няма ли да цъфне още някой като Уудбърн? — обади се Тревър.

— Може би, ако наистина е налице някакво правило за равновесие на материята — каза Матю. — Но този път ще бъдем готови, нали? Ще можем да го задържим веднага. Уудбърн трябва да бъде намерен. Новият ни пътник ще трябва да се погрижи Емили да е там, където трябва да бъде, и в точното време. След това пускаме колайдера и разменяме двамата за Уудбърн Едно и Уудбърн Две.

— Всичко звучи добре, но кого ще изпратим? — попита Куинт.

— Този въпрос е лесен — каза Джон. — Ще пратите мен.

Джон помнеше колко бавно бе минавало времето през последната седмица от последната му мисия в Афганистан. Не можеше да се каже, че отрядът му си клатеше краката и чакаше да бъде откаран от Баграм.

Всеки ден имаше тренировки и тактически операции, както и една ожесточена престрелка. Беше стигнал до заключението, че ако успее да си замъкне задника в самолета за Щатите, ще има шансове за по-дълъг живот. Ясно помнеше обаче как стрелките на часовника му сякаш не помръдваха.

И макар че онази седмица се влачеше като охлюв, тази беше още по-бавна.

Имаше безкрайни срещи с агенти на МИ-5 и ФБР. Битърман и Смитуик пристигнаха лично, за да командват нещата. Водени от Матю, техническият и инженерният екип започнаха подготовката на колайдера за поредното рестартиране.

Джон и Тревър съсредоточиха усилията си върху Брандън Уудбърн. Следата ту се затопляше, ту изстиваше. Имаше съобщение за проникване в жилище в Дартфорд, само на някакви си три километра от лабораторията. Когато се върнали от кратко пътуване, обитателите видели някакъв човек да излиза през градината и открили жилището си ограбено, храната изядена, а по ваната имало петна кръв.

Джон и Тревър посетиха дома на Карингтън Роуд — самостоятелна къща на тиха улица. Когато пристигнаха, криминалистите вече бяха снели отпечатъците и потвърдиха, че Уудбърн е бил тук. Почти нямаше повърхност, която да не е докосвал. В дневната бяха разхвърляни изядени консерви и празни картонени кутии от мляко и плодов сок. Явно собствениците не са били големи пиячи, но всички бутилки твърд алкохол и кутии бира бяха пресушени. Уудбърн явно беше успял да се справи с работещата на газ печка, но микровълновата беше чиста и недокосната. Домашната аптечка беше отворена и по-голямата част от марлята бе изразходвана, както можеше и да се очаква заради огнестрелната му рана. На втория етаж леглото беше използвано и Уудбърн беше изразходвал доста паста за зъби. Криминалистите взеха четката за зъби за ДНК тест. Бельото на собственичката беше пръснато из цялата спалня, а Уудбърн беше оставил семенна течност по него, която заедно с кръвта също отиде в ДНК лабораторията.

В дневната Джон си сложи ръкавици и взе разбитото дистанционно, явно запратено по плоския телевизор и оставило пукнатина по екрана.

— Не е знаел как да пусне телевизора — заключи Джон. — През четиресетте сигурно е виждал първите телевизори, които са с бутони.

Тревър се усмихна и изтърси, че и собствената му майка трудно се оправяла с дистанционното.

— Сигурно е видял как телевизионните екрани светят в съседните къщи и това го е раздразнило.

Според собствениците липсваше единствено набор готварски ножове, вариращи от ножче за белене до сатър.

— Навремето е използвал ножове — каза Джон. — Първо е душал жертвите, после ги е рязал.

— Един от пистолетите ни е у него — добави Тревър. — Така че има осем патрона в пълнителя, кухненски ножове и голите си ръце. Мен ако питаш, нямаме особени шансове да го заловим жив.

— Ще убие отново — изтъкна Джон. — При първия удобен момент. Защо според теб е избрал тази къща?

— Първо, защото е била празна. Полицията е разпитвала всички, за да провери дали някой не е видял или чул нещо.

— Опитай да намериш старото му полицейско досие, ако още съществува — каза Джон.

— И какво да търся в него?

— Домашен адрес. Обзалагам се на шест пинти най-добрата бира, че е живял някъде тук.

— По онова време мястото едва ли е изглеждало по същия начин. Тези къщи вероятно са построени през шейсетте или седемдесетте.

— Няма значение. Старите кучета винаги се връщат у дома.

Джон беше в офиса си и гледаше за пореден път записа с изчезването на Емил и, когато му се обади да се яви в заседателната стая на Куинт. Знаеше, че важните клечки са там, но нямаше представа за дневния ред.

Щом влезе, всички погледи се насочиха към него. Куинт енергично го представи на групата, но той вече знаеше кой кой е от баджовете за посетители, които беше подготвил отделът му — енергийните министри на САЩ и Великобритания, директорът на ФБР и шефът на МИ-5.

— Решението е взето — обяви Куинт веднага щом Джон седна. — След три дни ще рестартираме МААК и ще пресъздадем условията на експеримента „Херкулес“. Единствената разлика ще е в това, че вие ще стоите на мястото на доктор Лаути, когато достигнем пълна мощност. Освен ако не сте размислили, разбира се.

— Нямам намерение да размислям. Но защо да чакаме? След три дни ще стане цяла седмица от изчезването на Емили.

— Аз настоях да не бързаме, за да направим всичко така, както трябва да е — отговори енергийният министър Смитуик. — Нужен ни е сериозен план за сигурността. Не можем да си позволим нова ситуация като тази е Уудбърн. Премиерът беше абсолютно ясен, че безопасността трябва да е на първо място.

— Съгласен — подкрепи я Джордж Лорънс. — МИ-5 ще поеме сигурността на лабораторията. Това е особено наложително, тъй като вие сте шеф на охраната, но ще се отправите незнайно къде.

— Нямам проблем с това — каза Джон. — Стига Тревър Джоунс да се заеме със залавянето на Брандън Уудбърн и връщането му в лабораторията.

— Прегледах досието му и смятам, че е много подходящ за съдействие с местната полиция — кимна Лорънс. — Те ще бъдат по-склонни да работят с един от своите, вместо с някой от моите. Съгласен съм с предложението ви.

— Как ще работи логистиката? — попита Джон. — Ако приемем, че няма да бъде пръснат на трилиони парчета и оцелея при преминаването през тунела на доктор Копенс, нямаме никаква представа какво ще открия от другата страна. Ако там времето тече по същия начин, ще е минала цяла седмица. Може да се окаже трудно да открия Емили. Няма как да поддържам връзка с вас. Как ще координираме прехвърлянето ни обратно тук?

Лерой Битърман гордо вдигна пръст, за да отговори.

— Доста дълго обсъждахме този въпрос. Ако приемем, че вие наистина изчезнете и на ваше място се появи някой друг от онова измерение, мисля, че единственият план, който изглежда смислен, е да ви дадем точно една седмица време да откриете доктор Лаути и да я върнете на мястото, където се е появила. Да се надяваме също, че срокът ще бъде достатъчен за вашия господин Джоунс да открие Брандън Уудбърн. После ще проведем отново експеримента

„Херкулес“ и ако всичко мине добре, ще разменим вас и доктор Лаути с Уудбърн и онзи, който се появи на ваше място.

Джон се намръщи.

— Ами ако не успея да я открия за една седмица или ако Тревър не успее да хване Уудбърн?

— Ще повтаряме експеримента веднъж седмично още три пъти — каза Куинт.

— Ами ако дори един месец се окаже недостатъчен? Тогава какво? — попита Джон.

— Тогава или нямате късмет, или отдавна ще сте мъртъв — ехидно подхвърли Смитуйк. — Правителството няма да позволи тази ситуация да продължава повече от месец. МААК ще бъде закрит. Окончателно. Ще измислим някаква история за пред семейството на доктор Лаути, която да обясни изчезването ѝ и липсата на тленни останки. Уудбърн пък ще изчезне веднага щом бъде заловен. Тъй като и без това вече се води мъртъв, едва ли ще нарушим човешките и гражданските му права. Така оставате само вие. Имате ли семейство, господин Кемп?

— Няма да липсвам на никого.

Смитуйк се усмихна.

— Отлично.

Денят настъпи.

Джон остави мръсните чинии в умивалника и изгаси осветлението. Помисли си дали да не пъхне манерка с пиячка в задния си джоб, но се отказа.

Пристигна в лабораторията рано, но Тревър вече го чакаше в офиса с чаша горещо кафе.

— Надявам се да имат кафе и там, където отивам — каза Джон.

— Наред с другите неща? — подметна Тревър.

— Като например?

— Кислород, като за начало.

— Много ме успокои, да знаеш.

— Радвам се, че помагам, шефе.

Усмивката изчезна от лицето на Джон.

— Трябва да намериш Уудбърн.

— Ще го намеря.

Времето течеше. Джон се усамоти зад затворената врата и започна да се екипира — деветмилиметров пистолет на кръста, пет резервни пълнителя с по петнайсет патрона в колана, боен нож с петнайсетсантиметрово острие, многофункционален нож „Ледерман“, стария му армейски часовник, запалка „Зипо“, резервна метална кутия с кибрит и компас. В малката му раница имаше найлонов дъждобран, няколко сигнални ракети, пластмасови белезници тип „свинска опашка“, кълбо връв и жица. Това беше всичко. Нямахте пътеводител, който да предлага съвети как да се подготвят пътешественици като него.

Телефонният звън го стресна. Беше Матю от контролната зала. Бяха готови.

Докато крачеше по коридора, Джон ясно усещаше погледите на всички върху себе си. Влезе в контролната зала и там продължиха да го гледат.

Матю го посрещна.

— Всичко готово ли е?

— От моя страна, да.

— Отброяваме последните пет минути. Синхротронът работи на пълна мощност. Трябва да заемеш мястото си.

Точното място, на което бе стояла Емили, бе отбелязано с Х от изолиран банд. Джон застана на него и погледна към амфитеатъра и техниците, които работеха по задачите си, но въпреки това продължаваха да му хвърлят по някой и друг поглед. Чувстваше се замаян като актьор, очакващ вдигането на завесата за пиеса, чийто текст не е научил. Куинт стоеше най-отзад като преди и щракаше с химикалката си. Внезапно двойната врата се отвори и в залата влезе Тревър начело на цяла фаланга агенти на МИ-5 в пълно бойно снаряжение, с къси автомати, пистолети на кръста и тазери в коланите. Те се разпръснаха, да оградят цялото помещение и когато всички заеха позициите си, Тревър заключи вратата.

Отдаде чест на Джон и увери Куинт, че този път никой няма да излезе от залата.

Докато течеше обратното броене, Джон стоеше като статуя на отбелязаното място, опипваше кобура и колана и се мъчеше да овладее дишането си. Намери спокойствие, като си представи, че се намира в

по-позната ситуация, също толкова заредена с обещание за гибел — как се спуска с хеликоптер към зоната за кацане в контролирана от врага територия. И тогава, и сега смъртта беше най-лошият възможен изход. Можеше да се справи с това.

Чу обявяването на една минута до старта и как Матю нарежда зареждането на оръдията за частици. Чу как Куинт дава окончателно разрешение да продължат и как Матю изпълни процедурите по изстрелването.

Зад него елиптичната карта на МААК показва протонните лъчи, въртящи се около Лондон.

Матю обявяваше растящата енергия, като повишаваше глас.

— Двайсет и пет тераелектронволта — извика той. — Наближаваме критичната точка.

Неочаквано Тревър се обади някъде отстрани.

— Джон, още не е късно да се откажеш.

— Няма начин. Продължаваме.

Той затвори очи, докато енергията растеше, и в съзнанието му се появи лицето на Емили.

Чу как Матю извика „Трийсет тераелектронволта!“ и в следващия миг всичко потъна в пълна тишина, сякаш внезапно се бе озовал под вода.

Тревър пръв каза нещо и то бе дълга поредица от ругатни.

Посегна към пистолета си и пристъпи към центъра на амфитеатъра, следван от агентите на МИ-5.

Джон беше изчезнал.

На неговото място стоеше мърляв млад мъж в дрипави дрехи и мигаше на парцали.

— Кой си ти? — извика Тревър.

— Кой съм аз ли? — войнствено отвърна младежът. — Вие кои сте, мамка му?

5.

Миризмата блъсна Джон, преди умът му да регистрира гледката — смърдеше като преливащ външен клозет в Афганистан, но по-лошо. Сладникавата, лепкава воня на гниене сбърчи носа му и накара стомаха му да се преобърне.

Огледа се, изгубил всякаква ориентация. През студения, сив ситен дъжд видя, че стои сам на изровен кален път. От двете страни на пътя се гушеха малки дървени колиби със сламени покриви и плътно затворени капаци на прозорците. Два големи черни гарвана полетяха от един покрив и изчезнаха в близката горичка. От комините се виеше дим, носещ единствената горе-долу приятна миризма на горящо дърво. Отнякъде изцвили невидим кон.

Военните му панталони се бяха свлекли. Краищата на колана висяха, катарамата я нямаше. Цялата му екипировка липсваше — пластмасовият кобур, пистолетът, пълнителите и найлоновите им джобове, бойният нож с канията, многофункционалният нож. Почувства се ужасно уязвим, докато трескаво проверяваше инвентара си. Часовникът му също беше изчезнал. Бръкна в джоба си. Компаса и запалката ги нямаше. Тогава осъзна, че всички ципове на коженото му яке също са изчезнали. Нямаше ги ципа и пластмасовите копчета на панталоните и ризата му. Усети кубинките си хлабави и бърз поглед показа, че металните уши за връзките липсват. Платнената раница лежеше в калта зад него, без металните халки, които държаха ремъците. Изглеждаше празна и когато се наведе да я вземе, откри вътре единствено връвта. Бързо я прокара през гайките на панталона, завърза я и пхна кълбото в джоба си.

Беше сигурен, че са минали само няколко секунди, откакто бе чул Матю да обявява „Трийсет тераелектронволта“.

Къде се беше дянала лабораторията?

Какво е това място?

Прииска му се да извика името на Емили, но се сдържа и нерешително пристъпи напред. Калта изжвака под кубинките му.

От една от къщите се разнесе приглушен глас.

— Стига, Дък, малоумен празноглавец такъв. Къде се дяна?

Джон замръзна.

— Стига си се мотал навън. Знаеш, че е опасно.

Капаците се отвориха и млад мъж подаде глава навън. Ченето му увисна, когато видя Джон.

Джон побягна. Чу как се отваря врата и се блъска в стената на къщата, след което някой зашляпа в калта зад него.

— Ей! Спри! Нищо няма да ти направя.

Джон се озърна през рамо. Онзи като че ли не беше въоръжен. Нагоре и надолу по пътя започнаха да се отварят капаци. Той спря и се обърна, за да разгледа по-добре преследвача си. Беше просто кльошаво хлапе. Джон можеше да се справи с него и без оръжие. Можеше да го прекърши на две с голи ръце.

— Точно така, великане — рече хлапето. — Не е нужно да бъхтиш. Аз съм Дърк. Добре ли пътува?

Джон не отговори.

Дърк се приближи. Беше бос, краката му потъваха до глезените в калта. Ризата и панталоните му бяха мръсни и дрипави, косата му бе чорлава и сплъстена. Когато се озова на около разкрач от Джон, той започна да души като куче и внезапно лукавото му изражение се смени с тревога.

— Мамка му! Още един.

— Още какво? — остро попита Джон.

Дърк мигновено изгуби интерес към него и изтича обратно до мястото, където се бе появил Джон.

— Дък! Дък! Какво стана с теб?

Джон бавно тръгна към него.

— Видя ли брат ми? — попита Дърк. — По-дългурест от мен, слаб като скумрия, но не толкова хубав.

— Ти си първият човек, когото виждам. Къде сме?

Дърк се дръпна от мястото в калта, сякаш дълбоките отпечатъци от кубинките на Джон са радиоактивни.

— Казах му да не минава оттам. Предупредих го, че е опасно. Станало ли е веднъж, ще стане пак.

— Какво е станало предишния път? Жена ли се появи?

— Не мога да продължа без него — отчаяно изплака Дърк. — Само него си имам, само него съм имал винаги.

На Джон му идеше да го сграбчи за ризата и да го разтърси здравата, но дрехата изглеждаше толкова прогнила, че като едното нищо щеше да се разкъса в ръцете му. Затова пристъпи плътно до хлапето, извиси се над него и заговори заплашително:

— Ще си изпатиш сериозно, ако не започнеш да отговаряш на въпросите ми. Каза, че имало друг. Друг какво?

Дърк избърса сополивия си нос с опакото на дланта си.

— Друг жив кретен.

— А ти не си, така ли? — саркастично попита Джон.

Дърк изсумтя.

— Аз ли? Майтапиш се! Аз съм мъртъв от над двеста шибани години.

Джон го зяпна, онемял.

— По-добре да влезем вътре — предложи Дърк. — Ако минат чистачите, ще те вържат и ще те оковат.

Джон предпазливо го последва в къщата.

При затворена врата малкото помещение тънеше в мрак, разкъсан само от слабата светлина на скромния огън в огнището. Когато очите му свикнаха с тъмното, Джон различи примитивна маса с две табуретки, две легла, приличащи на походни, и няколко съда за готвене до огъня. Дъските на пода бяха омазани с кал. Грубо местенце, но поне не миришеше толкова лошо, колкото навън.

Джон отвори капака на задния прозорец, за да надникне навън. Видя малка изорана нива и река на около осемстотин метра зад нея.

— Гладен ли си?

Джон поклати глава. Беше закусил наскоро, някъде далеч оттук.

Дърк си сипа някаква мазна яхния в дървена купа и започна да я яде с дървена лъжица.

— Съжалявам за тъмнината. Трябва да държа капаците затворени, иначе чистачите надничат вътре. Имам няколко свещи, ама са скъпи. Бира?

— Бих пийнал.

Дърк стана. В един тъмен ъгъл имаше бъчонка.

— Странно говориш — каза той. — Знаеш ли го?

— От Америка съм.

— Чувал съм за нея.

— Така ли?

— Чувал съм, че тютюнът идвал оттам. Имаш ли?

— Съжалявам. Отказах го.

— Защо?

— Защото може да те убие.

Дърк постави две пълни дървени халби на масата.

— За мен не е голяма грижа. Дай да говорим по същество. Къде е Дък? Знаеш ли къде се е дянал?

Джон опита предпазливо бирата. Беше сладка като ръжено вино. И силна.

— Не е зле — премлясна той.

— Не е зле ли? Най-добрата бира наоколо. Сам си я правя.

Джон отпи още една глътка. Усети щипане в един от зъбите си и когато го опипа с език, откри, че пломбата е изчезнала. Прокара език по останалите си зъби и откри още дупки, но засега загърби проблема.

— Първо отговори на моите въпроси. После ще ти кажа какво знам за брат ти.

— Бива. Питай.

— Какво е това място?

— Не знаеш ли?

— Синко, нямам ни най-малка представа.

Обръщението като че ли имаше добър ефект. Лицето на Дърк омекна и устните му започнаха да потръпват.

— Ад. Ето какво е.

Джон поклати глава.

— Първи впечатления: наистина прилича на клозет, но не отговаряш на въпроса ми. Къде сме?

— Нали ти казах! В Ада.

Джон започна да се ядосва. Идеше му да посегне през масата и да сграбчи хлапето за врата, но се сдържа.

— Давам ти още една възможност и после ще почна да ти чупя пръстите.

В отговор на заплахата Дърк сви рамене.

— Обичайната реакция. Имаш ли си име?

— Джон. Джон Кемп.

— Аз съм Дърк. Това е обичайната реакция, Джон Кемп. Хората идват тук и казват, че не може да е истина. В един момент са живи, а в следващия са мъртви и се озовават тук. Оглеждат се за ангели, перлени порти и така нататък, но не виждат нищо такова. Вършиш разни гадни неща и после се озоваваш тук. Ад, Хадес, различни имена, предполагам. Аз, Дък и много други го наричаме Долното.

— Защо?

— Защото го пише в Библията, нали така? В написаното от Лука. Мама навремето ни четеше, не че ни помогна особено. Лука казва на някакво копеле, че няма да иде на небето, а ще бъде низвергнат. Е, ето ни тук. Толкова долу, колкото може да се стигне.

— Добре, Дърк. Казваш, че си мъртъв. Кога умря?

— Хиляда седемстотин и деветдесета. Юни месец. Последното, което видях, беше поляна с макове до бесилките. Беше чуден слънчев ден, ужасно време да напуснеш света. По-добре да беше валило.

— Нима твърдиш, че са те обесили?

— Аха. Дък също, стоеше до мен на бесилката. Чакането беше гадно, но самото бесене не беше чак толкова зле. Политам надолу и ето ме тук. Никаква болка, до колкото си спомням. Стана просто така.

— Добре, да речем, че ти вярвам. Защо те обесиха?

— Двамата с Дък пречукахме пекаря. Не искахме да го убиваме, само да му вземем кесията, но май сме го фраснали по-яко в главата. Замъкнаха ни в тъмницата и ни обесиха на следващия ден.

— Не приличаш на човек, чийто врат е бил строшен. Нито пък на двестагодишен.

— Там е работата. Това май е единственото хубаво нещо на Долното. Идваш тук цял-целеничък. Ако си бил потрошен, когато си умрял, тук нищо ти няма. Не че тук не могат да те подредят здравата, де. И освен това не одъртяваш. Оставаш си такъв, какъвто си дошъл. Май завинаги.

Джон открай време се гордееше, че може да различи истината от лъжата. Беше разпитвал пленници в Афганистан и го биваше да прониква в душите на хората дори през булото на културните различия. Хората си бяха хора. Обикновено си личеше по очите дали лъжат. Дърк му изглеждаше честен. Но преди да зададе следващия си въпрос, отвън се чу грохот. Приближаваха коне, препускащи бързо в калта. Спряха пред къщата на Дърк с цвилене и пръхтене.

— Има ли нови? — извика някакъв мъж. — Хайде, изведете ги. Имам хубава пълна кесия.

— Тихо — прошепна Дърк на Джон. — Нито дума.

— Дърк, вътре ли си? Дърк? Да не би да имате нов специален гост, а?

— Каж ми, имам ли причина да не им продам задника ти? — прошепна Дърк.

— Да не би да си им продал жена на име Емили?

— Че защо да не го сторя? Среброто трудно се намира.

Джон се изправи и се извиси над него, свил яростно юмруци.

— Ще викам — заплаши го Дърк и избута стола си назад.

— Направиш ли го, никога вече няма да видиш брат си. Това ли искаш?

Дърк поклати глава.

— Той е всичко, което имам.

— Тогава ме чуй добре. Знам къде е брат ти. Аз съм единственият, който може да го върне. Помогни ми и аз ще ти помогна.

Някой заблъска по вратата.

— Скрый се под леглото — прошепна Дърк. — Бързо, инак с теб е свършено. — После се обърна към вратата и повиши глас: — Момент. Сега идвам.

— На този ли я продаде? — попита шепнешком Джон, докато се пъхаше под едното легло.

— Да. По-бързо.

— Знаеш ли къде е тя?

— Не.

— Питай го. Разбери.

Дърк отвори вратата. На прага стоеше як брадат войник с меч на кръста и гледаше начумерено младежа.

— Защо се забави толкова?

— Лъсках бастуна.

— Жена ли не можеш да си намериш?

— Няма ги много по тези краища, нали, капитане?

— Изненадан съм, че не охлабваш жилата с брат си. Или с някоя коза.

Войникът грубо изблъска Дърк, влезе и присви очи към тъмните ъгли.

— Къде е брат ти?

— Няма го. Като стана дума за жени, как беше със специалната?

— Получи си парите. По-нататък не е твоя работа.

— Войникът вдигна едната от халбите. — Има ли някой друг тук?

— Тази е на Дък.

— Излязъл е, без да си изпие бирата?

— Сбихме се. Ступах го здравата и той се изнесе.

— Така ли?

— Точно така стана.

Войникът се огледа подозрително. От скривалището си Джон виждаше калните му, високи до коленете ботуши да пристъпват по скърцащите дъски. Ботушите спряха до леглото и Джон чу някой да души.

— Какво е това? — попита войникът.

— Не надушвам нищо — отвърна Дърк.

— Аз пък надушвам.

Внезапно леглото се вдигна до стената и Джон се озова лице в лице с набит як мъж в кожена туника с колан.

Войникът яростно изтегли меча си и изкрещя:

— Ти! Ставай!

Джон бавно се изправи на крака. Изглежда, че изненада войника с височината си. Мъжът подуши отново.

— Още един жив! Тук съм от петстотин години и никога не съм виждал нито един. А после се натъквам на двама. Как ти е името?

— Джон Кемп. А твоето?

— Спокойно можеш да ме наричаш свой господар. — Войникът заплашително вдигна меча си. — Идвай.

— Ще ме отведете ли там, където сте отвели жената? — попита Джон.

— За такъв като теб купувачът май ще е различен.

— Кажи ми къде е тя.

— Правилата тук са прости. Правиш каквото ти казват и не задаваш въпроси.

— В такъв случай май няма да дойда с теб.

— Ще те наръга — предупреди го Дърк.

Джон смути войника с широката си усмивка и се хвърли напред с изумителна скорост, като отби ръката с меча и в същото време нанесе бърз и здрав удар в носа на мъжа. Разлетяха се пръски кръв и войникът инстинктивно вдигна свободната си ръка към лицето. Джон сграбчи дебелата му китка, изви я и изтръгна меча. Щом му отне оръжието, той се извъртя и изрита противника си в брадичката. Войникът се олюля, но беше здравеняк и въпреки побоя успя да извади кама от колана си. Вбесен, той пристъпи напред и се озова достатъчно близо, за да се усети зловонният му дъх. Джон обаче държеше здраво меча и мъжът внезапно изстена и се отпусна, наръган в пъпа от острия връх.

Другите войници бяха чули суматохата и вече нахълтваха в къщата. Макар да бяха четирима, тъмнината им изигра лоша шега. Джон имаше само секунда да прецени тежестта на меча в дясната си ръка. Никога не беше се сражавал с такова оръжие, но бе тренирал бой с нож. Мечът бе къс, широк и тежък, с остър връх и двуостър. С боен вик Джон се хвърли към първия войник, прекрачил прага. Чу се звън на метал. Останал без път за бягство, Дърк извика и се мушна под другото легло. Свикнал с тъмното, Джон нанесе поточен удар и принуди войника да отстъпи назад към другарите си. След като го притисна в собствените му хора, Джон успя да отбие меча му и го изрита високо в гърдите. Войникът залитна назад и повали мъжа зад себе си, но на мястото му моментално изникна друг войник, който се оказа много по-бърз с оръжието си.

Звънът на стомана отекваше в ушите на Джон, докато един от ударите му се оказа различен от останалите.

Върхът на меча се заби в гърдната кост на противника и го накара да рухне на колене. Другите двама се хвърлиха напред, сипейки проклетия и удари. Когато единият отби меча на Джон, другият го фрасна с главичката на ефеса си в челото. Резкият удар накара Джон да отстъпи няколко крачки назад. Докато се отърсваше от болката и замайването, разбра, че разполага със съвсем малко време. Двамата войници пристъпиха едновременно напред с вдигнати мечове, готови да нанесат последните си удари. В отчаянието си Джон стисна своето оръжие с две ръце и замахна в широка дъга, като преряза гърлата и на двамата с един удар. От раните изригнаха кървави фонтани.

Бум!

Това бе характерният гърмеж на едрокалибрено оръжие. За миг помещението се озари от ослепителен блясък.

Последният войник стоеше на прага зад четиримата повалени от Джон. В ръката му димеше пистолет. Джон усети изгаряща болка в лявата си ръка. Войникът бе млад, горе-долу на годините на Дърк, и изглеждаше уплашен. Следващият му куршум, изстрелян от упор от не повече от три стъпки, със сигурност щеше да намери целта си. Джон щеше да умре на това място и Емили завинаги щеше да остане тук.

Измина една дълга секунда. После втора.

И тогава му просветна — но не от пистолета. Нямахше да има втори изстрел. Не и от това оръжие.

„Това е кремъклия, като онези в музеите.“

Войникът захвърли пистолета и понечи да изтегли меча си, но Джон се хвърли напред и го наръга в корема с достатъчна сила, за да го прониже целия.

Извади меча и когато младежът се свлече на земята, Джон опря изтощено ръце на коленете си, като дишаше тежко. Беше убивал и преди, но не по такъв начин. Това бе брутално и примитивно, за разлика от обичайните му хирургични убийства от сто или повече метра и с помощта на оптичния мерник.

Калните дъски на пода бяха станали хлъзгави от кръвта. Дърк изпълзя изпод леглото и тихо подсвирна.

— Никога не съм виждал някой да върти така меч. Браво на теб. Значи си войник, така ли, Джон?

— Бях навремето — отвърна на пресекулки той, все още задъхан.

— Тези умения ще ти бъдат от много голяма полза тук.

Дърк предпазливо прекрачи телата и надникна навън. Нямахше други войници, само коне, завързани на един стълб.

— Това бяха.

Дърк запали една от безценните си свещи от тлеещо дърво, а Джон остави меча си на масата и свали якето и ризата, за да огледа ръката си. Имаше плитка кървава драскотина на делтовидния мускул, която проми с бира. Срязва ръкава на ризата с меч, превърза раната си, след което бързо облече якето върху потника си.

Взе кремъклията, претърси стрелеца и намери две кесии. В едната имаше пълна барутница, а в другата откри оловни сачми и кече.

Знаеше как да използва оръжието, макар да не беше майстор. Специалността му бяха огнестрелни оръжия с бездимен барут.

— Имах пистолет. Той обаче не стигна дотук — каза Джон, докато сипваше барут в цевта, пускаше оловното топче и кечето, след което натъпка всичко с шомпола. Накрая огледа кремъка и вдигна ударника.

— Металът не преминава — отбеляза Дърк. — Само плът, кост и плат. Ела. Ще вземем най-добрите им коне. Ще те отведе при един човек, който може да ти помогне да намериш приятелката си. После ти ще ми помогнеш да намеря Дък, нали?

— Държа на думата си.

Джон взе свещта, за да претърси другите войници за нещо, което би могло да му е от полза.

Понечи да клекне до купчината тела, но внезапно отскочи назад и се изправи.

— Боже всемогъщи!

Всички мъже още показваха признаци на живот въпреки ужасната загуба на кръв. Ранените в гърдите и корема бавно се гърчеха. Онези с прерязани гърла отваряха и затваряха уста, устните им мляскаха слабо.

— Би трябвало да са мъртви. Това са смъртоносни рани — с треперещ глас промълви Джон.

Дърк се изкиска.

— Тук никой не умира, не го ли знаеше? Това е особеното на Долното, Джон Кемп. Оттук няма измъкване.

6.

Един от агентите на МИ-5 викаше „Хванете го, свалете го на земята!“, но Тревър нареди на всички да се дръпнат назад. Друг агент настоя персоналът на лабораторията да напусне бързо, но организирано контролната зала.

Младежът стоеше на мястото, където бе застанал Джон миг по-рано. Ръцете му бяха празни, не се виждаха никакви оръжия. Кльощавото, мърляво хлапе трепереше като премръзнало мокро псе и Тревър веднага усети, че е най-добре първо да го успокои. Той прибра пистолета в кобура си.

— Как се казваш, друже?

Хлапето се взираше уплашено в наобиколилите го мъже с насочени към него пистолети.

— Не се бой. Няма да ти направим нищо. Името ми е Тревър. Твоето как е?

— Дък.

— Дък ли?

— Аха.

— Хубаво име, друже. Да, харесва ми. Е, Дък, преди да отидем на някое удобно местенце да си побъбрим, първо ще те претърся. Съвсем леко, за да съм сигурен, че не носиш нещо, което би могло да ни навреди. Става ли?

— Какво ще рече това?

— Ще проверя дрехите ти. За да видя дали нямаш оръжие.

— Брат ми има нож, но не и аз.

— Ясно. Но все пак може ли да проверя?

Дък преглътна и кимна. Тревър бавно го приближи и прокара длани по миризливата му риза и панталони. Обувките на Дък бяха омазани с мокра кал. Тревър го накара да ги събуе, за да провери и тях. Намръщи се от вонята.

— Добре, всичко е наред — заяви той. — На колко си години, Дък?

— Труден въпрос.

— Сериозно? Ако трябва да позная, бих казал, че си на осемнайсет или деветнайсет. Най-много на двайсет.

— О, за тези години ли ставало дума. На деветнайсет.

— А какви други години има?

Хенри Куинт беше останал в контролната зала и когато проговори, Дък стреснато вдигна очи към него.

— Питайте го откъде идва, за бога!

— Кой е този? — попита Дък. — Господарят на това графство ли?

— Да, в известен смисъл — отвърна Тревър и се обърна към Куинт. — Ще стигнем и дотам, доктор Куинт. Какво ще кажете да ме оставите да действам по моя начин, а?

Куинт промърмори нещо и издаде безпокойството си, като защрака яростно с химикалката.

— Мисля, че всички можем да свалим оръжия — каза Тревър на агентите. — Дък ще бъде добро и сговорчиво момче. Нали, Дък?

— Къде съм? — попита младежът.

— В Дартфорд. Англия.

— Не ми прилича на Дартфорд.

— Познаваш ли го?

— Разбира се, че го познавам. Та нали съм оттам?

— Добре, Дък. Май ще трябва да си поговорим за много неща. Да идем на някое приятно и тихо местенце, първо да се измиеш хубавичко и да облечеш чисти дрехи. Гладен ли си? Жаден?

— Да ви се намира бира?

Тревър се усмихна.

— Мисля, че ще успеем да ти намерим бира.

— Къде е той? — попита Куинт.

Беше късен следобед. Тревър се чувстваше замаян. Това бе най-смахнатият ден в живота му.

— Оставихме го да дремне. Настанихме го в една от стаите за почивка на охраната.

— На сигурно място ли е?

Другият човек в кабинета на Куинт отговори с дикцията на момче от държавно училище. Бен Уелингтън беше главен агент по сигурността в МИ-5 и през целия ден следваше неотстъпно Тревър. Той бе от специалното котило на агенцията с дипломи от „Итън“ и „Оксфорд“, предопределен за високи постове в службите за сигурност. Беше безупречно подстриган, облечен с шит по поръчка костюм и копринена вратовръзка.

— Сложихме външни ключалки и пред вратата стоят трима агенти. Освен това инсталирахме камери в спалнята и тоалетната.

— Никъде няма да избяга — добави Тревър. — Пък и ако трябва да съм честен, едва ли му се иска да го направи. Щастлив е като маймуна с машина за фъстъци.

— Кажете ми какво научихте — подкани Куинт.

— Мисля, че е по-добре да прегледате записа от разговора — каза Бен. — Подобни неща се оценяват най-добре от първа ръка. Препоръчвам да го пуснем и на началниците на видеоконференцията в осемнайсет часа.

Куинт кимна в знак на съгласие.

— Имате ли предпазен колан? — попита Тревър.

— Това пък защо?

— Защото ще паднете от стола си.

Тревър намери файла на сървъра на охраната и пусна записа. Както винаги, Куинт започна да си води бележки в един от скъпите си бележници, но не след дълго химикалката се изплъзна от пръстите му и той просто зяпна екрана. Дък седеше на маса в компанията на Тревър и Бен, облечен в широк оранжев работен комбинезон, най-малкия женски размер, използван от инженерите. През целия четиридесетминутен разговор той се въртеше, чешеше се и непрекъснато искаше още шоколадови бисквити и кола, които поглъщаше лакомо.

Десет минути след началото Куинт им даде знак да спрат записа.

— Вярвате ли на нещо от всичките му дрънканици? — попита той.

Бен разпери безпомощно ръце.

— Ще бъде невъзможно думите му да бъдат проверени от независима страна. За Брандън Уудбърн имаме полицейски и други данни, които доказват, че е умрял през четиресет и девета, както и

данни, доказващи, че той е същият човек. Този момък твърди, че е умрял някъде около хиляда седемстотин и деветдесета. Малко вероятно е да открием свидетелства за екзекуцията му, но според изследователския екип от централата по онова време в Лондон и околностите му са разлепвали съобщения за смъртните наказания. Имало запазени около три дузини такива обяви. Вече пратих хора в Британската библиотека да ги издирят.

— Е, на мен всичко това ми изглежда нелепо. Между другото, що за име е това Дък?

— Попитах го, докато го къпехме — каза Тревър. — Не знаеше как да се оправи с крановете и душът го плашеше. Да го бяхте видели, когато за първи път се сблъска с тоалетната чиния. Никога не бях виждал от човешко тяло да пада толкова много мръсотия. Каза, че родителите му го кръстили така, защото се клатушкал като паток. Имал по-голям брат на име Дърк. Между другото, няма как да го разберете от записа, но дори и след цялото търкане и миене от тялото му се носи характерна миризма.

Куинт го подкани да обясни.

— Като на разлагащо се месо. Като на труп, разлагащ се от два-три дни.

— Изобщо не е приятно — вметна Бен. — Насам пътуват доктор и медицинска сестра от агенцията. По-късно ще му направим всякакви тестове.

— Добре, да продължим с видеото — каза Куинт.

Когато записът свърши, Куинт отиде до бюфета и си сипа кафе.

— Съгласен ли сте, че трябва да покажем записа на началниците? — попита Бен.

— Да — отвърна Куинт и се върна на мястото си. — Да видиш, означава да повярваш, макар че като учен, на мен ми е много трудно да вмести всичко това в рамките на собствените си схващания.

— Дошъл е отнякъде — каза Тревър. — Брандън Уудбърн също е дошъл отнякъде. И според твърденията на Дък доктор Лаути се е появила, при това съвсем жива, в това някъде. Трябва да приемем, че Джон също е там.

Бен кимна.

— Имаме неоспоримо доказателство, че Уудбърн е мъртъв и въпреки това се оказва съвсем жив. Няма основания да се съмняваме,

че същото се отнася за Дък.

Мисля, че ако се заровим в Британската библиотека, ще успеем да намерим лингвист, който да проучи говора на Дък и да установи дали той е характерен за осемнайсети век. Като изключим това, според мен трябва да се придържаме към данните, с които разполагаме — описание на очевидец на мястото, наричано от него Долното.

— Тепърва започваме с него — вметна Тревър. — Когато се събуди, ще трябва да продължим с разпитите и да издоим от него всичко, което знае за своя свят.

— Както виждате — каза Бен, — той трудно се концентрира, държи се като дете и не е от най-умните. Ще бъде истинско предизвикателство да го издоим, както се изрази Тревър, но е задължително да го направим. Колкото повече научим, толкова по-добри са шансовете ни да разберем Брандън Уудбърн и загадката, с която си имаме работа.

Тревър отвори лаптопа си и се включи към камерата в стаята на Дък. Младежът беше се завил до брадичката и спеше дълбоко, а на младото му лице бе изписано чисто блаженство.

— Часовникът тиктака — отбеляза Тревър. — Имаме шест и половина дни, преди да включим отново колайдера. Дотогава трябва да направим всичко по силите си да открием Уудбърн. Обзалагам се на всичко, че Джон прави всичко по силите си да открие Емили на онзи затънтен свят.

Дес и Адел Фрейзър се върнаха в дома си на Хилсайд Роуд и натрупаха куфарите си на тротоара. Господин Фрейзър плати на шофьора. Бяха взели такси от Гатуик до Грейфорд, западно от Дартфорд, защото синът им беше заминал по работа в Манчестър. Беше пладне, слънцето светеше ярко и нямаше почти никакви сенки.

— Не дръпна ли всички завеси, когато тръгнахме? — попита Дес жена си.

Тя погледна към прозорците на скромната им къща.

— Май ги дръпнах, но честно казано, не си спомням. Все пак заминахме преди две седмици. Сякаш преди цяла вечност.

— Влизай, аз ще взема багажа.

Адел отключи и остави вратата отворена за съпруга си, който внесе по-леките чанти, след което с мъка дотътри най-големия куфар. Остави го в коридора, оплака се от болките в гърба и предложи да разопаковат чудовището долу, вместо да го влачат до спалнята. С периферното си зрение забеляза, че жена му не е помръднала от мястото си в дневната и не е свалила палтото си.

— Добре ли си, скъпа?

В коридора се появи едър мъж, насочил пистолет към гърдите на Дес.

— Затвори вратата — нареди той. — И си затваряй плювалника.

— Кой сте вие? — възмутено попита Дес.

— Не направи това, което ти казах. Искаш да я убия ли? — изсъска Уудбърн.

Дес затвори вратата и се остави да го отведат в дневната, в която цареше пълен хаос. Навсякъде бяха разхвърляни консерви, чинии и прибори, съдържанието на шкафовете беше пръснато и разбито по пода.

— Сядайте. И двамата. Ти, как се казваш? Сготви ми нещо. Писна ми да ям консерви.

— Името ми е Адел. — Гласът ѝ трепереше от страх.

— Добре, Адел. Сготви нещо вкусно. Отвориш ли задната врата, ще го убия на място. Прекъснал съм телефона, така че не си прави труда.

— Ще трябва да видя с какво разполагам — измънка Адел. — Нямахте ни две седмици.

Тя свали палтото си, погледна отчаяно съпруга си и отиде в кухнята.

— Това е телевизор, нали? — попита Уудбърн, сочейки с пистолета плоския екран.

— Разбира се, че е телевизор — потвърди Дес.

— Не виждам тръбите. Не можах да разбера и как да го включа. Направи го.

— Трябвало е да използвате двете кутийки.

Уудбърн се огледа.

— Не виждам никакви кутии.

— Ето тези. — Дес вдигна дистанционните от пода. — Едното е за видеото, другото е за кабелната.

— Включи го, ясно?

Дес пусна телевизора.

— На кой канал?

— Я стига идиотщини. Би Би Си.

— Едно, две, три или четири?

— Не ми се прави на умен. Има само едно Би Би Си. Искам да видя дали в новините не казват нещо за мен.

Дес включи новинарския канал на Би Би Си. Уудбърн изглеждаше стреснат и възхитен от факта, че картината е цветна.

— Какво сте направили, че да съобщават за вас по новините? — попита Дес.

— Обичайното, предполагам. Дойдох, видях, победих. Кой го беше казал? Все не мога да запомня.

— Юлий Цезар.

— Да, същият. Навсякъде търсих безжичното. Имаш ли?

Дес приближаваше седемдесетте. Той погледна с любопитство Уудбърн. Не изглеждаше по-възрастен от четиресет или плюс-минус една-две години. Беше як и мускулист, ризата на Дес беше опъната по едрото му тяло. Черната му коса беше зализана назад. Миришеше на гнило, към противната миризма се примесваше ароматът на сапуна на жена му.

— Отдавна не съм чувал някой да нарича радиото безжично. Имаме часовник с радио до леглото.

— Това ли било онова чудо? И него не можах да пусна.

— Защо влязохте в дома ми?

Уудбърн прекоси с куцане стаята и разтри бедрото си.

— Навремето един приятел живееше тук. Не намерих дома му. Може да е бил съборен. Къщата беше празна, затова влязох. Трябваше да се подслоня някъде. Колата ми е в гаража ви. Онази на алеята вашата ли е?

Дес кимна.

— Не ви ли трябваше за почивката?

— Бяхме в Австралия, на гости на дъщеря ни.

— Много път сте били.

— Куцате. Ранен ли сте?

— Нищо ми няма. Само драскотина.

— Вижте, какво ще кажете да си вървите, след като жена ми ви нахрани? Няма да се обадим на полицията.

— Винаги казват така, нали?

— Значи сте правили това и преди.

Уудбърн го погледна право в очите.

— Да, правил съм го.

Не мина много време и на екрана се появи образът на Уудбърн, запечатан от камерите на МААК.

— Все още няма развитие по случая с неизвестния мъж, проникнал в сградата на Масивния англо-американски колайдер в Дартфорд и прекъснал ключов научен експеримент — каза водещият. — По-късно същият мъж отвлече и уби журналистката Присила Ноулс, която беше на място и отразяваше събитието. Въпреки най-мащабните издирвания в историята на Кент извършителят остава на свобода. Полицията отново се обръща към гражданите с молба да подават сигнали, ако видят мъжа, който се смята за въоръжен и много опасен. Телефонът е изписан в долната част на екраните ви.

Уудбърн явно остана доволен.

— Значи не сте чували за мен?

Ръцете на Дес бяха започнали да треперят по време на съобщението.

— Дочухме нещо в Аделаида.

— Това далеч не е всичко — с особена усмивка каза Уудбърн.

— Не ми трябва да знам повече. Трябва да ида до тоалетната. Може ли?

— Използвай тази долу.

Тоалетната на първия етаж беше до кухнята и Дес успя да каже няколко утешителни думи на разстроената си съпруга.

Вратата не се заключваше отвътре и на Дес не му оставаше друго, освен да се облегне на нея, докато вадеше мобилния си телефон от джоба. Канеше се да набере 999, когато дръжката се завъртя и Уудбърн бутна вратата.

— Не ми харесва да се затварят врати. Какво е това в ръката ти?

— Мобилният ми — измънка Дес.

— Можеш да си държиш само хуя. Дай ми това. — Той огледа телефона. — Какво прави?

— Не знаете ли?

Уудбърн сграбчи Дес за яката, завлече го обратно в дневната и го бутна грубо на канапето.

— Ако знаех, нямаше да те питам, умнико.

Дес целият се тресеше.

— Не знаете какво е мобилен телефон. Не знаете как да работите с дистанционно. Никога не сте виждали цветен телевизор. Наричате радиото безжично. И в същото време сте сравнително млад. Какво, да не сте някакъв Рип Ван Уинкъл?

— Той беше от приказка. Аз не съм бил в никаква приказка. А в шибания Ад.

— Сигурен съм, че ви е било тежко, но ви моля да не наранявате жена ми или мен. Нищо лошо не сме ви направили и няма да ви направим.

Уудбърн вдъхна аромата на бекон и яйца, носещ се от кухнята.

— Изобщо не ме слушаш. Бях в Ада. Знаеш ли какво се случи на осми април четиресет и девета?

— Нямам представа.

— По зазоряване ме изведоха в двора на затвора в Дартфорд. Бяха построили бесилка, специално за мен. Още се усещаше миризмата на стърготините. Имаше един млад стегнат свещеник с библия в ръка, но му казах да се разкара. След това всичко се случи толкова бързо, че дори не успях да си дам сметка какво става. Онзи тип ми нахлузи качулка на главата, сложи ми дебелата примка на врата и дръпна ръчката. Полетях надолу. Полетът ми обаче не продължи дълго, повярвай.

— Да не искате да кажете, че сте били екзекутиран през четиресет и девета?

— Точно това казвам. И в следващия миг се озовавам насред Ада, най-мизерното място, което можеш да си представиш. Мислех си, че ще остана там завинаги като другите, но ето че един ден вървах по пътя в кал до глезените, а после изведнъж се озовах от другата страна. Шейсет и пет години по-късно. Още не мога да повярвам.

— Вие сте луд — поклати глава Дес.

Уудбърн се разсмя гръмко и накара Адел да закове на място, докато влизаше с подноса в ръце.

— Едно ще ти кажа — рече Уудбърн. — Ако можех да заменя онова, през което минах, за лудост, не бих се поколебал нито за

секунда.

7.

Джон беше яздил и преди, но едва ли можеше да се нарече добър ездач. Седлото на кафявата му кобила беше тънко, с висок преден и нисък заден лък, а железните стремена бяха закрепени твърде високо за дългите му крака. Кобилата беше кротка и го остави да слезе и да нагласи ремъците на стремената.

— Ще се справиш ли? — попита Дърк, който се чувстваше съвсем удобно на черния си кон.

— Ще проверим и ще видим. Бих предпочел каубойско седло. Или още по-добре кола.

— Новаците винаги дрънкат какво са имали и какво ние нямаме. Съветвам ги да не мърморят за неща, които ги няма тук. Късметлии сме, че не ни се налага да ходим пеша.

Поеха в бавен тръс по калния път. Все още окървавеният меч на Джон се блъскаше в бедрото му, сложен в ножница, която беше взел от една от жертвите си. Пистолетът кремъклия беше прекалено голям и тежък за джоба му, така че го сложи в платнените дисаги заедно с барутницата и сачмите. Говореше успокояващо на кобилата си и я потупваше по шията с молби да не направи някой глупост. Тя тръсна грива и ускори, за да не изостава от Дърк. Рамото на Джон пулсираше болезнено в такт с тропота на копитата, но той стисна зъби и продължи напред.

Малкото село бързо остана зад тях и се озоваха в пустееща земя. Яздеха под безжизнено небе през ширналата се във всички посоки висока трева и камъш, проправяйки си собствена пътека. Джон се изравни с Дърк.

— Как наричате това място?

— Дартфорд.

— Също като нас.

— Няма смисъл да го наричате другояче, нали?

— Какво ще стане с войниците?

— Селяните ще се погрижат. Мисля, че вече са се оправили с тях. Ще изядат конете, но един след друг, за да запазят месото свежо. Може да оставят единия за оран.

— В какъв смисъл ще се оправят с тях?

— Скоро ще разбереш.

— Къде ме водиш?

— В Гринуич.

— Тукашната география прилича ли на земната?

— Какво е география?

— Разположението на реки, хълмове, планини.

— Знам пътя само от тук до Лондон. Същият е, какъвто го помня като жив.

— Кой е човекът, с когото ще се срещаме?

— Нали ти казах. Някой, който може да ти помогне да намериш приятелката си.

— Как му е името?

— Казвали ли са ти някога, че задаваш много въпроси?

— Тепърва започвам, повярвай.

— Соломон Уисдъм.^[1]

Джон се изсмя.

— Истински мъдрец, а?

Дърк кимна сериозно.

— Много е мъдър, така е. Че и богат.

Не след дълго стигнаха реката, която беше видял от къщата. Беше широка, със силно течение. Докъдето стигаше поглед, бреговете пустееха, но далеч на изток (стига посоките на света да бяха същите) се виждаше едномачтова платноходка, която се отдалечаваше от тях.

— Това Темза ли е? — попита Джон.

Дърк кимна.

— Ще я следваме до Гринуич. Не е най-краткият път, но пък е най-безопасният. В Бексли има големи гадина и така ще ги пропуснем.

От другата страна на реката Джон видя редица стълбове, издигнати на равно разстояние един от друг, подобно на телефонни, които се простираха докъдето му стигаше погледът на изток и запад.

— Какви са онези стълбове? — попита той и посочи.

— Нямам представа — сви рамене Дърк. — Не са били винаги там, но сега ги има. Да препуснем в галоп, а? Ако искаме главите ни да

останат на раменете, трябва да стигнем Гринуич до свечеряване.

— Това пък защо?

— Най-гадните типове бродят нощем.

Около час язدهа мълчаливо, конете се носеха през тревистата шир, а изпод копитата им хвърчаха буци пръст. Накрая Дърк спря и се спеша.

— Кой знае кога са били поени за последно.

На брега конете пиха жадно. Джон гледаше как един ястреб стеснява кръговете си и се спуска като камък в камъша, за да се издигне отново с нещо в ноктите си.

— Ами те? — попита Джон.

— Кои?

— Животните. Те умират ли?

— Те са късметлии. Имат начин да се махнат оттук.

— Ама че място — въздъхна Джон.

Дърк изсумтя в знак ни съгласие, откъсна наръч трева и го предложи на коня си. Когато животното го ухапа лакомо, Джон също нахрани кобилата си, след което отиде до реката, загреба шепа вода и я помириса.

— Става ли за пиене?

Дърк се подсмихна презрително.

— Май зададох тъп въпрос — каза Джон. Отпи предпазливо. Водата му се стори нормална на вкус и той допи съдържанието на шепата си, след което посочи небето. — Това обичаен ден ли е?

— В какъв смисъл?

— Времето.

— По-скоро зависи от сезона. Понякога е убийствено горещо, понякога смразяващо студено. Сега е нещо по средата, което е по-добре, предполагам.

— Същото като на Земята.

— Не, не е същото. Тук няма слънце. Винаги цари нещо като сумрак. Отначало жълтата светлина ти липсва. После я забравяш.

— Как отброявате времето без слънце?

— Не е и нужно, ако питаш мен. Става тъмно, после става светло. Какво повече ти трябва?

Седем дни след момента на пристигането му МААК щеше да се задейства отново. Трябваше да намери по-добър начин да измерва

времето.

— Имате ли часовници? Стенни или ръчни?

— Знам какво представляват, но никога не съм ги виждал тук. Хайде, да тръгваме.

Продължиха да яздят. След известно време Джон видя още ниви, които имаха вид на прясно изорани и готови за засяване. На Земята беше пролет и като че ли същото се отнасяше и за това място. Но докато гледаше пейзажа, Джон си помисли, че у дома това е сезон, изпълнен с надежда, с обещание. Обещанията тук като че ли не достигаха.

Покрай реката се виеше дим от комини и група малки гребни лодки пореха тъмните води. Дърк намали ход.

— Онова там е Теймсмийд — посочи той. — Трудно можеш да го подминеш, без да се отклониш много. Градчето е прилично голямо, но ще минем право през него, без да вирим много глави. Ако изникнат неприятности, поне ти можеш да се биеш, нали, Джон Кемп?

— Ами дрехите ми? Изпъквам с тях.

— Проблемът не е в дрехите. Напоследък хората пристигат с костюми като твоя. Проблемът е миризмата ти.

— Какво ѝ е на миризмата ми?

— Не миришеш като нас. А различно, на хубаво прясно месо. И с нея беше същото.

— Няколко дни без баня би трябвало да решат проблема.

— Ще видим.

— Тя уплашена ли беше? — попита Джон.

— Дамата ли?

— Името ѝ е Емили.

— Дамите тук са рядкост и не ги виждам много, когато пристигнат. Бих казал, че твоята Емили беше уплашена. Разбира се, че беше, но изглеждаше корава, по-скоро като мъж в това отношение. Здравата се би, когато чистачите дойдоха да я приберат, дума да няма. Разкървави носовете на неколцина.

— Не се и съмнявам.

В покрайнините на Теймсмийд настигнаха някакъв старец с теглена от муле каруца, натоварена с окосена тръстика. Каруцарят се обърна стреснато, когато чу тропота на приближаващите коне, после ги изгледа сърдито, докато го подминаваха.

Градчето беше разделено на две от изровен черен път. Откъм реката къщите представляваха малки колиби от изсъхнала кал с тръстикови покриви; покрай много от тях имаше малки, грубо направени лодки, издърпани на сушата до купчини рибарска мрежа. Носеше се силна воня на гниеща риба. Постройките от другата страна бяха по-масивни, най-малките приличаха на къщите в Дартфорд, а най-големите бяха двуетажни, с дървена конструкция, измазани с напукан гипс. Около от тях щъкаха кокошки, имаше и няколко вързани кози. Зад някои къщи се виждаха ясли за коне с изпосталели кранти край тях. Явно не бяха така добре хранени като конете на войниците. Повечето капаци на прозорците бяха затворени. Един мъж излезе от къщата си, видя ездачите и се шмугна обратно като подплашена мишка. Откъм една постройка с открита предна част се чуваше силен звън. Ковач с яки, блестящи от пот ръце се трудеше усилено на наковалнята. Той спря да чука наред работата си и ги зяпна.

— Не виждам църква — отбеляза Джон. — Всички градчета си имат църква.

— Нямаме нужда от тях — изсумтя Дърк.

Над селището се издигаше изкуствена могила, висока около шест метра, със заравнен връх. Върху нея имаше нещо като крепост — четвъртитата каменна сграда, която щеше да наподобява норманска кула, ако беше по-висока. Създаваше впечатлението, че строителите ѝ са останали без камък. Скъсената кула имаше няколко тесни прозореца, гледащи към реката, и голяма дървена врата.

— Не зяпай натам — предупреди го Дърк. — Нямам желание да се срещам с местния лорд.

— Корав гъз, така ли?

— Какво е гъз?

— Ами... дупе, задник.

— Не ми се е случвало да му пипам слепите бузи, така че не знам дали са корави или меки, ама едва ли би искал да делиш бълвоч с такива като него.

— Дърк, май ни е нужен преводач. — След известно време Джон попита: — Този Соломон Уисдъм някакъв главатар ли е?

— Не бих казал. Уисдъм е търговец.

— Нима? И каква е стоката му?

Дърк се изкиска.

— Горките нещастници, които се озовават тук, естествено.

Докато пресичаха селището, отблъскващата воня, която Джон беше надушил в Дартфорд, отново го лъхна.

— Какво е това? Канали ли?

Дърк вдъхна миризмата, сякаш досега не беше забелязал нищо особено.

— Донякъде, предполагам, но май сме близо до техните стаи на разложението.

— Какви са тези стаи?

— Гадни места, за които не ми се говори. Ако искаш, питай нашия господин Уисдъм за тях.

Внезапно от друга постройка, чиято предна част приличаше на сергия с бирено буре на една маса, на улицата се изсипа група мръсни мъже. Неколцина застанаха зад конете, за да им попречат да избягат.

Дърк дръпна поводите.

— Прецакаха ни. Затваряй си устата, Джон Кемп. Остави на мен приказките.

Джон овладя разтревожения си кон и насочи вниманието си към водача — млад тип без риза, който стоеше пред групата с голяма сопа в ръце. Съдейки по засъхналата кръв по скалпа му, наскоро си беше обръснал главата. Белите му като тесто гърди бяха покрити с определено модерни татуировки. Свързани с някоя банда, доколкото можеше да се прецени.

Младият Мъж посочи ездачите със сопата си.

— Кои са тия двамата, по дяволите? — попита войнствено той.

— Бъди така добър да ни пуснеш, приятелю — поде кротко Дърк. — Тръгнали сме по важни държавни дела.

— Не си ми никакъв приятел. Слизайте от шибаните коне.

Паникьосаният Дърк понечи да се подчини, но Джон му каза да си остане на седлото.

Младият мъж го изгледа намръщено.

— Какъв ти е проблемът, слънчице? Недочуваш ли?

Един по-възрастен тип от групата посочи Джон с пръст.

— Не го ли надушваш, Реджи? Той не е един от нас.

— Трябва да ме извиниш, тъпо копеле — сопна му се Реджи. — Не съм прекарал достатъчно дълго на това шибано място, за да усещам разликата в мириса на различните видове лайна. Но ще ти кажа какво

виждам. Виждам двама женчовци на войнишки коне, най-вероятно откънати, да яздят по моята шибана улица в моя шибан град. — Той размаха сопата си към Дърк и Джон. — А сега се смъквайте долу, преди да сте гризнали сопата.

Джон изненада всички, като се усмихна и попита спокойно:

— Как я караш днес, Реджи? Бирата бива ли я?

Реджи го изгледа объркано.

— Какво прави някакъв проклет янки в града ми?

— Странно, помислих си, че градът е на онзи тип в замъка горе.

— Майната му на него — изруга Реджи. — На тази улица аз съм шефът.

Неколцина замърмориха в знак на съгласие.

— От колко време си тук, Реджи? — попита Джон. — Наскоро пристигна, нали?

Реджи започна да върти сопата в ръце, докато пристъпваше към коня на Джон.

— От деветдесет и седма, друже.

— Значи си истински гадняр, предполагам. Имаш татуировка на гърдите си, пише „Фирмата“. Бандата ти ли се казва така?

Реджи продължи да приближава.

— Досетлив си, американски женчо. Най-добрата е в Теймсмейд.

— Този Теймсмейд малко се различава от твоя. Допада ли ти засега?

— Преди беше бетонна лайняна дупка, сега е дървена. Приеми това за край на дърдоренето, посерко. Вземам конете ви, вземам мечата ти, вземам и съдържанието на проклетата ти торба.

— Тази торба ли? — попита Джон, докато я сваляше от лъка на седлото и бъркаше в нея.

Реджи се втурна напред с вдигната над главата си сопа и когато Джон дръпна спусъка, за един миг всички, хора и животни, сякаш замръзнаха.

Преди оглушителният гръм да утихне напълно, татуираните гърди на Реджи станаха червени. Той се вкопчи в тях и се свлече на колене с онази изненадана физиономия, която сигурно е имал и в мига, когато се е озовал на това място.

Конете се изправиха на задните си крака. Джон се мъчеше да задържи повода с една ръка, докато вадеше мечата с другата, но

местните предпочетоха да зарежат недовършената работа на Реджи.

Един от тях посочи към ниския замък. Портата се беше отворила и от нея се изсипваха войници.

— Лордът идва! — извика някой и множеството се пръсна в посока към реката.

— Хайде, Джон Кемп! — извика Дърк. — Препускай с все сили!

Джон смушка с пети коня си и животното реагира. Секунди по-късно градчето се оказа зад тях и двамата продължиха да се носят в галоп поне още десет минути, преди да се осмелят да погледнат през рамо, за да видят дали не ги преследват. Май се бяха измъкнали, но продължиха да препускат още известно време, просто за всеки случай.

— Изобщо не се шегуваш — задъхано рече Дърк, когато най-сетне забавиха ход.

— На война се опитваш да убиеш противниковия командир колкото се може по-рано. При уличен бой първата ти цел е най-гадното копеле.

Дърк изглеждаше впечатлен.

— Сигурен ли си, че не си идвал в Долното и преди?

Отново бяха сред природата, прокарваха диря през високата трева и се отдалечаваха от реката, когато ставаше прекалено мочурливо. След около час езда реката направи остър завой и пред тях се появи хълм.

Джон беше ходил неведнъж в Кралската обсерватория в Гринуич — това бе едно от любимите му места в Лондон. Позна разположението на хълма спрямо реката, но с това приликите свършваха. Спретнатия парк, величествените куполни постройки и високите кули от червени тухли ги нямаше. Вместо тях на самия връх на хълма се издигаше дървена къща от епохата на Тюдорите.

Дърк спря коня си.

— Точно там отиваме. Това е къщата на господин Уисдъм.

Продължиха нагоре по стръмната, добре отъпкана пътека. Кръстът на Джон се притисна силно в задния лък на седлото. На върха слязоха от седлата и вързаха потните коне за един стълб. Къщата беше най-величествената, която Джон бе виждал до този момент, триетажна, с яки греди и бяла гипсова замазка.

Докато ѝ се възхищаваше, от предната врата изскочиха мъже и посегнаха към мечовете си, но се сепнаха, когато видяха Дърк.

— Здравсти, какво правиш тук? — попита свойски един от тях, як червенокос тип.

— Доведох един специален джентълмен при господин Уисдъм. Той наоколо ли е?

Червенокосият приближи предпазливо, като душеше, и щом долови миризмата на Джон, тутакси се втурна обратно в къщата, като викаше господаря си.

Соломон Уисдъм излезе на отслабващата светлина. Беше висок и слаб, с гъста сивееща коса, която се спускаше до раменете му, големи бакенбарди и дълго бледо лице. Носеше черно, покриващо бедрата му палто, черни панталони, груба бяла риза и черно шалче — костюм, който според Джон доста подходдаше на гробар от викторианската епоха.

Уисдъм изгледа продължително госта си, като душеше дискретно, докато приближаваше. После киселата му физиономия се смени с крива усмивка и той протегна кокалеста ръка.

Говорът му беше изискан, на образован човек.

— Не мога да повярвам! Добре дошли, добре дошли! Колко вълнуващо. Името ми, добри ми сър, е Соломон Уисдъм. Как да ви наричам?

— Джон Кемп.

— Това американски акцент ли е, господин Кемп?

— Да.

— Е, още по-вълнуващо. Моля, влезте. Идвате от Дартфорд, предполагам?

— Точно така, господарю Уисдъм, сър — почтително отвърна Дърк. — Имахме малко неприятности и докато пътувахме насам, си навлякохме още малко, но ето ни тук.

— Е, влизайте тогава. Ще заръчам да донесат храна и напитки и ще си поговорим хубаво. Направо изгарям от нетърпение.

Уисдъм ги въведе в голямото помещение след антрето. Обзавеждането беше оскъдно. Рогозка на пода, грубо скована маса и столове за хранене, а до притихналото огнище имаше две меки кресла и диванчета. Стените бяха голи. Единствените ценни вещи бяха масивните сребърни свещници на масата, покрити с втвърден жълт восък, купчина потъмнели сребърни чинии и няколко сребърни чаши.

— Моля, седнете — покани ги Уисдъм и посочи масата. — Мога ли да ви предложа нещо за пиене? Имам бира, разбира се, буре вносно вино, както и няколко много специални делви ром. Страхотна история е как се сдобих с тях, но сега не ѝ е времето.

— Давайте от всичко — каза Джон.

Уисдъм присви очи.

— Наистина ли? Направо чудесно.

— Шегувам се. Не бих отказал една бира.

— Чувство за хумор! Наистина чудесно. То е рядкост тук.

— Аз също ще пия бира, господарю Уисдъм — обади се Дърк.

Уисдъм не му обърна внимание и забързано излезе от стаята. Върна се, следван от червенобрадия страж, който неловко носеше поднос с три големи халби бира. След като остави подноса, той се наведе към Уисдъм и прошепна в ухото му, че е намерил пистолета на Джон.

Уисдъм кимна, отпрати мъжа и раздаде халбите на гостите си, след което вдигна своята.

— За несъмнено най-забележителната и вълнуваща вечер, която предстои.

Джон беше жаден и страшно му се пиеше. Пресуши халбата си на няколко големи глътки.

— Недей да стоиш като някакъв идиот — извика Уисдъм на подчинения си. — Донеси още бира. Леле, леле, господин Кемп, аплодирам апетита ви.

Джон избърса уста с опакото на дланта си.

— Наричайте ме просто Джон.

— В такъв случай вие трябва да ме наричате Соломон.

— Мога ли и аз да ви наричам Соломон? — попита Дърк.

— Разбира се, че не! — срязва го Уисдъм и веднага насочи вниманието си обратно към Джон. — Е, Джон, направо не зная откъде да започна. Имам безброй въпроси, които напират като вода от отприщен бент.

Джон се облегна назад в стола си. Надяваше се, че ще издържи тежестта му.

— Аз също имам доста въпроси, Соломон. Но първо си ти. Слушам те.

Уисдъм остави халбата си и лицето му отново стана сериозно като на погребален агент.

— И тъй. Не си мъртъв, нали, Джон?

— Определено се надявам да не съм.

— И въпреки това си тук.

— Да.

— Как е възможно това?

— Дълга история.

— Имам предостатъчно бира и още повече време. Ще поглъщам всяка твоя дума.

Появи се нова бира и Джон отпи няколко глътки.

— Не съм учен, Соломон, но идването ми е свързано с доста наука. За да се ориентирам какво знаеш и какво не знаеш, мога ли да те попитам през коя година... такова, напусна Земята?

— Имаш предвид годината, в която умрях. Не е нужно да се стесняваш да повдигаш темата. Тук е естествено да се задават такива въпроси. През хиляда осемстотин седемдесет и четвърта.

Джон поклати глава.

— И на мен не ми е лесно да го проумея, но предполагам, че ще ти е трудно да повярваш на онова, което ще ти разкажа. Науката е напреднала доста в сравнение с твоето време.

Джон започна да му обяснява по най-опростен начин строежа на атома и работата на ускорителите за частици, като внимателно наблюдаваше дали Уисдъм схваща думите му, но лицето на домакина им беше безизразно. Умът на Дърк пък определено се зарея нанякъде — след като младежът изпи бирата си, очите му се затвориха и брадичката му опря в гърдите. Джон продължи да говори, обясни програмата „Херкулес“ и объркалия се експеримент. Говореше за Емили, за Уудбърн.

При споменаването на Брандън Уудбърн Дърк отвори широко очи. Явно все пак слушаше.

— Нима кучият син е на Земята! Мамка му! Е, задръжте си го. Голяма гадина е, да знаете.

— В твоето село ли живееше? — попита Джон.

— По-скоро се мотае из графството, почти като скиталец. Краде, върши гадости. Много си пада да души и наръгва. Помолих познати войници да се оправят с него, но той е хлъзгав като змиорка.

Джон продължи разказа си, но си отбеляза, че трябва да научи нещо повече за тези скиталци. Представи теорията за образуването на мост между двата свята, описа експеримента, който го доведе на мястото, наричано от Дърк Долното.

Тук Уисдъм най-сетне кимна и се усмихна.

— Очарователно име, Долното. Зная, че простите хора го наричат така. Името Ад определено кара човек да потрепери. Толкова заредено, така библейско.

Джон не беше забелязал допълнителното присъствие в помещението, докато не чу как някой прочиства гърлото си. Пълна възрастна жена с покрито с бенки лице и кърпа на бялата коса стоеше до вратата и чакаше да ѝ обърнат внимание.

Уисдъм вдигна очи.

— Желаете ли да донеса вечерята? — попита тя.

— Да, да — нетърпеливо отвърна Уисдъм. — Направи го. — После отново се обърна към Джон. — Голям късметлия съм да имам жена, макар да е доста отблъскваща. Но поне може да готви, а това прави битието ми по-поносимо.

— Ужасно съм гладен — по детски заяви Дърк. — И аз ли ще получа храна?

— Да, Дърк, ще ти дам да ядеш. Ама че съм груб, Джон. Имам клозет. Тръгни по коридора и заобиколи зад къщата. Ще видиш корито с вода, ако искаш да се измиеш. Ще ядем, ще пийнем още и ще говорим, докато лицата ни не посинят.

— Нямам нищо против — каза Джон, докато ставаше.

Когато той излезе, Дърк боязливо попита дали може и той да пита нещо.

— Какво искаш?

— Ще му кажете ли, че доведох и дамата тук?

Уисдъм го изгледа изпепеляващо.

— Нали не си му казал?

— Разбира се, че не! Заплашихте ме, че ако си отворя устата, ще ми отрежете езика.

— Езикът, ръцете, хуя и главата ти, за бога! Никога не бива да научава. Никой не бива да научава, разбра ли?

Дърк кимна енергично, сякаш колкото по-усърдно движеше врата си, толкова по-честен изглеждаше.

— Много умно, че не се издадохте за всички земни неща, за които дамата ви изпя почти същата песен.

Уисдъм се изсмя подигравателно.

— Да, сигурно бих могъл да стана актьор в „Друри Лейн“, ако в Ада имаше „Друри Лейн“, кретенчето ми. А сега си затваряй устата. Той се връща.

Джон седна на мястото си и старицата донесе голям поднос храна и метални прибори.

— Овнешко и варени картофи — доста гордо обяви Уисдъм. — Аз преминавам на вино. А ти, Джон? Доста си го бива, от Франкия е.

— Франция?

— Да, разбира се. Старите имена се задържат тук.

— Разбира се. Ще пийна вино. А как наричат Англия?

— Тук е Британия.

Едва сега Джон си даде сметка колко е огладнял от ездата. Не обърна внимание на качеството на храната и ѝ се нахвърли. При едно по-енергично ухапване един от най-чувствителните му зъби поддаде и той извади отчупеното парче от устата си и го хвърли на пода. Останалата половина от зъба го заболя и Джон се справи с болката, като изпи червеното си вино. Ставаше за пиене и човекът на Уисдъм продължаваше да му налива. Поне липсата на алкохол нямаше да го мъчи на това място.

— Е, Джон — каза Уисдъм, докато дъвчеше, — значи храбро си се отправил към незнайни земи, за да намериш своята дама. Колко рицарско от твоя страна.

— Това ми е работата. Аз съм началник на охраната на лабораторията.

— Долавям, че причината за постъпката ти не е само тази.

— Да допуснем, че си прав.

— В такъв случай трябва да ти помогнем. Разказа ми невероятна история и си се нагърбил с невероятна задача. Героизъм, любов, опасности от неизвестното. Сякаш си излязъл от пиеса на Шекспир.

— Бих се съгласил, но на мен повече ми прилича на Данте.

Погледът на Уисдъм внезапно стана замечтан.

— Как само ми липсват тези книги. Всякакви книги. Казват, че се срещали и тук, но аз нямам нито една.

Това е една от многото ни несгоди. Ти човек на книгите ли си, Джон? Изглеждаш ми доста добре сложен и мускулист за академичните зали.

— Войник съм. Професионален войник. Но чета много история. Учих военна история в колежа.

— Забележително. В Америка ли?

— В „Уест Пойнт“. Чувал ли си?

— Да, разбира се, че съм чувал за „Уест Пойнт“. Там са учили и генералите от гражданската ви война, нали? Грант и Лий?

— Точно така.

— Грант ви беше президент, когато умрях.

— И е останал такъв до седемдесет и седма.

— Значи си войник и учен. Наистина чудесно. Предполагам, че си бил офицер.

— Да. Майор от американската армия.

Дърк видя удобен момент да се включи в разговора.

— Той е нещо повече от човек, който дава заповеди. Боец е. Видя сметката на оня здравеняк, дето ни се изпречи в Теймсмийд. А малко след пристигането му дойде команда чистачи и Джон се разправи с всичките.

Уисдъм го погледна заинтригувано.

— Така ли? Коя команда, Дърк?

— На капитан Уитърс, но той вече няма да прави прочистване, това е сигурно. Джон го наръга със собствения му меч и сега той е негов.

— И на мен ми се стори, че разпознавам оръжието на кръста ти — рече Уисдъм. — Много съм впечатлен.

— Но не ми се размина съвсем безнаказано — отбеляза Джон.

— Видях, че пазиш рамото си. Ей сега ще сменим превръзките и ще сложим мехлем. Кажи ми, когато си бил войник, къде си се сражавал?

— В Ирак и Афганистан.

— Това име Ирак не ми е познато.

— По твое време страната се е наричала Хашемитска империя. А в древността Вавилония.

— Да, точно така се нарича и тук. Вавилония. Значи и през двайсет и първи век продължавате с кръстоносните походи, а?

— Противникът ни нарича кръстоносци. Не и ние.
— Войната е история без край. Както в твоя свят, така и в нашия.
— Бих искал да ми разкажеш повече за вашия свят. Ако искам да спася Емили, трябва да знам с какво си имам работа.
— Съвсем вярно. Досега аз те разпитвах. Сега е твой ред. Да започна ли със себе си?

— Моля.

— На колко години съм според теб?

— Не знам. Изглеждаш ми около петдесетте.

— На петдесет и пет съм. Тоест през хиляда осемстотин седемдесет и четвърта бях на толкова. Юрист в Лондон, с много натоварена практика. Животът беше хубав, поне така си мислех. Имах хубава жена, син и дъщеря, които бяха възпитани чудесно и зрелият им живот започна добре, макар че не зная как е протекъл нататък. Достатъчно ми е, че не са станали обитатели на този свят. Колко внезапно се промениха нещата при мен. От случайно прехваната кореспонденция научих, че жена ми и съдружникът ми Абнър Купърсмит поддържат любовна връзка. Бях заслепен от ярост и твърдо решен да си отмъстя. Познавах един човек, ирландец в Лондон на име Кафри, който владееше изкуството на експлозивите. По онова време познавах какви ли не хора, от лордове до най-долни негодници. Кафри ми осигури буренце барут, което поставих в мазето на къщата на Купърсмит на Тависток Скуеър, докато беше в дома си. Запалих дълъг фитил и се измъкнах. Разруших къщата, Джон, срутих я върху главите на Купърсмит, жена му и децата му. Полицията започна да ме подозира и дори се опита да ме арестува, но известно време им се изплъзвах. Накрая, обзет от отчаяние заради живота, който бях изгубил — не живота на Купърсмит, уверявам те — се хвърлих от най-високата точка на катедралата „Сейнт Пол“ и веднага след това се озовах тук, в Ада, на сред кално поле, напълно невредим. Кафри бил заловен и няколко седмици по-късно го обесили. Позволи ми да ти го представя.

Червенокосият страж, който стоеше до стената, кимна.

— Съдбите ни са преплетени — продължи Уисдъм. — Кафри ми служеше приживе и сега продължава да ми служи.

— Невероятно — промълви Джон.

— Нали? — усмихна се Уисдъм. — След толкова много години човек обикновено забравя колко невероятно е всичко това, макар че си

го припомняме с всеки нов пристигнал. Но да се върна на моята история. Бях подбран на улицата в Лондон от мръсна тайфа чистачи и отведен при един джентълмен на име Косгроув, който живееше недалеч. Косгроув беше човек от седемнайсети век, навремето banker. Беше достатъчно любезен тип, който си направи труда подробно да ми обясни нещата. Разбираш ли, основната част от пристигналите тук не са... изтънчени хора, ако мога така да се изразя. Както може да се очаква, те са отрепките на Земята, подобно на нашия приятел Дърк.

— Не се обиждам — обади се младежът.

— Какво облекчение — отбеляза Уисдъм. — Косгроув ме хареса. Дватама бяхме лика-прилика и вместо да ме продаде на обичайната цена, той ме взе под крилото си и ме научи на своя занаят. Така станах... е, позволи да бъда откровен с теб, търговец на плът. Чистачите хващат новопристигналите и ги водят при хора като мен, каквито има по целия свят. Ние преценяваме уменията им и ги доставяме на най-подходящия лорд, който се нуждае от подобни услуги. Ако нямат желаните качества, обикновено ги връщаме под юрисдикцията на местните лордове, които винаги се нуждаят от хора за работа на нивите или за чистене на клозетите. Моята работа е да знам какво търсят клиентите ми и, което е по-важно, колко са склонни да заплатят.

Джон го погледна право в очите.

— Не искам да те обиждам, Соломон, но това звучи доста противно. Ти си търговец на роби.

— Тук всичко е противно, действа се с груба сила и открито изнудване. Аз съм просто колелце в огромна, мръсна машина. Не се извинявам. Но съм умно колелце. Зная кой търси учен. Зная кой се нуждае от воини. Зная на кого му трябва строители и занаятчии. Зная кой иска жени — е, всеки иска жени, но те са твърде малко. А привлекателните са истинско съкровище. Но аз се отклонявам. Косгроув се отнасяше достатъчно добре с мен. Видя възможност за разширяване на дейността си и двамата станахме, както казват, най-успешните търговци в Британия. Когато след време Косгроув бе сполетян от нещастен случай, който го премахна от високото му място, аз поех делата му и преуспях доста през годините.

Джон забеляза леката усмивка на лицето на домакина, докато споменаваше нещастния случай с Косгроув. Заподозря, че в основата

му е бил именно Уисдъм, но премълча.

— Спечелих достатъчно злато и сребро, за да построя тази къща, копие на дома от детството ми в Гринуич — продължи Уисдъм. — Не е на същото място. Разбира се, тук се намираше Кралската обсерватория. Но пък изгледът е добър, не мислиш ли?

Джон даде знак на Кафри да напълни чашата му.

— Мисля, че трябва да разбере начина, по който стават нещата тук — каза той.

— Нека да започна от самото начало — поде Уисдъм. — Пристигаш в Ада точно на мястото, на което си умрял. Ако умреш в Гринуич, появяваш се в Гринуич на абсолютно същата географска дължина и ширина. Теренът тук е същият като на Майката Земя, макар че влиянието на човека не се усеща толкова, колкото в твоя свят. Разбрах, че по твое време хълмовете се изравняват, коритата на реките се променят и се изсичат цели гори. Нашият свят е подобен, но далеч по-примитивен в това отношение.

Дърк закима.

— Кажете му какво става, ако умреш във вода. Винаги ме разсмива.

— Да. Е, не съм сигурен дали Джон ще го намери за забавно, но да предположим, че умрете при корабокрушение или в река. Ще се озовете тук в абсолютно същото положение. Ако можете да доплувате до суша, добре. Но ако не можете, ще се удавите отново, без да си давате сметка какво ви е сполетяло.

— Но аз вече му казах, че тук не се умира, господин Уисдъм.

— Да, така е. Вечността е много дълъг срок, но мисля, че най-вероятно ще останем вечно тук. Не можем да умираме и не умираме. Завинаги търпим участта си. Можем да бъдем покосени от болест, да бъдем наранени или да гладуваме, но продължаваме да съществуваме.

Джон се наведе напред.

— В Дартфорд раних петима мъже. Достатъчно сериозно, за да умрат, но те продължаваха да се движат.

— Ето, значи си го видял с очите си. Вземи някой краен пример. Главата може да бъде отсечена от тялото, но животът ще продължи. Устните ще се движат, макар и да не могат да изричат думи без гърди и бял дроб. Очите мигат и главата може да бъде научена да мига един път за „да“ и два пъти за „не“. Дори когато плътта напълно се разложи

и се превърне в пихтия, когато костите се разпаднат на прах, според нас остава съзнание, остава страдание. Вечно страдание. Такава е горчивата ни участ.

— Откъде можете да сте сигурни?

— Трудно е да се докаже, но всички свидетелства насочват към това заключение. Достатъчно е само човек да влезе в някоя стая на разложението, за да разбере.

— Надуших ги.

Уисдъм стана и кимна на Кафри.

— Трябва и да ги видиш. Всичките ми думи граничат с абстракция, без да се увериш с очите си. Ще събера отряд от мои хора, които да ни пазят в тъмното. Ще направим съвсем кратка разходка до най-близката зала.

Джон стана. Беше замаян от виното, но въпреки това автоматично провери оръжията си — стар навик от армията. Мечът беше на колана му, но си спомни, че беше оставил кремъклията при коня.

— Имах дисаги — каза той.

— Пистолетът и принадлежностите му са на сигурно място — успокои го Уисдъм. — Заръчах на Кафри да отнесе торбата в стаята ти. Това е законен трофей, при това доста скъп. Не бих искал да се изгуби в нощта.

Вечерният въздух бе неподвижен. Група хора на Уисдъм с мечове и фенери ги поведе надолу по хълма към Гринуич. Дърк явно се радваше на компанията и бърбеше дружески с тях, като разказваше разпалено за битката на Джон с чистачите и татуирания Реджи. Градчето под тях бе тъмно и се губеше в мрака, с изключение на няколко открити огньовете тук-там. Джон крачеше до Уисдъм, който също носеше фенер със свещ в кокалестата си ръка, подаваща се изпод наметалото му.

Джон зададе въпроса, който го измъчваше от много време.

— Какво ти осигурява билет до това място?

— Не съм сигурен, че разбирам.

— Какво трябва да направиш, за да се озовеш в Ада?

— А, ясно. Определено някоя от най-долните постъпки. Убийство, подбудителство, насилие, брутална жестокост към ближния. Приживе бях богобоязлив християнин и искрено вярвах, че списъкът

на престъпленията, които те обричат на Ада, е много по-дълъг. Богохулство. Идолопоклонничество. Неприемане на Исус Христос като господар и спасител. Мърсуване.

Прелюбодеяние. И така нататък. Изглежда обаче, че това изобщо не е вярно. Става въпрос само за най-лошите престъпления, които човек може да извърши спрямо другите.

Джон се закова на място, внезапно изтрезнял.

— В такъв случай тук трябва да има страшно много войници.

Уисдъм помълча, преди да отговори.

— Дълбок въпрос, породен от професията, която си упражнявал. През многото ми години на наблюдение със сигурност мога да кажа, че има милост за жестоките деяния, извършени в законна война на бойното поле. В противен случай Адът щеше да бъде далеч по-гъсто заселен, ако питаш мен.

— *Jus ad bellum* — подхвърли Джон.

— Да, латинският и познанията ти наистина са впечатляващи — отвърна Уисдъм. — Законът на войната, изкован от хората, в края на краищата наистина има висок морален смисъл.

Джон отново тръгна надолу по склона, потънал в мисли.

— Ами деца? — попита след дълго мълчание.

— Нито едно. Вярно, децата могат да извършват гнусни деяния, но не идват тук.

— Кой отсъжда всичко това? Кой решава кой да дойде и кой не?

Уисдъм сви рамене.

— Загадки колкото искаш. Възможно е да се заключи, че има някаква висша сила, Бог може би, който сортира душите като ябълки — добрите на една страна, лошите на друга, но аз не съм имал съден ден, а същото се отнася и за всеки друг, доколкото знам. Просто се появихме тук. Не зная отговора на въпроса ти. Може и да се казвам Уисдъм, но не притежавам мъдрост.

— Значи да приема, че не си се срещал със Сатаната.

— Ха! Когато пристигнах, очаквах зад всеки ъгъл да се натъкна на рогати джентълмени. Но този зложелателен крал не се е явил на никого, когото познавам. Някои вярват в него, разбира се. Може би той наистина съществува, но аз не мисля така.

— Да се върнем на децата. Има мъже, има и жени. Как така няма деца?

Уисдъм си позволи леко да се изкиска.

— Плътските страсти са много популярни тук и се препятстват само от недостига на жени, макар че содомията се среща в изобилие. Но отношенията с жени не водят до появата на деца. Няма възпроизвеждане. Животните се плодят, както и на Земята. Ако не го правеха, сигурно щяхме да се ядем един друг на вечеря, но нашето население се увеличава само от новодошлите.

— Колко голямо е населението тук?

— Няма начин да се разбере. Никой не се занимава с преброяване, а и няма нужда. Все пак изглежда значително помалобройно, отколкото когато бродех по улиците на Лондон като жив човек. Помисли си само. Колко мъже, вървели по земята, са извършили достатъчно злини, за да бъдат пратени тук? Един на сто? Един на хиляда? На десет хиляди? А жените колко са? Нежният пол е далеч помалко склонен към варварство и това е факт, който не може да се оспори. А сега сравни това с предположението, че след попадането си тук човек извади достатъчно късмет да остане във функциониращо състояние в продължение на стотици или може би хиляди години. Ние не остаряваме. Ако липсват бедствия, ще останем такива, каквито сме били при пристигането си. Че защо, аз самият се запознах навремето с красив млад мъж, който умрял в Британия още преди раждането на Христа! Бил войник в армията на Юлий Цезар и въпреки това продължава да съществува по улиците на Лондон, освен ако не го е сполетяло нещо лошо.

Джон се умълча, потънал в мисли. Имаше чувството, че сънува някакъв сложен и мъчителен сън. Надяваше се, че всеки момент ще се събуди и ще се озове отново в леглото си, и ще усети гладката кожа на Емили до себе си. Но близо до подножието на хълма противната миризма го връхлетя и го убеди, че всичко това е ужасяващо реално.

— Почти стигнахме — каза Уисдъм. — Вземи това.

Той извади вълнен шал от джоба на наметалото си и го подаде на Джон.

— За какво ми е?

— Най-добре покрив носа си. И пийни от това.

От друг джоб извади манерка. Джон я отвори и подуши. Ром.

— Искане ми се и на мен да ми бяха предложили силно питие първия път, когато влязох в стая на разложението — въздъхна Уисдъм.

Градчето започваше там, където свършваше хълмът. От затворените къщи се виеше пушек от огнища и се дочуваха приглушени гласове.

Вонята се засилваше все повече и повече и не след дълго групата се озова пред голяма плевня, разположена зад редица мизерни колиби. Джон отпи втора глътка от сладкия ром и уви плътно лицето си с шала. По нареждане на Уисдъм хората му вдигнаха тежкото дървено резе и отвориха скърцащите врати. Дърк повърна от вонята, но останалите сякаш не я усещаха и вдигнаха високо фенерите си.

Джон пристъпи в светлината.

Това наистина беше ад.

Покрай вътрешните стени на постройката имаше маса от гниещи, зловонни останки. И гледката нямаше да бъде толкова ужасяваща, ако бяха просто безжизнени, разлагащи се отпадъци от някаква кланица. Гниещата плът обаче се движеше като някаква вълнуваща се отвратителна маса. И за да станат нещата много, много по-лоши, от тази маса се чуваха звуци, отвратителна какофония от тихи стонове, ридания и от време на време по някоя дума, име, зов към майка, молба за помощ.

След няколко секунди Джон излезе и изгълта остатъка от рома.

— Исусе.

Един от стражите го чу.

— Исус не е тук — насмешливо подхвърли той, преди Уисдъм да го накара да млъкне и да нареди да залостят вратата.

— Съжалявам, Джон — рече Уисдъм и застана до него. — Беше нужно, за да разбереш.

— Защо държите тези постройки тук?

— Изпълняват доста функции. В свят, в който не можеш да лишиш някого от живот, пращането в стаята на разложението е върховното наказание. Освен това са практични. Осакатените могат да бъдат събрани на дискретни места, за да не замърсяват населените райони или полята, макар че и това се случва.

— Откога са тук?

— Не бих могъл да знам отговора. Някои са от векове, предполагам.

— Това е невъзможно. На топло от човешкото тяло само за седмици остава единствено скелет.

— Не и в Ада. Разлагането на човешката плът е изключително бавно тук. Още една жестокост. Хайде, да се върнем в дома ми. Може да хапнем и да пийнем още, преди да си легнем.

— Не мисля, че бих могъл да се храня след тази гледка.

— Разбира се, че ще можеш.

По средата на обратния път Джон дойде достатъчно на себе си, за да зададе най-важния въпрос.

— Пристигнах тук поради една-единствена причина, да намеря приятелката си. Ти изглеждаш човек с много връзки. Знаеш ли къде мога да я открия?

— Чух да се говори, че твоята жена е била откарана във Франкия с кораб от хора на херцог Дьо Гиз.

— В такъв случай ме откарай там. Помогни ми да я върна.

— Това е отвъд възможностите ми.

— Ще намеря начин да ти платя.

— Не става въпрос за пари. Утре сутринта ще те заведе при човек, който има възможност да ти помогне.

— Кой е той?

— Кралят на това кралство. Хенри.

— Да не би да е някой Хенри, когото бих разпознал от историята?

— Може би. Сигурно го познаваш под името крал Хенри Осми.

---

[1] Мъдрост. — Б.пр. ↑

8.

Макар да стоеше на твърда земя, Емили все още усещаше как морето се надига и спуска под краката ѝ. Тримачтовият кораб беше хвърлил котва недалеч от скалистия бряг и малката гребна лодка, която я бе докарала до сушата, се връщаше обратно, борейки се с вълните.

Наоколо беше сиво и влажно, тя се чувстваше мръсна и искаше да се измие. Дрехите ѝ — същата пола, блуза и удобните обувки, които бе носила в деня на експеримента „Херкулес“ — бяха ужасно изцапани, косата ѝ бе сплъстена, а кожата ѝ бе покрита със сажди от маслените лампи под палубата.

— Милейди, трябва да тръгваме — каза войникът. Той беше неин постоянен спътник по време на плаването. Докато бурята подмяташе кораба, той я успокояваше, носеше ѝ бульон и възглавници и се извиняваше за неудобствата ѝ. Каза ѝ, че при добро време плаването от Британия до Франкия можело да отнеме само половин ден. За съжаление, пътят от Хейстингс продължи две денонощия, през които стомахът ѝ не спря да се бунтува.

Името му беше Филип Маро. Английският му бе поносим, горедолу като френския на Емили, така че бяха в състояние да водят по-продължителен разговор. По време на краткия си престой в Британия Емили беше научила някои основни неща, но капитан Маро ѝ бе дал по-богата информация за сюрреалистичния свят, в който се бе озовала.

Първоначалната ѝ дезориентация беше много по-голяма от тази на Джон, тъй като нямаше абсолютно никаква подготовка. В един момент стоеше в контролната зала на МААК, а в следващия се намираше в лепкавата кал наред вонящо село и двама братя, единият на име Дърк, а другият Дък, настоятелно я приканваха да влезе в мизерната им колиба. Тя си мислеше, че със сигурност е мъртва, докато душещите младежи я увериха, че си е съвсем жива, което бе странно и необяснимо.

Не след дълго се озова в ръцете на противен тип на име Уитърс, който въпреки ритниците и съпротивата успя да върже ръцете ѝ и да я

качи на коня си, за да я откара до голяма къща на хълм, където бе разпитана от мазен и лицемерен мъж на име Соломон Уисдъм. Още преди зазоряване на следващия ден, объркана и гневна, Емили бе поета от друг противен тип на име Д'Арет, който я откара по море до Хейстингс. Там Д'Арет, който непрекъснато твърдеше, че е посланик и агент на някакъв си херцог Дьо Гиз, я вкара в крайбрежна къща, където група потайни французи я държаха вързана до следващата вечер, когато светлината на факлите им привлече малка лодка. В безлунната нощ я откараха до възжена стълба, висяща от голям платноход, след което бе предадена на грижите на капитан Маро.

През цялото това време Емили се бореше с бушуващия гняв и унижителния си страх и се мъчеше да проумее какво е станало с нея. Без химикалка и хартия ѝ се налагаше да прави изчисления наум и накрая стигна до заключението, че случилото се трябва да е някакъв предизвикан от стрейнджлети феномен. Отчаяно се надяваше той да е обратим. Рационалният ѝ ум ѝ казваше, че единственият мислим начин да се върне на предишното си място в пространството и времето е експериментът „Херкулес“ да се повтори със същите високоенергийни параметри. Молеше се на Бог, който изглеждаше още по-далеч от всеки друг път в живота ѝ, екипът ѝ да знае какво да направи. И с трепет осъзна, че за да се върне отново у дома, трябва да се върне на същото място, където се беше материализирала, при това точно във времето, когато МААК работи. Заключението беше смазващо очевидно.

Завръщане можеше и да няма.

На кораба беше заключена в отделна каюта, където остана напълно сама за първи път от началото на изпитанието и изплака цяла река сълзи заради ненормалността на всичко около нея.

Независимо дали щеше да го нарече Долното, както правеха Дърк и Дък, или Ад, този свят явно представляваше някакво алтернативно измерение със собствени шантави закони на физиката. Всеки и всичко, което познаваше и обичаше, изглеждаше отчайващо далеч. Помисли си за Джон и ѝ се прииска да му беше позволила да ѝ се извини. Мисълта, че може да се окаже завинаги тук, да не види никога повече него или приятелите и семейството си, късаше сърцето ѝ от мъка. И докато корабът се отдалечаваше все повече и повече от Британия, отчаянието ѝ само се усилваше.

Маро чу риданията ѝ и отключи каютата, за да се опита да я утеши и да изрази учудването си, че жена като нея се е спуснала в този нещастен свят. По време на бурното си пътуване тя научи повече за капитана и за онова, което я чакаше след пристигането им във Франкия.

Маро ѝ каза, че херцог Франсоа дьо Гиз бил важен големец, от когото се страхували и съюзници, и врагове. Пристигнал в Ада през 1563 г. като жертва на убиец хугенот, докато все още бил здрав и прав мъж на четиридесет и четири години. Маро с болка обясни, че покрай цветущото си състояние херцогът се отличавал с огромен апетит към нежния пол и тъй като бил богат и могъщ благородник, парите му можели да му осигурят почти всичко, което пожелае. Шпионите му като Д'Арет имали широки пълномощия да осигуряват подбрани жени, а Емили, както обясни изчервеният Маро, била по-красива и екзотична от всички.

— Познанията ми по европейска история са доста общи — отбеляза тя. — Боя се, че не зная кой е този Гиз. Или кой е бил.

Маро изглеждаше по-заинтригуван от нея, отколкото от въпроса ѝ.

— Акцентът ви е прелестен. Да не би да е шотландски?

— Да, аз съм шотландско момиче. Родена съм недалеч от Инвърнес.

— Фамилия Дьо Гиз е играла роля в кралските интриги на страната ви. Сестрата на херцога, Мари дьо Гиз, се омъжила за вашия крал Джеймс Пети и родила шотландската кралица Мери.

— Станало е доста преди моето време. — Емили се вгледа в лицето му. Беше доста красив, на трийсет и няколко, с изразителни очи. Може би щеше да успее да го привлече на своя страна. — Кажете ми, Филип. Изглеждате ми свестен човек, много по-мил от онези, които срещнах досега. Защо сте тук?

— Тук съм, защото го заслужавам. Участвах в срамно и жестоко деяние, докато бях войник на служба при херцога. Беше през хиляда петстотин шейсет и втора, една година преди херцогът да бъде убит и десет години преди аз самият да загина в битка. Херцогът се връщаше в замък си в Жоанвил до Париж и реши да спре в едно от селата си, Васи сюр Блез. Бяха му казали, че в селото се разпространявала протестантската ерес, и той искаше лично да провери дали е така.

Херцогът чул църковните камбани, призоваващи за молитва, и когато влязъл в църквата, за свой ужас наистина присъствал на най-отвратителни антикатолически хугенотски тиради. Започнала разправия. Аз бях на пазара с група жандарми, когато чух викове и крясъци. Херцогът излезе от църквата, следван от множество селяни — мъже, жени и деца. Даде ни заповед да избием тези хугеноти. Не се поколебах. Стрелях с аркебузата си, презаредих и стрелях отново и отново. Жени умряха от ръката ми, деца също. Когато всичко свърши, петдесет селяни бяха мъртви, а ранените бяха много повече. Носех срама от онзи ден до самия край на окаения си живот. И ето че се озовах на това място, прокълнат за цяла вечност. Когато пристигнах, моят херцог вече бе тук, почти толкова могъщ, колкото беше и на Земята. Намерих го и той отново ме взе на служба. Продължавам да върша ужасни дела за него, макар да се боя, че нищо не е толкова ужасно, колкото това да ви отведе при него.

Сега, застанала на скалистия бряг на страната, наречена Франкия, Емили прецени възможностите си. Нямахше представа какви ужаси я очакваха. Може би никога нямаше да ѝ се отвори по-добър шанс. Докато Маро разговаряше с някакъв грозен брадат войник, тя побягна с всички сили по брега, като се мъчеше да открие равен пясък между камъните, където да стъпва по-добре.

Маро ѝ извика да се върне и се втурна след нея, но брадатият войник се оказа по-бърз и я настигна пръв. Сграбчи я за косата и я повали грубо върху камъчетата и пясъка. Войникът се канеше да я удари с дебелия си като сопа юмрук, когато Маро пристигна и го спря.

Двамата мъже се разправяха, докато Емили плачеше от безсилие и болка. Маро отпрати брадатия войник да охлади страстите си и да донесе одеяло. Помогна ѝ да се изправи и Емили машинално го последва към някаква група скупчени къщи.

— Можете ли да яздите? — попита Маро.

— Конете ли?

— Разбира се, че конете.

— Не.

— Няма значение. Би трябвало да има карета. Съжалявам, че той ви нарани. Моля ви, не правете нови опити да избягате. Мога да ги контролирам само до един момент.

Изминаха почти километър и стигнаха малка каменна къща, от която излязоха двама мъже и заговориха с Маро.

— Можем да хапнем и пийнем, преди да потеглим — съобщи ѝ капитанът.

— Само малко вода, ако е чиста. Стомахът ми още се бунтува.

Пред къщата спря карета, теглена от четири коня. Купето беше съвсем малко, само за двама души. Емили се качи и Маро я последва. Изведоха оседлани коне за войниците и пътуването им по сушата започна. Маро ѝ каза, че целта им е замъкът на херцога в Жоанвил и че ако всичко мине добре, би трябвало да пристигнат в ранните часове на следващата сутрин. Кочияшът, който седеше на капрата, плесна с ремъците и потеглиха. Маро подпря две къси аркебузи на вратата на каретата и се увери, че барутът им е сух.

— Смятате да ги използвате ли? — попита Емили, загърната в грубото одеяло.

— Надявам се да не се стига дотам, но не се бойте. Ако се наложи, мога да бъда отличен стрелец.

Емили си помисли за децата, които бе убил с огнестрелните си оръжия.

— По кого може да се наложи да стреляте? Това не е ли приятелска територия?

— Не съществува приятелска територия. Човек никога не е в безопасност, дори в замък. На всяка крачка има крадци и разбойници. Провинцията принадлежи на всички и на никого.

Емили реши да изиграе хода си.

— Бихте ли ми помогнали? — попита тя.

— Какво да ви помогна?

— Да избягам. Трябва да прекося обратно пролива и да стигна до Дартфорд. Мисля, че това е единственият начин да се прибера у дома.

Той я погледна с нещастен вид.

— Иска ми се да можех, милейди, но в този свят няма място за благородни постъпки. Ако смъртта беше най-лошото, което ме очаква, бих ви помогнал с радост. След всички тези векове бих се радвал да умра. Но участта ми няма и не може да бъде такава. Вместо това ще бъда наказан и ще страдам ужасно цяла вечност.

— Какво биха ви сторили, Филип?

Той използва термина *salles de decomposition* и после ѝ обясни какво представляват стаите на разложението.

Емили се умълча.

Районът бе покрит с гъста гора и пътят за Париж представляваше тясна ивица пръст или отъпкана трева. Дървените колела на каретата се търкаляха по неравната земя и стомахът на Емили почти нямаше шанс да се успокои. Маро извади черен хляб, увит в парче плат, и се опита да я убеди да изяде няколко хапки. Най-сетне по пладне температурата се покачи достатъчно, за да направи одеялото ненужно. Емили се предаде пред глада и хапна малко от коравия хляб.

— Имахте ли съпруга? — попита тя.

— Имах. А също и син. Често отсъствах заради кампаниите на херцога и почти не ги виждах. Не зная дали изобщо са научили как и кога съм умрял.

— А тук?

— Нямам жена. Бил съм с жени от време на време, но тук те не са много.

— Така ли?

— Да, разбира се. Жените не са жестоки като мъжете. Във вашето време не е ли същото?

Тя кимна.

— Ако жените бяха начело, нямаше да се водят всички онези безумни войни и да се избиват невинни.

— И аз мисля така.

Стигнаха някаква поляна наскрив гората. Маро нареди да спрат и каза на Емили, че ще направят кратка почивка. Посочи някакви яки дървета и ѝ каза, че там може да отвърне на зова на природата.

Емили слезе, отдалечи се от похотливите погледи на войниците и се облекчи зад един ствол. Чу Маро да раздава заповеди на хората си да бъдат нащрек и погледна мрачното небе над короните на дърветата. На един клон бе кацнала красива жълта птица, приличаща на златна авлига, а под нея лудуваха две черни катерици. Всичко изглеждаше толкова естествено, толкова обикновено, толкова подобно на нещата, с които бе свикнала, докато магията не бе нарушена от отчаяни викове, които накараха животинките да побегнат.

Изправи се точно когато Маро се появи до нея с изкривено от страх лице. Чу как някакъв войник извика: „*Clovis est id!*“.

— Кой е Кловис? — попита Емили.

— Елате бързо. Той е много древен господар и много лош човек, който е обявил тази гора за своя.

Докато Маро я влачеше към каретата, едно копие профуча и се заби в ствола на дървото, след което заваляха стрели. Един от хората на капитана падна със стрела в темето. Маро бутна Емили да се скрие под каретата и нареди на хората си да приготвят аркебузите, но да не стрелят без негова команда.

На пътя се появиха коне, яздени от дългокоси мъже, облечени в кожи. Размахваха мечове, копия и къси лъкове и крещяха бойни викове на някакъв гърлен език. Емили се притисна колкото можа по-плътно до земята и затвори очи, по-уплашена от всеки друг път от пристигането си. После Маро изкрещя: „Огън!“ и дузина аркебузи изгърмяха, запращайки оловни куршуми към нападателите. Маро захвърли едната аркебуза и стреля с втората.

Мъже и коне изпопадаха на земята, а онези, които не бяха улучени, се пръснаха от залпа. Маро извика на Емили да влезе в каретата. Кочияшът скочи на скамейката си и войниците яхнаха конете. Маро се качи до нея и трескаво зареди оръжието си, докато конете препуснаха в галоп, шибани от кочияша.

Няколко секунди всичко беше тихо, след което се разнесе самотен, смразяващ кръвта боен вик и едно копие се заби в стената на каретата. Маро се сепна и престана да сипва барут в цевта. Погледна надолу към синята си войнишка куртка, по която се разпълзяваше алено петно.

— Боже мой, ранен сте! — извика Емили. — Трябва да спрем.

— Не — немощно отвърна той и събра сили за последна заповед към кочияша. — Продължавай напред. В никакъв случай не спирай, докато не пристигнеш в Жоанвил.

— Трябва да спрем кървенето! — изкрещя тя.

— Моля да ми направите малко място — прошепна Маро и когато Емили се дръпна колкото се може по-далеч от него, той хвана дръжката на копието и го издърпа, като избута окървавения връх през дупката на вратата. — Ето, така е по-добре. — После се отпусна върху нея.

Емили се пресегна да спре кръвта, но копието беше разкъсало далака му и кръвта шуртеше неудържимо и бързо заля пода на

каретата. Емили инстинктивно знаеше, че той трябва да е в безсъзнание или мъртъв, но устните му продължаваха да се движат безмълвно.

— Спрете. Трябва да му помогнем — изкрещя тя на кочияша, но онзи ѝ отвърна да изхвърли Маро от каретата и да даде на Кловис награда, за да спре атаката.

Когато Емили отказа, кочияшът извика на най-близкия войник да го направи.

Ездачът се наведе на седлото, отвори вратата на каретата и сграбчи куртката на Маро. Миг преди капитанът да бъде захвърлен на земята, Емили видя как изцъклените му очи примигнаха и устата му се изкриви в някакво подобие на усмивка.

Препускаха с главоломна скорост, докато конете не останаха без сили и спряха на една просторна поляна, където можеха да забележат врага отдалеч. Грозният, начумерен брадат войник, който я беше сграбчил за косата и я бе съборил, зае мястото на Маро в каретата. Вонеше на зеле и на нещо още по-лошо и не произнесе нито дума. Беше невъзможно Емили да избегне кръвта на Маро. Стъпалата ѝ останаха намокнати в нея през остатъка от пътуването и докато денят преминаваше в нощ, локвата стана лепкава и залепи обувките ѝ за пода.

Явно беше проспала последните няколко часа, защото се събуди със стряскане, когато каретата рязко се наклони и най-сетне спря пред портите на замъка Гиз.

Някакъв войник викаше в тъмното да спуснат подвижния мост и когато тежката конструкция издумка в пръстта, каретата бавно пресече рова и влезе през портата в главния двор.

Брадатият войник се опита да я издърпа от каретата, но тя изблъска ръката му и слезе сама. В двора имаше голямо огнище, което хвърляше достатъчно светлина в ограденото пространство. Над двора се извисяваше правоъгълна каменна нула, чийто вход беше маркиран от два железни стълба със светилници на върха, в които гореше лой.

В мрака, високо над другия край на двора, се издигаше кръгла, черна и зловеща кула. Отведоха я именно към нея.

Брадатият войник отвори тежка дървена врата, извика нагоре по тъмното каменно стълбище и Емили се озова в компанията на жени.

Клъощава като скелет вещица със сиви кичури я пое под опеката си. Първоначалното ѝ стряскане от събуждането се смени с тревога, когато осъзна, че жената е различен тип създание.

Тя огледа Емили с високо вдигната свещ и избърбори нещо на брадатия войник на неразбираем френски диалект. Емили схвана отчасти отговора на войника — нещо в смисъл че капитан Маро знаел повече за нея, но паднал в схватка.

Жената, която носеше широка ленена дреха, заговори рязко на Емили. Емили отвърна, че не я разбира, и жената премина на донякъде по-модерна версия на френския. Явно езикът не ѝ беше привичен, защото го говореше бавно и отмерено.

— Ела с мен. Аз съм Мари. Наглеждам момичетата. В теб има нещо особено, нали?

— Така изглежда — кимна Емили и я последва нагоре по спираловидното стълбище.

На първата площадка видя едно-единствено помещение, пълно с постелки и спящи тела. Продължиха нагоре и стигнаха до най-високата зала, която беше различна. Там имаше едно-единствено заето дървено легло и прости мебели, подредени покрай извитите, голи каменни стени.

Мари запали няколко свещи, разтърси спящата фигура и ѝ нареди да става. Жената под завивките изсипа цял залп ругатни по старицата, седна в леглото и се огледа с пламнали очи. Беше млада, горе-долу на годините на Емили, с изпъната абаносова кожа. Френският ѝ беше модерен и пълен с жаргонни изрази.

— Коя си ти, по дяволите? — попита тя.

Емили се почувства замаяна.

— Името ми е Емили — отвърна едва-едва.

Чернокожата насочи гнева си към старицата.

— Какво става тук, шибана торба с кокали?

Мари ѝ обясни, че е пристигнало ново момиче. Жената отвърна саркастично, че не е сляпа и вижда много добре, но какво общо има това с нея?

— Тя е специална — каза Мари. — Трябва да ѝ отстъпиш леглото си.

— Как ли пък не! Не си давам леглото.

— Мога да спя навсякъде — вметна Емили.

Мари поклати глава, отиде при стълбите и извика на брадатия войник да се качи да ѝ помогне.

Емили залитна. Едва се държеше на крака.

— Това по обувките ти кръв ли е? — попита жената.

— Да.

— Твоя ли?

— Не.

— А чия?

— На капитан Маро.

Жената се намръщи.

— Чукала съм го няколко пъти. Доста свестен в сравнение с мъжете тук. Жалко.

— Коя си ти? — попита Емили.

— Йойо. Какво ти е особеното? Изглеждаш като пристигнала току-що, но вярно си различна.

— Ами, не съм точно мъртва.

Йойо отметна завивките и стана, за да я разгледа по-добре.

— Мамка му! Права си. Не миришеш както трябва. Как се случи?

— Мога ли да седна? Изобщо не се чувствам добре.

Йойо придърпа един стол от стената. Видя как Емили потръпна от хладния въздух в помещението, въздъхна, взе одеялото от леглото и ѝ го подхвърли.

Емили ѝ благодари.

— Аз съм физик — каза тя. — Провеждах научен експеримент край Лондон с високоенергиен ускорител на частици и...

— Вече престанах да те разбирам, скъпа. Някакви неща са се оплескали, ти си тук и си жива. Това е всичко, което ми е нужно да знам. Как се озова в тази лайняна дупка, минаваща за замък?

— Предаваха ме от ръка на ръка като някаква породиста крава. Дочух, че тукашният херцог си падал по жени.

— И още как. Същински жребец е за петстотингодишно парче мъртво месо. Аз бях любимката му. Може би до този момент. За тази нощ взе две други момичета и ми даде почивка.

Мари се върна с брадатия войник, който започна да вика на Йойо да си намери място за спане на долния етаж. Чернокожата не му остана

длъжна и се развика в отговор, като размахваше заплашително свещник.

— Аз мога да спя долу — обади се Емили с надеждата да разведри ситуацията, но Мари изтъкна, че заповедите са си заповеди. — Вижте сега — каза Емили, — леглото е достатъчно голямо за двете ни. Ако Йойо няма нищо против, можем да си го поделим.

Йойо сви рамене, Мари също сви рамене и разправията приключи. Не след дълго двете жени бяха оставени на мира.

— Има леген с вода и кърпа, която не е прекалено мръсна. Можеш да спиш гола или да облечеш някоя от нощниците ми. Ей там има вино. Обслужвай се. Долу до основната стая има клозет, от който всичко пада в рова. Това ти казва достатъчно за шибаното място.

Емили започна бавно да се съблича. Памучната ѝ пола имаше дървени копчета и беше издържала преминаването; памучният ѝ пуловер също беше цял. Това обаче не се отнасяше за сутиена, чиято пластмасова закопчалка беше изчезнала и сега висеше безполезен под дрехата ѝ.

Йойо се разсмя.

— Абсолютно същото стана и с мен. Само че по-лошо. Полата ми имаше метален цип и падна съвсем.

— Чорапогащникът ми не премина — оплака се Емили. — Нито часовникът и пръстените.

— Бях адски вбесена — кимна Йойо. — Не стига че ме убиха, ами и носех доста добри накити в момента, в който си отидох. Чудно ми е къде отиват всички тези неща?

— Май нищо метално или синтетично не оцелява при преминаването — каза Емили, докато сваляше сутиена си.

— Дай го тук. Ще накарам ковача да ми направи закопчалка. Почти моят размер е — прецени тя, докато оглеждаше гърдите на Емили.

Емили реши, че предвид обстоятелствата е най-добре да ѝ го даде доброволно.

— Отдавна ли си тук? — попита тя.

— В замък Патетик ли имаш предвид, или в Ада?

— И двете.

— В Ада съм от около пет години. А в тази дупка около четири.

Емили започна да се мие. Водата беше студена, но добре дошла.

— А какво се е случило с теб, ако мога да попитам?

— Най-добрият приятел на приятеля ми ме застреля.

— Господи! Защо?

— Обрах запасите му. Малко грубо е да убиеш някого, защото е отмъкнал дрогата ти, не мислиш ли? Когато се случи, бях в Ла Курньов и цъфнах на същото място тук — сигурно знаеш как действа, нали? Ама не приличаше никак на Ла Курньов. Беше някакво лайняно село. Е, тъй като съм млада и красива жена, цялата измет на земята се опита да се добере до мен, но известно време успях да се изплъзна от повечето. Щом схванах как стоят нещата тук, разбрах, че приятелят ми ще си уреди сметките с боклука, който ме уби, и че той може всеки момент да се появи в района.

— И появи ли се?

— Появи се. С торбестите панталони на земята, защото капсите му ги нямаше. Много комична гледка беше копелето, особено като ме видя как вървя към него с голямо парче желязо. Хубаво разбих черепа му. Надявам се да се наслаждава на следващите петдесет милиона години в някоя стая на разложението.

Емили намъкна нощница на Йойо и си наля чаша вино. Отпиваше отново и отново с надеждата питието да я хване.

— А какво си направила, за да си осигуриш пристигането тук?
— попита тя.

— В Мали бях проститутка, нали се сецаш. Убих няколко типове там. Смятах, че убийствата са основателни, но явно не са били достатъчно.

Емили допи виното си.

— Имам много въпроси, Йойо, но съм ужасно уморена. Нещо против да си легна?

— Скачай в леглото. Не се безпокой за въпросите си. Имаме цялото шибано време на света.

Франсоа, херцог Дьо Гиз и господар на замъка Гиз, научи новината за пристигането на Емили веднага щом се събуди в покоите си над голямата зала в кулата. Двете му конкубини още спяха под завивките и той грубо изрита задниците им от леглото, когато стана ясно, че денят нямаше да е обикновен.

— Не е мъртва ли? — попита той брадатия войник, докато прислужникът бързаше да го облече.

— Така изглежда, господарю.

— Ама че забележително. И казваш, че е млада?

— Да.

— И красива?

— По мое мнение, да. Много красива.

— Насилвана ли е?

— Доколкото знам, не, господарю. Определено не от нашата група.

— И колко е платил Д'Арет?

— Чух, че е дал петстотин крони.

— Огромна сума! Ще му взема главата, ако парите са били похарчени напразно. А какво стана с Маро?

— Копие на Кловис го улучи, докато минавахме през една гора.

— Древният кучи син. Кълна се, някой ден ще го изкормя и ще направя наденички от червата му. — Гиз отпрати войника с махване на ръка. — Сега ти си моят капитан.

— Благодаря, господарю.

Гиз беше умрял в разцвета на силите си, малко преди четиресет и петия си рожден ден, посечен от сабята на убиеца, макар че всъщност си отиде шест дни след нападението, тъй като хирурзите му бяха прекалили с пускането на кръв. Приживе беше смятан за титан, съвсем нетипичен за французин заради невероятната си височина и русата коса, затова злите езици говореха, че в жилите му тече чуждестранна, може би германска кръв. Освен това беше безжалостен и не пропускаше да си отмъсти жестоко на всеки, който му пресече пътя.

Родът Гиз беше достигнал до невиждани висоти през шестнайсети век. Бащата на Франсоа, Клод, първият херцог Дьо Гиз, беше получил титлата от краля. Гиз бяха ревностни католици и никой не се боеше от тях повече от протестантите хугеноти, които династията се опитваше да унищожи навсякъде. Най-големият син на Франсоа, Анри дьо Гиз, когото хугенотите наричаха Le Balafre, или Белязаното лице, беше основал войнствената Католическа лига и вдъхновен от писанията на Макиавели, бе организиран прочутата Вартоломеева нощ в Париж, в която бяха изклани седемдесет хиляди протестанти.

Интригите на Гиз продължиха и след смъртта му. Франсоа пристигна в Ада и откри, че баща му е зает с потягането на стар замък на река Марна, недалеч от земното седалище на фамилията. Клод беше събрал група новопристигнали престъпници, за да атакува замъка на местния господар — груб дърт особняк, който държеше властта на това място от пристигането си през четиринайсети век. След като извърши преврата, Клод помоли краля да бъде признат и молбата му беше изпълнена. При попадането си в Ада Франсоа отначало бе приел приказките на баща си за създаване на династия, която един ден ще завладее кралския престол, но тъй като самият той също беше херцог, не можеше да се задоволи да бъде втори след баща си. Сега, благодарение на коварните му машинации, Клод лежеше обезглавен в състояние на пълно и мъчително разложение в един склад до реката.

Когато синът на Франсоа, Анри, също слезе тук, бащата, уплашен от не по-малко безскрупулното си отроче, нареди на капитан Маро да вземе главата му, преди да е успял да причини неприятности. Можеше да има само един херцог Дьо Гиз.

Франсоа отхвърли няколко предложени му одежди, карайки прислужника да бърза напред-назад до гардероба, докато не избра подходяща за случая дреха. Той притежаваше единственото голямо огледало в замъка и се огледа, преди да се появи в голямата зала. Макар да беше висок и строен, многобройните гънки на дрехите го караха да изглежда по-пълен. Върху туниката с дълъг ръкав, закопчана на врата със сребърна брошка, херцогът беше облякъл светлосин елек, върху който бе наметнал бродирана и обшита с кожи мантия в царско синьо. Краката му бяха обути в бели чорапогачи, закрепени за колана му под високите до коленете меки ботуши.

Междувременно Мари беше изкарала Емили от леглото на Йойо. Сънena и абсолютно дезориентирана, Емили беше подложена на бързо сутрешно измиване. Когато потърси дрехите си, й беше казано, че са били взети през нощта и изгорени.

— Защо? — възмути се тя.

— Бяха много грозни — ядосано отвърна Мари. — И неподходящи за херцога.

Йойо наблюдаваше обличането на Емили от леглото, развеселена от спектакъла.

— Тук се обличат старомодно, така че е добре да свикваш — подигравателно подхвърли тя. — Франсоа обича да сваля дрехите на жената, сякаш бели артишок. Тази част отнема най-много време. Чуването минава за миг. Не е от издръжливите и това е благословия, ако искаш да знаеш. Между другото, надявам се да си падаш по задната прашка.

Емили трепереше и кипеше едновременно.

— Ще го убия, ако ме докосне.

Йойо избухна в смях.

— Действай, момиче. Властта на народа.

По-непосредствената битка на Емили обаче беше с Мари, която продължаваше да се мъчи да я навлича в още и още долни и горни дрехи и я изтощи с крясъците си като на ранена птица. Накрая Емили почти не можеше да се движи под безбройните слоеве памук, тафта, дамаска и хермелин.

— По дяволите — изруга тя, докато се оглеждаше в малкото огледало в дървена рамка, което даваше изкривен образ. — Имам чувството, че отивам на някакво смахнато модно парти.

— Гледай да не те заколят прекалено бързо — каза Йойо и махна с ръка. — Двете с теб имаме много да си говорим. Докато те няма, ще се шляя и ще се наслаждавам на почивката си от малкия аристократичен кур.

На светлината на деня Емили можа да огледа по-добре замъка. Той се издигаше над нея, мрачен като утрото — сиви каменни блокове, натрупани един върху друг, оформяха стени и кули, без опит за елегантност и украса. Беше гол и функционален, типична крепост. Мъже с безизразни лица се трудеха в дворовете, цепеха дърва, хранеха кози и кокошки, колежа и окачваха на куки овце. Те поглеждаха крадешком към нея, но изглежда, ги беше страх да зяпат по-продължително.

Емили пое дълбоко дъх, преди да влезе в кулата на херцога. В голямата зала нямаше как да се определи дали навън е ден или нощ. Лишеното от прозорци помещение разчиташе на свещи и маслени лампи за осветление и задушливият въздух я накара да се разкашля. В залата имаше огромна угаснала камина, пред която беше поставена дълга банкетна маса. В средата ѝ, сам пред купища храна, седеше херцогът и се преструваше, че не я е забелязал.

— Господарю — каза Мари, — вода специалното момиче.

Херцогът набучи парче месо на ножа си и го изяде, без да им обърне внимание. Когато приключи с дъвченето, той вдигна първо очи, а после и вежди.

— Доведи я.

Мари избута Емили напред, докато тя не се озова срещу него от другата страна на масата. Реакцията ѝ беше първична, досущ на малка мишка, случайно натъкнала се на припичащ се на слънце гущер. Дългото, сухо лице и влажните устни ѝ напомняха за влечуго, а когато той размърда език, за да махне парче месо от жълтите си зъби, Емили усети пристъп на гадене.

— Яла ли е?

Мари отговори, че не е. После херцогът попита дали говори френски.

Емили бе твърдо решена да не се плаши от него. Отвърна на френски с цялата дързост, на която беше способна.

— Стоя пред вас. Защо не ме попитате лично?

— Остави ни и чакай отвън — нареди херцогът на Мари. С доста деликатните си пръсти той взе мариновано лукче от едно блюдо и бавно го задъвка, като показно не ѝ обръщаше внимание. Накрая каза: — Човек не бива да говори, освен ако не са го заговорили.

— Ваши правила, но не и мои — отвърна Емили.

Той се изкиска и миризмата на лук я лъхна.

— Уникална си не само в едно отношение. Сядай.

Емили трябваше да приглади бухналите поли на дрехите си, за да седне. Настани се срещу него и скръсти непокорно ръце на гърдите си.

— Яж, ако си гладна — предложи той.

— Не ми се вярва да имате чай.

— Чаят е рядкост. Нямаме.

— А кафе?

— Не знам какво е това.

— Още две причини да мразя проклетото място — промърмори тя на английски.

— Не използвай чужди езици в мое присъствие! — кипна той. — Кажете ми, коя година е сега на Земята?

— Две хиляди и петнайсата.

— Времето определено лети. На колко си години?

— На трийсет и две. А ти?

— Отново безочие. Не съм те поканил да ме питаш.

— Отново, твои правила.

— Как така попадна в Ада, без да умреш?

— Не би го разбрал, защото аз самата не го разбирам.

Достатъчно е да кажа, че се случи и далеч не съм радостна от това.

— Никой не се радва, че е дошъл тук. Но силните и умните намират начин да оцелеят. Слабите и малоумните не се справят така добре. Кое от двете си ти?

— Познай.

— Наистина си рядка птичка... как е името ти?

— Доктор Емили Лаути.

— Жена доктор? Радвам се, че не съм живял в твоето време. Но може пък да ми цепнеш един цирей.

— Не съм от тези доктори.

Той присви объркано очи.

— Чух, че сте били нападнати от Кловис. Видя ли мръсния кучи син с очите си?

— Видях много мъже, които отговарят на описанието мръсен кучи син.

— Кловис е само с едно око.

— Нищо не ми говори. Кой е той?

— Кловис, син на Мерovej, владетел на франкското кралство хиляда години преди моето време на Земята. За да издържи толкова дълго в Ада, човек трябва да е находчив. Днес владее само откъслечни части от гора, но оцелява, като броди непрекъснато, граби от мен и съюзниците ми и продава услугите си на господарите на Германия.

— Е, той уби Филип Маро, който ми изглеждаше доста свестен, така че определено не мога да нарека Кловис мой приятел.

— Маро не е мъртъв. Сигурен съм, че му се иска да беше, но определено е жив, в някакво жалко състояние на вечна агония.

Въпреки храбрата фасада, която искаше да покаже, устната ѝ затрепери. Идеше ѝ да запищи. Искеше да се махне оттук. Да се върне у дома.

Херцогът долови страха ѝ.

— Смятам, че рядка птичка като теб със сигурност ще страда и загине в този наш суров свят без закрилата на могъщ принц.

Щастливка си, че моят човек Д'Арет ти е осигурил място в замъка Гиз.

— И какво място е това?

Той извика на Мари да дойде да я вземе и отговори:

— Че как, на четири крака в леглото ми, разбира се. Ще ти покажа, когато се върна след един-два дни от лов.

Емили отново мина на английски.

— Ще видим, мръсна хлебарка такава.

9.

По зазоряване, след кратка закуска Соломон Уисдъм изпрати госта си до реката. Главата на Джон го цепеше от преживелиците и виното, рамото му беше схванато, но най-големият му проблем беше болката в зъба. Помисли си дали да не опита да махне остатъка, но реши засега да го остави. Налагаше се просто да свикне с неприятното усещане.

Уисдъм демонстрира богатството и влиянието си, като показва личния си платноход, привързан на един плаващ док. На брега Джон се сбогува с Дърк и му заръча да се върне в Дартфорд и да го чака там, а младежът го накара още веднъж да му обещае, че ще му помогне да види отново Дък. Екипажът от десетина мъже вдигна платната и корабът се понесе срещу течението.

Дългият четиресет стъпки съд газеше плитко и се задвижваше от един-единствен гафел. Корпусът не беше покрит. При носа имаше пейка, на която Джон и Уисдъм се настаниха, докато моряците насочваха платнохода и оглеждаха бреговете на Темза за неприятности. Джон държеше меч си на колана, а зареденият кремъклия беше в торбата в краката му.

Толкова на изток приливът все още навлизаше в Темза и от водата се надигаше солена дъх. Виждаха се няколко малки лодки, които хвърляха мрежи, но иначе реката и бреговете пустееха. Уисдъм посочи къщата си на хълма с надеждата да получи комплимент и остана доволен, когато Джон заяви, че постройката е наистина чудесна. С напредването на запад признаците на живот се засилиха. Джон видя доста малки селца като Дартфорд на северния и южния бряг, а когато приближиха приблизителното географско място на Лондон, срещашаха все повече плаващи по реката баржи, а подобие на град се очерта в далечината.

Не беше град в съвременния смисъл на думата. Тази версия на Лондон представляваше ниско, разпъзляло се множество от предимно малки дървени постройки, няколко по-големи тухлени и един голям,

приличащ на дворец комплекс от камък на приблизителното място на Тауър. Недалеч от тази точка над реката минаваше мост — масивна дървена структура, по която в момента се движеше теглена от коне каруца. Градът беше едноцветен, забулен от пушека на хиляди огнища. Липсваха църковни камбанарии и на Джон му бе странно, че не вижда характерните пръсти, сочещи нагоре към небето.

Загледа се как хората по бреговете се занимават с делата си. Видя труд от някаква друга епоха. Мъжете товареха и разтоварваха баржи с ръчни лебедки, превозваха товари с каруци, режиха и дялкаха дърва с големи триони и тесли, изхвърляха боклук в реката. А после, когато приближиха северния бряг, Джон забеляза, че редиците стълбове, които бе виждал по целия път от Дартфорд, са свързани с въжета или жици.

— Какви са онези неща? — попита той Уисдъм.

— Стълбовете ли имаш предвид?

— Да. Приличат ми на телефонни.

— Не зная какво е телефон — отвърна Уисдъм. — Телеграфни стълбове са.

Джон едва не падна от пейката.

— Нима имате телеграф?

— Не е мой. На краля е.

— Не мога да повярвам.

— Защо? От доста време го има в това кралство. Доколкото разбирам, кралят на Франкия също притежава телеграф, а вероятно и други владетели. Господин Косгроув, джентълменът, който ме въведе в бизнеса ми, както сигурно помниш, разпознал особените умения на един телеграфен работник, пристигнал тук двайсетина години преди мен. Доколкото знам, мъжът заклал и изял хазяйката си или извършил някаква подобна мерзост, но Косгроув видял потенциала му и го доставил на короната срещу значителна сума. Кралят пък оценил потенциала на начинанието и сметнал за уместно да нареди на мъжа да обучи различни майстори и занаятчии да изработят батериите, намотките, жиците и останалите части на телеграфа.

— Въпросният тип още ли е наоколо?

— О, не. Помня го доста добре, тъй като за известно време се беше издигнал и кралят го награди с къща в Лондон. Преди доста години се спречка с мъже, които се оказали по-мерзки, и от него и в

крайна сметка бил накълцан на парчета. Тук иронията приключва — не вярвам да е бил изяден.

Продължиха да плават още около четири часа, лоцманът умело използваше по най-добрия начин платното, за да се бори с течението.

Накрая Джон стана и се подпря на мачтата.

— Още колко остава?

Уисдъм се сепна от дрямката си и се огледа.

— Селището на ей онзи хълм е Ричмънд. Почти стигнахме в Кингстън.

След един завой на реката, малко по-нататък от друг дървен мост, Джон видя смущаваща гледка на южния бряг. На тревата бяха издигнати една до друга пет бесилки, на всяка от които висеше човек. Но обесените, чиито ръце бяха вързани отзад, не се клатеха на вятъра, а движеха крака в някакъв зловец танц. Екипажът също ги забеляза и започна да ги сочи и да се смее.

— Исусе — промълви Джон. — Трябва да им помогнем.

Уисдъм поклати глава.

— На тях ли? Вече не може да им се помогне. Видях ги и при предишното си минаване оттук преди две седмици.

— Но те още се движат.

— Явно не можеш да схванеш нашата реалност — рече Уисдъм.
— Те са обесени, но не и мъртви.

Джон въздъхна.

— Какво са направили, че да заслужат такава участ?

— Нямам представа какви са престъпленията им, но явно са предизвикали раздразнението на краля и лордовете му. По-добре погледни натам. Хемптън Корт.

Джон беше направил веднъж задължителното посещение в Хемптън Корт в компанията на Емили. Дворецът, който виждаше сега, нямаше нищо общо с онзи от спомените му. Макар да бе внушителен и по-голям от почти всяка сграда, която бе зърнал тук, той бледнееше в сравнение с двореца Хемптън Корт на Земята. Основният строителен материал бяха тухлите, но корнизите между етажите представляваха типичен за Тюдорите дървен екзоскелет от големи греди. Имаше множество кулички и комини, от много от които бълваше дим. Имаше ги градините. Дворецът сякаш се издигаше наред дива поляна.

Лоцманът пристана на един док малко по-надолу от голям тримачтов кораб, прекрасно изглеждащ съд с няколко малки, монтирани на палубата оръдия. Неколцина отегчени на вид моряци ги изгледаха с подозрение, докато един по-възрастен мъж, явно техен началник, забеляза Уисдъм и му извика.

— Наскоро беше в Кингстън. Какво те води отново насам?

— Трябва да се видя с краля.

— Защо?

— По спешна работа. Новопристигнал, когото кралят определено ще иска да види.

Офицерът спря погледа си върху Джон.

— И защо смяташ така?

— Защото не е мъртъв, затова.

Ченето на офицера увисна и той се втурна по мостчето.

Преди да им позволят да влязат, Джон бе принуден да предаде меч и пистолета си. Вътре бяха отведени от група войници с безизразни лица до доста малко помещение без абсолютно никакви мебели. Останаха доста време там, без да им предложат нищо за ядене или пиене, докато не се появи някакъв дребен мъж с нездрав цвят на кожата, рехава брада и дълга широка роба. Той поздрави сърдечно Уисдъм и го отведе в ъгъла на стаята. Докато двамата си шепнеха, дребният непрекъснато поглеждаше към Джон с кръглите си като на пор очи.

Когато разговорът свърши, Уисдъм се обърна към Джон.

— Кралят иска първо аз да говоря с него. Ще бъдеш извикан, когато той реши.

Джон зачака, крачейки напред-назад из стаята като в затворническа килия. Малките прозорци с оловно стъкло гледаха към реката. Една синя чапла беше кацнала на брега, но отлетя, когато се появи мъж с въдица. Предстоеше му да се срещне с един от най-прочутите мъже в историята, но единственото, за което можеше да мисли, бе Емили. Уплашена ли беше? Бяха ли я наранили? Дали не е изгубила надежда, че някога ще успее да се върне?

Ще те намеря, помисли си той.

Ще те намеря.

Измина цял час, преди Уисдъм да се върне, и когато се появи, на лицето му играеше крива усмивка.

— Кралят изгаря от нетърпение да се срещне с теб — каза той.
Джон забеляза под дрехата на Уисдъм издутина, която преди не беше там.

— Изглеждаш доволен. Добре ли ти плати?

Усмивката изчезна от лицето на Уисдъм.

— Доволен съм, че помагам на краля, както и на теб.

— И на онзи Гиз ли помогна?

— Нямам нищо общо с това.

— Тогава откъде знаеш, че Емили е във Франция?

— Кралството е пълно с шпиони.

— Както кажеш, Соломон. Да вървим при Хенри. Изгарям от нетърпение да разбера в кой от филмите си прилича най-много.

Голямата зала на този Хемптън Корт смътно напомняше онази, която Джон помнеше от Земята. И двете представляваха високи и сводести помещения с подпори, украсени с дърворезба, но тук ажурното стъкло и гоблените липсваха. Покрай стените се бяха подредили в три до четири редици мъже, облечени в дрехи от различни епохи, сред които и неколцина с доста модерно облекло. Никой не помръдваше. Всички погледи следяха Джон, докато вървеше през залата към мъжа, седнал на богато украсен трон. Дребният брадат мъж стоеше до него. Когато приближиха, Уисдъм се отдели и остави Джон сам да измине последните крачки.

Човекът на трона не приличаше на онзи Хенри от класическите портрети на Холбайн и от съвременните филми. Беше едър, но едва ли можеше да се нарече много дебел. Изглеждаше жизнен, мускулист тип на петдесет и няколко, с дълбоко набръчкано, гладко избръснато лице и хлътнали бузи. Не беше красавец, но не беше и грозник. Сивата му коса бе въздълга, разделена в средата и той разсеяно пригладваше с пръсти няколко непокорни кичура. Нямахше ги характерните бърни и червеникавата брада, популярно свързвана с великия владетел. Единствено облеклото му отговаряше на представата на Джон за монарх от шестнайсети век — тъмночервена туника с колан, чорапогачи, пантофи и много голямо, подплатено и поръбено с кожа наметало. Иначе седящият на трона мъж щеше да стане за смях в някое кръчмарско състезание за прилика с Хенри VIII.

Когато Джон стигна на десет стъпки от краля, брадатият съветник му нареди да спре.

Хенри го огледа внимателно и подуши няколко пъти.

— Обичаят повелява да се поклониш на краля — излая дребният мъж.

Преди Джон да реши дали да се подчини и как да го стори, Хенри каза:

— Можем да пропуснем това, Кромуюел. Той не е от нашето време, нито от нашето кралство. Доколкото разбирам, дори мястото ти не е тук, Джон Кемп.

— Точно така, сър или Ваше величество. Не искам да ви обидя, но не съм сигурен как е редно да се обръщам към вас.

Хенри махна пренебрежително с ръка.

— Ваше величество ще свърши работа. Господин Уисдъм ми разказа за странните обстоятелства около теб. Признавам, че не ги разбирам.

— Значи сме двама — каза Джон. И добави: — Ваше величество. Хенри се усмихна.

— Не е нужно да го казваш всеки път, когато се обръщаш към мен. Това само ще забави разговора. Кажете ми, Джон Кемп...

— Можете да ме наричате просто Джон — прекъсна го той. — За да не забавяме разговора.

Хенри се разсмя от сърце.

— Много добре, Джон. Кажете ми, гладен ли си?

— Бих хапнал нещо.

— В такъв случай ще устроим пир, на който да говорим надълго и нашироко. Кромуюел, настани госта ни, за да може да се освежи.

Смълчалият се Кромуюел поведе Джон навън от залата по дълъг, пуст коридор.

— Вие Томас Кромуюел ли сте? — попита той.

Кромуюел спря и го погледна с явно удоволствие.

— Значи сте чували за мен?

— По мое време сте почти толкова прочут, колкото и крал Хенри.

— Ласкаете ме, сър.

— Мога ли да ви попитам нещо?

— Моля.

— Хенри е наредил да бъдете екзекутиран. А сега сте на негова страна.

Кромуюел въздъхна.

— Съжаляваше за постъпката си и когато се събрахме отново в този свят преди много време, той ме помоли за прошка и аз му я дадох. Адът е много сурово място и да се ползваш с кралското благоволение никак не е малко нещо. Вярвам, че връзката помежду ни ще издържи вечно тук.

Отново тръгнаха.

— Съветник на краля ли сте? — попита Джон.

— Той има много съветници, но аз съм главният. Негов канцлер.

— В такъв случай се надявам да го посъветвате да ми помогне.

— Ще изслушам желанието ви и ще видим дали може да се уреди нещо.

Стаята на Джон беше малка, прозорецът гледаше към пасище за коне. След като остана сам, той изми ръцете и лицето си с вода от легена, легна на дюшека на буци и докато чакаше някой да дойде да го вземе, клепачите му се затвориха.

Хеликоптерът „МН-60 Блек Хоук“ летеше ниско над окръг Сангин в провинция Хелманд. Цареше пълен мрак, но Джон нямаше нужда да вижда земята, за да знае особеностите ѝ. Безбройните мисии го бяха научили, че теренът е огромна пуста камениста равнина, изпечена до кафяво от безмилостно горещото слънце. При първия си полет беше решил, че провинциалният афгански пейзаж има някаква сурова красота, но това възхищение беше отминало като изтекъл пясък в пясъчен часовник. Вече имаше чувството, че това място е чуждо и самотно като луната, непригодно за него и хората му. Но след пет дни щяха да си заминат; ако не беше последна, тази мисия в най-лошия случай щеше да е предпоследна.

Вторият пилот съобщи, че приближават зоната за кацане.

— Пет километра — каза той на хората си.

Единайсетте зелени барети под негово командване бяха разнородна тайфа, повечето силно брадясали и обрасли не по устав. Познаваше ги по-добре от собствения си брат и можеше да се каже, че го беше грижа за тях повече, отколкото за него. Ако е рекъл Бог, след една седмица щяха да се приберат в Елджин, да се напият заедно в някой бар във Форт Уолтън Бийч и да си замъкнат дружно задниците обратно в базата. Може би щеше да замине на още един тур с тях, а

може би не. Беше започнало да му писва да обучава афганци и да се страхува, че някой от тях ще насочи своята М-16 към тях. Тази нощ бяха сами и това му харесваше. Единственото, за което трябваше да се безпокои, бяха талибаните.

Седеше рамо до рамо с подофицера си Майк Ентуистъл, също от „Уест Пойнт“, който беше на път да подбере собствен екип от специалните части, когато бъде повишен.

— Майк, на хората ти ще им трябват две минути повече, за да стигнат до задната част на къщата. Щракни три пъти по радиото, когато заемете позиция.

— Разбрано. Какво беше името на основната мишена?

Анди Таненбаум, сержантът разузнавач на екипа, извади зърнеца фотография от джоба на куртката си.

— Името на лайнната глава е Фазал Туфан. Обича да убива хора с експлозиви.

— Също като мен — обади се оръжейният специалист Станкевич.

— Господи, Т-баум — изсумтя медикът Бен Кнебел. — Повечето хора носят снимки на приятелките си. А ти държиш шибан талибан в портфейла си.

— Достатъчно, момчета — намеси се Джон. — Съсредоточете се и не прецаквайте нещата, става ли? Искам всички да се върнем живи и здрави. Очаква се да пипнем негодника жив, но ако се налага да го изпържим, ще го изпържим. След мен.

Хората му провериха предпазителите на своите МР-5, батериите на фенерите и лазерните мерници. Бяха същински майстори в изкуството да са отпуснати и напрегнати едновременно. Това не беше първото им родео.

Джон слушаше отброяването на времето до кацане и каза обичайната си молитва наум, докато хеликоптерът се спускаше с грохот към студената пустиня.

Събуди се от блъскането по вратата му. Разтърка очи и спусна крака на пода.

Летаргичен млад мъж му съобщи, че е дошъл да го заведе на масата на краля. Джон бързо се отърси от остатъците от дрямката.

Беше свикнал — бе сънувал този сън и преди. Докато вървяха по дългия коридор, разпитваше младия мъж колко души има в двореца и от кои епохи са, но след поредицата „не знам“ и „не мога да кажа“ се отказа. Голямата зала сега пустееше, но докато вървеше през нея, Джон чу множество гласове в далечината и когато прекрачи прага на банкетната заля видя поне сто души, насядали на дълги двойни маси. Отначало не го забелязаха, но когато се разчу за появата му, всички се смълчаха и оставиха чаши, да го гледат как приближава към краля.

Докато минаваше между тях, стомахът на Джон се сви от миризмата на събралите се тела — неприятна смес от мръсотия и гниене, сякаш бяха живи и мъртви едновременно. Някои носеха широки роби, други бяха облечени в дублети от времето на Елизабет; виждаха се и униформи, отразяващи отминалите столетия. Дрехите им показваха, че се придържат към времето, в което са живели и са кърпели отново и отново одеждите си. Тук-там се виждаше и по някоя жена, може би една на двайсет мъже. Те се взираха най-настойчиво в него с мрачните си, безизразни очи. Докато минаваше покрай една от тях, млада жена, която сигурно е била красива навремето, тя внезапно протегна ръка и почти докосна краката му, после се дръпна с отнесено, почти изпълнено с копнеж изражение. Мъжът до нея, набит здравеняк в средновековна роба с остатъци от храна по брадата, я зашлеви с опакото на дланта си.

Джон се закова на място и го изгледа свирепо.

— Направиш ли го още веднъж, ще ти откъсна ръката.

Мъжът се изправи с ръка на дръжката на меча. Джон беше по-висок с цяла глава, но мъжът го гледаше гневно и като че ли не се впечатляваше от ръста му. Джон се приготви за сблъсък, а в залата се възцари пълна тишина.

Мъжът заговори на английски със силен френски акцент.

— Тази жена е моя и ще правя с нея каквото си поискам.

Джон го изгледа свирепо.

— Не и докато аз съм наоколо.

Мъжът започна да изтегля меча си.

— Блуе, норманска хрътко такава — прогърмя нечий глас. — Сядай си на мястото или ще нахраня кучетата си с мозъка ти!

Кралят се беше изправил и крещеше с цяло гърло.

— Джон Кемп, не се занимавай с нещастници като нашия Блуе. Той идва от време, когато мъжете са използвали мечовете си по-често от главите си. Ела при мен.

Блуе остави меча си да влезе обратно в ножницата и изруга под нос, докато сядаше на мястото си. Джон намигна на изумената млада жена и закрачи към краля.

На масата на краля седяха двајсетина души, сред които и три жени. Уисдъм беше настанен в единия край и ръцете му бяха мазни от месото. От дясната страна на Хенри седеше величествена среброкоса жена в рокля от зелен брокат, а от лявата — привлекателна дребна блондинка в жълта рокля, каквато би могла да носи някоя девойка от двајсети век. Срещу краля имаше празен стол, между Кромуюел и мрачна млада жена.

— Настанявай се — нареди кралят. — Яж. Пий.

Веднага щом Джон седна, дойде прислужник и напълни халбата му с ейл. Масата беше толкова тясна, че Джон можеше да надуши дъха на бира от Хенри. Внезапно му прималая, когато си даде сметка, че е седнал срещу един от най-прочутите мъже в историята, заобиколен от други мъртъвци. Сграбчи халбата си и изпи наведнъж половината от съдържанието ѝ.

— Ха! — извика Хенри. — Човек с апетит. Видя ли това, Кромуюел? Казах ти, че го харесвам.

Кромуюел отвърна с лека усмивка.

Хенри постави ръка на рамото на по-възрастната жена. Тя имаше строга, кралска осанка и тъжни очи.

— Джон, бих искал да ти представя тази дама. Тя ми е скъпа, по-скъпа от всяка друга. Моя съпруга, моя майка, моя сестра, моя кралица. Представям ти императрица Матилда.

Джон стана и протегна ръка, но Матилда само кимна. Той неловко седна обратно на мястото си и прерови паметта си за известни жени с това име, но без резултат.

Сякаш прочел мислите му, Хенри разшири представянето.

— Матилда е дъщеря на крал Хенри Първи, добра съпруга на Хайнрих Пети, император на Свещената римска империя, майка на крал Хенри Втори. Тя лично се сражавала с брат си Стивън за короната и била на косъм да стане кралица на Англия. Е, всичко това вече е много, много далеч. Починала е... В коя година беше, скъпа?

— Хиляда сто шейсет и седма — отвърна тя.

— Преди толкова много време — отбеляза кралят. — Тя е истинска светица, но поради едно или друго напълно безсмислено прегрешение се е озовала тук вместо в Рая. Въпреки това се радвам, че е до мен.

— Радвам се да се запознаем — каза Джон.

Тя го изгледа и въздъхна с умората на жена, прекарала хиляда години в Ада.

— Яж, Джон, яж! — подкани го Хенри.

Масата се огъваше и стенеше под тежестта на печения дивеч, риба и парчета месо. Нямаше прибори и Джон видя, че присъстващите използват ръцете и ножовете си.

— Норфолк! — обърна се кралят към красивия намръщен мъж със спретната черна брада, седнал от другата страна на Матилда. — Дай нож на нашия гост.

Норфолк стана, извади кама от колана си и се пресегна през масата, като агресивно спря острието само на сантиметри от ръцете на Джон. Джон не трепна. Взе я, отрязва си парче от печения петел на близкия поднос и го набоде на върха под мрачния поглед на Норфолк.

Хенри се разсмя и каза на херцога да седне.

— Нашият Норфолк, Джон Маубрей, е с буйна кръв — обясни той. — Бавно приема нови хора, ако изобщо ги приеме. Но въпреки това е отличен войник и командир. Служил е на предшественика ми Хенри Пети. Тъй като, за съжаление, си отишъл млад, той е най-жизненият в двора ми.

— Благодаря за ножа — каза Джон, насочил предизвикателно острието към Норфолк. — Върши идеална работа. — С периферното си зрение видя как чернокосата жена до него прикрива с ръка доволната си усмивка.

— Да продължим с представянето — заговори отново Хенри. — Тази красива девойка от лявата ми страна е Фей и е по-скоро от твоето време, отколкото от моето. Поради очевидни причини тя е една от любимките ми.

Фей се усмихна нервно и кимна за поздрав.

— Не се срамувай. Разкажи му историята си.

Фей имаше писклив глас и говореше малко носово.

— Честно казано, няма много за разказване — рече тя и сведе очи. — Умрях през хиляда деветстотин дваисет и трета в Лондон. Направих някои неща, нали разбирате, и се озовах тук. Господин Уисдъм ме откри и реши, че кралят може да си падне по мен. В общи линии, това е.

— И аз определено си падам по нея — добави Хенри и ръката му се плъзна по гърдите ѝ. Матилда се извърна с уморено отвращение. Кралят внезапно промени темата. — Господин Уисдъм ми каза, че си и войник, Джон.

— Войник съм. Или по-скоро бях.

— Веднъж войник, завинаги войник — отбеляза Кромуюел.

— В коя войска си се сражавал? — поинтересува се кралят. — В какви войни си участвал?

— Сражавах се в армията на Съединените щати. Бях от войниците, наречени зелените барети, офицер от специалните части. Сражавахме се в най-вече в Близкия изток. Място, което сигурно познавате като Вавилония.

Хенри кимна любезно и стана, принуждавайки цялата зала да се изправи.

— Наздраве за нашия гост Джон Кемп, който, както научих току-що, е съвременен воин и кръстоносец. Когато победим враговете си в Европа, един ден ще насочим гнева си към Селим и неговите орди на изток.

Когато кралят седна, Норфолк се обърна презрително към Джон.

— В сраженията използвахте ли оръжия като онези, за които съм чувал? Такива, които убиват човек от невъобразими разстояния?

— От колкото се може по-голямо разстояние.

— Истинският воин е способен да убие противника си в близък двубой и да усеща горещия му дъх върху лицето си.

Соломон Уисдъм дочу разговора от края на масата.

— О, той може да се справи и отблизо — обади се той. — Затрил е група войници в Дартфорд, въоръжен само с меч.

— Наистина ли? — учуди се Хенри.

— Човек прави всичко, за да оцелее.

— Универсална истина — отбеляза Кромуюел.

— Уисдъм ми каза, че си бил обучен в особен военен гарнизон на име „Пойнт Уест“ — каза Хенри.

— „Уест Пойнт“, да.

— Какви точно неща ви учеха там?

— Ами, бих казал, че ни учеха как да използваме умовете си. Изучавахме природни науки и математика, психология, военна тактика, оръжия и много история. Военна и политическа история.

Норфолк изсумтя.

— Ха! Войниците не са късогледни учени. Те се бият. Използват силата си. Не заравят носове в книги.

— А случайно да сте учили за мен? — попита Хенри, без да обръща внимание на херцога.

Джон се замисли, но без резултат.

— Честно казано, не помня да сме изучавали ваша кампания, Ваше величество. Учихме обаче за битката при Аженкур.

— Преди моето време — начумери се Хенри.

Джон кимна.

— А малко след вашето време, учихме за победата на дъщеря ви Елизабет над Испанската армада.

Хенри се пооживи.

— Може би ще поговорим допълнително за това. Много бих искал да видя Елизабет в разцвета на управлението ѝ, но за нейно щастие, тя не дойде тук.

Пирът продължи и Хенри започна да си шепне с Матилда. Джон ядеше и напразно се оглеждаше за сол или пипер. По едно време усети допир на коляно и се обърна към чернокосата жена до него.

— Как сте? — попита той.

— Добре, благодаря.

— Как се казвате?

— Фийби.

— Хубаво име. Откъде сте, Фийби?

— Бях лондончанка.

— Кога?

— Родих се през хиляда седемстотин шейсет и втора и си отидох през осемдесет и седма.

Джон беше поразен от безизразните ѝ очи, от апатичния ѝ вид. Може навремето да е била пленителна, но сега изглеждаше измъчена.

— Боя се, че още не познавам добре етикета — рече той. — Нелюбезно ли е да попитам какви са обстоятелствата?

— Имате предвид защо съм в Долното ли?

— Да, точно това.

— Не, не е нелюбезно. Бях лейди и се влюбих в един войник, офицер, който се върна от война в колониите. Вашите колонии. Беше женен и репутацията ми се срина, когато той ме изостави. След това животът ми беше изключително тежък и извърших някои ужасни неща, за да оцелея. Когато се разболях от шарката и почувствах, че животът ме напуска, се утешавах, че мъките ми са към края си. Колко грешах само.

— Съжалявам.

Дланта ѝ се плъзна по бедрото му и той я погледна въпросително.

— По волята на краля трябва да съм ваша, докато сте в двора.

Главата на Джон се въртеше от изпития ейл, но все още бе достатъчно трезвен, за да се усъмни в удоволствието да спи с мъртва жена.

— Много мило от ваша страна. Може да поговорим за това по-късно.

Джон видя как Норфолк става, отива до краля и прошепва нещо в ухото му. Хенри кимна и се изправи.

— Чуйте ме! — изрева той на множеството. — Херцог Норфолк желае да предизвика нашия гост на изпитание на бойните им умения. Господин Кемп е прочут воин в своето време и очаквам, че двубоят ще бъде интересен за всички ни.

— Трябва ли да кажа нещо? — обърна се Джон към Фийби.

— Думата на краля е закон — отвърна тя.

Джон тръсна глава в опит да я проясни.

— По дяволите, току-що ядох — промърмори той.

— Разчистете място пред масата ми — заповяда Хенри и слугите се заеха да преместят две от масите.

Преди Джон да се изправи да поеме предизвикателството, Фийби му прошепна:

— Моля се да се отнесете с него така грубо, както той се отнесе с мен.

Джон кимна и се изправи, за да се разкърши.

— Имате страхотен начин да карате гостите си да се чувстват добре дошли — каза на краля.

Хенри се разсмя.

— Такъв ни е обичаят. Пък и Норфолк не може да спи, ако не е спортувал.

— Щом казвате — рече Джон. — Намирам се във вашия дом.

— Ножът за петли ще ти потрябва — извика му Норфолк и извади друг нож от колана си.

— А, значи за такива упражнения ставало дума — подхвърли Джон. — Изпускате парата с бой с ножове, а?

— Парата ли? — объркано повтори Хенри. — Джон, бъди благодарен, че Норфолк не избра мечове, с които е най-добър.

— Няма да ми трябва нож, ако нямате нищо против — заяви Джон.

— Решението си е изцяло твое — каза Норфолк, докато приближаваше бавно. — Но не бива да очакваш милост от моя страна.

— Нито пък ти.

Норфолк беше силен мъж и изглеждаше наред с главата въпреки изпития ейл. Застана странично към Джон и държеше кинжала ниско, за да нанесе удар нагоре в корема. По гнева в очите му си личеше, че двубоят ще бъде сериозен. Някой щеше да пострада.

Джон зае бойна поза с изнесен напред крак и леко присвити пръсти. Всички присъстващи бяха станали и се бутеха за по-добра позиция. Двамата мъже започнаха да се обикалят. Джон се съсредоточи върху очите на Норфолк. Обикновено получаваше частица от секундата преимущество, когато виждаше как противникът му издава намеренията си с ъгъла на погледа си.

Нямаше да напада пръв. Крав мага действаше най-добре, когато започваше със защита. Играта на изчакване явно не понесе на Норфолк, накрая той изгуби търпение и замахна нагоре. Джон усети атаката и отстъпи надясно, като хвана китката му с двете си ръце. Използва инерцията на херцога, за да извие рязко ръката му и да го просне на пода. Джон продължи да държи китката му, докато тя омекна от силата на хватката, и успя да избие ножа с лекота, сякаш откъсваше листо от клон.

Цялата атака и контраатака продължи не повече от секунда и тълпата гледеше объркано, докато Норфолк се изправяше на крака, разтривайки китката си.

— Боже мой, видяхте ли това? — извика Кромвел на краля.

— И още как — отвърна Хенри. — Невероятно.

Джон се усмихна и подаде ножа на Норфолк с дръжката напред.

— Май изпусна нещо.

Норфолк взе оръжието си с пламнало лице. Джон се отдалечаваше от него, когато херцогът нададе яростен крясък и атакува отново, този път с вдигната кама.

Джон се извъртя и отби ръката му с рязък страничен удар, като в същото време заби коляно в чатала му и нанесе удар в гърлото с основата на другата си длан.

Норфолк изпусна ножа и рухна на колене, мъчейки се да си поеме дъх. Под мърморенето на шокираната тълпа Джон вдигна камата, претегли я на ръка и я метна през залата към една греда, където тя се заби и остана да стърчи там.

— Добре! — изрева Хенри.

Но Норфолк не беше приключил. Изправи се несигурно и този път изтегли меч си.

— Сериозно? — попита Джон, но в отговор Норфолк само сграбчи меч с две ръце и атакува, вдигнал оръжието високо над главата си.

Джон никога не беше се изправял срещу нападател с меч, но инстинктивно знаеше, че ще се получи. Когато Норфолк стигна на две стъпки от него, Джон се завъртя на левия си крак и изрита с десния високо нагоре, с което се издигна във въздуха. Преди Норфолк да успее да реагира, десният крак на Джон се беше озовал зад лявото ухо на херцога, приковавайки ръката към врата му, а левият му крак го захвана през кръста. Джон остави гравитацията да свърши останалото. Падна назад, повличайки Норфолк със себе си, и когато удари пода, продължи със задно салто, просвайки Норфолк по гръб. Завърши движението, като сграбчи лакътя на херцога и рязко го претърколи отново, оставяйки изпуснатия меч на пода.

Изправи се и изрита оръжието под овациите на тълпата. Норфолк беше твърде зашеметен, за да стане сам, и някои от хората му трябваше да му се притекат на помощ.

Хенри, Матилда и останалите на кралската маса бяха замаяни от видяното и за първи път Джон забеляза Фийби открито да се усмихва. Отвърна ѝ с кратко козируване.

— Отлично представление. Ела, Джон — извика Хенри. — Довечера ще дойдеш в покоите ми да поговорим. Имаме много неща за обсъждане.

Докато Джон успокояваше дишането си, към него приближи някакъв мъж и му предложи нова халба ейл.

— Великолепно — каза той със силен италиански акцент. — Абсолютно великолепно. Complimenti.

— Той просто не знаеше, че не бива да се ебава със зелена барета — задъхано отвърна Джон.

— Съжалявам, сеньор, но не разбирам какво искате да кажете.

Джон взе халбата и жадно я пресуши.

— Няма значение. Не сте от Британия, нали?

— Аз съм Джовани Гуачи, посланик на Италия в двора на крал Хенри. — Мъжът сниши глас. — Трябва да ви предупредя, сеньор. В никакъв случай не се доверявайте на краля. Ще ви изстиска и когато приключи с вас, ще ви изхвърли в някоя стая на разложението. Само аз мога да ви предложа помощта, която желаете.

— И какво желая според вас?

— Да откриете сеньора Емили, разбира се.

10.

След като херцог Дьо Гиз замина на лов, Емили успя да се освободи от всичките си скъпи дрехи.

Прекара остатъка от деня в мразовитата стая в кулата с Йойо. Мари се появяваше в часовете за хранене с поднос жилаво месо и твърд хляб, които Йойо ядеше с охота, докато Емили хапваше единствено няколко залъка. Привечер вече беше научила всичко за еднообразното битие на Йойо в Африка и за малко по-интересния й живот във Франция, и за да не се побърка от бездействие, започна да обяснява МААК и устройството на вселената на Йойо, която почти не проявяваше интерес към темата.

— Не можем ли да излезем да се разходим? — попита Емили след едно проточило се мълчание.

— Не им харесва да се мотаем наоколо.

— Защо?

— Не знам. Може би прекалено много разсейваме работниците с женската си плът. Или пък се тревожат, че ще избягаме. Имат си причини.

— Не се ли отегчаваш?

Йойо сипа още вино в бокала си.

— Напивам се и се опитвам да си мисля за забавните неща, които правех навремето. Понякога слизам долу и си приказвам с момичетата. В дните, когато Гиз ме иска, поне се храня по-добре. Спрат ли ми обаче виното, прецакана съм.

Емили вдигна ръце.

— Ама че съществуване!

— По-добро, отколкото на повечето, скъпа. И напълно поносимо за такива като мен.

— Не мога просто да седя, да пия и да чакам да бъда изнасилена от чудовище като Гиз. Трябва да се махна оттук и да се върна в Англия. Ще ми помогнеш ли?

— Ти си напълно луда, казвали ли са ти го? Я пийни малко вино и престани да говориш глупости.

От бойниците на замъка Гиз двама стражи видяха факлите в далечината и напрегнаха очи в мрака.

— Който и да е, приближава бързо — каза единият.

— Да бия ли тревога?

— Още не. Чакай. Мислиш ли, че ако някой иска да атакува, ще тръгне да се издава с факли?

Ездачите приближиха толкова, че стражите успяха да различат двама факлоносци, между които препускаше знаменосец с флага на херцога.

— Херцогът се връща от лов.

— Посред нощ? — усъмни се вторият страж.

— Може да е станало нещо. По-добре да отворим портите.

— Сигурен ли си?

— Да не искаш да те сочат като разчленения идиот, отказал на херцога да влезе в собствения си замък?

Преди да си легне, Емили се бе отдала на притъпяващото сетивата вино. Когато започна втората си чаша, Йойо вече тихо похъркваше. От долния етаж не се чуваше нито звук и Емили предположи, че другите жени също са заспали.

Стресна я гърлен и изпълнен с тревога вик.

Към него се присъедини хор от силни мъжки гласове и проехтя рог.

— Йойо, събуди се! — извика Емили. Наложил се да я разтресе, за да предизвика реакция.

— Какво има, по дяволите? — сънено промърмори Йойо.

— Нещо става. Чуй!

Йойо разтърка очи и я погледна уплашено.

— Нещо не е наред. Станало е нещо лошо. Обличай се.

Жените на долния етаж бяха чули растящата суматоха и също се обличаха забързано и палеха свещи. Виковете отвън преминаха в писъци. После от дворовете проехтяха изстрели.

— Какво да правим? — попита Емили.

— Ще барикадираме вратата. Помогни ми да преместим леглото.

— Какво се е случило според теб? — продължи да разпитва Емили, докато влачеха леглото по пода.

— Нападение.

— Случвало ли се е преди?

— Откакто съм тук, само веднъж, но не проникнаха зад стените.

Сега изглежда по-зле.

— Кой е бил? Миналия път.

— Кловис.

— Господи.

Шумовете на битката се засилиха и не след дълго чуха стъпки по стълбите, след което по вратата се заблъска.

— Отворете. Аз съм, Мари!

Йойо попита дали е сама и когато тя ги увери в това, двете дръпнаха леглото и я пуснаха да влезе. Старицата припряно започна да им обяснява, че херцогът е бил нападател по време на лов и че са отнели флага му. Нападателят влезли в замък и сега посичали и застрелвали защитниците. Тя хвана Емили за раменете.

— Чух един от тях да пита къде си!

— Нима знаят името ми?

— Казаха, „момичето, което е живо“.

— Мога ли да се скрия някъде?

— Можем ли да стигнем до тъмницата? — намеси се Йойо.

Мари не смяташе така, но Йойо настоя да опитат.

Трите се спуснаха на долния етаж, където останалите жени се бяха скупчили на уплашена група и плачеха. Емили искаше да отведе и тях на безопасно място, но Йойо я нарече побъркана и я задърпа надолу към двора, където цареше пълен хаос. Мъже викаха от ярост и страх на оранжевата светлина на факлите. Звъняха стоманени остриета, стрели разцепваха въздуха, забиваха се с глухи удари в плът или отскачаха от камъни.

Брадатият войник от каретата забеляза жените и пресече тичешком двора, като сечеше нашествениците. Но един от тях, нисък и набит мъж, не падна така лесно. Въртеше двойна брадва и замахна с ужасяваща свирепост към човека на херцога, принуждавайки го да отстъпи няколко крачки. Всеки път, когато войникът се опитваше да напредне, брадвата отбиваше широкия му меч. Едно зле преценено замахване с меча изкара брадатия от равновесие и ниският се

възползва, за да нанесе вертикален удар, който разцепи лицето му и брадата му почервеня. И тогава, на светлината на близките факли, Емили видя лицето на победителя. Едното му око беше покрито с кожена превръзка.

Кловис.

Жените нямаше къде да бягат. Пътят им през двора беше запрещен от Кловис, който сега бавно приближаваше на късите си криви крака. Оттеглянето в кулата беше блокирано от меле от биещи се мъже и гърчещи се повалени тела.

Кловис посочи с бравата си към жените и извика нещо на някакъв гърлен език, който Емили не можа да разбере. Зад него се появиха високи мъже с тъмни бради и бавно тръгнаха напред. Кловис излая някакви заповеди и те ги наобиколиха, като стесняваха кръга сякаш стягаха примка. Един от тях с внезапно и сръчно движение отсече главата на Мари с едно замахване на меча си. Емили и Йойо бяха оплискани от изригналата кръв. После мъжът изблъска Емили настрана и вдигна меча си да посече и Йойо, но Емили се окопити и застана между нападателя и момичето, с което делеше едно легло.

Кловис излая нова заповед и високият мъж свали меча си. Той отговори на господаря си на някакъв германски диалект, който Емили успя да разбере.

— Дай ми главата на черната.

— Първо трябва да ме убиете — изкрещя Емили на немски.

Кловис като че ли разбираше немския й, но не го говореше, защото извика на собствения си език, карайки мечоносеца да изругае и да прибере оръжието си. Последните защитници на замъка падаха около тях, тревата на двора беше опръскана с кръв, наоколо се търкаляха отрязани части от тела. Разнесоха се нестройни ликуващи викове, когато нападателите разбраха, че са победили.

Емили не отстъпваше. Прегърна закрилнически Йойо и усети, че тялото й трепери. Един от високите мъже изтръгна Йойо от прегръдката й и я метна на рамото си като чувал картофи. За свой ужас Емили видя, че устните на Мари продължават да мърдат на отсечената й глава. Убиецът на Мари сграбчи Емили и въпреки че получи отработен ритник в слабините, успя да я вдигне от земята и да я качи на един кон. Другият войник направи същото с по-покорната Йойо.

— Къде ни водите? — остро попита Емили на немски.

Кловис кратко се изсмя и отвърна на гърления си език:
— Германия. Барбароса.

Нападателите вързаха китките на жените. Накараха ги да хванат ездачите през кръста, за да не паднат, след което препуснаха навън от замъка Гиз начело с Кловис.

Емили погледна през рамо и видя, че кръглата кула гори и през тропота на копитата и свиренето на вятъра чу сърцераздирателните писъци на затворените там жени.

11.

Един прислужник стъкна малък огън в камината, повече за удоволствие, отколкото за топлина, и остави тримата мъже сами. Крал Хенри се разположи на мек диван до огъня, а Кромуел и Джон седнаха доста по-сковано на дървени столове. Личните покои се намираха до спалнята на Хенри и представляваха просторна стая с ламперия, множество сребърни украси, една-единствена посредствена картина, изобразяваща ловна сцена, и две лютни, положени на маса. Хенри поръча вино и тримата отпиха от сребърни бокали.

— Трябва да кажа, Джон, че никога не съм виждал някой да се бие като теб — рече кралят.

— Изгубил съм формата си. Утре ще бъда целият натъртен.

— Норфолк ще изгаря от желание за отмъщение — вметна Кромуел.

Хенри кимна сериозно.

— В такъв случай му кажи, че не бива да действа прибързано, иначе ще има последствия. Джон е наш скъп гост.

— Да разбирам ли, че няма да ми се налага да спя с едно отворено око? — попита Джон.

— С лейди Фийби в леглото ти едва ли ще успееш да мигнеш — отвърна кралят.

Джон запази за себе си мнението си за подаръка.

— Вие сте много мил домакин, Ваше величество. Хенри го погледна замислено.

— Знаеш ли, ти си първият жив човек, когото виждам от деня на смъртта си. Бях забравил как изглеждат.

— Мисля, че изглеждам досущ като всички други тук. С тази разлика, че според хората мириша различно.

— Не говоря за миризмата ти. Нито за физическото ти състояние, което е съвсем обичайно. А за изражението ти. Нямах онзи отчаян и безнадежден вид, който придобиват жителите на нашия свят. Не изглеждаш съсипан.

— Не бих казал, че изглеждате съсипан, сир.

— А — замислено отвърна Хенри. — По-добре да бъдеш крал в Ада, отколкото човек от простолюдиеето, спор няма, но какво не бих дал за вечен покой. Проклинам невиждания и нечут Бог хиляди пъти на ден заради жестоката си участ. Еднообразните сиви дни се точат като месеци, месеците като години, годините като столетия. Животът ни е постоянен страх от болести и наранявания, които могат да пратят човек по пътя на вечната немощ, болка и разложение. Засега съм късметлия. Тук съм по-здрав, отколкото бях преди смъртта си, и не съм толкова дебел, колкото бях, но нараненият ми крак продължава да се покрива с язви и тупти. Тук няма много изкуство и музика, защото малцина артисти са извършили дела, които да ги запратят в Ада. Лично трябваше да уча един невеж дърводелец как да прави лютни, но те не свирят така сладко, както онези на Земята. Нямаме утехата на старата ни религия, която до голяма степен сме загърбили. Каква полза от нея, щом сме лишени от надежда за спасение? Мъжете имат само най-основните мотиви — да ядат, да спят, да мърсуват и да избягват вечност на разложение и упадък. Трябва да бъдат принуждавани да работят от страх и алчност, а не заради някакви по-висши цели, като доброто за всички или построяване на някакви основи за децата им. На Земята имах поданици. Тук имам само роби. Това е ужасно място.

Кромуел кимна.

— Да, както казва Негово величество, по-добре да бъдеш крал, или в моя случай канцлер, отколкото прост човек.

Но Хенри явно беше на вълна оплакване и искаше да продължи с тъжбите си.

— Дори кралят не може да се отпусне тук. Има херцози и графове, готови да ме свалят в собственото ми кралство, и колкото щещ съперници в Европа и отвъд нея, които биха искали Британия за себе си, точно както аз бих отнел техните тронове. В момента иберийците предприемат морско нашествие срещу нас. Вчера бяха французите, утре ще са германците. Понякога се отбраняваме, друг път нападаме. Тук войните нямат край. Има променливи съюзи, но не и мир, нито за миг.

Джон се наведе напред.

— Мога ли да попитам как взехте властта? Трябва да е имало и други крале преди вас.

— Имаше. Едуард Четвърти от Йоркската династия беше последният на трона. Когато пристигнах напълно объркан, трябваше бързо да се скрия, тъй като Едуард знаеше, че ще бъда негов съперник, и искаше главата ми. За щастие, тук вече разполагах с войска от поддръжници на Тюдорите, тъпкани от короната, които застанаха на моя страна. Сега Едуард обитава, обезглавен, разбира се, кралската стая на разложението недалеч от един от дворците ми в Лондон. Преди него Хенри Втори управлявал близо четиристотин години, подкрепян от майка си Матилда, която използва коварството си, за да се сближи с всеки, който е на власт, включително и с мен. А преди стария крал Хенри е имало някой друг. И така нататък.

— Само кралете ли стават крале? — полюбопитства Джон.

Хенри разпери ръце в жест, намекващ, че отговорът е очевиден.

— Кой знае по-добре как да управлява, отколкото някой, който е бил владетел? В цяла Европа и в земите на изток повечето от онези, които седят на тронове в Ада, са същите, които са седели на тях и приживе.

Джон допи виното си и Кромвел стана да напълни бокала му и бокала на краля. Известно време тримата седяха мълчаливо, вперили погледи в пламъците.

— Мога ли да ти кажа нещо? — наруши тишината Хенри. — Никога не съм убивал човек със собствената си ръка, никога не съм наранявал никого, освен при тренировки и на турнири. И въпреки това съм тук, сред безкрайно море от убийци и мерзавци. Ужасна несправедливост, но няма никаква по-висша власт, която да чуе молбите ми.

Джон си помисли за онова, което знаеше за управлението на Хенри. Той беше наредил обезглавяването на жените си Ан Болейн и Катрин Хауърд, бе затворил в Тауър безброй свои противници, сред които и Кромвел, където те били подлагани на мъчения и ритуално изкормване и разчленяване. Във войната си срещу Римокатолическата църква изгорил на клада десетки свещеници и безмилостното му налагане на закон и ред довело до екзекутирането на сто хиляди крадци. Ако неговото място не бе в Ада, то къде другаде?

— Някой или нещо определя правилата, предполагам — неопределено рече Джон.

— Така е — съгласи се Кромуюел, без изобщо да се замисли. — Аз също никога не съм имал кръв по ръцете си.

— Ами ти, Джон? — попита Хенри. — Ти си странна птица. Прокълнат ли си да останеш тук, или имаш начин да се върнеш в твоя свят?

— Определено се надявам да се завърна. У дома има много умни хора, на които разчитам за това. Но първо трябва да изпълня една мисия.

— Има една дама — вметна Кромуюел.

— А — каза Хенри.

— Името ѝ е Емили — обясни Джон. — Същите сили, които ме запратаха тук, доведоха първо нея. Ще я открия и ще я върна със себе си, ако това изобщо е възможно. Затова искам да ви помоля за помощ. Научих, че е във Франция, или Франкия, както я наричате. Трябва да стигна там. Имате ли кораб, който да ме откара?

Кромуюел повдигна вежди на молбата, а Хенри стана и закрачи напред-назад, потънал в размисъл. Подръпна струните на едната лютня, докато минаваше покрай нея, направи обиколка на стаята и се върна на мястото си.

— Молбата ти не е малка, Джон — каза кралят. — Макар да съм склонен да ти помогна, трябва да стигнем до решение, което да е от взаимна полза.

— Точно така — обади се Кромуюел. — От взаимна полза.

— Не си представям какво мога да направя за вас — рече Джон.

Хенри се пресегна и го тупна по коляното.

— Ти си войник. При това много способен, ако съдя по онова, което видях и чух, изключително умел в изкуството на боя и войната. Из цялото си кралство имам чистачи и търговци на плът като господин Уисдъм, които търсят хора с познания, за да ми осигурят преимущество пред враговете ми. Уви, повечето, които идват тук, дори военните, нямат полезни умения. Времената са трудни за мен, Джон. Шпионите ми в Иберия съобщават, че техният крал Педро Кастилски вече се е подготвил за най-голямото си нашествие. Корабите му са повече от моите и се говори, че може да излива по-тежки оръдия. Непрекъснато, до втръсване ми се повтаря, че дъщеря ми Елизабет е победила испанска армада и е спасила кралството си, но аз нямам гаранция, че ще изляза победител. Така че трябва да те попитам

следното, Джон. Притежаваш ли умения, които ще ми помогнат да изработя оръжия, по-мощни от тези на крал Педро?

Джон се замисли дълго и Хенри търпеливо зачака отговора му.

— Трябва да видя с какво разполагате, Ваше величество, но мисля, че бих могъл — каза накрая Джон. — И ако успея да ви помогна да се сдобие с предимство на бойното поле, ще ми предоставите ли кораб?

— Това може да послужи като основа за съглашение — отбеляза Кромвел, а Хенри пусна тънка лукава усмивка и кимна енергично.

Джон беше отведен до стаята си от поредния ням прислужник. Когато влезе, помещението беше осветено от трептящи пламъчета на свещи и на слабата светлина видя жена, заспала в леглото му.

— Ехо? — повика той.

Фийби се надигна, показвайки голите си гърди, и успя се усмихна сънено.

— Съжалявам. Задрямала съм.

Тя отметна завивките, разкривайки чисто голото си тяло.

Джон беше полупиян и уморен като куче. Пияната му страна бе готова да се възползва, но трезвата възрази — в никакъв случай. Имаше мисия за изпълняване и забавленията, особено с мъртви, не фигурираха в дневния му ред.

— Виж, Фийби, наистина оценявам жеста, но се налага да откажа.

— Не съм ли привлекателна?

— Не, виж, ти си прекрасна жена и тъй нататък, но съм страшно уморен, мъчи ме ужасен зъбобол, а утре ме чака много работа.

— Мога да ти доставя удоволствие по всеки начин, който пожелаеш.

Умът му се зарея за миг, но той го насочи отново към Емили.

— В живота ми имаше време, когато определено щях да се съглася, но не и сега.

Тя заплака.

— Ако кралят разбере, че не съм изпълнила задълженията си, ще бъда сурово наказана.

Той седна на леглото и сложи ръка на рамото ѝ. За първи път докосваше жена в Ада. Кожата ѝ бе топла и гладка, също като на жива жена.

— Ето какво ще ти кажа. Не е нужно никой да научава. Можеш да останеш тук с мен, но само ще спим. Ако кралят ме попита как си се представила, ще му кажа, че си била изумителна. Става ли?

Тя отново заплака.

— Нещо против ли имаш? — притесни се той.

— Тъкмо обратното. Просто никой мъж не се е отнасял така мило с мен, откакто се озовах в Долното.

Джон събу кубинките си и легна в тясното легло, като се притисна в нея.

— Смятай тази нощ за почивна.

— Ако размислиш, можеш да ме вземеш, както поискаш.

— Всичко е наред, скъпа. Единственото, което искам в момента, е двойно легло.

На сутринта донесоха храна и напитки и Джон остави Фийби заспала в леглото. Отведоха го при реката, където Кромуюел го очакваше на борда на една от кралските баржи за кратко плаване надолу по течението до Ричмънд. По време на пътуването някакъв мъж, когото Джон не бе виждал досега, приближи и протегна ръка с дружелюбна усмивка.

— Приятно ми е да се запознаем — каза рижавият. — Теди Бийчъм, на вашите услуги.

— Джон Кемп.

— Дива работа.

— Кой, аз ли?

— Да, точно ти, друже. Жив тип в Ада и тъй нататък. Направо страхотно, мамка му.

— Каква е историята ти, Теди?

Теди беше млад и атлетичен. Дрехите му бяха комбинация от оръфана съвременна фланела, чиито пластмасови копчета на врата бяха сменени с дървени, и широки гамаша от много по-ранна епоха.

— Моята ли? Поредната нещастна душа, обречена на един шибан нещастен свят.

— Не може ли да си по-конкретен?

През следващите няколко минути Джон научи, че Теди бил войник от Трети парашутен полк по време на Фолкландската война. След като се върнал у дома след леко раняване и бил пенсиониран, се забъркал с някакви гангстери — есекските момчета, както ги наричаше. Трагичните прецаквания започнали едно след друго и хоп, през 1989 година се озовал в Долното.

Джон веднага го хареса и двамата се разприказваха като бойни другари, познаващи се от години. Соломон Уисдъм го преценил при пристигането му преди двайсет и пет години и го продал на Кромуел, който винаги търсел хора с бойни умения.

Както сам признаваше. Теди не допринесъл с нищо необичайно, тъй като бил, както се изрази, „тип, убил един нещастник като цивилен и нито един като войник“, но крал Хенри ценял модерните войници заради самата им модерност и го взел във войската си.

— От мен се иска да преценя уменията ти, друже — рече накрая Теди.

— Пригответи се да се замаеш.

Слязоха в скромно крайречно градче, чиито жители избягаха от пътя, когато видяха контингент от кралски войници да марширува към тях. Кромуел каза, че целта им не е далеч, и докато вървяха по хълмистия терен, Джон видя, че следват малък приток на реката към колона от черен пушек, издигаща се в сивото небе.

Не след дълго видяха източника на пушека — висок комин, издигащ се над ниска тухлена постройка с размерите на голяма плевня. До сградата имаше цяла планина нарязани дърва.

— Кралската ковачница — гордо обяви Кромуел. — Най-добрата в цялата страна.

— Да разгледаме — предложи Джон.

Теди влезе в сградата и се върна с огромен мъж, гол до кръста, чиято потна кожа бе почерняла от сажди. Първата му реакция при вида на Кромуел беше очевидна тревога, сякаш ровеше в паметта си какво е сгафил, за да си заслужи посещение от доверения съветник на краля.

Кромуел го успокои.

— Майстор ковач Уилям, вода специален посетител, който да инспектира ковачницата. Той притежава познания, които могат да бъдат полезни на краля.

Уилям кимна и се насили да се усмихне. Джон протегна ръка и ковачът го подуши, докато се здрависваха.

— Да, не съм отгук — каза Джон. — Дълга история. Казвам се Джон.

— Наистина трябва да е дълга история — кимна Уилям. — Добре, Джон, който не си отгук, ела и ще ти покажа как правим нещата.

Вътре беше горещо. Много горещо.

Огромната пещ имаше бушуващо оранжево ядро, раздухвано от масивно кожено духало. Джон изпита чувството, че е открил адския огън в центъра на тази мрачна земя. Наложиха се да заслони очи от пламъците и дрехите му за миг подгизнаха от пот. Дръжката на духалото представляваше лост, дълъг колкото половината ковачница; група почти голи, черни и плувнали в пот мъже го задвижваха с помощта на въжета и противотежест.

Ковачницата бе пълна с потни работници със сурови безизразни лица, които мъкнеха слитъци с ковашки щипци и ковяха метал на огромни наковални, вдигайки оглушителен и изнервящ шум. Въпреки жегата Джон потръпна от вида на това място. Дрънченето бе така силно, че Уилям трябваше да нареди на ковачите да спрат, за да може да разговарят. Мъжете веднага захвърлиха инструментите си и клекнаха, задъхани като животни.

— Е, Джон, който не си отгук, разбираш ли нещо от обработката на желязо?

— Малко — рече Джон и избърса потта от челото си.

— И защо?

— Изучавах история на оръжията в школата. Преди това проявявах интерес, защото баща ми беше оръжеен майстор, както и брат ми.

Уилям потупа Теди по рамото.

— Чувал съм от наскоро пристигналите като господин Бийчъм, че оръжията ви са станали доста хитроумни и невъобразимо мощни. Аз самият напуснах живота през хиляда седемстотин и първа, така че методите ми вероятно са по-примитивни от вашите.

— Ковач ли беше?

— Да, при това добър, на служба при крал Уилям Трети, майстор ковач в кралската артилерийска работилница. Живях от огън и умрях

от огън.

— Какво означава това?

— Извърших някои дела, на които не се погледна с добро око, и се стигна дотам да бъда бутнат жив в собствената ми пещ. За щастие, беше добре разпалена и гореща, така че не страдах дълго.

— Гаден начин да си отидеш.

— Определено. Хубавото беше, че крал Хенри разпозна таланта ми, и макар че животът тук определено е адски, страдам по-малко от останалите, тъй като уменията ми се ценят. Но ти не си преживял смъртта, нали, Джон, който не си оттук?

— Доколкото знам, още съм жив.

— Забележително, но това със сигурност е извън компетентността ми. Е, какво искаш да видиш?

Джон огледа ковачницата и погледът му спря на подредени в къса редица оръдейни цеви, най-дългата от които беше около дванайсет стъпки. Отиде при тях и прокара длан по грубата повърхност на едното оръдие.

— Желязо, а не бронз — отбеляза той.

— Желязната руда е в изобилие в кралските мини на запад. Имаме и предостатъчно гори за дървени въглища.

— Трийсет и осем фунта ли са?

— Четиресет и два — отвърна Уилям.

Джон подсвирна.

— Зареждат се от дулото. Зареждащите се със заден затвор имат много преимущества, сред които по-добра далекобойност и точност. Можеш ли да ги произвеждаш?

— Знам за тях, но са се появили след моето време. Придържам се към онова, което мога най-добре.

Джон надникна в цевта и помоли за светлина. Теди приближи с факла.

— Гладкоцевни са, нали? — попита Джон.

— Да — потвърди Уилям.

— Чувал ли си за нарезки?

— Това също се е появило след моето време, но го научих и направих опити.

— С успех ли?

— С доста добър успех при цевите на пушки и пистолети, но далеч по-скромни резултати при оръдията. Мога да направя плитки нарезки за конусовидни снаряди за четирифунтовите, но кралят ме притиска за все по-големи топове с по-добра далекобойност за сухопътната си артилерия и корабите.

— Каква е най-добрата ти далекобойност?

— При стрелба от упор около триста метра с четиресет и два фунтовите. От по-високо може да се стигне и до повече от хиляда.

— Какво ще кажеш да те науча как да изпращаш снаряд на повече от три хиляди метра с по-добра точност?

Уилям махна пренебрежително с ръка.

— Нямам нито време, нито уменията да правя оръдия със затвор. И преди съм обмислял предложението, но го отхвърлих.

— Все едно да научиш маймуна да управлява самолет — обади се Теди.

Уилям явно не разбра или не оцени сравнението и го изгледа мръснишки.

— Съгласен съм, че няма да е лесно — рече Джон. — Изливането на частите за затвора може да е сложно, правенето на свределите, изработката на снарядите според малкия толеранс, който е необходим — всичко това е сериозно предизвикателство. Не мисля, че бих могъл да ви помогна да се справите с всичко това. Имам предвид промяна на съществуващите оръдия с предно зареждане.

Кромуюел се беше дръпнал назад, за да остави тримата да разговарят, но когато чу последните думи, се затътри към тях на малките си крака.

— Как? Как е възможно това?

— Имате ли лист и химикалка? — попита Джон.

— Хартията е прекалено скъпа за такива като мен — изсумтя Уилям. — Ще донеса пергамент и перо.

Въоръжен с пособията за писане, Джон излезе на хладина отвън, седна на тревата и потопи перото в мастилницата. Отвътре чуването и дрънченето се подновиха. Под погледите на Кромуюел, Уилям и Теди той начерта схема, показваща разрез на оръдейна цев и коничен снаряд. Когато приключи, стана и обясни, че в средата на деветнайсети век един френски генерал на име Ла Ет създаде зареждащо се през дулото оръдие с първата ефективна система от нарезки за подобрена

далекобойност и точност. Коничният снаряд имал серия издатини по тялото си, които пасвали идеално в нарезни със същия диаметър, направени на спирала в цевта на оръдието.

Кромуел зачеса глава, но Уилям веднага схвана идеята и започна да сипе предложения как може да направи нарезите във вече изработените оръдия и как ще излее снарядите и ще запои към тях издатините.

— Можеш да правиш снарядите плътни или кухи, за да се пълнят с барут — каза Джон.

— Трябва да пробием и потопим иберийските кораби — обади се Кромуел.

— В такъв случай е по-добре да са плътни — прецени Джон.

— Колко време ще отнеме изработването на оръдието и снаряда?
— обърна се Кромуел към Уилям.

— Около три дни, ако цялата ковачница се занимава с това.

— Имаш един ден — заяви Кромуел.

— Трудно изпълнима задача, ваша милост.

— Иберийците ще се появят при бреговете ни по-скоро, отколкото ни се иска. Ако искаш да запазиш главата си, имаш един ден. Джон Кемп ще остане тук да ти помага. Ще се върна утре с краля и очаквам да видя как изстрелват снаряд на огромно разстояние.

Когато Кромуел си тръгна, Уилям поклати глава.

— Успях да оцелея тук доста дълго време, а заради теб, мой живи приятелю, май ще прекарам вечността в стая на разложението.

— Начукаха ти го, ако питаш мен — вметна Теди.

— Това ли е експертното ти мнение? — попита го Джон.

— Ще кажа на Кромуел, че можеш да наречеш нещо успешно само ако си го изпробвал. Истината за пудинга е в изяждането му. И аз искам да си запазя главата.

— Да те попитам нещо — каза Джон. — Не може да съм първият в Ада, който знае как се прави оръдие на Ла Ет. Оръжията ви сякаш са заседнали в осемнайсети век.

— Повярвай, друже, далеч не си първият, който забелязва това — изтъкна Теди. — Погледни на нещата под друг ъгъл. Съвременните войници като теб и мен знаят всичко за боравенето с модерни оръжия — автомати, ракети с топлинно насочване, дори шибани атомни бомби, но да ги познаваш и да знаеш как се произвеждат са различни неща,

нали? За да направиш нещо ново или да подобриш стар модел, трябва да попаднеш на правилния дядка, дошъл в Ада с правилните познания и в правилното време, като имаш предвид, че най-добрите и най-умните, които знаят най-полезните неща, не са боклуците, които биват изпращани в този наш прекрасен свят. Но дори да приемем, че има човек с подходящите знания и умения, той трябва да оцелее през първите няколко дни или седмици, без да бъде нарязан от някой кучи син, и да се свърже с някой като Уилям, който може да превърне познанията му в нещо практично. Не можеш да научиш Уилям как да произвежда ракети „Екзосет“^[1], защото има твърде много технологии, които още не са изобретени.

— Но мога да го науча как да прави оръдия на Ла Ет.

— Да. Адски се изумявам, че съвременен тип знае какви ли не неща за оръдие от деветнайсети век. Още една точка за теб. Искам да кажа, че може би има някакъв период от десет, двацет, най-много трийсет години, през който в Ада да дойде някой, който знае за въпросните чудесии, преди технологиите на Земята да са продължили напред и познанието да се изгуби. Схващаш ли накъде бия?

— Да, разбирам какво имаш предвид.

Теди махна с ръка.

— Е, тогава те оставям с момчетата. Имам си хубаво легло в двореца и ако извадя късмет, ще си намеря някоя женска, която не е прекалено грозилеще. До утре.

— Можем да го направим, Уилям — настоя Джон, след като останаха сами. — Трябва да разделиш хората си на четири групи. Една да изработи свределите, една за правенето на нарезите, една за изливането на снарядите и една за издатините. Ще изрежа макетите от пергамент и ще се опитам да измисля колко оборота трябва да правят нарезите в цевта.

— Дори да успеем да постигнем задачите, има вероятност цевта да се пръсне, след като ѝ се сложат нарезите. Дори най-добрите ми цеви се пукат.

— Защо?

— Желязото ми е по-податливо на напукване, отколкото бих искал.

— Казваш, че желязото ти идва от мините в западната част на страната, нали?

Уилям кимна.

— Е, точно в това е проблемът. Ако приемем, че е същото като земното, английското желязо съдържа прекалено много фосфор, а той го прави трошливо. Двама души, Бесемер и Джилкрайст, измислили през деветнайсети век начин да произвеждат качествена стомана за оръдия, но за целта са нужни свръхгорещи пещи и големи парни двигатели. За теб най-лесният начин да решиш проблема е да използваш шведско желязо, стига и то да е същото като земното. То има най-ниското съдържание на фосфор в Европа, но това няма да ни помогне днес. Препоръчвам да сложим нарезки на най-голямата ти цев и да се надяваме, че ще издържи. Ако имаме време, може да добавим някакво допълнително укрепване на цевта. Може да отделим пети екип, който да работи върху подсилващите обръчи.

— Ще запомня какво каза за желязото на северняците — отвърна Уилям, разтърка врат и прегърна Джон през рамо с огромното си ръчище. — Хайде, да започваме. Хич не искам това да е последният ми ден с глава на раменете.

Минаваше полунощ. Дори да имаше луна, Джон не би могъл да я види, защото плътните облаци сякаш никога не помръдваха. Подозираше, че има, тъй като нощното небе бе сиво, а не черно. Беше се свлякъл откън до ковачницата за кратка почивка, уморен до мозъка на костите си и умиращ от жегата. Въздухът беше задимен от пушека, бълван от комина. Уилям му бе дал малко хляб и той отпи хладка вода от един мях. Работата вървеше на пресекулки. Калъпите за снарядите се бяха получили добре и първите отливки бяха готови. Слагането на нарезките не беше така задоволително. Вече бяха съсипали две оръдия и Уилям тъкмо се канеше да започне с трето.

Трясъкът и звъntenето отвътре го проглушаваше, но друг звук го накара да се напегне — цвиленето на кон. Джон се изправи, огледа се и грабна някакъв железен прът вместо оръжие. Зад сградата се появи човек, водещ кон за юздата. Пещта хвърляше оранжева светлина през вратата на ковачницата и когато човекът излезе на светло, Джон го видя да слага пръст на устните си. Беше Гуачи, италианският пратеник.

— Трябва да поговорим — каза Гуачи.

— Откъде разбрахте, че съм тук?

— Работата ми е да научавам такива неща. Моля ви, да идем при реката. Можете да ми имате доверие.

Говореше убедително и Джон реши да последва инстинктите си. Следвани от коня, двамата заслизаха към притока, докато ромонът на водата стана по-силен от звъна на ковано желязо.

— Какво искате? — попита Джон.

Гуачи имаше дълга коса, вързана отзад с лента. Носеше ренесансова роба върху гамаши и ботуши.

— Искам да ви кажа, че дамата, която търсите, е във Франкия.

— Това вече ми е известно.

— Знаете ли в какво положение е?

— Разбрах, че била при някакъв тип на име Гиз.

— Така е. Знаете ли къде се намира? Как да стигнете до нея?

— Не, но ще разбера.

— Няма да ви е толкова лесно.

— Нищо в тази работа не е лесно. Но съм готов да умра, за да го направя, кълна се.

— Искам да ви помогна. Имам доста информация за херцог Дьо Гиз. С моята помощ ще имате по-добри шансове да я откриете. Знаете ли как е попаднала при херцога?

— Не.

— Соломон Уисдъм я е продал на негов шпионин в Британия.

— Кучи син. Ще го срежа на две.

— Това трябва да ви е за урок, че човек не бива да се доверява с лекота на другите в Ада.

— Вие току-що поискахте да ви се доверя. Защо да го правя?

— Ще бъда напълно откровен с вас, Джон. Смятам, че можете да ни помогнете, така че ако аз ви помогна, може би и вие ще бъдете склонен да ни отвърнете със същото.

— Кои „ние“? Кралят на Италия ли, който и да е той?

— Кралят на Италия е мъж на име Чезаре Борджия. Чували ли сте за него?

Джон се разсмя.

— Да, известен е в историята като пълен извратеняк.

— Не знам какво искате да кажете. Той е същински изверг, в много отношения по-лош от крал Хенри. И двамата са безжалостни, но

Борджия е жесток заради самата жестокост. Служих му приживе и привидно му служи и сега като негов посланик. Но в действителност служи на друг.

— На кого?

— Няма да ви кажа сега. Моята и неговата безопасност зависят от пазенето на тази тайна.

— И как според вас мога да ви помогна?

— Видях, че сте много умел и интелигентен човек. Работата ви тук го доказва.

— Нима знаете какво правя?

— Дворът има много усти и уши.

— Ще трябва да изчакате до утре, за да видите колко съм умел.

— Интересува ме нещо повече от уменията ви. Вие сте първият човек, дошъл в Ада, без да е прокълнат да остане тук цяла вечност. Можете да вземате решения на базата на нещо повече от алчност и страх. Можете да решавате да действате от алтруизъм. И ако се срещнете с господаря ми, мисля, че е възможно да решите да помогнете на каузата ни.

— За каква кауза става дума?

— Повече няма да говоря за това. Засега искам само да ви кажа, че крал Хенри възнамерява да ви убие, ако новото оръдие се окаже провал, и да ви измами, ако е успешно. Ще изслушате ли предложението ми да осуетите плановете на Хенри и да спасите дамата си от херцог Дьо Гиз?

Джон се замисли за малко, заслушан в ромона на реката, след което отговори:

— Да, ще ви изслушам.

Беше най-яркият ден от пристигането на Джон. Небето бе придобило цвета на некачествена перла. Един работник изтича в ковачницата да съобщи на Уилям, че е видял кралската баржа да се спуска по реката. Мъжете закрепваха единственото оръдие с успешно направени нарязи на лафета му.

— Закрепете го и го изкарайте навън — нареди Уилям на бригадира си.

С нов прилив на сили Джон проверяваше дузината излети снаряди, подбираше онези с най-гладките израстъци и изпилваше неравностите със собствените си ръце.

— Мислиш ли, че ще се получи? — попита ковачът.

— Не знам. Надявам се. Скоро ще разберем.

— Да, така е. Успех или неуспех, за мен беше чест да се трудя с теб тази нощ.

— Ти си добър човек, Уилям.

— Имаш предвид за жител на Ада ли?

— Да, предполагам.

Оръдието беше изкарано навън, когато Хенри, Кромвел, Норфолк и антуражът им се зададоха откъм реката на коне и пеша. Теди побърза да се присъедини към ковачите.

— Как се получи, друже? — попита той Джон.

— Ще видим. Можеш да наречеш нещо успешно само ако си го изпробвал, нали така? А ти как изкара нощта?

— Нямах късмет. Легнах си сам-самичък.

Хенри пристигна, слезе от коня си и тръгна право към оръдието, за да го огледа.

— Не ми изглежда по-различно от другите — сърдито промърмори той.

— Отвън е същото, ако не се броят подсилващите обръчи — каза Джон. — Разликата е вътре.

Той обясни системата на Ла Ет, показва му коничните снаряди и го подкани да надникне в цевта. Докато Хенри правеше това, Джон забеляза, че Норфолк има сребърна верижка, която изчезваше в малък джоб на униформената му куртка. Приличаше досущ на джобен часовник и подозренията му се потвърдиха, когато херцогът го извади и отвори капака, за да провери часа.

— И твърдиш, че може да изстреля такъв снаряд на три хиляди метра? — попита кралят.

Джон се беше загледал в часовника и раздраженият Хенри трябваше да повтори въпроса си.

— Надявам се — отвърна Джон. — Още не сме произвели нито един изстрел, а и не ни дадохте време да доизгладим недостатъците.

Пламъците от ковашката пещ се отразиха в очите на краля.

— Ако оръдието не отговори на очакванията ми, днес ще се лее кръв.

— Страхотно — подметна Джон. — Много мотивиращо.

Кралят го изгледа кисело, сякаш не беше сигурен дали думите му бяха комплимент. После посочи надолу към Ричмънд.

— Нали виждате групата от четири къщи отстрани. Хората ми измериха разстоянието. Около три хиляди метра е. Къщите са мишената ви.

— Там има ли хора?

— Кромуел, в онези постройките има ли хора? — попита кралят.

— Напълно е възможно. Ваше величество.

— Тогава нека се целим другаде — предложи Джон.

— Не — заяви Хенри. Нареди да му донесат вино и добави: — Целете се там, където ви казах. Действайте.

Джон се приближи до Уилям и му прошепна да добави още един-два фунта барут в заряда.

— Вече се боя, че оръдието ще цъфне — шепнешком му отвърна ковачът.

— Сложихме здрави обръчи по цялата дължина на цевта. Малко повече барут едва ли ще промени нещата. Или ще цъфне, или не. Само гледай никой да не стои наблизко, когато стреля.

Антуражът извади походен трон за Хенри, докато Уилям и Джон подготвяха оръдието. Сложиха голяма торба барут и я натъпкаха. Поставиха в цевта най-добрия снаряд и го завъртяха по нарезите с помощта на специално изработен прът. Когато всичко беше готово, снарядът се озова на мястото си с уплътнителя. Повдигнаха цевта на четиридесет и пет градуса с помощта на лостове и зъбни колела, докато Уилям и Джон обсъждаха прицелването. Работниците дърпаха и бутаха оръдието напред-назад, докато не останаха доволни от резултата. Накрая Уилям сипа барут в дупката за запалване и извика на един от хората си да донесе запалена факла от ковачницата. Взе я и попита краля дали е готов. Негово величество кимна и можеха да започнат.

— Пали и бягай — посъветва го Джон.

— Никъде няма да бягам. По-добре да бъда пръснат на парчета от собствената си машина, отколкото да ми режат главата с тъп нож.

Запалването на барута сякаш отне цяла вечност, но в действителност бяха нужни само две секунди.

Първо се разнесе оглушителен гръм, последван от пронизителен писък, когато снарядът излетя от дулото. Джон се опита да проследи траекторията му, но го изгуби в бялото небе. Насочи поглед към четирите къщи и затаи дъх. Внезапно в Темза изригна висок фонтан, най-малко на стотина метра зад постройките.

Уилям подскочаше като момче и викаше от облекчение.

— Това е повече от три хиляди метра. Успяхме! Успяхме!

Хенри бе станал и вдигна триумфално юмрук, след което закрочи към Джон.

— Постигна целта, Джон Кемп. Прицелването ти не беше точно, но направи онова, с което се зае.

— Заслугите са на Уилям, Ваше величество. Не познавам ковач от моето време, който би могъл да постигне това за един ден с неговите инструменти.

— Отлично, отлично. Кромуел, погрижи се ковачът Уилям да получи нова къща и му дай една от жените от двора ми. Не красавица, но не и някоя вещица.

Теди видя възможността и не пропусна да се възползва.

— Ами аз, Ваше величество? — попита той. — Аз също имах пръст в тази работа.

Кромуел отговори вместо краля.

— Каза ни само, че можеш да наречеш нещо успешно единствено ако си го изпробвал и че истината за пудинга е в изяждането му. Е, за този си принос може да получиш пудинг. И да запазиш главата си.

Уилям избърса потта от челото си с парцал и се усмихна на Джон. Точно тогава се появи ездач, който препускаше в галоп нагоре по хълма. Мъжът се спеша и предаде бележка на капитана на гвардията, който тичешком я донесе на Кромуел.

— Съобщение по телеграфа — обяви канцлерът. — Моля, дайте ми малко време да го дешифрирам.

— По-бързо! — нареди Хенри и започна да крачи нетърпеливо напред-назад. — Знаеш ли, Джон, дори цял век по-късно още намирам морзовия код за неразбираем. Когато чух за първи път за него, си

помислих, че е моржов, и се зачудих за какво ли им е притрябвал на северняците.

Накрая Кромвел прочете съобщението, което гласеше, че испанският флот е забелязан да приближава остров Уайт.

— В такъв случай трябва да се подготвим — гръмогласно заяви Хенри. — Шпионите ни казват, че смятат да хвърлят котва при Саутенд и да пратят войските си към Лондон с баржи. Колко още оръдия можеш да ми направиш за утре, ковачо Уилям?

Усмивката на Уилям изчезна.

— Може би още едно, Ваше величество.

— Утре призори искам три пеещи оръдия на баржи с достатъчно муниции. Джон, ти ще разположиш две на брега и едно на флагманския ми кораб и ще ми помогнеш да разгромя иберийците веднъж завинаги.

— И после ще получа ли кораб?

— После ще получиш всичко, което си пожелаеш!

---

[1] Френски противокорабни ракети, използвани във Фолкландската война — Б.пр. ↑

12.

Уудбърн никога не беше се замислял защо успява да удуши мъж по-бързо, отколкото жена.

Беше нощ. По-рано бе завързал двамата Фрейзър за леглата им, Дес в голямата спалня и Адел в стаята за гости, като запуши устата им с кърпи. После слезе долу в дневната и заспа на пуснат телевизор. Когато се събуди посред нощ, изпи последната бира в къщата, отиде в голямата спалня с два кухненски ножа и запали лампата.

Дес беше буден и опъваше въжетото. Уудбърн седна на леглото и го загледа по начина, по който някое извратено момче би гледало набучена на карфица буболечка. Дес явно усети какво предстои, защото започна да се мятта и да се мъчи да изплюе кърпата. Уудбърн го изчака да се умори и бавно посегна към врата му. Стисна леко, почти вяло, сякаш не беше напълно решен, и Дес отначало изглеждаше озадачен от намеренията му, но когато хватката се стегна и започна да го задушават, направо полудя и отново се замята. Сякаш раздразнен от съпротивата, Уудбърн стисна още по-силно и ръцете му затрепериха от напрежението. Накрая Дес престана да се бори и Уудбърн даде кратка почивка на ръцете си, после отново стисна за още половин минута, за всеки случай. След това преряза гърлото му, взе ножовете и продължи към стаята за гости.

Светлината от коридора осветяваше достатъчно добре ужасеното лице на Адел, така че не запали лампата.

— Твой ред е.

Тя изглеждаше примирена със съдбата си и лежеше тихо, само леко трепереше. Докато натискаше леко ларинкса ѝ с палци, той внезапно се сети защо жените издържат по-дълго. Не стискаше толкова силно, защото се наслаждаваше. И затова започна да си играе с нея както котката си играе с уловена мишка, преди да щракне за последно с челюсти, стягаше и отпускате, стягаше и отпускате. И когато се наслади достатъчно, я пусна, остави лицето ѝ от мораво отново да

стане розово, след което заби по-големия нож в сърцето ѝ, а ножа за белене — в шията.

Долу изми кръвта от ножовете, преоблече се в чисти дрехи и обувки, взети от гардероба на Дес, и дръпна леко завесата, за да огледа тъмната улица. Време беше да продължи. Не знаеше къде отива, но ако останеше още в тази къща, някой можеше да го открие. Качи се в колата на Дес и потегли в притихналата нощ.

Куинт беше оставен да виси в чакалнята на министър Смитуйк в Уайтхол като някакво непослушно момче, извикано в кабинета на директора. Накрая двама мъже, заместник-министърът по енергетика и постоянният секретар на министерството, излязоха от кабинета и го изгледаха, сякаш беше някаква противна подута риба, изхвърлена на брега. Смитуйк се появи на вратата, покани го да влезе и си спести любезностите.

— Докладвайте — отсечено нареди тя, докато се настаняваше зад бюрото си. — След един час трябва да запозная премиера с положението.

Куинт се беше чудил защо бяха поискали да дойде лично в Лондон и стигна до заключението, че целта е била единствено да се демонстрира сила. Един телефонен разговор би бил напълно достатъчен.

— Остават два дни до първото рестартиране на МААК след изпращането на Кемп — каза той. — Ускорителят работи нормално, така че не очаквам механични проблеми. Разбира се, нямаме никаква представа дали Кемп е жив и здрав, нито дали е успял да открие доктор Лаути.

— Да, а какво е положението с нещата, които контролираме? Какво става с издирването на Уудбърн? Какво казва вашият господин Джоунс?

— Няма напредък. Следата като че ли изстина.

— И ако след два дни не го намерите, тогава какво?

— Ще използваме младежа Дък и ще видим какво ще стане.

— Това не звучи утешително, нито дори смътно научно, доктор Куинт. Ще видим какво ще стане, ха.

— Не зная какво друго да кажа. Намираме се в непознати води. Възможни са няколко сценария. Ако Кемп и Лаути са на съответното си място, то без Уудбърн може би само единият ще бъде сменен с Дък. Ако и двамата не са на мястото, то Дък може да се върне, но може и да остане. Ако някой друг обитател на паралелното пространство се окаже на мястото, може да се смени с Дък. Неизвестните са твърде много.

Докато говореше, Куинт си даваше сметка, че тя отпуска и вдига глава, сякаш нарочно се мъчи да размаже образа му през бифокалните си очила.

— Знаете ли — рече Смиуик, — предшественикът ми бе категорично против да заемете този пост и аз съм съгласна с него. Трябваше да сложим британски директор на британска земя.

— Осемдесет и пет процента от финансирането е от Вашингтон.

— Въпреки това. Резервите ми се оказаха основателни. Резултатите от действията ви са плачевни и причиниха щети. Държахте се като каубой. Британски директор никога не би взел решение на своя глава да престъпи спецификациите на експеримента. Искан оставката ви.

— Мисля, че би било неразумно, госпожо министър, особено в този критичен период.

— Мнението ви изобщо не ме интересува. Искан още днес да получа писмената ви оставка без поставена дата. Ще я прибера в бюрото си и ще я използвам, когато реша, може би след два дни, когато експериментът бъде повторен.

Лицето на Куинт пламна от гняв.

— Независимо дали мнението ми ви интересува или не, ще ви го кажа. Всичко това беше напълно неочаквано и ако не се бе случило сега, щеше да се случи след две години, по време на „Херкулес II“. И знаете ли какво? Имаме убедителни предварителни данни, че сме открили гравитона, което беше първата и най-важната цел на МААК. Така че мога да заявя, че спестих на проекта сто милиона долара, като получих отговора по-бързо.

Тя повиши тон.

— Аз не виждам нещата така, Лерой Битърман не ги вижда така и най-важното, премиерът не ги вижда така!

Куинт замислено потри брадичката си.

— Последното, което ви трябва, е някой непредсказуем фактор. Засега всичко случило се в Дартфорд е добре потулено. Каква според вас ще бъде реакцията на обществото, ако се разчуе истината за вашия суперколайдер, станал повод за толкова врява във вестниците, че може да създаде аномалии като миниатюрни черни дупки, които да погълнат Земята? Какво ще стане, ако хората научат, че сме отворили път направо към някакъв друг, адски свят? Мислите ли, че такава пресконференция ще се хареса на премиера?

— Заплашвате ли ме? — вбесено попита тя.

Той отби яростта ѝ с крива усмивка.

— Просто ви казвам, че е неимоверно по-разумно да ме държите на мястото ми. И освен това ви казвам, с цялото си уважение, че няма да е зле да зарежете плановете за сливане с швейцарците. Мисля, че с откриването на гравитона демонстрирахме научно, че МААК може да продължи самостоятелно и аз да остана начело.

Дък си прекарваше чудесно.

След обилна закуска от пържени яйца, пържени филии, печени домати и гъби и три резена бекон проведе кратки разговори с психолог, лингвист и историк. После се върна в стаята си и го поглезиха с „Играта на играчките“. Гледаше филма в захлас и почти не помръдна цял час и половина. Когато филмът свърши, попита наглеждащия го агент от МИ-5 дали героите са истински. Делия беше анализатор на средна възраст, препоръчана от психолога за тази работа с идеята да го накара да се отпусне в присъствието на жена, която може да му бъде майка. Тя търпеливо обясни, че героите са анимации, но Дък не ѝ повярва. Делия реши да не му противоречи. Обядът беше голяма пица, която Дък погълна с литър „Пепси“. Ухилен, той се просна на леглото за следобедна дрямка, но беше прекъснат от появата на Тревър.

— Как я караш, друже?

— Как му викаха на това кръглото? — попита Дък и посочи мазната кутия.

— Пица. Хареса ти, а?

— Обичам пица. Може ли да я получа отново на следващото хранене?

— Не виждам защо не. Не страдаме от недостиг на пица. — Тревър носеше набъбващото досие с разговорите на Дък и го разлисти пред прозяващия се момък. — Добре, виждам, че си сънен и така нататък, но искам да ти задам още няколко въпроса за Брандън Уудбърн.

— Нали вече ти казах? Скиталец е.

— Имаш предвид мутра ли? Кучи син? Убиец?

— Да, всичко това, с изключение на убиец, разбира се. Не можеш да убиеш в Ада, нали така?

— Но можеш да нараняваш, нали? — попита Тревър.

Дък кимна.

— Определено.

— Виждал ли си го да наранява хора?

— Не, но съм чувал приказки. Казват, че обичал ножовете. И душенето. Когато приключвал с някого, го обирал.

— И не си го виждал да прави тези неща, защото не живее в селото ти, така ли?

— Точно така. Не живее на конкретно място. Скита, както казах. Но не с други. Вълк единак е.

— Мъже ли обича да напада, или жени според приказките?

— В Долното няма много жени.

— Случвало ли ти се е да говориш с него?

Дък потупа възглавницата си, сякаш се готвеше да си легне.

— Да, май веднъж, ако си спомням правилно.

— За какво?

— Един ден минаваше покрай колибата ни, докато с брат ми колехме кокошка на пътя. Каза, че искал малко, щото бил гладен. Аз избягах вътре и му извиках през капаците да си го начука, но Дърк разряза пилето на две и му даде половината, щото се страхуваше, че ще ни скочи. Той ме напсува и обеща, че един ден ще ми види сметката, а на Дърк каза, че последният път, когато някой бил добър с него, било приживе и някаква жена с жълта коса била толкова мила, че дори не я убил. Представяш ли си? Иначе щял да я смаже, без да се замисля.

Делия почука и влезе и Дък уведоми Тревър, че тя също е мила жена.

Делия прие комплимента с усмивка.

— Току-що се обадиха от полицията на Кент — прошепна тя на Тревър. — Искат да идеш на адрес в Крейфорд.

— Какво има там?

— Трупове. Смятат, че Уудбърн е бил там.

Когато се върна от командировката си, синът на Дес и Адел спря пред къщата на родителите си, защото не ги беше чувал от връщането им от Австралия. Отключи с ключа си и припадна, когато видя касапницата. Щом дойде на себе си, се обади на полицията, която отцепи района и се свърза с Тревър.

Бен Уелингтън пристигна малко след Тревър, съпроводен от криминалисти от МИ-5, които снеха отпечатъци и ги провериха на място. Колата на убитата журналистка беше прибрана в гаража. Не се изненадаха, че много от отпечатъците принадлежаха на Уудбърн. Тревър и Бен си сложиха калцунни и се качиха да огледат стаите. И двете жертви имаха следи от душене и дълбоки прободни рани.

— Първо ги задушаваша, после ги довършваша — отсъди Тревър. — Явно си пада и по двата начина.

На Бен като че ли му беше малко прилошало. В работата му не му се налагаше да се сблъсква с кръв.

— Също като при журналистката.

— Предказуем е — заключи Тревър.

Бен обърна гръб на вързаното и окървавено тяло на Адел и тръгна към вратата.

— Синът твърди, че колата им е изчезнала. Имаме описанието ѝ и полицията я обяви за издирване.

— Ще продължи по същия модел — каза Тревър. — Ще си намери празна къща, ще влезе с взлом и ще се настани там. Ако тези хора не бяха се върнали от пътуването си, сигурно е щял да остане тук, докато не му свърши храната.

Двамата заслизаха по стълбите.

— Може да е навсякъде — отбеляза Бен.

— Мисля, че трябва да пуснем описание на колата и негова снимка, за да привлечем помощта на обществеността.

— Аз и шефовете ми не сме склонни да публикуваме снимка.

— Ако не го направим, винаги ще бъде една крачка пред нас.

— Едва ли е нужно да ти казвам колко деликатен е случаят.

— Господи, Бен, не е нужно да оповестяваме, че е мъртъв, нали така? Нито да публикуваме името му. Никой няма да се досети за подробностите.

Бен свали калцуните си и излезе навън за глътка чист въздух.

— Добре, ще пусна пак идеята на началството.

Уудбърн беше пристигнал в Лондон към четири сутринта, когато градът беше най-пуст и тих, ако това изобщо бе възможно. Докато караше в тъмното от изток по пустите улици, той зърваше тук-там колко се е променил градът от неговото време и така и не стигна достатъчно на запад, за да види небостъргачите в Сити или новите забележителности като Лондонското око. Всъщност Хакни беше едно от местата, които не се бяха променили в сравнение другите, и карането из Шордич определено му изглеждаше познато. Беше се родил и умрял в Кент и бе преживял по-голямата част от живота си в и около Дартфорд, но най-щастливият му период беше годината, прекарана в една гарсониера в Шордич, малко преди да навърши четиресет.

Когато отговори на обявата за квартирата, вече беше убил седем жени и трима мъже в Кент и щеше да извърши още пет убийства, преди да бъде заловен, осъден и обесен. Преместването в Лондон бе начин да се покрие за известно време, достатъчно далеч от местата на престъпленията, но и достатъчно близо, за да се грижи за възрастната си майка в Крейфорд, ако се разболееше. Гарсониерата, в която имаше само студена вода, се намираще на една тясна алея на име Глейб Роуд и там, през една врата по коридора, бе срещнал Сара.

Караше по Кингсланд Роуд покрай затворени магазини, кафенета и немощни дървета, растящи на равни интервали по бетонните тротоари. Беше объркан от липсата на познати ориентири, но завиването по тясната Глейб Роуд се оказа естествено като дишането. Улицата беше лъкатушеца и клаустрофобична, с ниски, неугледни жилищни и търговски сгради от едната страна и грозна тухлена стена, отделяща железопътната линия от другата; винаги му се бе струвала подходящо място, на което да се скрие човек. Сградата, в която беше гарсониерата му, имаше три етажа от мръсни жълто-кафяви тухли с мрежи и решетки на прозорците на партера.

Обиколи, търсейки къде да зареже колата, и намери индустриален парцел на Клариса стрийт. Остави ключовете на запалването с надеждата, че някой ще я открадне, взе пазарската торба, в която държеше дрехи на Дес и ножовете си, и извървя двата километра обратно до Глейб Роуд, където се спотаи в сенките в очакване на удобен момент. Нямаше много време, оставаха може би най-много два часа до разсъмване. Нуждаеше се от ново скривалище, искаше жена и беше готов да убие за една цигара. Не беше удовлетворявал последните две желаниа от пристигането си. Можеше да се възползва от Адел, но навремето бе подбирал само млади и красиви жени и не можеше да падне дотам да изчука една стара тлъста чанта. Познаваше много типове, които не подбираха, особено такива от Ада, които не биха отказали някоя дърта вещица, ако не могат да си намерят по-млада жена, или пък по-слаб мъж, ако не могат да си намерят вещица. Той обаче не беше от тях. Предпочиташе да лъска бастуна. Жената, която уби в автомобила, беше доста хубава, но тогава нямаше време да се позабавлява с нея. И никой от хората, на които се бе натъквал досега, нямаше цигари. Не че изпитваше глад за никотин след всички тези години, но спомените за приятния аромат и вкус го побъркваха.

Измина час. Започна да вали. Канеше се да се опита да отвори вратата на старата сграда с нож, когато чу стъпки. Видя жена с чадър, която вървеше към него, и се скри в тъмния вход. Жената го подмина, явно не го бе забелязала, и бръкна в чантата си за ключове.

Тя понечи да отключи вратата на старата му сграда и той бързо пристъпи плътно зад нея.

— Не говори, не викай и не прави глупости. Въръжен съм.

Чадърът се изплъзна от ръката ѝ и едва тогава той видя, че жената е млада и руса.

— Моля ви, господине, не ме наранявайте. — Умоляващ глас, източноевропейски акцент.

— Влизам след теб. Няма да ти сторя нищо, ако се държиш добре.

— Моля ви.

Тя тихо заплака, но се подчини. Той взе чадъра, затвори го и я последва.

— Къде живееш?

- На последния етаж.
- Добре, да вървим.
- Какво искате?
- Млъкни.

Стълбището изглеждаше по същия начин, сякаш не бяха го боядисвали от войната. Приживе не беше виждал апартамента на втория етаж, но бе чувал стъпките над главата си. Жената трепереше, докато отключваше, и продължи да се тресе, когато застана в средата на малката стая, играеща ролята на кухня и всекидневна. Уудбърн затвори вратата след себе си, сложи резето и хвърли торбата и чадъра на един стол. После прибра пистолета в джоба на панталона си.

- Откъде си? — попита я той.
- Какво?

Не можеше да откъсне поглед от русата ѝ коса.

- Не си англичанка. Откъде идваш?

— От Полша.

- Какво правиш тук?

— Работя.

— Къде?

— В един офис, чистачка съм.

— От работа ли се прибиращ?

— Да.

— Ясно. Чистиш, след като си тръгнат от работа, нали така?

Тя кимна.

— Сама ли живееш?

Той хвърли бърз поглед към другата врата и отново извади пистолета.

— Не, там е само малката ми дъщеря. Моля ви.

— На колко години е?

— На десет.

— И я оставяш сама нощем?

— Какво да правя? Трябва да работя.

— Не можеш ли да я оставяш при някого?

— Господжата долу знае, че е тук, ако стане нещо.

— Аха. Имаш ли фасове?

— Какво?

— Фасове. Цигари.

Тя попита дали може да отвори чантата си. Това му хареса. Лесно щеше да се оправи с нея. Жената извади половин пакет цигари, но той се замота с пластмасовата ѝ запалка и трябваше да я попита как се използва. Непохватността му като че ли малко я успокои.

— Никога ли не използвате запалка?

Той дръпна с всички сили. Никотинът замая главата му.

— Не и такава.

Тя попита дали може да седне на паянтовото канапе и той кимна. В единия край на канапето имаше завивки. Явно спеше тук.

— Ще ме изнасилите ли?

— Едно чукане ще ми дойде добре, но не.

— Тогава какво?

— Не знам. Търся къде да отседна.

— Тук не е подходящо. Приятелят ми скоро ще дойде.

Той се огледа. При липсата на дрешник или гардероб дрехите ѝ бяха окачени на закачалка до стената, а под тях бяха обувките ѝ. Нямаше мъжко облекло. Без да обръща внимание на прошепнатите ѝ възражения, той тихо отвори вратата на стаята да види детето, спящо в стаята без прозорци. Погледа известно време, след което затвори. После бутна притворената врата на банята, но и там не видя бръснар или мъжки принадлежности.

— Не мисля, че имаш приятел. Как се казваш?

— Бенона.

— Поляшко име ли е?

— Полско, да.

— А как се казва дъщеря ти?

— Поли.

— Английско име. Бащата англичанин ли е?

Тя кимна.

— И те е зарязал?

Ново кимане.

— Имаш хубава коса.

Коментарът отново събуди тревогата ѝ и тя рязко смени темата.

— Навън ли спите?

— Не, защо?

Тя сбърчи нос.

— Миришете лошо.

— И други са ми го казвали.

— Можете да се изкъпете в банята.

— За да вземеш момичето си и да избягаш? Не мисля.

— Ако ще оставате, използвайте одеколona на мъжа ми, за да не се задуша.

Тя стана, отиде в банята и се върна с шише одеколон. Той се усмихна при вида му, напръска се обилно и попита:

— Така по-добре ли е?

— Много по-добре.

— Тогава направи чай.

Тя сложи чайника на котлона и докато чакаше водата да заври, внезапно каза:

— Видях снимката ви по телевизията. Знам кой сте.

— Повярвай, нямаш никаква представа кой съм — отвърна Уудбърн.

13.

Джон стоеше само на една стъпка от ръба на отвесната скала и оглеждаше океана по време на отлив.

Вятърът го шибаше, валеше студен дъжд. Далеч долу вълните се блъскаха неуморно в белите скали. Флотът на Хенри се беше отдалечил от брега и от това разстояние големите тримачтови и четиримачтови галеони приличаха на играчки на фона на сивия хоризонт.

Херцог Норфолк ходеше наперено напред-назад и даваше заповеди на каруцарите и дърводелците, натоварени да построят лебедките, с които да вдигнат оръдията на лафетите им. Искаше двете нови оръдия да бъдат разположени на двайсет метра едно от друго, насочени на югозапад, в посоката на остров Уайт и приближаващия иберийски флот. Преместването на дългите двайсет стъпки чудовища беше най-малкият им проблем. Докарването на третото оръдие, което още беше на баржата при устието на Темза, до флагманския кораб на Хенри „Хелфайър“ щеше да бъде епично начинание, особено при такова време.

На Земята Джон беше видял за последен път белите скали на Дувър в един горещ летен следобед с термос леденостудена водка и момиче, с което се бе запознал в един пъб до американското посолство. Бързо пропъди мислите за онзи ден и започна да помага на ковача Уилям, който следеше боеприпасите да се разтоварват внимателно. Когато приключиха, вече му беше дошло до гуша от виковете и ругатните на Норфолк и затова тръгна да се разходи по поляната. Не след дълго усети, че го следят. Обърна се, впери поглед в мъжа и остро го попита какво иска. Онзи се доближи още повече и любезно, но твърдо го помоли с италиански акцент да го последва.

— Защо? — учуди се Джон.

— Посланикът — кратко отвърна човекът.

Джон тръгна с войника през мрачното кално поле, по което се точеше дълга върволица каруци. Войниците на Хенри се бяха сгушили

под мокрите платници и се мъчеха да останат сухи.

Италианецът посочи една каруца и се отдалечи, оставяйки Джон да отиде сам при нея. Платницето отзад беше спуснато. Джон почука по дъските и отвътре се подаде главата на посланик Гуачи.

— А, Джон. Чух, че сте успели да спуснете новите си оръдия надолу по реката.

— Май нищо не пропускайте.

— Ако пропусках, нямаше да ставам за тази работа. Влезте. Искан да се запознаете с новите си другари.

Джон се качи и спусна платницето. В топлото затворено пространство силната миризма на мъжете наистина не можеше да се сравнява с вонята в стаята на разложението, но и съвсем не беше приятна. Освен посланика и него имаше трима други, насядали със свити крака до страниците на каруцата и дъвчещи хляб и сушено месо. Повечето хора, които Джон бе срещал в Ада, бяха кльоцави и изгладнели, но мъжът, който пръв протегна ръка, изглеждаше много добре хранен.

— Здравсти. Аз съм Саймън Райт. Значи каквото разправят за теб е вярно, а? — Човекът имаше пълно лице със здрав цвят на бузите и гъста къдрава коса.

Джон стисна ръката му.

— Здравсти, Саймън. Аз съм Джон Кемп. Да, съвсем жив съм си.

— Както можете да прецените, Саймън е англичанин — каза Гуачи. — От началото на двайсети век, ако не се лъжа?

— През хиляда деветстотин и първа напуснах света на смъртните. Бях на трийсет и шест.

— Радваме се, че Саймън се присъедини към каузата ни, защото има важни умения.

— Още не знам каква е каузата ви — отбеляза Джон.

Гуачи се усмихна.

— Търпение. Моля ви.

— Бях майстор на котли — гордо рече Саймън. — Чух, че наричали моето време индустриална революция. Тогава не знаехме, че е революция. Мислехме си, че просто правим разни неща, нали така?

Гуачи докосна по рамото един слаб, нервен мъж. Той бе най-младият, на не повече от двайсет и пет, с остри, красиви черти, гладко

безбрадо лице и пронизващи, сиви като стомана очи. Облеклото му бе най-архаичното — кожени гамаши, високи ботуши и широка риза.

— Това е Антонио ди Констанцо — представи го Гуачи. — Той е в Ада най-дълго от всички ни, вече близо осемстотин години.

Антонио кимна и побърза да извърне поглед. Джон не можа да определи дали това бе проява на стеснителност, или на неприязън.

— Антонио е един от най-добрите ни бойци и освен че върти умело меча, е много умен — каза Гуачи.

— Прекалено умен — добави Саймън.

Гуачи взе парче хляб и го подхвърли шеговито на последния мъж, който бе с яко телосложение, ренесансово облекло и черна, късо подстригана брада, също като посланика.

— Лука Пена, на вашите услуги — представи се мъжът със силен италиански акцент и задъвка хляба.

— Лука е мой братовчед — поясни Гуачи. — Умряхме в един и същи ден, докато се сражавахме рамо до рамо, и продължаваме все така и на това забравено от Бога място.

Лука се ухили.

— Само дето той е наперен посланик, яде добра храна на кралски трапези и палува с цицести жени, а аз трябва да нагъвам сух хляб и да се мотая с тези кучета.

— Вижте, радвам се да се запозная с вас, но сега е време да ми кажете какво се опитвате да постигнете — каза Джон.

— Още не — отвърна Гуачи. — Първо трябва да сме сигурни, че можем да ви се доверим. Работихме много усилено и дълго, за да позволим делото ни да се провали от развързан език. Но за мен е ясно, че наистина сте човек, който може да помогне в тази, така да се изразя, мистериозна кауза. Бързата ви работа върху тези впечатляващи нови оръдия е доказателство. Затова реших тези мъже да ви помогнат да стигнете до Франкия.

— Но без вас ли?

— Аз трябва да остана в двора, където служа по най-добрия начин на тайния ни господар. Лука, Антонио и Саймън ще бъдат вашите спътници в търсенето на дамата. Подкупих подходящите хора, за да им осигуря място на кралския кораб „Хелфайър“, на който ще монтирате едно от трите пеещи оръдия. Когато му дойде времето, със

сигурност ще се срещнете с нашия господар и тогава ще научите за каузата ни.

— А имате ли план, който отива отвъд това?

Антонио най-сетне проговори и очите му блеснаха гневно.

— Разбира се, че имаме, сеньор. За глупаци ли ни смятате?

Джон се усмихна.

— Честно казано, не ви познавам достатъчно добре, за да определя дали сте глупаци, или гении. Така че ми разкажете плана, за да реша.

Когато двете полеви оръдия бяха най-сетне монтирани и насочени, вятърът бе спрял и морето се беше успокоило. Кралският флот потегли към Дувър с попътен вятър, а баржата с третото оръдие излезе от естуара и се насочи към мястото за среща с флота. Каруците пристигнаха първи в Дувър и няколкостотин войници и моряци с празни погледи се строиха на брега, облежани на своите пики, алебарди и аркебузи. До тях имаше изтеглени на сушата лодки, които щяха да ги отведат до галеоните, за да подсилят бойните редици. Повечето много добре разбираха, че ще бъдат пушечно месо и ще прекарат вечността на дъното на океана, гълтайки солена вода, докато рибите не ги оглозгат до кости.

Уилям посочи „Хелфайър“ и подаде далекогледа на Джон. Галеонът беше най-големият от четиримачтовите кораби, с висока четвъртита кърма и изваян дракон на носа. Флагът му бе със същия мотив, който Джон беше видял в Хемптън Корт — огнедишащ дракон, излизащ от розата на Тюдорите.

— Морски ли си? — попита Уилям.

— Бях в сухопътната армия, но моята част доста често се мокреше.

— Мразя водата — каза ковачът. — Хич не мога да плувам. Свършвам си работата с монтирането на оръдието и се махам колкото се може по-бързо обратно на скалите.

— Е, значи трябва да проведе ускорен курс по морска артилерия преди двайсети век — заключи Джон. — Някой трябва да ги научи как да стрелят с оръдието.

— По-добре ти, отколкото аз, ако питаш мен.

Флотът хвърли котва и когато баржата се появи, лодките бяха избутани във водата. Херцог Норфолк приближи и без да крие враждебността си, нареди на Уилям и Джон да се качат в неговата лодка. Кралят щеше да дойде да наблюдава битката от скалите, а Норфолк щеше да командва флота срещу иберийците, както сър Френсис Дрейк беше командвал от името на Елизабет. Джон нагази в студената вода и се качи в лодката. Помогна на Уилям, докато новите му другари Лука, Антонио и Саймън метнаха оръжията си вътре и се настаниха на левия борд. Кромвел му бе върнал меча и пистолета и той правеше всичко възможно да запази барута сух. Норфолк се качи последен, застана на носа и извика на гребците да потеглят.

Докато лодката приближаваше „Хелфайър“, Джон се възхищаваше на дъбовия кораб. Сто и петдесет стъпки дълъг, с висока кърма, величествен и великолепен. От палубите спуснаха въжени стълби. Норфолк се покатери пръв. Джон проточи врат и видя, че го посреща някакъв мъж, вероятно капитанът. Джон също се качи и видя, че палубата бе пълна с мъже, които явно знаеха за пристигането му, защото започнаха да се побутват един друг и да го зяпат с увиснали ченета. Главният артилерист, съсухрен тип с почерняла кожа, позна Уилям и без да обръща внимание на Джон, започна да нарежда на моряците да се приготвят за качването на новото оръдие на борда.

Баржата най-сетне пристигна и голямото оръдие бе вързано с въжета и бавно вдигнато с помощта на скрипци. Остана да се поклаща леко на няколко стъпки над палубата, след което бе спуснато през люк на главната оръдейна палуба. Джон и Уилям също слязоха долу в тъмното, където две редици от седемдесет тежки оръдия бяха подредени в очакване, опрели дула в капаците на люковете.

Главният артилерист ги поведе към една празна стойка.

— Мисля, че тук трябва да поставим новото оръдие. Десен борд, в средата на кораба.

— Ще свърши работа — одобри Уилям.

— Ти ще останеш ли при него? — попита артилеристът.

— Господи, не. Аз съм сухоземно животно. Джон Кемп ще остане и ще ви научи как да го накарате да пее.

Артилеристът изглежда намръщено Джон.

— Качвал ли си се някога на галеон?

— Не мога да се похваля с подобно нещо.

Мъжът показва мнението си, като се изплю на палубата.

— Хич не ми харесва идеята за външен човек на оръдейната ми палуба. — Той подуши шумно Джон, сякаш бе куче. — Външен даже не е достатъчна дума, за да го опише.

— Това оръдие не е като другите — обясни Уилям. — Този човек го измисли и ми помогна да го изработя. Ще ти е нужен.

— Е, това е разчетът ти — каза артилеристът и посочи шестима мършави мъже, които се спотайваха в сенките. — Научи ги на онова, което трябва да знаят, и не им се пречкай.

— Добре — кимна Джон.

Стойката беше закарана под оръдието, закрепиха го с щифтове и ремъци и го откараха на мястото му. След това спуснаха мрежи със специалните снаряди, които бяха наредени на дървени рафтове.

Помощник-капитанът им извика от люка и Уилям радостно обяви, че е време да си тръгва.

— Пази се от отката, Джон, който не си оттук. Бих искал да те видя отново.

— И аз теб. Не стой близо до оръдията. Въпрос на време е някое от тях да се пръсне.

— Знам, знам — ухили се Уилям. — Трябва ни руда от земите на северняците.

Джон прекара следващия час в обучаване и учене. Главният артилерист показва как разчетът координира действията си по стреляне и зареждане на оръдието, а Джон обясни на мършавите младежи с гниещи зъби как да поставят и наместват снарядите спрямо нарезите в цевта.

— И твърдиш, че това ще стреля на три хиляди метра? — усъмни се артилеристът.

— Да.

— Ще ми е интересно да го видя.

Когато не остана работа долу, Джон се качи на горната палуба. Вече бяха потеглили с вдигнат фок и се движеха на запад по вятъра с анемичните два възела.

На палубата на „Хелфайър“ цареше трескаво оживление. Моряци се втурваха да изпълняват заповеди, а десетки мускетари, аркебузисти и артилериисти подготвяха оръжията и въртящите се леки оръдия. Лука беше нагласил мускета си на левия борд и Джон отиде при него.

— Ако оръдията си свършат работата, изобщо няма да приближим достатъчно, за да използваш мускета — каза му той.

Лука се разсмя.

— Тогава ще си запазя куршума за по-благородни цели.

— Къде са Антонио и Саймън?

— От другата страна, напред.

— Тоест на десния борд при носа.

— Както кажеш. Не разбирам от кораби и не ги обичам. Вече избълвах обяда си. Предпочитам твърдата земя и конете.

— Разбирам те — каза Джон. — Мога да те посъветвам само да се пазиш. Ако преживеем тази битка, знаем какво трябва да направим.

Той тръгна към кърмата и докато подозрителните моряци и войници се отместваха, за да му направят път, се почувства като Мойсей, разделящ Червено море. Норфолк стоеше на високия кварталдек с малка група мъже в стегнати униформи. Джон стъпи на едната стълба и спазвайки флотския протокол, поиска разрешение да се качи.

Норфолк го изгледа кръвнишки, но високият, доста елегантен мъж до него каза:

— Разбира се, сър. Добре сте дошли. Аз съм капитан Хоус. Добрият ми херцог е адмирал на флота, но „Хелфайър“ е мой кораб.

Джон се качи и стисна ръката му. Хоус беше облечен във великолепна морска униформа от шестнайсети век, макар и кърпена на много места, както показваше по-внимателното вглеждане. Джон се запита дали не я е носил, когато е умрял.

— Какво чудо само — възкликна капитанът. — Да си жив, искам да кажа. Почти не помня какво е усещането.

— Има си и добрите, и лошите моменти — отвърна Джон. Норфолк се беше оттеглил на няколко крачки със сърдито скръстени на гърдите ръце. — Мога ли да попитам какъв е планът ви, капитане?

— Разбира се. Много добре знаем от телеграфните съобщения, че иберийците приближават бързо от изток срещу вятъра от последното им известно местоположение край остров Уайт. Би трябвало да ги видим след час-два, предполагам.

— Колко е голям флотът им?

— Колкото нашия, може би по-голям. Около осемдесет кораба, сред които трийсетина галеона. Останалите са галеаси, караки и леки

кораби. Вероятно имат около осем хиляди моряци и войници на борда. Макар и да са сериозна заплаха, не може да се сравняват с армадата на херцога на Парма, която атакува моята кралица Елизабет.

Джон примигна объркано.

— Участвали сте в английската победа през... коя година?

— През хиляда петстотин осемдесет и осма и наистина участвах в онези събития. Бях пръв помощник-капитан на „Барк Талбът“, който по заповед на адмирала ни лорд Хауърд трябваше да е един от брандерите^[1], изправени срещу армадата в битката при Грейвлайнс. И до днес съжалявам, че го изгубих по този начин, макар че тактиката се оказа решаваща.

— Мога ли да попитам дали загинахте там?

— Не загинах. Оцелях през кампанията, за да умра на суша няколко години по-късно, без пукнато пени, тъй като не получихме компенсация от короната. Но семената на слизането ми в Долното бяха засети през същата година, когато ударих и убих един мързелив корабен прислужник.

— А сега сте тук и отново се биете с испанците.

— Точно така. Много пъти през сякаш безкрайните векове. Понякога побеждаваме ние, понякога те. В Ада идват нови хора и научаваме по някоя нова индустриална тайна или тактика. Знаем, че сега имате кораби от стомана, летящи машини и оръжия с невиждана мощ, но не разполагаме със средствата да ги създаваме. Вместо това се мъчим да подобрим онова, което познаваме, но чух, че вашето пеещо оръдие е истинско чудо. Да се надяваме, че то ще доведе до по-малко загуби сред хората ни.

— И повече сред противниците.

Капитанът кимна сериозно.

— Такава е природата на войната.

Хоус даде заповед да завият на четири градуса към подветрената страна. Когато остана доволен от корекцията на курса, предложи да продължат разговора си. Джон зададе на пръв поглед прост въпрос, който всъщност се оказа доста обезпокоителен.

— Защо се сражавате?

В отговор капитанът вдигна вежди и го отведе по-далеч от Норфолк.

— Защо се сражавам ли? Интересен въпрос. Аз лично го правя, защото херцогът ми заповядва така, а той го прави по нареждане на краля. Британия се сражава, защото така правят кралствата на Земята, доколкото си спомням. Същото е и в Ада.

— Да, но тук нямате религиозни различия с иберийците или с когото и да било, доколкото виждам. Това би трябвало да елиминира много конфликти.

— Вярно, религията не е на почит в този свят, тъй като нямаме илюзии за избавление. Бием се за земи, за власт, за жените на враговете и най-вече от страх да не бъдем завладени и покорени. Ние сме първични създания, сър, и се държим като такива. А сега мога ли и аз да ви попитам нещо? Чух, че сте тук случайно, но защо помагате на краля?

— Търся една жена, която също се озова тук случайно.

Хоус въздъхна.

— Имам смътен спомен какво е любовта, също като спомена ми какво е да усещаш слънцето по лицето си.

Един моряк нададе вик от наблюдателницата на гротмачтата.

— Иберийците идват!

— Казвате, че оръдието ви стреля на три хиляди метра? — попита капитанът.

— Онези на сушата. Това долу ще стреля хоризонтално на около хиляда. Да се надяваме.

— Надеждата е дефицитна в Ада, но ще добавя моята към вашата. — Хоус се поклони и се обърна към херцога. — Адмирале, очаквам заповедите ви.

Норфолк се изсекна в носната си кърпа.

— Насочете се към тях. Да скъсим дистанцията.

Хоус се подчини и противниковите флотове се насочиха един към друг. Джон гледаше как иберийската армада се материализира в цялото си великолепие и през далекогледа видя многобройните моряци, изпълващи палубите и такелажа.

— Три хиляди метра на суша и хиляда на море — промърмори на себе си Хоус, преценявайки разстоянието на иберийците от оръдията на скалите и от „Хелфайър“. — Да направим адския триъгълник. — После извика: — Обърнете срещу вятъра и свалете платната. Всички на кърмата, всички на кърмата.

Не след дълго огромният кораб спря, като се полюшваше леко, обърнат с десния борд към приближаващите иберийци. На изток събралият се английски флот повтори маневрата на Хоус и спря. Джон се приближи до Норфолк и го попита кой командва иберийската армада, но херцогът го отпрати с махване на ръка, отиде на десния борд и вдигна далекогледа си.

Хоус привика Джон с пръст.

— Боя се, че Норфолк е бесен заради пердаха, който изяде пред двора. Не е човек, който би простил подобно нещо. Иберийците се командват от стар противник, херцог Оливарес. Негов господар е крал Педро, управлявал Иберия с железен юмрук вече седемстотин години. Приживе са го наричали Педро Жестокия, а тук затвърди тази си репутация. Оливарес ще очаква брандери, а не вашите оръдия.

— И го оставяте да приближи?

— Да, но той не смята, че ще останем така струпани. Ще очаква част от корабите ни да се опитат да го заобиколят и да приближат до триста метра, от това разстояние стреляме най-добре. Когато види, че стоим на място, ще почне да си чеше плешивата глава и ще приближи предпазливо. Но трябва да мине през нас, ако иска да влезе в естуара.

— Казах на Уилям да се цели в средата и в задната част на флота им. Бих ви посъветвал да използвате оръдието на „Хелфайър“ срещу върха на клина им.

— Съгласен съм и ще обсъдя това с Норфолк. А сега ще ви помоля да слезете долу и да се погрижите за оръдието си. Очаквайте заповедите ми и ви желая успех, сър.

На оръдейната палуба люковете на десния борд бяха широко отворени и разчетите стояха напрегнати до зачислените им оръдия. Джон нареди на хората си да напълнят пеещото оръдие с барут и да сложат снаряж. После запуши с парчета плат ушите си и за всеки случай пъкна малко парченце в дупката на зъба си. Оръдейната палуба беше задушна, гореща и зловонна. Джон клекна, за да погледне през люка. Морето започваше да става неспокойно.

На кварталдека Хоус и Норфолк си предаваха един на друг далекогледа и преценяваха разстоянието до „Вулкан“, флагмана на Оливарес. Вятърът от запад се засили и започна да вали. Небето притъмня.

— Буря — процеди Норфолк.

— Само ще ускори гибелта им — изтъкна Хоус. И добави: — Да се надяваме.

Минаха десет минути, после още десет.

— Хиляда метра, доколкото мога да преценя — съобщи Хоус, без да сваля далекогледа. Останалите кораби на армадата продължаваха на запад, докъдето му стигаше погледът.

— Запалете фенера — нареди Норфолк.

Един помощник се подчини и го залюля с широки замахвания. От скалите на брега светна друг фенер в отговор на сигнала.

— Можете да стреляте — каза Норфолк.

Джон чу предадената надолу команда и отстъпи доста назад, когато поднесоха огъня към оръдието. Първо чу два далечни грохота на наземните оръдия, последвани от смазващия гърмеж на корабното оръдие. То избълва огън и отлетя десет стъпки назад, преди да бъде спряно от задържащото въже. Разчетът му се втурна към него, натъпка барут, зареди нов снаряд и задърпа въжетата, за да го върне на позиция.

Уилям не беше забелязал, че крал Хенри е пристигнал и е спрял недалеч от него заедно с Кромвел. Дватама мъже се взираха през далекогледите си. Когато грохотът утихна, писъкът на снарядите продължи.

Внезапно се вдигна воден стълб.

Единият снаряд от сушата падна във водата сред основното гъмжило кораби.

Но миг по-късно последваха две попадения — едното в задната част на армадата, а другото по водещия галеон. Снарядът на „Хелфайър“ беше улучил „Вулкан“ отляво на носа, точно над ватерлинията, така че премина през главната оръдейна палуба, пръскайки трески след себе си и изпълвайки пространството с откъснати крайници, глави, вътрешности и кръв.

Херцог Оливарес стоеше като закован до кормилото и не можеше да проумее какво се беше случило. „Хелфайър“ категорично беше извън обхват, но въпреки това в кораба му зееше дупка. Капитанът на „Вулкан“ реагира по-бързо и закрещя на хората си да променят курса, но точно когато рулят се завъртя, вторият снаряд от „Хелфайър“ ги улучи под ватерлинията, точно където бяха главните барутни запаси.

Галеонът експлодира в гигантска огнена топка и горе на скалите крал Хенри открито се разплака от щастие.

— Продължавайте да стреляте! — извика той и трите оръдия започнаха да запращат снаряд след снаряд по армадата, като събаряха мачти и потопяваха кораби, докато иберийците се мъчеха да подвият опашка и да избягат.

Бурята от запад се засили и разбуйни морето, което бе станало с цвят на прясна синина. После започна да се спуска мъгла, която пречеше на артилеристите да виждат мишените си. На Джон му се виеше свят от гърмежите. Устата и дробовете му бяха пълни с парлив барутен пушек. Разчетът вече боравеше съвършено с оръдието и нямаше никакъв смисъл да остава в зловонната атмосфера, затова се качи горе и жадно загълта чист въздух.

— Прекрати огъня! — нареди Хоус, но преди заповедта му да бъде предадена, Норфолк я отмени и настоя стрелбата да продължи.

Джон гледаше как двамата мъже спорят, но накрая по-високият ранг надделя и оръдието продължи да изстрелва снаряди в гъстата мъгла. Оръдията на скалите също стреляха, но дори да улучава нещо, никой от английска страна не можеше да види. После Джон съзря ярък проблясък на скалите, последван от различен вид гърмеж — по-дълбок, по-гърлен тътен от обичайния за оръдията.

Едното оръдие се бе пръснало от умора на метала и парчета желязо се разлетяха над равнината. Кралят и Кромвел се измъкнаха невредими, но същото не можеше да се каже за оръдейния разчет и групата войници, които бяха разкъсани от шрапнелите и вътрешностите и мозъците им опръскаха скалите. Уилям извика на втория разчет да прекрати огъня и изтича да огледа пораженията и касапницата.

Хенри също се отправи нататък, прекрачвайки трупове и следван от Кромвел. Разяреният крал поиска обяснение защо новото оръдие се е провалило и Уилям беше принуден през сълзи да обясни, че Джон Кемп е предсказал проблема и че решението било да се използва чуждестранно желязо.

— Чу ли това, Кромвел? — изрева Хенри. — Днес бихме иберийците. Утре ще отплаваме при северняците и ще им вземем рудата. А вдругиден ще завладеем цяла Европа.

Джон изтича на кварталдека, съобщи на Хоус, че едно от оръдията на брега се е пръснало, и го посъветва да остави корабното да се охлади. Междувременно мъглата бе обгърнала напълно „Хелфайър“ и видимостта бе паднала до не повече от двайсетина метра. Внезапно от гъстата пелена блъвна огън, последван от оръдеен гърмеж. Иберийският кораб „Мартило“, командван от дръзкия си капитан, херцога на Гранада, не беше подвил опашка с останалата армада, а бе използвал мъглата да се промъкне през бурята и да ги приближи.

Върхът на бизанмачтата на „Хелфайър“ беше улучен от гюлета с вериги и рухна на кърмата, като се размина на косъм с Хоус и Норфолк. Джон се озова покрит с платното и осъзна, че десният му крак е затиснат от част от мачтата. Чу как Хоус нарежда оръдията на левия борд да стрелят и ответният огън бе оглушителен. Острието на нож раздра платното само на сантиметри от гърдите му и през дупката се показа лицето на Антонио. Джон усети как някой освобождава крака му и когато го вдигнаха през разрязаното платно, видя, че Саймън и Лука са преместили мачтата.

— Ранен ли си? — попита Лука.

Джон опипа крака си.

— Добре съм.

— Вземат ни на абордаж! — извика Саймън и посочи приближаващия иберийски кораб.

Полетяха абордажни куки и се захванаха в релинга и такелажа. Куршуми от мускети се забиваха в плът и дърво. Двата кораба се блъснаха с оглушителен трясък и крещящите иберийци се хвърлиха към тях с извадени саби.

— Бий се или умри! — изкрещя Антонио.

Джон извади меча си и без да се замисли нито за миг, се втурна към най-близкия нападател и го наръга. Макар никога да не бяха тренирали заедно, Джон се оказа в изключително ефективна бойна формация с тримата си нови другари. Бяха застанали с гръб един към друг и всеки пазеше останалите. Около тях мъжете падаха, покосени от стомана и олово, а палубата стана червена и хлъзгава от кръвта.

Един иберийски моряк, прехвърлил се с въже от своя кораб, скочи отгоре им, поваляйки Саймън и Антонио. Ибериецът пръв се изправи, хвана захапанието си нож и замахна към лицето на Антонио, но

Джон яростно отсече ръката му до лакътя. Морякът изкрещя и падна, безпомощно загледан как кръвта му изтича.

Антонио промърмори едно дрезгаво „Grazie“ и отново зае бойна поза.

Последва разтърсващ залп от оръдията на „Хелфайър“ и „Мартило“ избухна в огнена топка.

Джон чу крясъка на капитан Хоус, когато улучиха барутния им склад. Иберийският кораб рязко се килна, като опъна и скъса въжетата, които държаха двата съда един за друг. Щом осъзнаха, че съдбата им е решена, оцелелите нападатели предпочетоха да рискуват в бурното море и до последния човек наскачаха във водата. Екипажът на „Хелфайър“ закрепя ликуващо. Капитанът изтича на главната палуба, за да види лично пораженията, и се наведе да вдигне един от ранените си хора — човек, който на Земята би бил мъртъв, но тук, с дупка в гърдите, продължаваше да гледа с умоляващ поглед.

Норфолк се наведе над парапета на кварталдека.

— Изхвърлете го зад борда! — извика той. — Разкарайте всички негодни от кораба ми и ми докладвайте за щетите, капитане!

Задъханият Саймън успя да си поеме достатъчно дъх, за да каже на Джон, че сега е времето да действат. Джон отиде при Хоус.

— По-скоро ще изхвърля Норфолк зад борда — мърмореше под нос капитанът.

— Защо не го направите? — попита Джон.

Хоус внимателно положи ранения мъж на палубата и се изправи.

— Какво искате да кажете?

— Присъединете се към нас, капитане.

— Нас?

Саймън, Антонио и Лука ги наобиколиха.

— Искаме кораба ви — заяви Джон.

— Не разбирам.

— Тръгваме към Франция — уточни Джон. — Да спасим приятелката ми.

— Ако не направя всичко по силите си да ви спра, ще бъда обвинен в държавна измяна — каза капитанът.

Саймън пристъпи до тях, клатейки глава.

— Какво означава измяната в Ада? Защитавате крал убиец и неговия херцог убиец. Всички сме извършили неща, заради които сме

попаднали в този свят, но ми се иска да си мисля, че някои от нас са по-добри от другите.

Лука прегърна Саймън през раменете в знак на подкрепа.

— Ние служим на човек, който е най-добрият сред нас — добави той. — Не е крал, но ако беше, може би този свят щеше да е по-добро място. Съгласихме се да помогнем на нашия необикновен и изключително способен приятел Джон Кемп и той прие да помогне на каузата ни.

— И каква кауза е това? — попита Хоус.

Джон сви рамене.

— Още не са ми казали и подозирам, че няма да кажат и на вас. Предполагам, че е въпрос на вяра.

— От много време не съм разчитал на вярата — уморено въздъхна Хоус.

Норфолк отново изкрещя да изхвърлят ранените в морето и когато капитанът не предаде заповедта му, херцогът заслиза към главната палуба.

— Няма да обрека хората си на цяла вечност на морското дъно. Това е по-лоша участ и от стаята на разложението — каза Хоус. Той се обърна към Норфолк, който се беше зачервил от гняв и стискаше челюсти. — Ще ви изхвърля от кораба преди тях, сър — заплаши го Хоус.

Норфолк изкрещя, че капитанът е освободен от поста си, и понечи да извади пистолет от колана си. Но преди да успее, Джон вдигна върха на меча си на косъм от врата на херцога, а Антонио взе пистолета от внезапно отмалялата му ръка. Норфолк ги изгледа с омраза и започна да трепери.

— Можете ли да плувате? — попита Хоус.

— Що за въпрос е това? — слиса се Норфолк.

Саймън го хвана отзад за мундира.

— Какво ще кажете да проверим? — подхвърли той и под погледите на потресения екипаж на „Хелфайър“ херцогът беше отведен до релинга на левия борд.

— Чакай! — обади се Джон и забърза към релинга. За момент Норфолк явно си помисли, че е решил да го спаси, защото от уплашено изражението му стана високомерно, но Джон грабна сребърната верижка и извади тежкия часовник от джоба му.

— Това ми е подарък от краля! — заяви Норфолк.

Джон претегли часовника на дланта си.

— Не мисля, че е водонепроницаем — каза той.

И докато херцогът пръскаше слюнки от възмущение, Саймън го метна зад борда.

Норфолк падна във водата и запляска с ръце и крака, преди да си спомни как се плува, но успя да направи само едно-две загребвания, когато „Мартило“ се килна напред, заби нос във водата и кърмата му се издигна високо. Корабът потъна бързо. Водовъртежът засмука Норфолк и той изчезна под водата с уплашен, безпомощен поглед.

Хоус бързо заповяда на хората си да се погрижат по възможно най-добрия начин за ранените. Първият му помощник докладва, че макар и с пробойни над ватерлинията при кърмата и носа, корабът може да се поправи. Капитанът нареди дърводелците да се захващат за работа и остана да стои с ръце на кръста, потънал в мисли. Мъглата още беше много гъста и скалите не се виждаха.

Джон вдигна капака на часовника. Беше четири следобед на петия му ден в Ада. След по-малко от два дни МААК щеше да бъде стартиран отново, а той бе далеч от Дартфорд. Прибра часовника в джоба си и отиде при Хоус.

— Ще вземем кораба със или без вас — каза му Джон. — Лично аз предпочитам първото.

— Присъединете се към нас — обади се Лука. — Няма да съжалявате.

— Хенри ще прати целия флот да ни преследва.

— Когато мъглата се вдигне, ще открият отломки. И ще решат, че сме били потопени.

— Какво да кажа на екипажа? — попита капитанът.

— Кажете им, че им предлагаме надежда за по-добър живот.

— Надежда — с тъга повтори Хоус. — Надежда. — Той погледна към Джон, после се обърна към първия си помощник. — Имаме три здрави мачти. Разчистете отломките колкото се може по-бързо, дайте курс към Франкия и съберете хората на палубата. Никога няма да можем да се върнем у дома, но ще им говорим за надежда.

---

[1] Кораб, натоварен с взрив и пуснат срещу противниковия флот.
— Б.пр. ↑

14.

Посред дългата тъмна нощ Емили откри, че е задрямала в седлото. Трябваше непрекъснато да се държи и да се мъчи да остане будна, за да не залитне настрани и да падне заедно със завързания за нея ездач. Даваше си сметка, че яздят през гора, защото често я шибаха клонки, но от едната им страна имаше стръмна скала или дере. Фактът, че конниците поддържаха бързото темпо в тъмното, предполагаше, че се движат по пътека, и когато се появи първата розова светлина на утрото, видя, че наистина е така.

Един клон удари темето ѝ и изпраця. Миг по-късно Йойо явно се блъсна в същия клон, защото изохка и двете жени се размяха въпреки отчаяното положение, в което се намираха. Емили зърна две ярки светлини между дърветата и се зачуди дали от удара не вижда звезди.

Конете се носеха към светлините. Те ставаха все по-ярки и по-ярки, докато не осветиха идеално пътеката и когато станаха толкова ярки, че я заболяха очите, конникът пред нея спря, развърза въжето и се спеша, след което я свали на омекналите ѝ крака.

Зад светлините прозвуча мъжки глас, говорещ съвременен немски.

— Добре дошли в Германия, фрау професор доктор Лаути. — И продължи любезно на английски: — Простете, къде ми е възпитанието. Говорите ли немски?

Тя отвърна на немски, че говори, и го попита кой е.

В отговор мъжът грубо нареди на войника да я доведе по-близо. Когато той се подчини, Емили беше шокирана от две неща — първо, ярките светлини бяха фарове на автомобил, и второ, че дребният мъж на средна възраст, който седеше на задната седалка, беше облечен с делови костюм от двайсети век с широки ревери, а на кокалестото му лице имаше очила в стоманени рамки. Зад първата кола имаше други две, с изгасени светлини. Мъжете, които излязоха от тях, изглеждаха по-архаично и бяха облечени с най-различни униформи, носени през вековете.

Емили понечи да каже нещо, но Кловис скочи от коня си и се втурна напред, като дрънкаше нещо на гърления си език. Той протегна ръка, сякаш искаше да му се плати.

Дребният спретнат мъж вече не изглеждаше любезен. Започна да го ругае на немски, после тихо каза нещо на шофьора, як тип с относително модерни дрехи. Шофьорът се наведе и метна на земята кожена кесия, която издрънча. Кловис я вдигна, развърза връвта ѝ и пъхна месестата си ръка вътре. Когато се увери, че всичко е според уговорката, той се изплю в пръстта и се дръпна назад.

— Ама че варварин! — изсумтя дребният мъж. — Моите извинения, фрау доктор, но сама виждате, че наистина е варварин. — И смутено се изкиска на собствената си шега.

Кловис се върна, помъкнал Йойо със себе си, и отново започна да вика. Емили чу как дребният мъж отговаря, че не е искал никого друго, не проявява интерес към негърката и няма да плати повече. Двамата с Кловис продължиха да разменят гневни реплики, докато шофьорът не хвърли на земята още няколко монети, които явно решиха въпроса. Кловис отново се изплю и препусна в гората със свитата си.

— Добре ли си? — попита Емили Йойо.

— Да. Кой е този изрод? — отвърна тя на френски.

— Сигурна съм, че скоро ще разберем.

— Ама че грубост — каза дребният. — Е, отсега нататък можете да очаквате по-добро отношение, фрау доктор.

— Явно знаете коя съм, но аз не знам кой сте вие.

— Позволете ми да ви се представя. Хайнрих Луиполд Химлер, на вашите услуги.

— Не говорите сериозно — изтърси Емили.

— Напълно сериозен съм.

— Кой е той? — намеси се Йойо.

— Проклет нацист, ето кой. Един от пасмината на Хитлер.

Химлер се усмихна доволно.

— Радвам се, че знаете кой съм. Преподават ли за мен в британските ви училища?

— И още как — каза Емили, като продължаваше да клати невярващо глава. — Още сте в учебната програма.

— Едно беше да се срещнеш с исторически фигури като херцог Дьо Гиз и Кловис, за които не знаеше нищо или почти нищо, но Химлер? Е, тя знаеше предостатъчно за него. Внезапно злините на Ада изпълниха ноздрите ѝ с особено гадна воня. Тя го изгледа кръвнишки.

— Харесва ни да си напомняме отново и отново какво е извършила мръсната ви тайфа, за да бъде по-малко вероятно да позволим това да се случи отново.

— Разбирам — кимна Химлер. — Звучи ми като доста наивен подход към историята. Но моля, елате, чака ни още път. Ще бъде по-удобно от нощната ви езда. Вие и черната ви приятелка ще се возите в моя автомобил.

— Йойо.

— Моля? — попита той и присви неразбиращо очи.

— Името ѝ е Йойо.

— Отлично. Тя ще седне до шофьора ми, а вие ще сте до мен.

— Къде ни водите?

— Че как, в Марксбург на Рейн, недалеч от Кобленц. Фридрих, владетелят на Германия, изгаря от нетърпение да се срещне с вас, също като мен. Трябва да кажа, че щяхте да сте възхитителна дори само заради миризмата ви на живот, която е по-благоуханна от всяко цвете в Ада. Но освен това сте и учен, както разбирам. Физик. Как само уважавам ума на учения! Хайде, влизайте и да потегляме.

Жените се поколебаха достатъчно дълго, за да се наложи Химлер да им обясни, че е по-добре да се подчинят доброволно, отколкото да бъдат принудени от хората му. След като се качиха в автомобила, шофьорът започна бясно да движи напред-назад някакъв лост в краката си, докато колата не започна да издава стонове, подобно на зов на кит, последвани от силно съскане, съпроводено с облаци пара.

Не след дълго съскането премина в свирене като на чайник.

— Това с парен автомобил! — възкликна Емили.

— Точно така — потвърди Химлер. — Невероятен е, нали?

Когато се увери, че в котела има достатъчно налягане, шофьорът превключи на скорост и потеглиха сред облак от нара, с пуфтене като едновременшен локомотив.

Емили подскочи силно на кожената седалка и Химлер обясни, надвиквайки шума, че работи по подобряването на гумите и качеството на амортизаторите.

— Несъмнено разбирате проблемите, с които се сблъсквам при прокарването на технологиите тук — каза той, сякаш търсеше съчувствието ѝ. — Идващите на това място хора обикновено са най-нисши във всяко отношение. Невероятно трудно е да открием хора с полезни умения.

Емили седеше сковано, скръстила гневно ръце на гърдите си. Изобщо не се радваше, че ѝ се налага да се вози с това чудовище.

— Да не искате да кажете, че не се срещат убийци и изнасилвани с Нобелова награда?

Думите ѝ предизвикаха искрен смях. Той ѝ предложи одеяло, но тя го подаде на Йойо.

— Можем да вдигнем гюрука, ако завали, но той няма да ни спаси от утринния хлад — отбеляза Химлер. — Бяха ми нужни трийсет години, за да намеря хора в Германия и другаде, които имат съвременните умения да създадат работещ автомобил. Разбира се, все още — все още — не сме в състояние да добиваме нефт и да го рафинираме до бензин, така че се наложи да се задоволя с парен двигател. На хубав път вдигаме над осемдесет километра в час. Очите на стария крал Фридрих едва не изхвъркнаха, когато му представих първия си прототип. Все едно да дадеш огъня на пещерния човек.

— Вие ли сте единствените с тази технология?

— Мисля, че да, но не се знае със сигурност. Носят се слухове за Франкия, за Русия. Комуникацията е една от многото ни трудности. Имаме няколкостотин километра телеграфни линии в Германия, но те свършват на сегашните ни граници. Англичаните също имат телеграф. Както и французите. Но информацията за враговете ни идва предимно от шпиони. Така научихме и за вас.

— Изглеждате доста добре уреден за човек, който е тук само от седемдесет години.

Химлер закима.

— Да, в това отношение сте абсолютно права. Толкова интелигентна и наблюдателна млада дама. Това място предпочита хора, които са оцелели векове наред, такива като Фридрих. Щом някой си осигури власт, той обикновено я запазва. За целта трябва да се заобиколи с придворни, които се задоволяват с това да се радват на благоволенieto му, и най-безжалостно да отстранява потенциалните узурпатори. Именно затова всички успешни монарси имат мрежи от

хора, които преценяват новопристигналите в техните територии, както и шпиони, които да наблюдават чуждите страни. В моя случай при пристигането ми тук бързо прецених ситуацията. Казах на грубияните, които ме прибраха, че настоявам да бъда отведен при водача на тези земи и че ако не го направят, ще си изпатят, тъй като не съм обикновена рибка в езерцето. Бях предаван нагоре по хранителната верига, така да се каже, до хора, които бяха чували за Третия райх, и не след дълго се изправих пред самия крал.

— Предполагам, че много от нацистките ви приятелчета са се озовали тук.

— Ме сме рядкост, така е. Отначало кралят не бе впечатлен от мен, тъй като не съм внушителна фигура. Мисля, че първото му желание беше да ме елиминира, както направи с Хитлер и повечето от високопоставените ми другари.

Емили сви отвратено устни.

— И какво е станало с добрия стар Адолф?

— Научих, че проявил огромна арогантност. Това е грешка при хора като Фридрих, които са се сблъскали с далеч по-страховити от нашия фюрер през хилядолетното си управление. Хитлер приличал на крещяща мишка, физически слаб човек, очакващ другите да изпълняват нарежданията му. Разбрах, че Фридрих го изтърпял само няколко минути, след което станал от трона и лично му взел главата. Сега е в някоя стая на разложението. Не съм го посещавал.

— Но вашата глава си е там, където трябва да бъде, нали? — извика Емили през шумотевицата.

Химлер се направи на клоун и заопипва главата си.

— Ха! Вярно! Е, бях по-умен от Хитлер, по-интуитивен, бих казал. Явих се пред Фридрих само месец след фюрера — да, умряхме в рамките на един месец, с почетно самоубийство. Казах на краля, че единственият ми интерес е да бъда негов скромнен слуга и да използвам уменията си като военновременен администратор в двора му. Подчертах, че винаги е бил герой за мен и че мечтата ми в Третия райх е била да възкреса славата на неговата отминала епоха. И си гарантирах сделката, като добавих, че лично съм кръстил нахлуването ни в Съветския съюз операция „Барбароса“, в негова чест. Това страшно му хареса, тъй като явно мрази руснаците не по-малко от мен. Но по-големият проблем е следният — кралете и фюрерите изискват

постоянни и енергични хвалебствия. Това е нещо, което напълно разбирам. Помолих го да ми даде време да инспектирам състоянието на нападателната и отбранителната способност на Германия и направих някои препоръки. Той прие предложението ми и ми даде протекцията си. В хода на проучванията си открих, че на страната ѝ липсват някои командни и контролни функции и няма как да разработва нови оръжия. Адът има всички природни ресурси като Земята, но е лишен от интелектуален капитал. Тук развитието на цивилизацията е осакатено. И аз смятам да променя това.

Той преглътна с мъка, сякаш гърлото му се беше раздразнило от цялото това викане.

— Как по-точно?

— Досега всичко вървеше бавно и постепенно, намираш един човек със специални качества тук, друг там. Тази парна кола, колкото и проста и архаична да изглежда за модернисти като нас, е върхът на възможното за постигане. Резултатът е жалък, въпреки че парният двигател е бил предтеча на много велики изобретения. Въпреки това темпото е твърде бавно. Вижте! — Той разтвори сакото си, за да покаже кобура с пистолета. — Кремъклия! Не мога дори да намеря компетентни съвременни оръжейници. Но сега разполагам с нещо, за което се надявам, че ще ми позволи да изпреварим много враговете си и ще помогне на Германия да завладее целия свят.

— И какво е това нещо?

— Вие, фрау доктор. Вие.

Емили и без това седеше колкото се може по-далеч от спътника си, но сега се притисна още по-силно към стената на автомобила. Реши да престане да говори, а Химлер сякаш нямаше нищо против да даде почивка на гласните си струни.

Денят изсветля до обичайния блед нюанс на сивото и Емили за първи път успя да види по-добре пътя. Беше равен и сравнително гладък, от добре отъпкана пръст, леко издут в средата, за да се оттича водата при дъжд. Предположи, че Химлер е бил човекът, използвал принудителен труд за построяването му, за да може да се вози в безценната си парна кола. Все пак го биваше в организирането на труда, нали така? В края на краищата, именно той е бил архитектът на лагерите за робски труд през Втората световна война. Емили се запита дали някога би могла да намери у себе си кураж да забие нож в гърлото

на човек, но ако намереше, гърлото на Химлер бе подходящо като начало.

След известно време той извади кошница за пикник и ѝ предложи хляб и студено месо, които тя даде на Йойо. Нямаше никакъв апетит. Беше отчайващо уморена и докато се унасяше в дрямка, се погрижи да се облегне на другата страна, за да не клюмне главата ѝ на рамото на ненавистния спътник.

След пет или шест часа дрънчене и друсане стигнаха до Рейн и сърцето на Германия. Конвоят от три коли спираше на няколко пъти в отговор на повиците на природата и за доливане на вода в котлите. Емили си помисли дали да не опита да избяга, но се съмняваше, че ще постигне нещо повече от това да си навлече още повече беди от скитащи банди диваци.

Накрая, след последната двучасова отсечка, Химлер я побутна да я събуди и посочи с малката си момчешка ръка. Високо на зелен нос над могъщата река беше кацнал висок замък с кули, построен от светъл камък, на цвят почти като плът.

— Това е един от многото замъци на краля — каза Химлер и в гласа му прозвуча едва ли не гордост, сякаш е играл ключова роля в създаването му. — Предпочита го пред останалите. Нали знаете, на Земята точно на това място се намира замъкът Марксбург, построен един или два века след времето на Фридрих. Но тук, както и на Земята, това е естествено укрепен терен и предполагам, че е било неизбежно кралят да реши да издигне крепостта си на това място. Кой знае, може би някои от строителите, издигнали Марксбург, са се озовали в Ада, за да построят и този, който, гарантирам ви, е отлично копие на замъка, както го помня от младостта си.

Йойо се обърна назад към Емили и ѝ зададе въпрос.

— Какво каза тя? — рязко попита раздраженият Химлер.

— Попита как ще пресечем реката.

— А, малко по-нагоре има дървен мост, достатъчно здрав, за да издържи колите, ако го преминават една по една. Кралят не беше склонен да предлага на нашествениците лесен начин за прекосяване на реката, но успях да го убедя, че така можем да си осигурим стратегическо преимущество с парните автомобили. Пък и винаги можем да разрушим моста, ако се наложи.

Когато дойде време да прекосят, Емили затаи дъх и докато колата се влачеше бавно напред, тя хвърли поглед към бързите мътни води на Рейн. Озоваха се от другата страна и след няколко минути каране нагоре по виещия се път стигнаха до стените на замъка. Тежкия подвижен мост на портата се спусна, колата мина през тъмен сводест тунел и стигна до втора порта. Войниците им махнаха да продължат и излязоха в просторен вътрешен двор. Котлите изпуснаха парата си.

Емили слезе от колата и се опита да се наслади на внезапната тишина и покоя. Над нея в топлите въздушни течения се рееше самотна хищна птица, може би каня, и търсеше плячка. Самотният ѝ полет изпълни Емили с меланхолия. Чувстваше се толкова далеч от дома. После се стегна и слезе на земята. Трябваше да остане съсредоточена и с остър ум. За да се върне в Дартфорд и да преодолее неизбежните обезкуражаващи препятствия, не биваше да си позволява да се отдава на меланхолия.

Докато мисълта минаваше през главата ѝ, се появи някакъв мъж, нито млад, нито стар. Той мина плавно през портата на двореца, облечен с монашеско расо. Беше толкова блед и слаб, че приличаше на призрак. Погледна я в очите, сякаш тя бе единствената в двора, след което направи нещо напълно неочаквано. Усмихна се. Не с обичайната зла, лукава или похотлива усмивка, с които бе свикнала, а мило.

Химлер го поздрави, но мъжът не му обърна внимание, а отиде при Емили и се поклони смирено. Попита я дали знае езика му и когато тя кимна, той явно остана доволен и заговори. Немският му бе странна смесица от архаични и модерни изрази.

— Приветствам ви с добре дошли в Германия. Аз съм Райналд фон Дасел, канцлерът на краля. Съжалявам, че ви заловихме по такъв начин, но мога да ви уверя, че тук с вас ще се отнасят много по-добре в сравнение с онзи мерзавец херцог Дьо Гиз.

Химлер прекъсна приветственото слово.

— Кловис се е справил с Дьо Гиз. Още една френска акула по-малко. Кралят добре ли е? Искам да му покажа трофея си.

Лицето на Райналд стана сурово.

— Тя не е трофей, хер Химлер, а жена, която несъмнено е объркана, уморена и гладна. Фридрих скоро ще я приеме. Но първо ще ви предложим цялото си гостоприемство. — Погледът му се спря върху Йойо. — А тя коя е?

— Моя приятелка — отвърна Емили. — Французойка. Беше една от жените на Дьо Гиз.

Лицето на Райналд отново омекна.

— А, приятелство. Това е много необичайно тук и трябва да се цени. — Той махна към огромния дворец и всичките му пристройки. — Имаме предостатъчно място за още една душа.

— Е, аз отивам да се измия — заяви Химлер. — Погрижете се да ме повикате в нужния час, Райналд. Аз съм архитектът на тази операция, не вие. Не е зле да го запомните.

Монахът обърна гръб на Химлер и помоли жените да го последват. Появиха се войници и стражи, сякаш привлечени от аромата на Емили, и започнаха да хвърлят похотливи погледи. Райналд забеляза и им се скара, като ги принуди да се пръснат със сведени очи. Емили осъзна защо той се движи така, като призрак. Расото му се спускаше до земята и скриваше стъпалата. Влязоха в двореца през малка врата, зад която имаше тъмна, пуста зала. Райналд извика и отнякъде се появи огромен дебел мъж с плешиво теме и дълъг рошав бретон, носещ факла.

— Това е Андреас — представи го Райналд. — Той ще се погрижи за вас. Не е нужно да се безпокоите за намеренията му. Фридрих го направи евнух преди много време, за да се грижи за конкубините му.

Андреас се ухили. Малкото му зъби бяха кафяви като орехи.

— Няма топки — каза той, сочейки чатала си. — Няма грижи.

Евнухът ги поведе нагоре по каменни стъпала, докато не влязоха в просторна светла стая, от чиито прозорци се откриваше широк изглед към речната клисура. Имаше легло, ракла и отделна тоалетна.

— На горния етаж има друга стая — каза Райналд на Йойо. — Вие ще отидете там.

Емили настоя да остане с приятелката си, но монахът отвърна, че е невъзможно, след което Андреас я отведе.

Райналд остана в стаята.

— Андреас ще ви донесе храна, напитки и нови дрехи и ще приготви ваната. По-късно ще се срещнете с краля, който изгаря от нетърпение да ви види и да научи как сте успели да дойдете в нашия свят, без да сте познали смъртта.

Емили нямаше намерение да го пуска да си тръгне, без да му зададе някои въпроси.

— Държете се като истински джентълмен. Наистина го оценявам. Ще ми дадете ли уверенията си, че няма да бъдем насилени?

Райналд повдигна вежда и тя видя, че очите му са зелени като зрели маслини.

— Намирате се под личната ми закрила. Никой няма да ви докосне с пръст. Единственият човек в кралството, над когото нямам власт, е кралят, но мога да ви уверя, че той не представлява заплаха за вас.

— Ами тя? — попита Емили.

— Приятелката ви е обикновен жител на Ада, макар че цветът на кожата ѝ и женските ѝ атрибути я правят рядка и съответно желана. Не я очаквах, но след като вече е тук, ще служи за разтуха на херцозите и принцовете в двора.

— Ако не поставите и нея под закрилата си, няма да кажа нито дума на краля и на когото и да било — дръзко заяви Емили. — Знайте, че съм шотландка, а ние можем да бъдем големи инати.

Райналд отново се усмихна.

— Добре. Ще взема и нея под закрилата си. Нещо друго?

— Да. Оттук нататък не искам да имам нищо общо с Хайнрих Химлер.

Райналд въздъхна.

— Споделям становището ви. Той е забележително долен тип. Ще ви разкажа една кратка история. Приживе бях канцлер на крал Фридрих. Бях божи човек, архиепископ на Кьолн, преди да бъде въввлечен в държавните дела. Фридрих беше изключително добър крал, обединител, велик държавник и аз много му се възхищавах. Всъщност, бях изненадан, че той, както и аз самият, сме се озовали в Ада след кончината си. В края на краищата, той бе император на Свещената римска империя! Предполагам, че моята участ е била решена от бруталното потушаване на един бунт на поданиците ни от Милано. Или може би от един-два други трудни инцидента. Но аз се отклонявам. Озовах се в Ада десетилетие преди краля и му помогнах да вземе трона от един варварски главатар. Фридрих управлява Германия вече хиляда години. През цялото това време съм до него като пръв съветник, но най-сериозното предизвикателство към авторитета

ми дойде през последните години в лицето на този Химлер. Той успя да си осигури значително влияние и власт с обещания за нови оръжия и начини на водене на война. Кралят дори го направи вицеканцлер! Сега непрекъснато се оглеждам за някой коварен удар от тази змия. Ако кралят не беше така заслепен от обещанията му, досега да съм заповядал да го хвърлят от замъка в реката. Затова ще направя всичко възможно да ви държа далеч от Химлер, но уверенията ми стигат само дотук.

— Докосне ли ме, ще му избода очите.

Райналд като че ли си представи картината и тя му хареса.

— А ако ги видя да се търкалят по пода, с най-голямо удоволствие ще ги стъпча.

15.

Джон скочи от лодката и прегази водата до каменистия бряг. Втора лодка докара на сушата капитан Хоус и въоръжени войници. Галеонът „Хелфайър“ стоеше гордо на котва на няколкостотин метра от дивия бряг на Франкия.

Джон погледна нагоре към белите варовикови скали. Не бяха внушителни като онези на Дувър, но въпреки това гледката бе поразителна. Опита да се ориентира. Би трябвало да са недалеч от Кале, където на Земята германците погрешно бяха очаквали десанта на съюзниците през Втората световна война. Скалите тук бяха голи и отвесни. Определено нямаше да могат да се изкачат оттук, не и без екипировка за катерене. Джон каза на Лука, Саймън и Антонио, че ще трябва да продължат покрай брега до някое място, където скалите се снижават.

Капитан Хоус дойде при тях и всички се съгласиха известно време да вървят заедно. Галеонът нямаше провизии за продължително пътуване и Хоус възнамеряваше да поведе войниците си да разграбят първото срещнато село, да намерят товарни коне и да се върнат на „Хелфайър“, където да очакват завръщането на Джон. Ако всичко минеше по план, Джон щеше да намери Емили, да я качи на кораба и да потеглят обратно през пролива към Дартфорд. След това „Хелфайър“ щеше да отплава за Италия, за да се присъедини към силите на онзи мистериозен човек, обещаващ надежда.

— Колко време ще ви е нужно да откриете вашата дама? — попита Хоус.

Джон предостави на новите си другари да отговорят.

— Ако намерим коне, за два дни би трябвало да стигнем до Париж — каза Саймън. — Ако успеем да я освободим бързо... ами, да кажем, че ще ни трябват четири или пет дни.

Джон кимна предпазливо. Това щеше да им даде два дни преди второто стартиране на МААК. Надяваше се планът да проработи по

този начин, но в тези непознати земи не се чувстваше способен да избегне евентуални изненади.

Хоус даде заповед на хората си и поеха по неравния бряг. Едва бяха започнали прехода си, когато Джон чу тихо свистене, почти като шепот на вятър. Един от войниците на Хоус изведнъж трепна и рухна на земята. От гърба му стърчеше стрела, забила се под остър ъгъл.

После стрелите заваляха като дъжд.

Джон инстинктивно се хвърли към подножието на скалата, за да се предпази от стрелците горе. Част от групата го последва, останалите с капитана се втурнаха към някакви канари недалеч. Втори войник беше улучен в ръката. После започнаха да стрелят мускети и оловните сачми се посипаха по брега.

— Заклещиха ни — извика Джон на Хоус.

— Определено.

— Кой са те?

— Предполагам, че хора на Максимилиан.

— Кой е Максимилиан? — обърна се Джон към Лука, който се беше притиснал в бялата скала.

— Кралят на Франкия. Вероятно охраняват брега от евентуално английско нашествие.

— Отивам към онези канари — каза Джон. — Хрумна ми нещо и трябва да го споделя с капитана.

— Дано краката ти да са бързи — подхвърли Саймън, целият побелял от посипалия го варовик.

Джон пое дълбоко дъх и се затича на зигзаг. Стрели и куршуми се сипеха около него, пръскайки пясък и отчупени парчета камък, но той успя да стигне невредим до канарите.

— Добро маневриране — оцени Хоус. — Но бих казал, че мястото ни не е добро.

— Горе на скалите трябва да има някакъв защитен пост. Сигурно са ни наблюдавали през цялото време. Ако имаха големи оръдия, щяха да открият огън по кораба. Мислите ли, че ще успеете да стигнете до една от лодките и да се върнете на „Хелфайър“?

— Вероятно ще дадем жертви, но в крайна сметка ще успеем. С каква цел обаче?

— Ако успеете да повдигнете достатъчно новото оръдие, ще можете да елиминирате поста им — отговори Джон.

— Ще избутаме оръдието напред и ще повдигнем стойката му с дъски. Със сигурност ще успеем да го насочим достатъчно високо. Но дали ще улучим целта си, е съвсем друг въпрос.

Куршум от мускет рикошира от канарата.

— Въпреки това — продължи капитанът — не се сецам за по-добър план.

Хоус проведе бързо съвещание с хората си и избра гребци. След като преброи до три, той и шестима други излязоха от прикритието на канарите и се втурнаха по брега обратно към лодките. За да отвлече вниманието на защитниците горе, Джон побягна обратно към скалата, привличайки част от огъня върху себе си.

Поредният залп от стрели и куршуми повали още един от хората на Хоус, но капитанът и останалите стигнаха най-близката лодка и я забутаха към водата. Когато се качиха и започнаха да гребат, Джон чу по-силен гърмеж и водата до лодката изригна.

— Имат малки оръдия — каза той на Саймън.

— По-добре да гребат като луди, иначе са прецакани.

Гребците напрегнаха всички сили и лодката започна да се бори с прибоя, за да стигне до спокойни води. Хоус махаше яростно към кораба и първият му помощник явно се досети за плана, защото вдигна котва и започна да обръща десния си борд към брега. Артилерийската стрелба от скалите беше неточна и малката лодка стигна невредима до „Хелфайър“.

Джон присви очи.

— Успяха — каза той. — Сега остава само да чакаме.

Една стрела се заби в пясъка пред краката му. Той погледна нагоре и видя как главата на стрелеца се скри зад ръба.

— Кучи син — изръмжа. — Я опитай отново.

Извади кремъклията, вдигна ударника и се опря на скалата, като вдигна ръце над главата си. Варовикът почти се сливаше по цвят с белезникавото небе.

— Хайде — подкани той. — Покажи се.

И стрелецът наистина се показа, главата и раменете му се откरोиха на светлия фон. Джон се прицели внимателно. Не беше сигурен дали пистолетът ще прати куршума си на такова разстояние, но въпреки това дръпна спусъка. Отначало си помисли, че е пропуснал, защото стрелецът продължаваше да се надвесва над ръба,

но после отгоре започнаха да падат разни неща — стрела, арбалет, а накрая и човек, който летеше толкова бързо, че Лука замръзна на мястото си от изненада. Джон успя да го дръпне миг преди тялото да се удари в земята и да оплиска камъните с кръв и мозък. Въпреки това стрелецът изстена и се опита да помръдне изпотрошените си крайници.

— Господи, иска ми се да умираха, когато ги убиваш — промълви Джон.

— На всички ни се иска — каза Саймън и клекна, за да претърси джобовете на стрелеца.

Продължиха да чакат. Без далекоглед Джон не можеше да види какво става на борда на „Хелфайър“ и колкото повече време минаваше, толкова повече започваше да се съмнява, че ще успеят да повдигнат достатъчно оръдието. Презареди кремъклията и заръча на всеки моряк с аркебуза или мускет да се прицели нагоре, ако още някой се осмели да се покаже над ръба.

Изведнъж откъм галеона дойде ослепителен проблясък, последван от дълбок, гърлен гръм и един снаряд се вряза в отвесната скала на двайсет до трийсет метра от върха. Всички на брега приклекнаха и се скриха от падащите отломки. Отгоре им като сняг се посипа фин варовик.

— Хайде, момчета, само още малко по-нагоре — помоли се Джон.

Минута по-късно голямото оръдие изстреля още един снаряд. Джон се опита да проследи траекторията по писъка. Снарядът едва успя да мине над ръба и падна някъде зад него. Внезапно отгоре вместо стрели и сачми заваляха тела. Всички се магнаха тичешком от скалата, за да не бъдат ударени, и предпазливо погледнаха нагоре да видят дали не ги очакват още неприятности. Никой не откри огън по тях. За всеки случай „Хелфайър“ изстреля още един снаряд със същата точност и към брега полетяха още тела, последвани от премятащо се френско оръдие.

Войниците, останали зад канарите, подадоха глави и изкрещяха ликуващо. Джон изчака известно време, накрая даде отбой и каза на войниците да предадат на капитан Хоус, че групата му продължава. Щяха да се срещнат на същото място след няколко дни, какъвто беше първоначалният план.

В средата на следобеда Джон и другарите му вече пътуваха за Париж. Първото крайбрежно село, на което се натъкнаха, изглеждаше доста богато и имаше коне и сбруи. Необходимо беше само да вържат неколцина изненадани мъже в конюшните, за да се сдобият с онова, което им трябваше. Джон не се съмняваше, че Хоус ще намери тук достатъчно провизии. Сега, докато препускаха през страната, избягвайки градчета и села, Джон непрекъснато мислеше за Емили.

„Идвам за теб.

Дръж се, бъди силна.“

Яздецният отпред Лука вдигна ръка. Пред тях имаше езерце, където можеха да напоят конете. Докато животните утоляваха жаждата си, мъжете се излегнаха на меката трева.

— Май знаеш пътя до Париж — каза Джон на Лука.

— Служил съм на господаря си в много страни.

— Не мислиш ли, че е време да ми разкажеш за него?

Саймън и Антонио се намръщиха и това бе достатъчно да накара Лука да си затвори устата.

— Братовчед ми Джовани ще ми отреже топките за подобно нещо.

— Каква полза от топки тук? — вметна Антонио. — Не помня кога за последно съм те виждал с жена.

Лука се изкиска.

— Трябват ми, за да запазя чудесния си баритон.

— Щом пазите в тайна за кого работите, поне ми кажете откога сте заедно.

Лука се замисли.

— Двамата с братовчед ми бяхме привлечени преди около шейсет години. Няколко години по-късно се присъедини Антонио. Колкото до английския ни приятел Саймън, не знам...

— Осемнайсет и половина години — обади се Саймън.

— Точно затова ни трябваше — каза Лука. — Защото е точен.

— Човекът, когото следвате, италианец ли е? — попита Джон. Никой не отговори, но по погледите им личеше, че е познал. — Добре, продължавайте да пазите тайната си. Достойно е за възхищение, макар че не се сещам пред кого бих могъл да се разприказвам.

— При изтезания повечето хора започват да говорят — рече Лука.

— Повечето, но не всички — изтъкна Саймън и посочи Антонио.
— Давай, покажи му.

Макар и с неохота, Антонио повдигна за момент дрехата си, за да покаже жестоки, дълги белези от изгорено по гърдите, корема и гърба си.

— Решили са, че не знае нищо. Кой би понесъл подобна болка, без да проговори? — разпери ръце Лука. — Затова са го пуснали.

— Кой го е пуснал?

— Кралят на Италия — отговори Лука. — Чезаре Борджия. Чувал ли си за него?

— Да. Бил е безжалостен кучи син, нали?

— И все още е — вметна Антонио с безизразна физиономия. После стана и тръгна към коня си. — Достатъчно сме почивали.

Продължиха да яздят до падането на нощта, без да срещнат жива душа. Накрая се разположиха на лагер до малък поток. Хапнаха хляб и сушено месо, което бяха взели от кораба, след което заспаха на тревата. Призори продължиха с надеждата да стигнат до Париж преди следващата утрин.

Всеки път, когато виждаха димящ комин или други признаци на селище, се отклоняваха, но късметът им изневери по пладне, докато прекосяваха една плитка река. Бяха в средата на течението, когато от гъсталаците на отсрещния бряг излезе малка група мъже. Не приличаха на войници, но въпреки това Джон приготви пистолета си.

— Аз ще говоря с тях — рече Лука.

Той помахна дружески с ръка и се обърна към групата на съвършен френски. Стигнаха безпрепятствено до брега, където разговорът между Лука и мъжете продължи. Джон доби впечатлението, че атмосферата е достатъчно приятелска. Внезапно усмивката на Лука изчезна и гой започна да спори. Джон се напрегна и се приготви за сблъсък. Но когато се обърна към тях, Лука намигна и бръкна в кесията си. Даде две монети на един от мъжете и те се магнаха.

— Искане такса за прекосяване на реката — обясни Лука. — По-добре да решиш проблем с малко пари, отколкото с много кръв.

След цял ден усилено яздене започна да се свечерява, после падна нощ и Джон видя в далечината Париж, или по-скоро огньовете на града. Обърна се към спътниците си за план. Дали да се насочат направо към замъка, където вероятно държаха Емили? И когато

стигнат там, ще успеят ли само четиримата да пробият защитата му? Лука отговори, че ще се срещнат в един хан с техен човек, който ще им даде информация за местоположението на Емили и ще предложи евентуален план за спасяването ѝ.

Нощта вече беше настъпила и им се наложи да минат покрай едно малко градче по-близо, отколкото им се искаше. От един нисък хълм Джон видя кулата на замък, която едва се открояваше на фона на небето. Центърът на градчето бе осветен от голям огън. Изведнъж нощта беше пронизана от писък — зловец, смразяващ кръвта писък, който продължи мъчително дълго.

— Какво става? — попита Джон, като дръпна поводите и забави ход.

— Пекат — отвърна Саймън и се изплю.

— Със сигурност — добави Лука.

— Но това не беше животно, а човек — каза Джон.

— Така е — потвърди Саймън. — Горе-долу най-лошото наказание, което можеш да си представиш. Местният господар обикновено го налага за кражба на добитък или на някоя от жените му. На Земята, когато те изгорят на клада, поне накрая умираш. Но не и тук.

— В някои села е по-лошо, отколкото в други — каза Лука. — Случва се в най-бедните, където почти няма храна, да режат печено месо от пищащите хора.

— Исусе — промълви Джон.

— Исус го няма тук — натърти Антонио, смуши коня си с пети и препусна.

Малко преди полунощ стигнаха до мост над широка река, за която Джон предположи, че е Сена. Имаше стражеви пост и Лука изведе групата от пътя.

— Оставете говоренето на мен — каза той. — Ако стражите започнат да задават въпроси, ще вдигна един пръст за „оуі“, два за „поп“ и цяла длан за изсумтяване. Ако изтегля сабята си, знаете какво следва. — Той погледна зад себе си и слезе от коня. — Преди това обаче трябва да направя нещо.

Наведе се, загреба две шепи свежи конски изпражнения и пристъпи към Джон. Размаза ги по панталоните му, преди той да успее да реагира.

— Какви ги вършиш? — възкликна Джон.

— Скривам истинската ти природа, приятелю — обясни Лука. — По-добре да смърдиш на лайна, отколкото да издадеш какъв си всъщност.

Джон се намръщи.

— Май бих предпочел да се бия.

Оказа се, че стражите са пияни, и групата бе пусната да мине само след една подхвърлена монета.

— Ханът е наблизно — каза Лука, докато се отдалечаваха от реката.

Ханът се намираше на една тясна уличка. Всички други постройките бяха със затворени капаци в късния час и това бе единствената сграда, чиито прозорци светеха. Оставиха конете на коневръза и влязоха вътре, където бяха посрещнати от характерните за всяка кръчма гледки и звуци. Мъжете пиеха на дълги маси пред открито огнище, обслужвани от няколко почти голи жени, които според Джон изобщо не хващаха окото. Никой не обърна внимание на появянето им и той реши, че в заведението се отбиват предимно пътници. Все пак един човек, който стоеше отделно, ги загледа и Джон се изнерви, докато Лука не му махна. Човекът дойде на масата им, тупна Саймън по гърба, извика да донесат вино и размени шепнешком няколко думи с Лука на френски, преди да премине на английски.

— Пътуването ви без проблеми ли мина? — Мъжът имаше груби черти, груби ръце и беше облечен в дрипи като селянин. Нищо не показваше от коя епоха е.

— Винаги има проблеми, но нищо, което да не можем да решим — отвърна Лука.

— Значи това е човекът — каза мъжът, сочейки с чашата си Джон.

Джон му кимна.

— Джон. Джон Кемп.

— Аз съм Марсел. Миришете на лайна, мосю.

Джон му намигна.

— По тези места това е почти комплимент.

Марсел го изгледа няколко секунди, след което избухна в смях.

— Можете ли да ми кажете нещо за моята приятелка? — веднага го притисна Джон. — Знаете ли нещо?

— Имам информация за вас. Беше в Жоанвил, в замъка Гиз.

— Как така беше?

— Съжалявам, че ви го казвам, но замъкът бе атакуван от един варварин, който минава на страната на онези, които плащат най-добре — веднъж на страната на французите, друг път на германците. Този ден е бил на страната на германците. Приятелката ви е била отведена при Барбароса.

Лука изруга на глас, а останалите заклатиха глави.

— Кой е той? — настоятелно попита Джон.

— Фридрих, кралят на Германия. Наричат го Барбароса, защото на младини брадата му била червена. Цяла Европа се страхува от него, защото има най-силната войска.

Джон се опита да сдържи напирания гняв и отчаяние.

— Къде по-точно е тя?

— В Марксбург.

Сега беше ред на Саймън да изругае и Джон го попита защо.

— Защото това е най-добре защитеният замък в Германия. С малко хитрост и мускули бихме могли да се справим със замъка Гиз, но не и с Марксбург.

Джон тресна халбата си на масата.

— Това не е правилният отговор. Винаги има възможност за ход.

— Ще ни трябва помощ — каза Лука. — Трябва да отидем в Милано. Господарят ни ще състави план, а след като се срещне с теб, ще се съгласи да ти даде хора. Сигурен съм.

На Джон му се зави свят.

— С коне? Да пресечем Алпите до Милано? Случайно да ти приличам на Анибал? Това е пълно безумие. Ще отнеме цяла вечност.

Лука се съгласи, че подобно нещо би отнело много време, след което добави:

— Ще се наложи да караме.

— Как така да караме?

Лука се усмихна.

— Ще трябва да откраднем един от автомобилите на крал Максимилиан.

— Поднасяш ли ме?

— Не — каза Саймън. — Старият Макс има пет или шест коли, ако разузнаването ни не греши. Германците ги произвели първи, после

жабарите отвлекли един от създателите им и го накарали да работи за тях. Всъщност точно затова съм тук. Синьор... — Преди да успее да каже името, Лука го сграбчи за ръката. — Съжалявам. Искам да кажа, господарят ни иска да се сдобие с една от тях и тъй като съм машинист, това беше една от целите на идването ми във Франкия. Марсел, можеш ли да ни заведеш до мястото, където ги държат.

— Разбира се, защо не?

— Колко бързо се движи такава кола? — попита Джон.

— Може да поддържа петдесет мили в час, ако пътят е добър — отвърна Саймън.

Джон извади сребърния часовник от джоба си, погледна часа и бързо пресметна наум. За да избегнат прекосяването на Алпите, трябваше да стигнат до Южна Франция и да продължат към Милано покрай брега, което щеше да отнеме около дванайсет часа при наличието на съвременни шосета. Ако се приеме, че парният автомобил ще издържи прехода, без да се разпадне, щяха да са им нужни три дни или повече по тукашните подобия на пътища, при това само ако не им се налага да се бият с местните. Щеше да пропусне второто стартиране на МААК, а може би дори третото.

— В такъв случай не бива да се бавим нито минута — каза Джон. — Да действаме.

Допиха виното си и оставиха няколко монети на масата. Но докато ставаха, Джон видя как цяла маса мъже, поне десетина, също се надигна. Преди да се изправи напълно, Джон вече беше извадил пистолета си, а приятелите му сабите си.

В тясното пространство всеки беше за себе си. Джон повали един от нападателите с куршум в главата, захвърли пистолета и извади меч си. С периферното си зрение видя как някой наръгва Марсел в корема, но самият той си имаше свои проблеми. Сражаваше се яростно, сечеше и риташе, ръгаше и преобръщаше маси и пейки. Беше по-бърз от всеки друг, но мнозина се нахвърлиха върху него и го притиснаха в стената. Джон се помъчи да запази равновесие по хлъзгавите от кръвта дъски, обърна се към тримата, които го атакуваха отдясно и макар да чу, че отзад идва друга опасност, нямаше време да избегне сопата, която го цапардоса по главата и го просна в безсъзнание.

Джон се събуди със стряскане и моментално докосна пулсиращата цицина на темето си. Намираше се в пълен мрак. Опипа наоколо и усети лигава воняща слама, под която имаше хладен камък. Извика, отначало тихо, после по-силно, за да види дали е сам. Опита се да се изправи и въпреки замайването успя да стъпи на крака. Не беше лекар, но бе виждал достатъчно травми на бойното поле. Главата го цепеше ужасно, ала ясното мислене и липсата на гадене означаваха, че най-вероятно няма мозъчен кръвоизлив.

— Ехо! Има ли някой?

Спомни си, че е във Франкия, премина на „бонжур“, но никой не му отговори. Протегна напред ръце и напипа каменна стена. Тръгна пипнешком покрай нея, откри още две еднообразни стени и четвърта, в която имаше заключена дървена врата. Намираше се в малка килия. Затворник.

Мехурът му щеше да се пръсне и той се облекчи на една от стените. Седна на сламата, когато замайването му се засили. Чу нещо и напрегна слух.

Стъпки.

Изправи се отново. Прекалено силно му се виеше свят, за да се бие.

Чу завъртане ключ и дърпане на резе. Вратата бавно се отвори. Някой държеше свещ.

Мъжът заговори на английски с акцент.

— Добре ли сте?

Очите го заболяха от светлината на свещта.

— Да, никога не съм бил по-добре. Къде съм?

— В Париж.

— Къде в Париж? Къде са хората, с които бях?

— Намирате се в кралския дворец на Ил дьо ла Сите.

— Там се намира катедралата „Света Богородица“.

— На Земята, не тук.

— А хората ми?

— Онзи на име Марсел беше сериозно ранен. За съжаление, останалите се измъкнаха. Искам имената им. Марсел не може да бъде разпитан.

— Жорж.

— Жорж ли?

— Да, всички се наричаха Жорж. Така и не научих фамилията им.

— Разбирам. Моето име не е Жорж. А Ги Форно, министър на краля. Ще дойдете с мен.

— И да оставя този курорт? Не знам, Жорж.

— Много сте забавен. Елате, кралят иска да види жив човек.

— Добре, ще дойда. Изгарям от нетърпение да видя още един мъртъв крал.

Излязоха в осветен с факли подземен коридор с врати на килии по дългата, влажна стена.

— Облечете това — каза Форно и посочи купчина дрехи на една пейка. — Не можете да се изправите пред краля в такова отвратително облекло.

— Значи не си пада по конски лайна, а?

Коленете му се подгънаха и щеше да падне, ако един войник не го беше подхванал. Той седна на пейката и огледа дрехите. Панталон от син шевиот, бяла ленена риза и къса черна куртка. Събу се, съблече се по гащета и пробва панталона с копчета, който му пасваше сравнително добре. Облече останалото, но преди да си сложи кубинките, Форно нареди на войника да ги претърси за нож.

След като се обу, Джон се изправи и подръпна куртката.

— Това се нуждае от малко преправяне.

— Не се безпокойте, мосю. Изглеждате приемливо за случая. Кралят несъмнено ще прояви разбиране.

Джон бавно и предпазливо изкачи стъпалата и се озова в осветен от свещи лабиринт от малки помещения, пълни с туршии и сушена храна. Минаха през просторна кухня. Готвачите изглеждаха прекалено уплашени, за да вдигнат глави от работата си и да погледнат живия човек, излязъл от мазето. След това минаха през поредица все по-пищни празни официални стаи, преди да изкачат тържествено стълбище и да се озоват в дълъг коридор, в края на който, обясни Форно, се намирили кралските апартаменти.

— Кралят е неразположен — добави той. — Според лекаря му, който е съвременен човек, имал съсирек в крака. Остави го на отвара от върбова кора, която според твърденията му щяла да разрежи кръвта

на Негово величество. Ще видим. Във всеки случай, кралят ще ви приеме в покоите си.

Пред входа на кралските апартаменти стояха двама стражи. Форно въведе Джон в един салон, след което почука леко на двойната врата, отвори я и обяви пристигането на посетителя. Тази стая бе първата в двореца, в която Джон видя произведения на изкуството. На стените висяха картини с маслени бои и акварел, но нито една не изглеждаше особено впечатляващо.

Форно даде знак на Джон да го последва в спалнята.

— Кралят говори съвсем сносен английски — прошепна той. — Няма да е зле да му направите комплимент.

Джон бързо огледа стаята. На голямото легло лежеше мъж на не повече от четиресет, слаб като пръчка, със сресана назад, преждевременно побеляла коса и хлътнали очи. Десният му крак беше повдигнат на мека възглавница. Беше облечен в проста бледосиня риза. На стол до леглото седеше красива млада жена със загадъчни тъмни очи и коса, облечена в скъпа рокля, разкриваща гърдата ѝ. Тя го загледа с нескрит интерес.

— Приближете, за да ви огледам по-добре — каза кралят.

Джон се подчини и застана свободно, с ръце на кръста.

— Как така сте тук, мосю? — просто попита кралят.

Джон даде вече ставащия стандартен отговор. Монархът го слушаше и кимаше механично като кукла с клатеща се глава.

— Епохата, от която идвате, трябва да е изключително интересна — отбеляза той. — Време на наука и просвещение.

— Наука да, но за просвещението не съм съвсем сигурен. Мога ли да попитам вие от коя епоха сте?

— От бурния край на осемнайсети век, време на голям — как беше на английски? — смут във Франция. Смут и кръвопролития.

Джон реши, че сега е моментът да пусне комплимент за добрия му английски, и си спечели усмивка от Форно.

— Революцията, Бастилията, Мария-Антоанета и още куп други неща, нали? — каза Джон. — Казаха ми, че сте крал Максимилиан, но признавам, че не си спомням за френски крал с такова име.

Монархът се разсмя толкова силно, че от очите му потекоха сълзи, и компаньонката му и министърът решиха, че най-добре да се включат във веселбата.

— Не съм бил никакъв крал, мосю. Бях кралеубиец. Аз съм Максимилиан Робеспьер, един от архитектите на революцията. Чували ли сте за мен?

— Разбира се. Вие сте прочут.

— Научих, че съм придобил известност, която се е запазила доста след смъртта ми.

— Не съм историк, сър, а войник, но признавам, че съм изненадан в много отношения.

Кралят не схвана отговора му и помоли Форно да обясни на френски.

— А, в много отношения. Разбирам. И какви са те?

— Първо, вие сте били антироялист, а с подобни възгледи да станеш крал е... ами, доста изненадващо. Освен това никога не съм си представял, че човек като вас ще се озове тук. Мислех си, че вашата революция е била благородно дело, подобно на нашата война за независимост в Америка.

Максимилиан се намести тромаво, при което младата жена скочи да оправя възглавници и да му помага. Когато приключи, кралят я помоли да сипе вино за него и госта и да донесе стол на Джон, оставяйки Форно в неловкото положение да е единственият прав в стаята.

— Е, бях юрист, нали разбирате — започна кралят. — Бях заклет последовател на великите философи от моето време, като Русо и Монтескьо, и твърдо вярвах в равните права и установяването на република. Когато Бастилията падна, събитията се развиха бързо. Преди да се усетим, крал Луи изгуби главата си и вече си имахме република. Сред останалите си колеги аз се откроях като особено добър организатор и оратор. Работех неуморно като член на комисията за обществена безопасност. Но революциите са мътна работа, мосю. Винаги има елементи, които не зачитат волята на народа и търсят начини да върнат един или друг диктатор. Затова трябваше да сме бдителни и твърди, много твърди. Използвах гилотината така, както цигуларят използва цигулката си. В първите дни на революцията подписвах две до три заповеди за екзекуция на ден. После двайсет. После петдесет. Подобно на вената в крака ми, затворите бяха така задръстени, че за да възстановя раздаването на правосъдие, прокарах закони, които лишаваша посочените за врагове на отечеството от право

на защита, и премахнах необходимостта от свидетели. Съдилищата можеха да издават присъди единствено според морални преценки и единственото наказание за виновните бе смърт. О, как само се лееше кръвта. Макар никога да не съм дърпал сам въжето на гилотината, несъмнено ролята ми във всичко това е причина за попадането ми тук. Франция си получи своята република, но след като аз самият легнах под острието на гилотината, бях принуден да платя вечната цена.

— Крал Хенри сподели същото. Каза, че никога не е убивал лично човек.

— Зная, че сте били в двора му. Посланикът ни съобщи за това. Следим всяка ваша стъпка, мосю, също както следихме Марсел Полверел, за когото знаем, че е агент на някакъв подмолен господар в Италия. Кажете ми, мосю, кой е този човек?

— Не зная.

Робеспьер показва раздражението си, като грубо грабна една носна кърпа и издуха орловия си нос.

— Ще ми кажете името на италианеца.

— Казаха ми, че ако науча името му, мога да го издам, ако ме подложат на изтезания. И затова ме държаха в неведение.

— Ще видим дали това е истина. Форно може да уреди мъчения в тъмницата.

Джон го изглежда ледено.

— Май старите навици умират трудно.

Робеспьер изсумтя.

— Не, няма да ви изтезвавам. Тъкмо обратното, ще ви глезя. Ще се радвате на удобни покои, добра храна, хубави жени. Ще бъдете мой затворник, но в позлатена клетка. Ще бъдете разпитван систематично. Възнамеряваме да научим от вас как да произвеждаме по-съвършеното оръдие, което дадохте на англичаните, както и всякакви други технологии, от които имате представа. Освен това ще ви разпитаме за възможностите на английския флот. Вие сте уникален и ценен ресурс, който смятаме да използваме изцяло.

— Ето какъв е отговорът ми на това. Начукай си го, Макс. Ще бъда най-лошият гост, който си имал някога.

Щом проумя напълно думите му, Робеспьер се вбеси и нареди на Форно да го отведе.

Джон тръгна към вратата, но спря и се обърна.

— Кажи ми нещо. Какво стана със свободата, равенството и братството?

Робеспьер се наведе напред, за да разтърка подутия си крак.

— Тези принципи са без значение в Ада, мосю. Несъмнено трябва да сте го научили досега.

Джон не му отговори, намигна на изумената красавица и излезе след Форно.

Двамата вървяха мълчаливо по дългия коридор, следвани от въроръжени тъмничари. Качиха се по едни стълби, после по други. Коридорът на този етаж беше дълъг като онзи на кралските апартаменти, но нямаше килим и стените бяха измазани само с гипс, без да са боядисани. Всяка врата имаше резе отвън.

Докато вървяха по коридора, Джон се обърна към Форно.

— А вашата история каква е?

— Моята ли? — Спътникът му изглеждаше на шейсет и няколко, с кръгло лице и заформяща се двойна брадичка на добре хранен човек, и най-тъжните очи, които бе виждал някога. — Историята ми е съвсем кратка. Бях бюроkrat в двора на император Наполеон Трети. Бях въвлечен в сложна, мерзка интрига. Умрях през хиляда осемстотин шейсет и първа. За щастие, талантите ми бяха разпознати и вместо да бъда обречен на робски труд на полето или в някоя *sale decomposition*, бях направен младши служител от краля. Отличих се в работата си и постепенно се издигнах.

Форно отвори една врата и даде знак на Джон да влезе. Нареди на стражите да изчакат в коридора и го последва. Стаята беше голяма и удобна, с легло, тъкан килим, умивалник, нощно гърне и меко кресло. Имаше също студена камина с малка купчина дърва. Два прозореца предлагаха изглед към Сена. Очакваше го и поднос със сирене, хляб и кана вино.

— Това ще свърши ли работа? — попита Форно.

— Не ми харесва да бъда задържан против волята ми.

— Заповед на краля.

— Как всъщност Макс е станал крал?

— Мисля, че не показвате необходимото уважение към него. Бунтарското поведение няма да ви донесе нищо добро.

Форно седна в креслото, а Джон подуши сиренето.

— Няма нож.

Форно извади нож от колана си и му го връчи.

— Не се ли страхувате, че ще ви прережа гърлото?

— Направите ли го, стражите ще се отнесат грубо с вас. Чудно ми е дали жив човек може да умре в Ада?

Джон взе ножа и нарязва сиренето и хляба.

— Опитвам се да избягвам сблъсъците. Искате ли?

Форно отказа и Джон седна на леглото да се нахрани.

— Когато Робеспьер пристигнал, предишният крал, Луи Единайсети, който управлявал на Земята през петнайсети век, бил пленен от безжалостната му ефективност. Направил го свой пръв министър, но след няколко десетилетия Робеспьер организира преврат и заграбил короната за себе си. Казват, че построил гилотина по собствен проект и Луи бил първата ѝ жертва. Виждате иронията, разбира се. Приживе сваля монарх, а след смъртта си става такъв.

— Как така ви има доверие? Не се ли страхува, че ще направите същото с него?

— Отговорът е прост. Няма ми доверие. Подозрителен е към всички. Храната му се опитва. Отнася се с личните си гвардейци като с принцове, за да купи верността им. Знае, че не съм амбициозен, и това е единственото, което ме спаси от гилотината.

Форно стана и каза, че има работа.

— Ножа, ако обичате.

Джон беше скрил ножа и сега седеше върху него. Извади го и му го подаде с дръжката напред.

Форно сви пълните си устни.

— Всъщност, задръжте го. Ще пратя лекар да прегледа раната на главата ви.

След като остана сам, Джон скри ножа под възглавницата и се зачуди какво означаваше жестът на Форно. Дали щеше да му помогне? Дали не се надяваше, че ще го използва срещу краля? Опита вратата и погледна през прозорците. Дори да успееше да разбие оловното стъкло и да се промъкне, очакваше го фатално падане на брега на реката. Доколкото виждаше, този Париж бе нисък и разпъзъл се град като рисунка с въглен, лишена от цвят. Хапна още хляб и сирене и се изтегна на леглото. Не след дълго резето се дръпна и в стаята влезе набит мъж с малка кожена чанта. Още сумтеше и пуфтеше от изкачването на стълбите.

— Извинете — поде мъжът. — Английският ми не е съвършен. Аз съм доктор Льофебр. Мосю Форно ме помоли да видя главата ви.

— Не мисля, че е нещо сериозно — каза Джон и спусна крака на пода.

Докторът седна до него и Джон се зачуди дали леглото ще издържи тежестта му.

— Невероятно. Да видя отново жив човек — промърмори докторът, докато ръчкаше с дебелите си пръсти чувствителната цицина на темето. После го подложи на най-общ неврологичен преглед и обяви, че няма никакви сериозни поражения.

— Ако имах проблем, щяхте ли да сте в състояние да направите нещо?

— Приживе не бях хирург, така че ако бяхте получили кръвоизлив, нямаше да мога да ви помогна. Имам някои прости лекарства и билки, но нищо силно. Боя се, че съм доктор само по име. Кралят обича да има доктор до себе си, особено ако е модерен, така че му служа. Преди всичко му угаждам, а в замяна получавам храна и подслон.

— Имате ли нещо за зъбобол?

Докторът прегледа запасите си.

— Мога да ви дам карамфилово масло. Ще ви облекчи донякъде.

— Ще ви бъда много благодарен. Откога сте тук?

— От около осемнайсет години. Отрових един човек, който ме изнудваше заради една долна афера. Полицията ме разкри и при арестуването получих инфаркт.

— Съжалявам да го чуя. Искате ли вино? Храна?

Докторът не се нуждаеше от подканяне да се нахвърли върху хляба и сиренето и докато ядеше, Джон му обясни как е попаднал тук.

След като отговори на всичките въпроси на Льофебр, Джон реши също да му зададе някои.

— Като медик как си обяснявате факта, че тук не може да се умре?

— Не мога да го обясня — поклати глава докторът, докато си отчупваше още хляб. — Законите на природата в Ада са различни. Процесът на стареене спира. Не съм виждал случаи на рак или сърдечни пристъпи. Хората продължават да живеят вечно на възрастта, на която са се озовали тук. Да, срещат се наранявания и инфекции,

както и някои заболявания, като венозната тромбоза, която засегна краля, но съм виждал хора, които твърдят, че са на стотици години, много по-стари от него. И съм виждал много, страшно много хора с поражения, които би трябвало да ги убият, но не са мъртви. Сякаш прекрасните закони на природата са били отменени и пренаписани от някакъв садист, за да е сигурно, че за такива като нас няма да има спасение. А сега трябва да вървя. Кралят обича да ме заплашва, че ако не се явя веднага щом ме извика, ще използва тлъстините ми за лампите си.

След като отново остана сам, Джон се съблече по гащета и легна. Тъкмо се унесе, когато някой отново дръпна резето. Надигна се, очаквайки, че докторът се връща за още храна или разговор, но когато вратата се отвори, през нея влезе жената на Робеспьер. Резето се плъзна след нея, което означаваше, че идването ѝ не е останало в пълна тайна, поне от стражите. Тя отметна черната си коса назад и просто остана да стои, като гледаше атлетичното му тяло и го чакаше да каже нещо.

Джон наруши мълчанието.

— Желаете ли вино?

— Да — отвърна тя на английски със силен руски акцент. — Виното е единственото, което ме поддържа.

— Разбирам ви. Навремето и аз имах същите отношения с пиячката.

— Пиячка?

— Напитки. Алкохолни напитки.

— Аха. Може ли да седна?

Тя се отпусна в креслото. Джон ѝ подаде пълна чаша и се върна на леглото. Помисли си дали да не се облече, но се отказа.

— Как се казвате?

— Ирина.

— И как така станахте жената на Макс, Ирина?

Тя се разсмя.

— Никой досега нямал кураж да го нарече Макс. Жената на Макс. Добър начин за описване. Нямам титла. Не съм кралица. Той ме чука понякога, но от много години го прави рядко. Ужасен любовник е и дъх му мирише на блато. Аз предимно трофей, с който да показва на

френски народ, че силен мъж, щом има красива жена. Купил ме от руски княз за много пари.

— От колко време сте тук?

— В Ад? Изгубила бройка. Може би сто и петдесет години.

— Макс знае ли, че сте при мен?

— Не. Подкупила стражи да мълчат. Може да кажат и ще ми отсекаат глава. Не ме е грижа.

— Наистина ли?

— Не. Грижа ме е. Стая на разложение ме плаши. Но си заслужава риск да бъда с добър човек.

— Откъде сте сигурна, че съм добър?

— Защото вие не сте в Ад след смърт. И ми изглеждате добър. — Тя стана и тръгна към леглото. — И миришете добре.

Когато седна до него, Джон ѝ се усмихна.

— Искате ли да ви разкажа нещо за себе си, Ирина?

— Да.

— През по-гол ямата част от зрелия си живот бях войник, а смъртта е постоянен спътник на войниците. Мисля, че използвах това като извинение да бъда пълен гадняр с много хора, особено с жените, с които се забърквах. Знаете ли какво означава гадняр?

— Мисля, че е ясно.

— Пиех много, отнасях се лошо с жените. Изневерявах им и ги лъжех. Но всичко това се промени, когато срещнах жена на име Емили.

Ирина може би не разбираше накъде бие историята му или може би не я беше грижа. Тя постави ръка на коляното му.

— Разкажете ми за Емили.

Той не махна ръката ѝ.

— Емили е забележителна. Шотландка. Учен. Корава. Забавна. И много красива.

— И аз ли съм красива?

— Да. Вие сте прекрасна жена. Но точно там е работата. Емили ме промени. Опитвам се вече да не съм гадняр, поне не голям. Мъча се да съм верен, което ми е толкова трудно, колкото на едно куче да подмине сочен кокал. Тя е причината да съм тук. Опитвам се да я намеря и да я върна у дома, в нашето време и в нашия свят. Разбирате ли? Не че не ви желая, Ирина. Просто искам да постъпя правилно.

Тя се нацупи.

— Разбирам. Не е като тук, където мъже чука всичко като разгонено куче. Хубаво е, макар и не за мен. Мога ли просто да легна до вас?

— Да, разбира се.

Тя легна до него и зарови нос във врата му. Дишането ѝ стана тежко, гърдите ѝ започнаха да се надигат и спускат и той видя как повдига роклята си, за да се докосне. Самият Джон не беше от желязо. Усети как се възбужда и започна да си мисли неща от рода дали наистина е изневяра, ако го направиш с мъртва жена. Успя да се овладее и заповяда на ръцете си да мируват. Ирина сякаш съвсем се отнесе. Очите ѝ се затвориха, продължаваше да лиже и целува врата му, бедрата ѝ се издигаха и спускаха, а леглото скърцаше в ритъм. Накрая свърши с експлозия от целувки и гърчене и едва след това тялото ѝ се отпусна.

След известно време тя отвори очи, въздъхна и придърпа роклята си надолу.

— Благодаря.

— Радвам се, че успя да избягаш за момент — каза той и я целуна по бузата.

— Да. Наистина било бягство. Мога ли дойда отново?

— Не мога да остана тук, Ирина.

— Кралят никога няма да позволи да си тръгнеш.

— Можеш ли да ми помогнеш да избягам?

— Така ще отида на гилотина. Съжалявам.

— Всичко е наред. Да, можеш да дойдеш отново. През остатък от деня Джон обикаляше стаята като тигър в клетка и си слагаше успокояващото масло от карамфил, което му бе дал докторът. Гледаше как градът се стопява в мрака, допи виното и главата му се замая приятно. Просна се на леглото и отново задряма. Когато се събуди, в стаята цареше пълен мрак. Отначало си помисли, че се е събудил заради пресъхналата си уста, но после осъзна, че вратата се отваря. Някой държеше свещ. Джон посегна към ножа под възглавницата.

— Шшшт. Аз съм, Форно.

Форно затвори вратата и остави свещта на масата. Понечи да си сипе вино и цъкна с език, когато видя, че всичко е изпито.

— Чух, че сте отказали да се съешите с Ирина.

Джон се разсмя на избора на думи. Все едно бяха взети от учебник по биология.

— Тя ли ви каза?

— Не. Споделила е с една прислужница, която ми докладва. Старая се да знам всичко в двора.

— Защо ми оставихте ножа си?

— Като знак.

— Знак за какво?

— За намеренията си.

— Моето намерение е да се махна оттук.

— Може би мога да ви помогна.

— Защо ви е да ми помагате?

— Мъжете, с които дойдохте от Британия. Те служат на италианец.

— Така казват.

— А ако ви кажа, че и аз служа на същия човек?

— Бих отговорил, че се радвам да го чуя. Срещали ли сте се?

— Да, само веднъж, но срещата ни беше достатъчна да промени начина ми на мислене.

— Продължавайте...

— И ако ви кажа, че приятелите ви откраднаха един от автомобилите на краля и ви очакват наблизко?

Джон вече се обличаше.

— Бих се зарадвал и на това.

— Трябва да побързаме.

— А стражите? Отвън ли са?

— Да. Точно затова е ножът.

— Не обичам да убивам невинни хора.

— Никой тук не е невинен, пък и няма да ги убиете.

— Знаете какво имам предвид.

— Или използвайте ножа, или стойте тук. Това е изборът ви. Не мога да се намесвам повече, тъй като ролята ми ще бъде разкрита.

Джон кимна и измъкна ножа изпод възглавницата. Форно взе свещта и извика през затворената врата на стражите, че е готов да излезе.

Джон го следваше плътно и веднага щом прекрачи прага, заби острието дълбоко в гърлото на единия войник и настъпи здраво мекия

ботуш на другия. Вторият страж инстинктивно се преви от острата болка и Джон заби ножа в корема му, целейки се в черния дроб. Всичко приключи за пет секунди.

— Впечатлен съм — каза Форно, гледайки надолу към кървящите тела.

— Не се гордея с това — отвърна Джон.

— Добре казано. Мисля, че нашият италиански приятел ще ви хареса, мосю.

Тръгнаха по слабо осветени коридори и тъмни стълбища през части от замъка, които изглеждаха рядко използвани. Накрая стигнаха до малка залостена врата във влажно помещение, изпълнено с органична воня от Сена. Форно я отвори и каза на Джон да продължи сам покрай реката, докато не стигне до мост. За да избегне поста на стражата, трябваше да се изкатери по една от подпорите и да продължи пълзешком. Приятелите му го чакали от другата страна, в първата уличка отдясно. Не очаквал в този час навън да има хора, но ако срещнел някого, Джон несъмнено щял да се справи с него. Накрая Форно му даде платнената торба, която носеше. В нея Джон откри пистолета си, муниции и джобния си часовник.

Той стисна ръката му с благодарност.

— С вас всичко ли ще бъде наред?

— Разследването ще покаже, че стражите са направили глупостта да отворят вратата и са си платили. В тяхното състояние няма да могат да дадат други показания.

— Ас Ирина всичко ли ще бъде наред?

— Кой изобщо от нас ще бъде наред?

— Мога ли да ви помоля за още една услуга? — попита Джон. — Край брега на Кале е хвърлил котва галеон на име „Хелфайър“, командван от английския капитан Хоус. Той е приятел. Трябваше да ме чака няколко дни, но начинанието ще ми отнеме много повече време. Бихте ли му пратили съобщение, че ще се забавя?

— Колко време искате да остане?

— Де да знаех. Още една седмица? Или две? Колкото може повече, но ще го разбера, ако му се наложи да отплава.

— Ще се погрижа да получи съобщението. Всичко добро, мосю.

Без никакви проблеми Джон стигна до моста и се покатери на него. Чу гласовете на дворцовите стражи наблизко и запълзя по корем,

докато не стигна средата на моста, напълно скрит в мрака. Улиците бяха пуси. Както бе обещал Форно, Саймън, Лука и Антонио чакаха до голям закрит автомобил и когато го видяха, Саймън скочи зад волана и започна яростно да помпа, за да увеличи налягането в котела.

Джон стисна ръцете им.

— Никога не съм бил така радостен да видя трима мъртъвци.

16.

Хенри Куинт беше в отвратително настроение на сутринта на първото планирано рестартиране на МААК след изпращането на Джон Кемп. Бе отклонил искането на оставката му от министър Смитуик, но колко още можеше да издържи? А и всяка надежда за потенциално чиста размяна на Кемп и Лаути за Уудбърн и Дък беше пратена по дяволите заради провала да открият Уудбърн.

До началото оставаше само час. Той извика Тревър и Бен Уелингтън в кабинета си с надеждата, че ще извадят заек от шапката, но мрачните им погледи потвърждаваха лошата новина.

— Съжалявам — каза Тревър. — Все още нищо.

Куинт не им предложи да седнат.

— Не мога да повярвам. Нека ви попитам нещо, господин Уелингтън. Нима МИ-5 е толкова некомпетентно, та не може да открие в собствения си заден двор мъртвец, вонящ като гнило месо?

Бен запази хладнокръвие.

— Уудбърн може да е навсякъде — отвърна той. — Установихме, че колата на Фрейзър е изгорена в Манчестър. Може би и той е там, а може би не. Не са го забелязвали. Наистина може да е навсякъде. В момента тече най-мощното издирване в британската история, в което участва цялата полиция в страната и голяма част от агентите на нашата служба. Жалко, че не го открихме преди първия срок, но ще го намерим.

— А ако не успеете?

— В цялата операция има много неизвестни. Нямаме представа дали Кемп е жив и здрав, дали има някакви шансове да открие доктор Лаути и ако има, дали ще успеят да се върнат на точното място.

Куинт се изсмя презрително.

— Чудно ми е дали ФБР нямаше да са по-ефективни от вашата служба?

Бен замръзна.

— Никога няма да разберем, нали така?

— Може би да, може би не. Помолих Лерой Битърман да пусне нагоре по веригата идеята да се изпрати екип на ФБР от Вашингтон. Премиерът може и да не откаже подарен кон от президента на Съединените щати.

— Не съм аз онзи, който има думата — сковано рече Бен.

— Да, така е. — Куинт стана. — Ще се видим долу, господа.

Дък отказваше да стане от леглото. Делия, на която вече беше започнало да ѝ писва от седмицата в стаите без прозорци, изгаряше от желание да го накара да се размърда. При второто ѝ влизане в стаята му тази сутрин тя си бе сложила малко от силния си парфюм, за да се спаси от неприятната му миризма, и леко хвана крака му през завивката.

— Хайде, Дък. Късно е вече. Не искаш да пропуснеш закуската, нали?

— Не искам да ходя — изломоти той, завит презглава.

— Вече говорихме за това, скъпи. Боя се, че нямаш избор. Трябва да се върнеш там, където ти е мястото.

— Но на мен тук ми харесва. Харесват ми филмите, анимациите и кльопачката. И ти ми харесваш.

— Всичко това е чудесно, аз също те харесвам, но графикът и на двама ни е малко натоварен. Ако се наложи да викам мъже да те накарат да станеш, няма да имаш възможност да хапнеш любимата си закуска.

Главата му се подаде изпод завивката.

— Палачинки?

— С масло и топъл сироп. Огромна купчина. И ако побързаш, мога да уредя и малко бекон.

Той отметна завивките, разкривайки сутрешната си ерекция.

Делия цъкна с език.

— По-добре да беше облякъл пижамата, която ти дадохме.

Матю Копенс минаваше през протокола на стартирането и в контролната зала кипеше трескава дейност. На последния ред беше отделена ВИП зона. В 9:40 вратата се отвори и в залата влезе Куинт,

следван от министър Смитуик, Битърман и сър Лорънс. Малко след това се появиха Бен и Тревър с основната част от въоръжената охрана от МИ-5. Останалите агенти чакаха пред стаята на Дък да го заведат долу в контролната зала.

Сър Лорънс беше раздразнен, че смартфонът му няма добър сигнал под земята. Пъхна го в джоба на безупречния си костюм и се поинтересува каква е вероятността на различните сценарии.

Куинт понечи да отговори, но Битърман използва по-високото си положение и взе думата вместо него.

— Няма начин да се прецени вероятност, защото не разполагаме с достатъчно данни. Затова ще ви изброя всички като еднакво вероятни. Първо: Кемп и Лаути са на правилното място в правилното време и според предполагаемия принцип на равновесието само единият се разменя с момчето. Второ: само единият от двамата е на мястото и бива разменен с момчето. Трето: и двамата не са на мястото и не се случва нищо. Четвърто: на мястото се оказва друг обитател на онзи свят и се разменя с момчето. Разбира се, има и други сценарии, но съдейки по малкото известни ни неща, смятам, че тези са най-вероятните.

— Още не мога да проумея цялата тази история — въздъхна сър Лорънс.

Дък, облечен в любимите си дрехи — червен екип на ФК „Ливърпул“ и маратонки, — седеше в леглото си и лееше сълзи.

— Хайде, скъпи, време е да тръгваме — подкани Делия. — Хапна си добре и всички те чакат долу.

— Не искам да ходя!

— Разбирам те, но нямаш избор. Ако не го направиш сам, ще ти сложат белезници и ще те замъкнат насила.

— Нека опитат.

Делия стана и приглади по широките си бедра дългата плетена жилетка, която носеше винаги.

— Виж, Дък, не исках да ти го казвам, за да не ти давам прекалено много надежди, но според тях вероятността да бъдеш върнат обратно е съвсем малка.

Дък избърса сополивия си нос с опакото на дланта си.

— Наистина ли?

— Наистина. И ако се държиш добре, ще се погрижа да получиш шоколадов сладолед, когато се върнеш тук. Толкова, колкото можеш да изядеш.

В 9:45 Дък последва Делия и пазачите си в контролната зала и всички погледи се впиха в младежа, докато го водеха в центъра на амфитеатъра. Делия му каза да застане на отбелязаното с X място и той се подчини, като кършеше ръце и нервно поглеждаше към учените пред себе си и мониторите зад тях.

— Можеш ли да пуснеш филмчета на онези там? — попита го Делия, която седеше на първия ред.

— Не мисля, скъпи. Това ще разсее всички от работата им.

Смитуик се наведе към Битърман и прошепна:

— И като си помисли човек колко бихме могли да научим, ако бяхме откъснали някой по-сериозен вместо това момче идиот.

Битърман сви рамене.

— Имаме ли избор?

Матю беше заръчал обратното броене и научните приказки да се водят приглушено, за да не уплашат момчето. Една минута преди старта той тихо разреши инжектирането на оръдията за частици и със също толкова тих глас нареди повишаване на енергията.

Елиптичната карта започна да показва кръжащите около Лондон протони.

Дък обърна глава и попита какво е това. Далия му каза, че е филмче, което бързо беше определено като скучно.

При 25 TeV Дък започна излиза от означеното място, предизвиквайки вълна на безпокойство в залата, но Далия спаси положението.

— Връщай се на знака, Дък — строго нареди тя. — Веднага, иначе няма да има никакъв сладолед.

— Двайсет и шест тераелектронволта — събщи Матю. — Двайсет и седем, дваайсет и осем, дваайсет и девет, трийсет. Спокойно, спокойно...

Протонните лъчи продължаваха да се носят по елипсата.

— Оставаме на трийсет — каза Матю.

Дък още си беше на мястото.

Матю се обърна към Куинт и посочи часовника си.

— Задръжте още малко — каза Куинт.

Измина минута. После две. Три.

Куинт даде знак, прокарайки пръст през гърлото си, и Матю нареди да намалят енергията.

Дък се огледа и примигна.

— Още ли трябва да стоя тук? — попита той.

Матю му каза, че е свободен, и Делия отиде да го вземе.

Дък ѝ се ухили.

— След сладоледа мога ли да изгледам пак оня пиратски филм?

Тревър се ужасяваше от срещата, защото тя събуждаше най-лошите спомени от времето му като полицай и войник — как съобщава на близките лошата новина, че любимият им човек е загинал. Беше предполагал, че никога вече няма да му се наложи да прави подобно нещо, но се оказа, че е грешал. След като избягваше сестрата на доктор Лаути близо седмица, беше дошло времето да се изправи пред нея.

Важните клечки си бяха заминали, Дък с радост се бе върнал в квартирата си, за Уудбърн нямаше новини, така че нямаше никакви извинения да отлага отново срещата.

Намираще се в офиса си, когато му се обадиха за пристигането ѝ, но той вече знаеше това от охранителната камера. Изненада се, че тя не е сама. Водеше със себе си две малки деца, момче и момиче. Тревър остави оръжието си в чекмеджето на бюрото и отиде до рецепцията да я посрещне.

— Здравейте — поздрави той с леко помахване и сдържана усмивка. — Аз съм Тревър Джоунс.

Тя беше по-млада от Емили, малко по-ниска и не така стройна, но приликата между двете беше несъмнена. Косата ѝ беше разпусната и стигаше до раменете, кожата ѝ бе светла като на сестра ѝ.

— Арабел Дънкан. — Дори напевният шотландски акцент бе същият.

— Приятно ми е да се запознаем. Не знаех, че ще доведете децата си.

— Съжалявам. Нямаше кой да ги гледа.

Тревър приклепна и се обърна към момичето.

— Как се казваш?

Момчето, което беше на четири и бе доста наперено, изтика сестра си и каза, че името му е Сам, а сестра му се казва Бел. Арабел се намеси да предотврати настъпилата разправа и се извини.

— Няма проблем — успокой я Тревър. — Нещо против да намеря жена, която да ги наглежда, докато говорим?

— Можете ли да го направите?

— Фил? — обърна се Тревър към един от охранителите. — Би ли изтичал при Делия Мей да видиш дали не може да се качи в лобито за няколко минути, за да наглежда децата?

В офиса си Тревър й сипа кафе и я настани. Искаше му се да проточи празните приказки колкото се може повече, но щеше да изглежда глупаво и неуместно. Тя отново се извини, че е довела децата, измърмори, че на детегледачките не можело да се разчита, и когато той непохватно попита дали съпругът ѝ е на работа, тя го уведоми, че е загинал преди две години при пътен инцидент на континента.

Той трепна.

— Ужасно съжалявам.

— Моля ви, не се извинявайте — побърза да каже тя, но Тревър въпреки това се почувства ужасно неудобно.

Той разсеяно прокара длан по късо подстриганата си коса.

— Е, сигурно искате да знаете какво става със сестра ви.

— Разбира се, затова съм тук. Ужасно съм притеснена. Родителите ми са ужасно притеснени. Всички си помислихме, че след като ни посети някакъв правителствен юрист и ни накара да подпишем декларация за поверителност, ще разберем какво се е случило. Надявам се, че вие ще ми кажете какво е станало и как е тя.

Тревър прочисти гърлото си.

— Моля, кажете ми какво знаете.

— Само, че имало някакви неприятности в деня на експеримента. Появил се въоръжен човек и когато изключили преждевременно колайдера, имало изтичане на радиация, която засегнала Емили. Казаха ни, че била поставена под карантина и затова не може да разговаря с нас. Само това знаем. — Тя се разплака. — Мисля, че е мъртва, но никой не ни казва. Моля ви, господин Джоунс, кажете ми, мъртва ли е?

Той извади салфетки от кутията и забързано заобиколи бюрото си.

— Вижте, госпожо Дънкан...

— Арабел.

— Добре, Арабел. Нямам право да казвам много. Ситуацията е доста деликатна, както несъмнено разбирате, но, повярвайте ми, ако сестра ви беше мъртва, щяха да ви съобщят.

Тя го погледна с надежда.

— Значи не е?

— Както казах, щяха да ви съобщят.

— Опитах се да се свържа с Джон, Джон Кемп. Надявам се да не е тайна, че двамата имат връзка. Никога не съм го виждала, но...

— Не е тайна.

— Той не отговаря на съобщенията ми. Добре ли е?

— Възможно е да се намира в същата ситуация като Емили.

— Боже мой.

— Не мога да кажа нищо повече.

— Кога според вас ще получим повече информация? Кога ще можем да говорим с Емили?

— Не мога да посоча никакви срокове. Иска ми се да можем. Искам само да знаете, че най-добрите хора в страната правят всичко по силите си тя да се върне при вас жива и здрава. Вярвате ли ми?

Арабел му се усмихна.

— Имате добри очи и си личи, че и сърцето ви е добро. Вярвам ви. Ще ми звъннете ли веднага, когато научите нещо?

— Обещавам.

Той се обади и когато я изпрати обратно до рецепцията, Делия вече беше довела децата. След като Арабел си тръгна, Тревър остана в лобито, загледан как настанява децата в седалките им и потегля. През остатъка от деня и през цялата нощ не спря да мисли за нея.

— Къде е телефонът ти? — попита Уудбърн.

Бенона отговори, че няма телефон.

Той се огледа и наистина не видя стационарен телефон, но вече знаеше за онези малките, които се побират в джоба, и я попита дали има такъв.

Тя го увери, че няма, но той претърси чантата ѝ и намери мобилния.

— А това какво е? Играчка ли? — Той стъпка апарата и се разлетяха парчета.

— Ще събудите дъщеря ми.

— Така или иначе трябва да става.

— Утре е на училище. Трябва да се наспи.

— Няма да ходи на училище.

— Защо?

— Не се прави на малоумна.

Бенона запали цигара, но той я грабна от устните ѝ и запафка. Тя си взе друга.

— Какво ще правите с нас?

— Честно казано, не съм измислил. Като риба на сухо съм тук. Знам само, че не искам да се връщам.

— Къде да се връщате?

Той вдиша дълбоко тютюневия дим и сякаш се изгуби във вкуса и аромата.

— Няма да ми повярваш.

— Това аз го решавам.

— Добре тогава.

Разказа ѝ историята за живота и смъртта си. Разказа ѝ за Ада. За неочакваното си завръщане. За седмицата като беглец. Пропусна единствено убийствата.

Но тя и без това вече знаеше за тях.

— По новините казаха, че сте убили трима души. Вярно ли е?

— Да.

— Защо го направихте?

— Не исках да ме заловят.

— Не е било нужно да ги убивате.

Той запали нова цигара от фасата на предишната.

— Не можех да се сдържа. Никога не мога. — Отърси се от унеса си и смени темата. — Не ми каза дали вярваш на историята ми.

Тя взе цигарата от устата му, запали с нея своята и му я върна. Жестът сякаш го обезоръжи и за първи път от цяла седмица той се усмихна.

— Имах брат, който беше луд — поде тя. — Диагнозата на докторите беше шизофрения. Той говореше какви ли не неща. Ти не звучиш ненормално като него.

— Значи ми вярваш?

Тя сви рамене.

— Вярвам в Рая. Вярвам в Ада. Значи мога да повярвам наполовина в историята ти. Заради живота ти и лошите неща, които си направил, заслужаваш да идеш в Ада. Но не и да се върнеш оттам.

— Всичко е истина.

— Добре, както кажеш. Не знам.

— Как така не те е страх от мен?

— Разбира се, че ме е страх. Повече за Поли, отколкото за мен.

— Не го показваш.

— Животът е тежък. Аз съм корав човек. Минала съм през какво ли не. Вижте, господине, можете да правите с мен каквото пожелаете, но искам да ми обещаете, че няма да нараните моята Поли.

— Брандън.

— Какво?

— Това ми е името.

— Добре, Брандън, обещаваш ли?

— Обещавам.

17.

Стаята на Емили беше толкова високо в кулата, че нямаше нужда от решетки на прозореца. Евнухът Андреас беше останал без сили от мъкнене на ведре гореща вода по стълбите, за да напълни желязната вана. Сега седеше по турски на пода и почиваше, без изобщо да обръща внимание на голото ѝ тяло, докато тя се къпеше.

— Има ли сапун? — попита Емили.

— Ха! Сапун. Няма. Само вода.

— Ясно. Е, май приключих. Би ли ми дал кърпа?

Той се плесна по главата и каза, че е забравил. Не след дълго се върна задъхан от поредното катерене с грубо, но на пръв поглед чисто платно и започна да я бърше с него, когато тя излезе от ваната.

— Благодаря, но мога и сама.

— Умно момиче.

Докато тя се обличаше, той изпразни ваната, изхвърляйки кофа след кофа през прозореца.

— Откога си тук, Андреас?

Той спря заниманието си и започна да брои на пръсти.

— Не знам — въздъхна накрая. — Забравил. — Намери отговора си за толкова смешен, че се преви от смях.

— За колко жени се грижиш? — попита тя, когато той продължи да гребе с кофата.

— Много. Ти си най-хубавата.

— О, благодаря. Кралят има ли си кралица?

— Той ли? Няма начин.

— Защо?

— Не мога да кажа. Котка изяде език, след като изяла топки.

— Каж ми тогава, какво представлява той?

— Ряпа.

— Какво?!

— Не, обича репи!

— Благодаря, Андреас. Ще снижа очакванията си от бъдещите ни разговори.

— За мен удоволствие, фройлайн. Чиста ли си?

— Мисля, че съм толкова чиста, колкото може да ме направи само топлата вода.

— Тогава ела. Райналд каза да те доведе, когато си чиста.

Марксбург беше много голям замък и на Емили ѝ отне доста време да стигне покоите на канцлера, които се намираха в отделна малка постройка край един от многобройните вътрешни дворове. Райналд я посрещна сърдечно и я въведе в приемната — добре обзаведен салон, в който тук-там се виждаха луксозни предмети като инкрустирани със скъпоценни камъни чаши и сребърни и златни подноси. Предложи ѝ храна и вино и тя веднага прие, защото умираше от глад, макар че при липсата на прибори беше принудена да разкъса топлото печено пиле с ръце.

Той седеше срещу нея, отпиваше малки глътки вино и я наблюдаваше мълчаливо. Когато се нахрани, Емили бутна чинията напред и му благодари за угощението.

— Добрата храна е една от привилегиите на поста ми.

— Значи явно сте от единия процент.

Той се обърка.

— Израз от моето време. Един на сто, сред най-богатите хора в обществото.

— Да, разбирам. Повечето живеят много по-мизерно от мен, в това няма съмнение.

Емили попита за Йойо и той ѝ каза, че с нея се отнасят добре. Тя посочи храната.

— Толкова добре ли?

— Не, не чак толкова.

— Бихте ли заръчали на Андреас да ѝ занесе тази храна?

Канцлерът повика слугата и Емили напълни една чиния.

— Ти искаш ли, Андреас? — попита тя.

— О, не, фройлайн, тази храна не е за такива като мен.

— Спокойно можеш да си вземеш.

Евнухът реши, че това е много весело, и излезе със смях.

— Искане ми се да премислите и да позволите на Йойо да остане при мен в стаята ми — каза тя на Райналд.

— Защо?

— Държа да получава същото отношение като мен.

— Но тя е напълно обикновена, а вие сте абсолютно необикновена.

— Моля ви. Нужна ми е компанията ѝ.

Той най-сетне отстъпи и тя му благодари.

— Вие сте добър човек — каза Райналд.

— Харесва ми да си мисля така.

— Бях забравил какво е доброта. Сигурно ви изглежда много странно. Това място е зло.

— Такова е.

— Кажете ми, преди да дойдете тук, как си представяхте Ада?

— Не вярвах, че съществува.

— Не сте ли християнка?

— Родена съм в християнско семейство, но никога не съм била вярваща. Родителите ми са религиозни, сестра ми също, но моите възгледи за света и вселената определи науката.

— А сега?

— Е, добър въпрос.

— И какъв е отговорът ви на този добър въпрос?

— Ако и когато се прибера, несъмнено ще посветя доста време да мисля върху него.

— Трябва да кажа, че прекарах хиляда години в мислене върху същия въпрос и за мен отговорът е ясен.

Щом има Ад, трябва да има и Рай. А щом има Рай и Ад, трябва да има и Бог, макар да е много далеч от това място. Следователно вярата, която имах на Земята, е потвърдена, поне интелектуално.

— Молите ли се?

Райналд долепи пръсти и докосна с тях устните си.

— Молах се на Бог известно време, но отдавна престанах. Бог не може да чуе молитвите ми тук. Надеждата залинява без изгледи за спасение. Печално положение. Много ми се иска да бъда освободен от мъката си и да умра, но това няма да го бъде. — Той тупна енергично масата и стана. — Е, достатъчно за това. След като вече сте нахранена, трябва да ви заведе при краля. Химлер замайва главата му с всички чудеса, които ще постигне Германия чрез вас, и той изгаря от желание да ви види.

— Няма с какво да му помогна.

— Не съм компетентен по този въпрос.

— Има ли нещо, което трябва да знам за краля?

— Само едно. Внимавайте. Той е изключително безмилостен и опасен.

— Ще се опита ли да ме насили?

— Ако бяхте красив младеж, щях да се боя за вас. Но щом сте жена, сте в безопасност. — Той замълча за момент и добави: — Макар че не сте в безопасност от такива като Химлер.

— Ще ме защитите ли?

— Ще опитам.

Райналд я поведе през главния двор до най-гол ямата сграда в рамките на замъка — внушителен дворец, който заемаше по-голямата част от надвисналия над Рейн комплекс. Фридрих я очакваше в голямата банкетна зала и когато влязоха, помещението се оказа толкова голямо и тъмно, че отначало тя не го видя. Лишената от прозорци зала нямаше украшения по стените, нито постелки по пода. Гредите на тавана бяха почернели от годините и пушека. От пода се издигаха поддържащи колони с дебелината на дървета и създаваха илюзията за нощна гора. Макар че навън бе топло, залата беше студена и в огромната камина гореше огън. Единствените мебели бяха невъзможно дълга банкетна маса и десетки столове с прави твърди облегалки. Начело на масата седеше прегърбен старец, който макар и нормален на ръст, изглеждаше незначителен на фона на огромното помещение. От двете му страни двама мускулести млади мъже пиеха от бокали.

Старецът вдигна поглед от храната си. Беше твърде далеч, за да може Емили да го разгледа добре, но преди Райналд да успее да я представи, Химлер изскочи от сенките и забърза с малки крачки към тях.

— Ваше величество, представям ви фрау доктор Емили Лаути — каза той, напълно пренебрегвайки Райналд. — Както можете да се убедите сам, тя е повече от добре, жива и здрава!

Фридрих й даде знак да приближи и когато се озова достатъчно близо, за да различи лицето му, Емили се закова на място. Спокойно можеше да повярва, че този човек е на хиляда години. Кожата на лицето му беше отпусната и висеше като простряно пране. Очите бяха мътни и сълзящи, а дори някога брадата му да е била толкова червена,

че да му даде прозвището, сега от нея бяха останали само няколко бели кичура, подобни на редките кичури коса по покрития с екземи скалп. Кралят едва я удостои с поглед и се върна към явно по-интересното занимание — да набучи на ножа си парче праз лук.

— Говори ли езика ни? — попита той.

— Говоря немски — потвърди тя.

— Не съм й казвал да говори.

Химлер кимна енергично.

— Не ви е разрешавал да говорите.

— Не е нужно да ми го повтаряте — процеди ледено Емили. Райналд се подсмихна.

Двамата сътрапезници на краля я гледаха като наострили уши хрътки. Бяха красиви, с изсечени лица и макар да не бяха близнаци, между тях имаше поразителна прилика, сякаш са били подбрани специално.

Фридрих отново я погледна.

— Защо си тук?

— Не е по мой избор. Стана инцидент по време на научен експеримент.

— Тя е физик — намеси се Химлер.

— Не знам какво е това.

— Ваше величество помни, че има мъже, а в случая и жени на науката, които могат да правят мощни оръжия.

— Май си спомням нещо такова. Какви оръжия можеш да ми направиш?

Емили се вцепени.

— Не мога да правя никакви оръжия. Не съм от този вид физици.

Кралят се намръщи и изгледа свирепо Химлер.

— Тя казва, че не може да прави оръжия.

— Няма значение какво казва, Ваше величество. Тя притежава огромни технически знания. Знае повече от всеки друг в нашия свят как да направи най-страшните оръжия, известни на съвременния човек. Помните ли как ви разказвах за огромната сила на атомната бомба? Аз ще работя с нея и с техниците, които събрах, и ще изкопча от нея това познание за ваша слава и за славата на Германия. Ще създадем велики оръжия, които ще ни позволят да завладеем цяла Европа и земите отвъд нея.

Емили се разсмя.

— Та рие нямате дори електричество, а искате да построите атомна бомба.

— Не е разумно от ваша страна да се смеете — упрекна я Химлер. — Ще построим турбини, ще овладеем силата на водата, ще намерим уран. Може би не утре или вдругиден, но ние вече разполагаме с нещо велико и могъщо. Разполагаме с време.

— Може да имате и десет хиляди години, но ви казвам, че единственото оръжие, което мога да ви направя, е прашка.

Райналд заговори за първи път, откакто бе влязъл.

— Ваше величество, според мен хер Химлер силно е преувеличил изгодите от скъпата си авантюра във Франкия. Щом докторът казва, че не е способна да прави оръжия, то поне аз ѝ вярвам.

Фридрих се надигна и се олюля на древните си крака. Дватамата млади сътрапезници моментално скочиха.

— Ето решението ми — обяви кралят. — Вицеканцлер Химлер има един месец да прецени колко полезна може да ни бъде жената. Ще докладва. Ако няма полза от нея, ще бъде пратена в харема ми, за да задоволява високопоставените членове на моя двор.

— Няма да ви помагам — извика Емили.

Всички я зяпнаха невярващо заради дързостта ѝ. След напрегната тишина кралят заговори с изненадващо весел тон.

— Заведете я в главния двор, за да види как се разправям с неподчинението.

И с тези думи се затътри през залата с кривите си крака, следван от красивите младежи.

Химлер изглеждаше доста доволен.

— Хубаво си помислете за информация, която ще ми е полезна — каза ѝ той. — Смятам да си вода бележки.

— Изразих се съвсем ясно. Не зная как се правят неща, които убиват хора. Това не е по моята специалност.

— Ще видим какво може да ви накарам да си спомните.

— Ако знаете кое е добро за вас, ще се отнасяте с нея изключително внимателно — предупреди го Райналд.

— Всъщност, хер канцлер, знам много добре кое е добро за мен. — Той обърна гръб на Райналд и заговори на Емили. — Не искам да обърквам краля със сценарии, но ето как стоят нещата. Ако не

помогнете на каузата ми, ако не можете да допринесете за създаването на нови оръжия, ще ме научите как да се върна обратно на Земята.

— За да ви изправят пред съда заради престъпленията ви срещу човечеството ли?

— Ха! Не. Тук ми харесва. Липсват ми някои земни наслади, но Адът ми подхожда повече от земята на живите с всичките ѝ морални двусмислици. Ще ида там, за да открия и доведа тук техниците, които ще ми помогнат да постигна целите си.

— Добре тогава, да вървим. Върнете ме в Англия още сега и да не губим време с празни занимания. Става ли?

— Защо в Англия? — попита подозрително Химлер.

— Защото там е връзката между нашите измерения. В Дартфорд, където се намира колайдерът ми. Хайде, да се качваме в чудната ви парна кола и да тръгваме.

Химлер потърка ръце.

— Не. Кралят вече се произнесе. Ще работим заедно и може би ще си поиграем един месец. После, ако се налага, ще го убедя да ви отведе обратно в Англия. Не бързам за никъде.

Химлер остана, когато Райналд изведе Емили навън. Двамата вървяха бавно към главния двор на мрачната светлина на утрото. Волска каруца, натоварена с бъчви и чували, изтрополи през портата и ченето на водача ѝ увисна, когато видя Емили.

— Моля ви, не ме оставяйте сама с него — каза тя.

— Ще кажа на Андреас да не се отделя от вас.

— Ами ако заповяда на Андреас да се махне?

— Гой ще му се подчини.

— Кълна се, ако ме докосне, ще го убия.

— Не можете да го убиете.

Тя завъртя очи.

— Тогава ще го нараня. Лошо.

— Боя се, че ако го направите, кралят ще бъде брутален. Тъй като сте жива, несъмнено ще успее да ви убие.

— Какво иска да ми показва кралят?

Райналд отвърна, че не знае, но разтревоженото му изражение накара сърцето ѝ да се свие.

Кралят седеше на трона си, който бе изкаран в големия затревен двор. Той каза нещо на едно от яките си момчета и младежът изтича в

замъка. Когато се върна няколко минути по-късно, следваха го шестима оковани мъже, голи до кръста и примигващи на светлината на деня.

Появиха се и други мъже, но не затворници, а работници, понесли тежка дървена рамка. Правоъгълното съоръжение имаше формата на кутия без стени, завършваща в единия къс край с нещо като храпов механизъм с прикрепена към него манивела. Когато го поставиха на земята, Фридрих извика на Емили да избере трима от окованите.

— За какво да ги избирам?

— За моята демонстрация.

— Няма да правя подобно нещо.

— Добре тогава. Химлер, избери ти.

Химлер се приближи до мръсните окаяни мъже и бързо тупна трима по раменете. Те бяха отведени до рамката и накарани да застанат вътре, плътно един зад друг, с вдигнати ръце. Китките и глезените им бяха закопчани за рамката, така че да не могат да се движат.

— Това не ми харесва, Райналд — прошепна Емили. — Какво става?

— Честно казано, не зная. Никога не съм виждал тази машина. Вицеканцлер, какво означава това?

Химлер се усмихна.

— Занимавка, върху която поработих за забавление на краля.

Фридрих заповяда да започват и един от младежите му донесе копие със стоманен връх, по чиято дръжка имаше нарезки. Докато го вкарваше с върха напред в храповия механизъм, Емили изведнъж разбра предназначението му. Запротестира на висок глас, но кралят ѝ заповяда да млъква. Тя замоли Райналд да се намеси.

— Сир — каза Райналд. — Мъдростта на начинанието ме съмнява.

— Как смееш! — изрева Фридрих. — Щом съм го заповядал, значи е мъдро. Продължавай, Ханс.

Младежът закрепил копието и завъртя манивелата на половин оборот. Острието се придвижи няколко сантиметра напред. Кралят вдигна ръка.

— Не! — изкрещя Емили, но Ханс се захвана за работа и започна да върти манивелата. Първият затворник гледеше с ужас

приближаващия връх на копието, което се опря в корема му малко над пъпа. Опита се да се дръпне и се притисна в мъжа зад него, но в рамката нямаше много място. Той нададе ужасен писък, когато копието прониза тялото му. По дръжката потече кръв.

Емили се извърна.

Фридрих ѝ заповяда да гледа, но тя отказа, така че кралят нареди на другия момък да я хване и да я държи. Тя се съпротивляваше слабо в хватката му — ужасът беше изсмукал всичките ѝ сили. Ханс продължи да върти манивелата и копието прониза изцяло първия човек и влезе във втория. Сега пицяха и двамата, а третият, макар все още да бе невредим, също писна от ужас. Всичко това се оказа прекадено за Емили и тя припадна, увиснала като парцалена кукла в силните ръце на младия мъж.

Когато дойде на себе си, Йойо се беше надвесила над нея. Намираще се в стаята си, лежеше на леглото и главата ѝ пулсираше. Изобщо не беше дезориентирана. Моментално си спомни какво беше видяла и знаеше, че е припаднала. Очите ѝ смъдяха от солените сълзи, но това бяха сълзи от гняв. След като пийна малко хладка вода, Емили се надигна и разказа всичко на приятелката си, като едва сдържаше яростта си.

— Този шибаняк изглежда по-лош и от Гиз — заключи Йойо. — Здравата сме загазили.

— Единствената ни надежда е Райналд. Не мисля, че е лош, поне не е толкова лош като другите.

— Не храни прекадени надежди, скъпа. Тук никой не помага на никого.

— Но аз ти помагам, нали?

— Да, благодаря за добрата кльопачка и тъй нататък, но да бъдем реалисти — ти се различаваш от всички останали. Не си някакво зло мъртво копеле.

— Може и да си мъртва, Йойо, но не мисля, че си зла.

— Кажи го на глупаците, които убих.

Андреас отключи вратата и влезе, без да почука. Изглеждаше щастлив, че Емили е в съзнание, и ѝ предложи вино. Тя отказа и

вместо това помоли за два парацетамола за главоболието. Обърканата му физиономия я разсмя.

— Не се безпокой, Андреас. Ето какво можеш да направиш за мен. Би ли казал на Райналд, че трябва да говоря с него?

— Искаш да дойде тук ли?

— Да, искам да дойде в стаята ми.

Мина цял час преди Райналд да пристигне и Емили видя, че изглежда разтревожен. Отначало се колебаеше да говори пред Йойо, но Емили го увери, че тя не разбира нито дума немски.

— Зрелището, на което ви подложи кралят, беше отвратително — каза той, сипа си вино и се тръшна на стола. — Химлер подхранва покварата му по най-извратен начин. Ситуацията става все по-опасна за мен.

— Вие сте вторият най-силен човек в Германия, нали така? Имам предвид, вие сте канцлер. Защо просто не заповядате Химлер да бъде затворен? Като стана дума за това, защо не свалите краля? Подобни неща трябва да продължават, нали?

Райналд поклати тъжно глава.

— Днешната демонстрация не целеше да прати послание само на вас. Тя бе и послание, че Химлер е онзи, към когото кралят се обръща за съвет. Ако елиминирам Химлер, Фридрих ще премахне мен, сигурен съм в това. Сигурно ще ме сложи в същата машина. Пък и не мога да се приближа до краля достатъчно, за да му посегна. Телохранилите му Ханс и Йохан не се отделят от него нито за минута вече сто години, денем и нощем. Докато единият спи, другият бди. Боя се, че съдбата ми е решена. Очакват ме вечна болка и мъки.

Емили направи нещо. Постъпката ѝ бе напълно инстинктивна, без никаква умисъл. Под изумения поглед на Йойо тя стана от леглото, отиде до Райналд и без да обръща внимание на миризмата му, нежно го целуна по бузата. Ефектът бе моментален. Той вдигна очи към нея, докосна целунатото място и се разрида.

— За първи път откакто се помня, не знам какво да направя — изплака Райналд. — Чувствам се абсолютно безсилен.

— Грешите — възрази тя. — Знаете много добре какво трябва да направите. Трябва да събудите доброто у себе си. Може да сте вършили зли дела приживе, но виждам, че сте направили и много

добрини. Сега трябва да сторите едно добро и да ни помогнете да избягаме.

Андреас отключи вратата и влезе с каната вино, която бяха поискали Емили и Йойо. Беше нощ и пламъкът на свещта танцуваше на полъха от отворените прозорци.

— Да ви наля ли? — попита той.

Емили кимна и евнухът напълни двата бокала, но Йойо го изненада, като извади и трети.

— Кой ще пие две вина? — изкиска се той.

— За теб е — каза Емили. — Искаме да ни правиш компания.

— Аз? Андреас?

— Да, разбира се. Двете с Йойо решихме, че щом така или иначе ще останем дълго тук, няма да е зле да се опознаем по-добре.

— Ще пия с вас — съгласи се Андреас и седна по турски на пода. Посегна към бокала и изпи цялото му съдържание на няколко големи глътки.

— Мисля, че няма да откаже още — каза Йойо на френски.

— Значи ще получи още — отвърна Емили.

Евнухът започна да пие втората си чаша.

Емили го попита дали работата в замъка му харесва.

Той отвърна, че му харесва, особено жените, за които се грижи. Били по-мили с него от мъжете, които му се подигравали и го препъвали, докато минавал покрай тях.

За колко жени се грижи?

Известно време той мърмореше под нос имена и пресмяташе на пръсти. За трийсет.

С какво се е занимавал, когато е бил жив?

Бил прислужник, което му се стори забавно, защото и сега прислужваше, но на жени.

Андреас понечи да стане и Емили бързо помоли Йойо да измисли още въпроси.

— Не знам. Попитай го дали му липсват топките му.

— Няма да го питам такива неща.

Както се надигаше, той седна отново и се прозя.

— Сега Андреас трябва да върви. Трябва да провери другите си жени. Ще ги питам защо никога не ми дават от виното си.

— Няма какъде да бързаш — с мек тон рече Емили. — Изглеждаш ми много уморен. Защо не се изтегнеш и не подремнеш малко?

— Много ми се спи — призна той и се опъна на дъските на пода. — Май ще подремна малко.

Няколко секунди по-късно хъркането му изпълни стаята. Йойо го побутна с крак, а Емили се опита да го събуди с разтърсване на рамото, но безуспешно.

— Прахът на Райналд подейства — каза Емили, докато откачаше големия железен ключ от колана на евнуха. — Да тръгваме.

Взеха единствената свещ, заключиха евнуха в стаята и се промъкнаха надолу по стълбите. Когато излязоха, духнаха свещта и потънаха в сенките.

Към тях приближаваха пиянски гласове и двете се скриха зад някакви бъчви. Гласовете ставаха по-силни и разгорещени и беше ясно, че назрява сбиване. Явно мъжете бяха извадили оръжия, защото се чу звън на стомана в стомана. Няколко фигури изтичаха покрай тях, след което се разнесе писък. Наизлизаха още мъже и когато ги подминаха, Емили дръпна Йойо и двете се втурнаха към главния двор. За ужас на Емили тримата набучени мъже още стенеха в ужасната рамка.

Нечия ръка легна на рамото ѝ. Стресната, Емили я отби с удар от крав мага и се приготви да нанесе ритник с извъртане, когато осъзна, че това е Райналд, облечен в монашеска роба с качулка.

— Всичко ли мина добре? — попита той.

— Спи като бебе — отвърна Емили.

— Може би е толкова близо до бебето, колкото е възможно в тази забравена от Бога земя.

Даде знак на жените да го последват до конюшната. Волската каруца, която Емили бе видяла сутринта, беше там, разпрегната и натоварена с празни чували.

— Скрийте се тук — каза Райналд. — По зазоряване каруцарят ще потегли на юг. Изчакайте го да спре и избягайте. Не мога да ви предложа повече от тази помощ. Ще трябва да се оправяте сами с

опасностите, с които несъмнено ще се сблъскате. До Британия ли ще се опитате да стигнете?

— Ще се опитам — потвърди Емили.

— В такъв случай ви кажа: с Бога напред, Емили. Може би дори тук сте все още под Неговата закрила. Не зная.

— Вие ще бъдете ли в безопасност? — попита тя.

— И това не зная. Кралят ще побеснее.

Тя го целуна отново, след което Йойо пристъпи и направи същото.

— Благодаря — каза Емили.

— Аз трябва да ви благодаря — отвърна той, трогнат до сълзи.

— Вие пречистихте онова, което е останало от душата ми.

18.

Крал Хенри се облегна на релинга на галеона си „Британия“ и загледа назъбения бряг, който току-що се бе появил от мъглата. Беше избрал кораба за новия си флагман след предполагаемото потъване на „Хелфайър“. Въпреки старателното издирване на отломки и оцелели, от кораба не бе открита нито следа и той трябваше да заключи, че е бил потопен от иберийците и че моряците му са прокълнати да прекарат вечността на дъното на океана. Загубата на херцог Норфолк изискваше назначаването на нов командир на флота. За ролята бе избран Хенри Камерът, херцог Съфолк. Истинската загуба обаче бе Джон Кемп, когото кралят бе възнамерявал да държи изкъсо. Кемп се бе оказал много ценен ресурс. Идеята, че Хенри ще удържи обещанието си и ще му помогне да замине за Франкия, беше смехотворна.

Флагманът напредваше на силния вятър през коварните води на Категат, които люлееха кораба. Бе начело на огромния английски флот, изпълнил Северно море с платната си. Стомахът на Хенри си оставаше спокоен, но Кромуел се втурна и се преви през релинга, макар вече да нямаше какво да повръща. По принцип не обичаше да плава и намираще сегашните обстоятелства за непоносими.

— Виждаш ли как мъжете ти се смеят? — подхвърли Хенри и посочи хилещите се моряци.

Кромуел беше блед като платната.

— Умолявах Ваше величество да ми позволи да остана и да се грижа за делата ви на сушата.

— Няма значение. Сега си тук. Ако всичко мине добре, ще останеш дълго на суша, за да броиш златото в хазната на Кристиан.

— Ако изобщо има злато. Шпионите ми винаги са казвали, че нашествие срещу северняците е безсмислено. Крал Кристиан е останал на трона си само защото кралството му не струва толкова, колкото завладяването му.

— До този момент. Докато не научихме за желязото им.

— Така казва Джон Кемп. Кой знае дали ще се окаже прав?

— Мислиш ли, че наистина е мъртъв? — попита Хенри.

— Никога досега не сме виждали жив човек тук. Може би може да умре, може би не, но със сигурност е потънал с „Хелфайър“.

Галеонът силно се разлюля, когато една висока вълна се разби в корпуса. Кромуюел се вкопчи в парапета и отново се напъна да повръща. Съфолк, който беше моряк от седемнайсети век, приближи откъм щурвала. Вървеше по абсолютно права линия, сякаш корабът беше хвърлил котва в спокойно пристанище. Помагаше му фактът, че бе нисък и набит, с нисък център на тежестта. Макар униформата му с блестящи копчета да бе безупречна, по бялата му брада се виждаха парченца от осоленото свинско, с което бе закусвал. Той връчи на краля далекоглед и му посочи едно място на брега.

— Виждате ли онзи тесен залив? Това със сигурност е устието на Гьота алв.

— Ще навлезем ли в нея? — попита Хенри.

— Бих ви посъветвал да не го правим. За да защити Готенбург, крал Кристиан със сигурност е разположил оръдия по двата бряга на реката. Ще се озовем под кръстосан огън.

— В такъв случай ще ни трябва удобен бряг, на който да стоварим и подредим войската — отсъди Хенри. — След като се справим със защитните им позиции, ще можем да продължим с „Британия“ нагоре по реката и да бомбардираме града с останалото ни пеещо оръдие, докато не се предаде.

Хенри се опита да си спомни кога за последен път бе имал вземане-даване с монарха на северняците Кристиан II. Една война се сливаше с друга и времето бе замъглило паметта му. После се сети за един сблъсък преди двеста или по-скоро триста години, когато северняците се бяха съюзили с германците да отблъснат английската атака край Хамбург. Далеч от бойното поле, Хенри бе видял през далекогледа си съсухрен старец и бе решил, че това трябва да е осемдесетгодишният тиранин. И наистина, много след смъртта си датчанинът се помнеше в Швеция като Кристиан Тиранина заради бруталното подчиняване на Стокхолм в стремежа му да обедини северните земи в единна могъща империя. Малките му постижения приживе бяха компенсирани с лихвите в Ада. След като пристигна тук след смъртта си през 1559 г., Кристиан бързо заграби властта от един

датчанин от тринайсети век и завладя всички северни земи, като остана да властва през всички тези столетия от столицата си Готенбург.

Хенри остави Кромвел да страда и намери ковача Уилям, който седеше с опрян в една мачта гръб, колкото се може по-далеч от морето.

— Не се бой, човече — каза Хенри. — Няма да позволим да се удавиш. Твърде си важен за нас.

— Кога ще бъда върнат на сушата, сир?

— За твоя безопасност, едва след като войската ми прегази защитата на Кристиан. Тогава ще приближим града и ще слезем на суша.

— Как ще научим къде се намират железните мини?

— Проста работа, майстор Уилям. Ще изтезваме хората, докато не се намери някой окаяник, който е достатъчно разумен да проговори.

След няколко часа неспокойна дрямка Джон се събуди от безкрайното дрънчене на парния котел. Още беше тъмно и фаровете на колата едва осветяваха изровения път, който според Саймън бе един от двата основни търговски пътища между Франкия и Италия. Пътят вървеше на югоизток към брега, после продължаваше на североизток до Генуа и Милано, покрай Алпите.

— Виждаш ли къде караш? — попита Джон.

— Едва-едва. Скоро ще ни трябва вода за котела.

Лука и Антонио седяха отзад. Шумът на двигателя почти заглушаваше хъркането им.

— Някакви признаци за преследвачи? — попита Джон.

— Никакви. Преди час видях огньове, може би от село.

— Не може да се каже, че сме невидими с това нещо — отбеляза Джон.

— Простите хора ще бъдат твърде уплашени, за да се осмелят да видят какво става. Единствените с такива автомобили са хората на краля, а никой не желае да има нищо общо с тях. Предполагам обаче, че ще бъдем като магнит за скиталците.

— Какви са те?

— Най-лошите от най-лошите. Прекалено жестоки и мръсни, за да живеят в селата и градовете. Бродят, осакатяват всеки, до когото се доберат, и ще изядат човек по същия начин, по който ние с теб ще изядем прасе.

— Хубав свят си имате тук, Саймън.

— Напълно заслужено.

Джон прецени, че разстоянието, което трябва да изминат, е около хиляда и триста километра. Ако средната им скорост бе трийсет километра в час, щяха да пристигнат в Милано след два дни. Мисълта за скиталците го държеше буден и той стисна заредения пистолет. Ножът на Форно също беше у него. В суматохата на бягството беше забравил да го върне, но може пък и да е бил замислен като подарък.

Утрото приближаваше бавно. Пътят, по който се движеха, се оказа по-скоро пътека за каруци. С развиделяването Саймън увеличи скоростта и друсането събуди пътниците отзад.

— Карал ли си досега подобно нещо? — попита Джон.

— Защо питаш?

— Защото уцелваш всяка бабуна и дупка по пътя. Спри и дай на мен да карам.

— С удоволствие.

Саймън намали и спря. Всички слязоха да поляят храстите. Намираха се в равнина с гора от едната страна и обрасло поле от другата, над което пърхаха пеперуди. Небето бе еднообразно и бяло, въздухът беше натежал от влага. Джон отпи вода от мяха.

— Той очаква ли ни? — попита.

Лука взе мяха и го запуши.

— Господаря ли имаш предвид? Знае, че имаме намерение да те открием и да те заведем при него, но няма представа дали ще успеем и кога ще пристигнем.

— Ако трябва да съм честен, това не ми харесва. Тръгнали сме в противоположната посока от мястото, където държат Емили. Най-добре ще е да ми помогне, само това ще кажа.

— Мисля, че ще поиска да ти помогне — увери го Лука.

— И ти ли мислиш така, Антонио? — попита Джон.

Младият мъж сви рамене.

— Не знам.

Джон извади часовника от джоба си и започна да го навива.

— Звучи ми като честен отговор.

Саймън прегледа оскъдните им запаси и обяви, че им трябва храна, още храна и много вода. Наблизо не се виждаше езеро или поток. Саймън почука котела и съобщи, че при сегашната скорост ще могат да пътуват още два до три часа. Провери металната туба в

багажника и заключи, че поне имат достатъчно гориво за газения котлон и фаровете.

— Можеш ли да караш тази кола? — изненада се Лука, когато Джон се качи зад волана.

— Мога да карам всичко — отвърна Джон. — Повярвай ми.

Саймън седна до него и се обърна назад.

— Дръжте мускетите в готовност, момчета.

Джон не беше видял оръжията.

— Откъде се сдобихте с тях?

— За наш късмет бяха в колата, когато я откъгнахме — обясни Саймън.

Джон бързо свикна с газта и спирачката. Нямаше амбреаж. Парният двигател създаваше достатъчно тяга на ниски скорости, за да направи трансмисията безполезна. Колата друсаше здравата на примитивните амортизатори, но той бе далеч по-умел шофьор от Саймън и караше възможно най-гладко.

След известно време Лука извика от задната седалка:

— Саймън, той е по-добър от теб.

— Да, но аз мога да поправам колата. Подозирам, че той не може.

Лука се пресегна и разроши косата му.

— Няма нищо. Пак си те обичаме.

Пътят минаваше право през селото. Джон намали съвсем и запъплиха колкото се може по-тихо покрай малките колиби със сламени покриви, но въпреки това вдигаха повече шум, отколкото бяха чували местните жители. Всички уплашено побързаха да затворят капачиците на прозорците си.

— Може да спрем тук — предложи Саймън, сочейки двойка уплашени коне, които опъваха ремъците си при корито с вода.

Джон спря и остави Саймън да изпусне котела. Докато парата излизаше, от една къща предпазливо се показаха трима души със сопи в ръце. След тях на улицата се появиха още, като си вдъхваха смелост един на друг.

Лука им махна и каза на френски, че не са дошли да правят бели, а просто търсят провизии.

Най-старият от местните отвърна, че са бедни и нямат почти нищо.

— Имате вода — изтъкна Лука. — На нас ни трябва вода. А ако имате хляб, искаме и от него.

— Трябва да си много богат, за да имаш подобна кола — каза мъжът. — Херцог може би. Ти херцог ли си?

— Не, просто пътник с шумна машина.

Селянинът потърка сивата си четина.

— С какво ще ни платите?

— Пита с какво ще платим — преведе Лука на английски.

— Кажи му, че ще плати с главата си, ако не ни дадат онова, което ни трябва — отвърна Антонио.

Джон поклати глава и попита дали им се намират пари, но нямаха нито една монета. Тогава той извади ножа на Форно от торбата си.

— Значи все пак искаш да се биеш? — попита Антонио.

— Не. Ще разменим това срещу провизиите.

— Този нож струва много повече от водата и хляба им — изтъкна Антонио.

Джон се усмихна.

— Ами нека да добавят и две билета.

Лука направи предложението и мъжете от селото се скупчиха да огледат ножа с костена дръжка. Накрая сключиха сделка.

Половин час по-късно котелът беше напълнен и колата бе заредена с хляб, месо и мях вино.

— Радвам се, че не се наложи да стреляме по тях — каза Саймън, докато потегляха с гръм и трясък.

— Да — съгласи се Джон, като увеличаваше скоростта. — Винаги е по-добре да правиш любов, отколкото война.

— Вижте — намеси се Лука, сочейки назад. Селяните се биеха яростно за ножа.

— Добре, Джон, искаш ли да се върнеш и да им обясниш тази своя фантастична философия? — попита Антонио.

„Британия“ остана далеч от брега, докато другите кораби от английския флот стоварваха войници в дългите лодки. Нито един северняк не вдигна тревога при пристигането на шест хиляди чуждестранни стрелци и въоръжени с пики и алебарди мъже, както и

на сто кавалеристи. Това бе може би свидетелство за дългото време, минало от последното им нашествие тук. Прехвърлянето на войската продължи няколко часа. От палубата на флагмана Хенри гледаше как войниците се строят и започват похода си към Готенбург. След като сухопътните сили потеглиха, Съфолк нареди със сигнални флагове на корабите да заемат позиция за нахлуване по реката.

Вятърът утихна и започна отливът, така че флотът успя да запази позицията си на една миля от устието с прибрани платна и без да хвърля котва. Спусна се мъгла. Жилите на врата на Хенри се напрегнаха, когато се чу изстрел на мускет, последван от гърмежи на оръдия и слаби, далечни викове на сражаващите се. Двамата със Съфолк стояха един до друг с вдигнати далекогледни, но виждаха единствено мъгла.

— Ще бъде опасно да навлезем в реката в това време — каза херцогът.

— Мъглата ще се вдигне — отвърна Хенри. — Със сигурност ще се вдигне. — И в следващия момент усетиха полъха на вятър. Мъглата започна да се разнася.

— Виж там! — извика Хенри. — Моето знаме на северния бряг. Завзели са укрепленията.

— Да, но само на онзи бряг, Ваше величество. Ще трябва да влязат с бой в града, за да намерят мост, по който да пресекат на южния бряг.

— В такъв случай да им помогнем. — Хенри повика Уилям, който страхливо приближи релинга. — Слез долу и пригответи пеещото оръдие. Да видим колко добре можеш да се прицелваш с новата си играчка.

Съфолк вдигна платна само колкото да доближи на половин миля от брега, след което завъртя румпела наляво. Хенри искаше да е сигурен, че първият помощник вижда батареята, в която искаше да се прицели, и северняците им помогнаха, като откриха огън по тях. Гюлетата им цопнаха във водата, далеч от галеона.

— Ха! — извика кралят. — Да, точно там. Слез долу и провери дали знаят къде да се целят.

На оръдейната палуба Уилям нареди на артилеристите да повдигнат оръдието под подходящия ъгъл, за да улучат северняшката батарея. После подбра подходящите заряди барут, за да изпрати

снаряда на половин миля разстояние. При дадена отгоре команда поднесоха факла към барута. Оръдието отскочи назад и опъна задържащите въжета. Снарядът полетя с писък в небето и миг покъсно улучи брега на сто или повече метра зад батареята.

— По-малко барут! — извика Уилям и започна да подготвя оръдието за нов изстрел.

Горе на палубата Хенри беше едновременно гневен и доволен, ругаеше неточността и викаше ликуващо, докато гледаше през далекогледа как малките фигури на северняците се щурат насам-натам, уплашени от далекобойността на оръдията на „Британия“.

Оръдието изтрещя оглушително и този път резултатът накара краля да подивее от радост, защото бреговото оръдие и всичките му запаси барут изчезнаха в огнено кълбо.

— Напред, Съфолк, напред! — изрева Хенри. — Вкарай кораба право в гърлата на кучите синове и унищожил всяко вражеско оръдие, което ни заплашва. Ще спечелим, сигурен съм в това.

Джон продължи да кара, докато умората не надделя, след което Саймън го смени. Нито Лука, нито Антонио можеха да шофират, а неравният и коварен път не беше подходящо място да се учат. Счупена ос или нарязана гума щеше да ги остави насред нищото. Караха през целия ден и продължиха вечерта. На последната смяна преди падането на здрача Джон седна на мястото до шофьора, хапна малко хляб и месо, прокара храната с вино и заспа, но не за дълго. Саймън взе един завой и трябваше да набие рязко спирачки, за да не се блъсне в паднало на пътя дърво. Всички слязоха и огледаха положението. Дървото явно лежеше тук от доста време, тъй като в меката почва отстрани имаше дълбоки коловози, оставени от заобикалялите го каруци. Пръстта бе мека и колата щеше да затъне със сигурност, ако опитаха същата маневра. Колкото и да се мъчеха, четиримата не успяха да преместят дървото. Без трион или брадва положението бе безизходно. Нощта настъпваше. На Джон му хрумна идея и ги попита колко барут имат. Оказа се, че запасите са значителни. Джон свали ризата си и отпра единия ръкав, като мърмореше, че и без това не можел да понася проклетата дреха. Завърза единия край, напълни го с барут, върза другия край и уви ръкава около дървото в най-тънката му

част. После каза на всички да се дръпнат и стреля с пистолета. Последва гръм, дървото се сцепи и макар да не се пречупи напълно, серия ритници довърши работата. Първо магнаха едната половина, после другата.

— Много изобретателно, ако питаш мен — каза Саймън и потупа Джон по гърба. — Ще подготвя котела, ще продължим и ще можеш да си доспиш.

— Май няма да я бъде — отвърна Джон, сочейки с димящия пистолет към храсталаците.

Повече от дузина тъмни фигури излизаха на пътя — бавно, предпазливо, но методично.

— Скиталци — промълви Саймън.

Джон не можеше да определи дали са въоръжени, но щом досега не бяха стреляли, явно нямаха огнестрелно оръжие. В моменти като този мислеше ясно и сетивата му бяха изострени.

— Лука и Антонио, вземете мускетите от колата. След като стреляте, ги използвайте като сопи. Саймън, ето ти пистолета ми, стоварвай дръжката по колкото се може повече глави.

— А ти какво ще използваш? — учуди се Саймън.

Джон удари юмрук в отворената си длан.

— Това.

Скиталците си подвикваха на френски и се разгърнаха, за да обкръжат колата.

Един от тях, най-едрият тип, който говореше най-много, привлече вниманието на Джон. Когато видя, че Лука и Антонио са взели мускетите, посочи големия мъж.

— Оставете този на мен — тихо им рече. После извика: — Хей, ти! Да, ти! Свършено е с теб.

Мъжът не го разбра, но явно се досети, че го предизвикват. Реакцията му бе да се изкиска и да се втурне напред.

— Огън! — извика Джон и двама скиталци се проснаха на земята.

Той остана неподвижен и изчака здравеняка да приближи. И когато скиталецът го нападна с дълъг нож, Джон отби ръката му със сечащ удар, след което плесна ушите му с отворени длани, спуска тъпанчетата и го накара да рухне на колене, замаян от болка. Довърши го с ритник в гърлото и грабна тежкия касапски нож навреме, за да

посрещне двамата скиталци, които го атакуваха, крещейки с пълно гърло.

Изрита единия в корема и прониза втория в слепоочието с ножа, след което се нахвърли върху първия и го наръга няколко пъти в гърдите. Подуши следващия нападател преди да го е видял — дребен, особено зловонен тип, който се хвърли към него с някакво острие в ръка, но не го улучи, тъй като Джон се претърколи. Веднага скочи на крака и преди противникът му да се окопоти, го изрита в лицето и усети как то хлътна под кубинката му.

В няколкото секунди преди да поеме следващия нападател чу задоволителните удари на приклади и хрущене на кости и реши, че Антонио и Лука се справят добре. Саймън обаче беше в беда. С периферното си зрение видя, че двама скиталци са го хванали за краката и го влачат по гръб към гората.

Джон преряза гърлото на най-близкия си противник и се втурна след похитителите, като ги подхвана с разперени ръце, досущ атакуваща хищна птица. Саймън скочи на крака и загледа с възхищение как Джон ръга и смазва двамата скиталци.

— Нямах ли по-добра работа за вършене? — извика му Джон.

— Просто проверявам дали всичките ми чаркове са по местата си.

Вече бяха останали само неколцина скиталци без рани. И те побягнаха в гъсталака, изоставяйки окървавените си и пребити другари да пълзят и да се гърчат в прахта и тревата.

— Всички добре ли са? — попита Джон и клекна, за да си поеме дъх.

Бяха понатъртени, а Лука имаше повърхностна рана на крака, но нищо сериозно.

— Значи мислиш, че щяха да ни изядат? — попита го Джон.

— Антонио едва ли, защото е жилав като стар ботуш, но останалите със сигурност — увери го Лука.

Антонио се усмихна и опипа приклада на мускета си за пукнатини.

— Да се разкараме от това място — подкани Джон.

— Можем да се разкараме оттук, сеньор — отвърна Антонио. — Но, уви, не можем да се махнем от Ада.

Кралските знамена се развяваха над Готенбург. Хенри, Кромуел, херцог Съфолк и ковачът Уилям прекосиха с лодка краткото разстояние от кораба до центъра на града. Дворецът на крал Кристиан бе недалеч. До него се стигаше през лабиринт от тесни улички, водещи до голям площад без паваж, където се издигаше кралският дом от червени тухли, внушителен по размери, но строг като дизайн. По пътя на всеки десет крачки бяха разположени английски войници, които да пазят краля от евентуално нападение, но всичко мина спокойно. Жителите на Готенбург бяха победени и площадът бе пълен с обезобразени тела.

Гледащата към реката фасада на двореца, който имаше нещастие да се издига на изкуствено възвишение и така попадеше на прицела на пеещото оръдие, бе надупчена, по земята се търкаляха тухли и от повредения покрив бълваше черен пушек. Херцог Оксфорд, който командваше сухопътните части на Хенри, приближи и се поклони.

— Дворецът е превзет, Ваше величество.

— А кралят?

— Вътре е, под стража.

— Е, изкарай го тогава. Не ме карай да чакам.

Оксфорд изкачи тичешком каменните стъпала и не след дълго се върна с много стар белобрад мъж, облечен в съвсем проста роба. Кокалестите му китки бяха вързани с въже.

— Това? Това ли е Кристиан? — учуди се Хенри.

— Точно той, Ваше величество — отвърна Оксфорд.

— Говори ли езика ни?

— Не, но един от придворните му говори.

Оксфорд нареди на хората си да доведат млад мъж с вързани ръце. Хенри заговори на Кристиан чрез него.

— Знай, че днес си победен от Хенри, крал на Британия — заяви той.

Гласът на Кристиан бе дрезгав от вдишания пушек.

— Защо ни нападаш? Не сме ви заплашвали напоследък. Положението ни не осигурява никакво стратегическо преимущество. Нямаме нищо, което би поискал, с изключение на жените ни.

— Ще вземем жените ви, но не те са причината за това завоевание. Ще сложим ръка на железните ви мини.

Кристиан се закашля и го погледна с недоумение.

— Имаш железни мини и в собствените си земи. Невъзможно е да си ги изчерпал.

— Смятам, че твоите са по-добри. За оръдията, с които те победихме. Този човек, нашият ковач, ще стопи желязото ти и ще изработи още от тях, по-добри и от това. Знаеше ли, че рудата ти е безценна?

— Не, нямах представа.

— Къде е най-добрата ти мина?

— Няма да кажа. Защо да те улеснявам?

Хенри се обърна към преводача, който бе от деветнайсети век.

— Ти знаеш ли?

— Ако кажа, това ще ме спаси ли?

— Да.

— В Данемора — отвърна той.

Когато чу името, Кристиан изруга. Хенри каза на Оксфорд да го сложи на колене.

— Колко далеч е това място? — попита Хенри придворния.

— На един ден езда, на изток.

— А близо до мината има ли ковачници?

— Най-добрите в страната.

Кристиан още беше на колене и го гледаше отровно. Хенри извади тежкия си меч с широко острие.

— Желаете ли да превеждам? — с лека усмивка попита придворният.

— Май не си настроен добре към господаря си — отбеляза Хенри.

— Няма да оплаквам съдбата му — каза младият мъж. — Той е невероятно жесток.

— Е, сър, отсега ще служиш на мен. Не е нужно да превеждаш думите ми на неговия език. Старата лисица ще разбере отлично значението на английската стомана. Кралят следва да бъде премахнат от крал.

Той застана над Кристиан, който изви глава и се изплю върху ботуша му.

— Кръвта ти ще отмие слюнката — извика Хенри и стовари меча си върху врата на стареца.

Джон свърши нощната си смяна зад волана и отстъпи мястото на Саймън. Шумът и дрънченето вече бяха станали съвсем естествен фон. Увери се, че поне единият на задната седалка е буден и нащрек, след което скръсти ръце на гърдите си и затвори очи.

Джон пръв скочи от хеликоптера. Останалите го последваха. Всички инстинктивно присвиваха очи от вятъра въпреки защитните очила. Машината се вдигна, оставяйки ги на студената сурова равнина в безлунната нощ. Намираха се на два километра от целта — самотна селска къща, която светеше в зелено през приборите за нощно виждане. Майк Ентуистъл поведе петима на бърз преход, за да заобиколят и да заемат позиция зад къщата. Джон се насочи право към нея начело на останалите зелени барети.

Къщата бе малка, заобиколена от ниска ограда. Дневните разузнавателни снимки от прелитащ на голяма височина дрон показваха, че цветът ѝ е същият като на околния терен — беше построена от същата кал и пясък. Имаше равен покрив и по три прозореца от всяка страна. В миналото районът е бил напояван и обработван, но собственика на фермата отдавна го нямаше и вече не се виждаше никаква зеленина. Единственият добитък бяха няколко кози, държани в ограденото пространство. Гледащите към Джон прозорци светеха точно като останалата къща. Вътре нямаше запалени светлини или огънове. Дори талибаните се нуждаеха от сън. Ако всичко минеше добре, след двацет минути щяха да са отново в хеликоптера с пленник с пластмасови белезници и торба на главата. Въпреки това щеше да е много по-лесно всички вътре да бъдат попилени с атака на „Предатор“. Надяваше се, че залавянето на Фазал Туфан си струва риска, но това не зависеше от него.

Чу в слушалката си как Станкевич се обръща шепнешком към Таненбаум:

— Хей, Т-баум, колко са разбойниците в къщичката на Али Баба?

— Да пукна, ако знам. Влизат и излизат непрекъснато. Като талибански „Мотел 6“ е.

— По-скоро като мотел за хлеббарки.

— Всички да си затварят устата — нареди Джон в микрофона си.
— Разговори само по същество.

Ентуистъл напредваше добре. Джон видя шестте зелени фигури на половината път до къщата. Двете групи щяха да проведат последно наблюдение на около петдесет метра от къщата. Ако всичко изглеждаше добре, щяха да приближат, да нахлуят, да метнат зашеметяващи и газови гранати, да неутрализират противника и да спипат техния човек.

Когато бе на сто метра от целта, Джон изгуби от поглед отряда на Ентуистъл, който заобикаляше от другата страна. Джон и хората му се бяха разпръснали най-малко на десет метра един от друг. Разстоянието до стената беше колкото дължината на футболно поле. В гимназията Джон можеше да го пробяга за малко повече от единайсет секунди в пълно снаряжение.

Спря хората си със знак с ръка. Не бяха стигнали набелязаната позиция, но нещо го постави нащрек. Беше само инстинкт, но Джон винаги се доверяваше на инстинктите си. Изобщо не му харесваше, че се намира на такъв безличен терен. Нямаше никакво прикритие. Нощта бе нелепо тиха.

Видя яркия проблясък през прибора за нощно виждане, преди да чуе гърмежа — ослепителна точка светлина над кирпичената стена.

Станкевич изруга на висок глас и рухна на колене.

Някой извика „Медик!“ и Бен Кнебел се втурна към него.

Над стената проблеснаха още светлини.

— Огън! — извика Джон, просна се по корем и започна да пуска къси автоматични откоси. — Огън!

Усети ръка на рамото си.

— Съжалявам, че те будя — извини се Саймън. Колата бе спряла.

— Какво има?

— Слушай — подкани Саймън и посочи в тъмното. — Морето. Стигнахме до брега.

Лука се наведе над облегалката.

— Близо сме до Италия. Казвам ви, почти я надушвам.

19.

Волската каруца се друсаше по неравния път часове наред. Каруцарят беше впрегнал добичето си по зазоряване и бе излязъл от портата на замъка Марксбург, като каза на стражите, че след седмица ще се върне от Дюселдорф. Емили и Йойо се опитаха да се настанят колкото се може по-удобно под купчината груби чували, но друсането ги разтърсваше до кости. Имаха малък мях вода, колкото да наквасят устните си, но с него припасите им се изчерпваха. И през цялото време слушаха тихите оплаквания на каруцаря и ругатните му към Бог, който го изоставил.

Емили надникна от скривалището. Намираха се в гора, тесният път едва побираше каруцата. Волът се облекчи. Миризмата я задави и Йойо потисна кикота си. Емили се скри под чувалите и поклати глава, за да покаже, че мястото не е подходящо да избягат. Не беше сигурна какво точно търсеше, но никак не ѝ допадаше да се озове наскреда гъста гора. Искаше колкото се може по-скоро да се махне от друсаната каруца, но всеки километър по-близо до Дюселдорф беше и километър по-близо до Дартфорд.

С напредването на деня задряма леко, като се будеше всеки път, когато попадаха на особено дълбок коловоз на пътя, след което се унасяше отново. Мислите и сънищата ѝ се преплитаха в някаква наполовина реална, наполовина измислена картина на живота ѝ, появяваха се приятели от детството и университета, родителите ѝ, сестра ѝ, племенниците, великият ѝ ментор Пол Лумис, колегите от МААК, мъжете, които бе обичала, и разбира се, Джон Кемп.

Когато започна да излиза с него, тя бе казала на сестра си, че тази връзка ще прилича на проект. Той имаше доста голям потенциал, но изглаждането на недостатъците му изискваше ужасно много труд. Предишните ѝ приятели и дори един годеник, който се уплаши преди самата сватба, бяха все учени. Някои от тях бяха много забавни, с интереси извън професиите си, но Джон ѝ изглеждаше толкова различен, все едно идваше от друга планета.

Бе груб и мъжествен, неопитомена душа, която едновременно я привличаше и плашеше, поставяйки я в ничия земя. Идваха от различни светове, имаха различни речници и напълно различни интереси, но въпреки това тя никога не бе хлътвала повече по някой мъж. Физическата част от връзката им беше опияняваща, но тя бе убедена, че има и нещо повече, че двамата заедно образуват един завършен организъм. Завършен мозък, завършено тяло, перфектна амалгама от мъжко и женско, пълно съчетание на действие и мисъл.

И въпреки това той определено беше проект.

Той пиеше много. Твърде много. Емоционалният му килер беше задръстен и по неспокойния му, понякога бурен сън ясно личеше, че го измъчват демони, за които не говореше. И ако миналото беше пролог, историята на мимолетните му връзки и разбити отношения щеше в един момент да ѝ донесе мъка. Емили смяташе, че този момент е настъпил, когато го завари с дългокраката Дарлийн. Сега, когато се намираше толкова далеч от него, че разстоянието не можеше да се изчисли с рационални единици за пространство и време, ѝ се искаше да му беше дала още един шанс или поне възможност да обясни и да се опита да я убеди, че още я обича.

Къде ли беше сега той? Какво си мислеше? Какво правеше? Дали блъскаше яростно с юмруци по масата? Дали стоварваше вината върху Хенри Куинт? Дали караше учените от лабораторията да намерят начин да я върнат? Или беше напъхал спомена за нея в емоционалния си килер и бе продължил напред?

Изпъшка от недостиг на въздух и осъзна, че устата ѝ е запушена е длан.

— Шшшт — прошепна Йойо.

— Какво? — шепнешком попита Емили.

— Говореше насън.

— Какво казвах?

— Къде си, къде си — такива глупости.

— Сънувах.

— Кого?

— Един мъж.

— И аз имам такива сънища.

Каруцарят спря няколко пъти да пикае, но оставаше твърде близо до каруцата, за да рискуват да се измъкнат. Късно следобед Йойо беше

така изгладняла, че не издържа и захапа суров картоф, намерен сред чувалите, но Емили отказа предложеното парче. Накрая се видя светлина в края на тунела, когато каруцарят каза на вола си, че почти са стигнали.

Тя надникна отново навън. Намираха се в гора недалеч от поток. Ако изчакаха да стигнат града, шансовете да бъдат хванати от каруцаря, докато разпряга, или от някой минувач бяха твърде големи, затова прошепна на Йойо, че трябва да скочат.

Пригответяха се. Каруцата се движеше бавно и Емили се измъкна първа. Метна се към близките храсти. Йойо я последва секунди покъсно и двете останаха скрити, докато не престанаха да виждат и чуват каруцата.

Емили прецени, че до падането на нощта остават само около два часа. Не ѝ харесваше идеята да вървят нощем през гората, така че трябваше да си намерят подслон и храна, преди да продължат на следващата сутрин. Планът ѝ бе съвсем прост, но му липсваше основен детайл — как да продължат право на запад, докато не стигнат брега. Там трябваше да намери начин да се качи на кораб до Британия, след което да продължи на юг до Дартфорд с отчаяната надежда, че там ще има портал към нейното време и място.

Постоянната облачност не позволяваше да се ориентира по слънцето. Затова си припомни „Наръчник за момичета“ от детството и започна да проверява мъха по дърветата. Растеше сравнително равномерно, може би защото тук нямаше слънце, но въпреки това като че ли бе по-гъст от едната страна.

— Това е север — заяви тя с престорена увереност. — Значи натам е запад.

Потокът се виеше в предполагаемата западна посока, така че го последваха. Водата бе бистра и студена, чудесна за пиене. Тук-там проблясваха риби. Зачудиха се дали да не спрат и да опитат да уловят риба с ръце или заострена пръчка, но започна да ръми и решиха да продължат. Емили бързо събра сух мъх и клонки и ги пъхна в пазвата си. Отсрещният бряг на потока беше от варовикови скали и тя се оглеждаше за някакъв навес, който да ги приюти. Дъждът заваля посилно и скоро двете станаха вир-вода. Светлината започна да намалява и двете открито се бояха от тежката и мокра нощ, която им

предстоеше. Емили отново се наведе, когато забеляза добро парче кремък, а после и камък.

Светлината бе почти угаснала, когато тя протегна ръка напред.

— Там — тържествуващо посочи черна празнина във варовика. Бяха стигнали до отвора на пещера.

Прегазиха дълбокия до колене поток и влязоха предпазливо. Вътре цареше пълен мрак и бе с няколко градуса по-хладно, но пък беше сухо. Пещерата като че ли продължаваше навътре, но и двете не изгаряха от желание да я изследват слепешком.

— Как мислиш, дали има мечки? — притесни се Йойо.

— Господи, надявам се да няма. Да видим дали ще успее да запали огън.

— Знам, знам, „Наръчник за момичета“ — подигравателно се усмихна Йойо.

— Защо не свършиш нещо полезно, като да събереш малко дърва по брега? Колкото по-сухи, толкова по-добре.

Емили клекна, струпа малка купчинка мъх и съчки и започна да удря кремъка и камъка един в друг. Накрая успя да изкара искра, после още една и още една, докато от купчината не започна да се извираща струйка дим. Тя леко подухна, докато не затанцуваха пламъчета. Изписка от радост, добави още подпалки. Когато се върна с наръч дърва, Йойо се засмя и каза, че никога не се е съмнявала във възможностите ѝ. Влажната дървесина се запали малко по-трудно, но не след дълго имаха горящ огън и се заеха да изсушат колкото се може по-добре дрехите и обувките си.

Йойо с гордост извади наръфания картоф и го сложи в огъня. Няколко минути по-късно си го поделиха. Емили заяви, че никога не е яла толкова вкусно нещо.

Тя обу обувките си, взе горящо парче дърво от огъня и започна предпазливо да изследва подслона им. Йойо не искаше да отиде с нея, но се страхуваше да остане сама, затова също взе една импровизирана факла и я последва с неохота.

— Не искам да отиваме много навътре — каза Емили след няколко метра. — Но ще спя по-добре, ако знам, че не делим пещерата с нещо с големи остри зъби.

След още няколко крачки се озоваха в зала, чиито стени се губеха в мрака.

Емили видя нещо и спря така рязко, че Йойо се блъсна в нея.

— Виж!

Тя вдигна горящата клонка и я поднесе към варовика.

Пещерно изкуство.

На равната повърхност, малко над нивото на очите, имаше отпечатъци на човешки длани, нарисувани с червена боя. Леви и десни, с жълта вътрешност и очертания с червена охра. А до тях се виждаше проста и примитивна конска глава, нарисувана с черно.

— Тук са живели пещерни хора — каза Емили.

Йойо се вкопчи уплашено в ръката ѝ.

— Откъде знаеш дали още не са тук?

— Тези рисунки вероятно са направени преди хиляди или десетки хиляди години.

— На Земята може и да е така, скъпа, но сега не си на Земята.

Емили се канеше да я успокои, когато подритна нещо и се наведе да види какво е.

— Господи — промълви тя.

— Какво има?

Беше каменна купа, пълна с охра. Потопи пръст в нея.

— Още е влажна.

— Да се разкараме оттук — изхленчи Йойо, но вече бе късно.

И двете ги чуха.

Гласове. Гърлени и хрипливи, идващи отвън. В тях се долавяше тревога и макар че не можеше да различи думи, Емили бе сигурна, че новопоявилият се огън е изплашил пещерните обитатели.

Помъкна Йойо навътре в мрака.

Гласовете зазвучаха по-близо. Пещерните хора се намираха между тях и огъня и застрашителните им черни сенки плъзнаха по варовиковите стени.

Ако не побегнеха презглава в тъмното, щяха да ги хванат след секунди. Единственото им оръжие бяха горящите факли, но пък те ги издаваха и насочваха пещерните хора право към тях.

Йойо хлипаше тихо. Това нямаше да свърши добре.

Внезапно се разнесе пронизителен писък, по-скоро като на ранено животно, отколкото човешки.

Една набита фигура залитна в залата и падна по очи на няколко стъпки от тях със стрела в гърба, която бе пробила наметката от

животинска кожа.

Емили протегна факлата си, за да види лицето. Мъжът имаше сплъстена рошава коса, гъста брада и пълни устни, които мърдаха безмълвно. Но онова, което я порази най-много, бяха изпъкналите надочни дъги с рунтави вежди. И тогава ѝ просветна.

Неандерталци.

Други гласове изпълниха нощта. Женски, високи, войнствени, говореха предимно на немски, но Емили беше готова да се закълне, че долови също така френски и английски думи.

От отвора на пещерата долитаха тъпи удари и стонове. Една стрела профуча на косъм от нея и се удари в стената. Битката продължи няколко минути, след което гърлените гласове се отдалечиха.

— Ехо? — извика някаква жена на немски. — Там ли сте? Вече можете да излезете. Безопасно е.

Емили и Йойо заобиколиха ранения, чиято ръка все още потръпваше, сякаш се опитваше да се вкопчи в нещо, и тръгнаха към отвора, където около втори повален неандерталец стояха няколко жени с лъкове и копия.

На светлината на огъня Емили видя, че са разнородна група, от млади до такива на средна възраст, всички в парцаливи мръсни дрехи, ботуши от животинска кожа и вързани на опашки черни коси. Най-младата, вероятно на двайсет и няколко, беше украсила косата си с пера и носеше огърлица от дребни сушени плодове. Именно тя ги беше повикала.

— Ранени ли сте?

— Нищо ни няма — отвърна Емили.

— Не си германка, нали? — попита на френски друга жена, дребна и корава на вид.

— Шотландка съм — обясни Емили.

— Аз съм американка — обади се една висока жена. Ръката ѝ кървеше, но тя сякаш не забелязваше.

Йойо се показа зад Емили и заяви, че е францужойка. Жена на име Силви грейна от възбуда и каза, че също е францужойка.

— Какво ти има? — попита жената с перото, като пристъпи до Емили и я подуши като куче.

— Не съм... ами, мъртва.

— Такова нещо не се вижда всеки ден — обади се американката.
— Аз съм Ан.

— Емили.

Всички се представиха поред. Германката се казваше Герти. Беше ги следила от момента, когато са скочили от каруцата до влизането им в пещерата.

— Избрахте погрешната пещера — каза на немски жена на име Ингрид. — Тук живеят древните.

— Видях — кимна Емили.

Герти беше водачката на групата.

— Не бива да оставаме тук — заяви тя. — Ще се върнат. Искате ли да дойдете с нас?

— Да — побърза да се съгласи Емили. — Много искаме, благодаря.

Групата се състоеше от девет жени. Те поставиха Емили и Йойо в средата на колоната и прекосиха потока. Явно можеха да виждат в тъмното, защото без помощта на никакви факли Герти ги поведе на половинчасов преход през гъстата гора. Емили се мъчеше да не изостава от вървящата пред нея Ан. Мъкнещата се подире ѝ Йойо мърмореше, че се налага да бързат толкова.

Когато колоната спря, Емили и Йойо останаха на място, докато спасителките им се заеха да запалят огън и факли. Когато приключиха, Емили видя, че се намират на поляна в гората, недалеч от голяма кръгла постройка с коничен покрив, много подобна на юртата, която си правеше преди много лета в Къмбрия, на събиранията на новосформирания екип на МААК. Не след дълго от отвора в центъра започна да излиза пушек и коженото платнище се отвори, за да ги приеме.

Обстановката вътре бе непретенциозна — с кожи и рогозки по пода и прости легла покрай стената с кожени завивки. Имаше стойка за голям железен казан над огъня и дървени купи и лъжици, наредени на проста маса с пейки.

— Това е домът ни — каза Герти. — Гладни ли сте?

— Ужасно при това — отвърна Емили. — Може ли и малко вода?

Дадоха им мехове с вода, една от домакините им, холандката Лия, която явно бе главната готвачка, започна да притопля заешка яхния. Приятната миризма на месо и кореноплодни започна да изпълва

помещението. Французойката Силви показва на Емили и Йойо къде ще спят и когато Емили попита защо леглата са повече, отговори с тъга, че напоследък броят им е намалял.

Когато яхнията беше готова, всички се настаниха на пейките. Емили и Йойо загълтаха лакомо, предизвиквайки смеха на другите.

— Невероятно съм гладна — с пълна уста призна Емили. — Толкова е вкусно.

— Храним се доста добре — рече Герти.

След като напълни стомаха си, Емили започна с въпросите. Кой са те? Как са се събрали заедно? Защо сред тях няма мъже, след като живеят в свят, в който мъжете са много повече?

Спасителките им оставиха Герти да отговори. Тя обясни, че всички са бегълки. Тя първа дошла в тази гора, след като избягала преди повече от сто години от дома на някакъв благородник от Кьолн. Изпаднала в отчаяние след две столетия изнасилване и побои и щяла да се хвърли от прозореца, ако това щяло да я отърве от страданията ѝ. Един ден успяла да се измъкне от оковите, защото била само кожа и кости от глад, и избягала от укрепеното имение. Преживявала сама много години, след което намерила скитащата се из гората Ан. Станали две, а после четири, когато се натъкнали на холандката Лия и другата германка Ингрид. Научили се да си правят оръжия, за да ловуват и да се защитават от пещерните хора, с които делели гората. Преди около четиридесет години видели керван от каруци да спира, за да се запаси с вода от потока. За тяхно изумление товарът бил девет жени в окови, карани от някакъв търговец на роби от Северна Германия до замъка Марксбург. Групата на Герти нападнала с лъковете и копията си, освободила жените и вързала ранените мъже за дърветата, оставяйки ги на дивите животни.

През годините изгубили някои от другарките си от болести и заради рани, но ги държали в една малка постройка наблизо, защитени от зверовете, където им слагали гирлянди от диви цветя, за да прекарват вечността в скромно благоприличие и уважение. Колкото до останалите, били като семейство — живеели заедно, ловували заедно, защитавали се една друга. На Емили ѝ хрумна, че приличат на женски манастир, общност, посветена на обща кауза, само че тук нямаше религия и Бог. Тяхната кауза бе просто оцеляване с толкова удобства и достойнство, колкото можеше да предложи този суров свят.

Някои от жените разказаха тъжните си истории и как са били прокълнати да попаднат в Ада заради постъпките си приживе. Герти убила друга жена в пиянско сбиване в един хан край Лайпциг през 1766 г. Лия пък убила съпруга си в Амстердам през 1844 г. Силви прерязала гърлото на неверния си приятел в Париж през 1901 г. Йойо също се включи с готовност и разказа как е виждала сметка на клиенти в Мали, като всяко убийство се отбелязваше с наздравица от страна на другите.

Дойде ред на Емили. Докато се опитваше да обясни за МААК, осъзна, че всички я гледат като чужда — не защото не беше мъртва като тях, а защото не беше вършила злини. Оживиха се едва когато им разказа за бягството им от Марксбург, защото никой не вярваше, че е възможно да се измъкнеш от такава крепост. Накрая сподели желанието си да се върне в Британия и ги помоли за помощ. Герти каза само, че ще си помисли.

Време беше да си лягат. Спонтанно решиха Силви да спи до Йойо, а Ан — до Емили.

Едва когато седна на леглото си, Ан се погрижи за ранената си ръка. Почисти засъхналата кръв с гореща вода и превърза раната с ивица плат. Както им беше обичаят, две от жените останаха да патрулират около юртата. Вътре факлите бяха угасени и оставиха огъня в центъра да догори. Някои захъркаха моментално. Откъм Йойо и Силви се чуваше шепот на френски. В полумрака Емили усещаше, че на Ан ѝ се говори, затова реши да ѝ даде възможност.

— От коя част на Америка си? — попита съвсем тихо тя.

— От Чикаго.

— От кое време?

— Родена съм през хиляда деветстотин и единайсета.

— Мога ли да попитам как се озова тук?

— Германия ли имаш предвид, или Ада?

— И двете, предполагам.

— Не обичам да говоря за това.

— Става.

— Но ще го направя.

— И така става.

— Убих едно момче.

Емили затаи дъх, но не каза нищо.

— Бях на два̀йсет. Отидохме на едно парти и здравата се напих. Скарах се с приятеля си, взех ключовете от колата му и се магнах. Господи, бях толкова пияна. Не видях хлапето, докато не стана твърде късно, но в паниката си продължих напред. След това прочетох, че било на дванайсет години, вестникарче. Имаше сладко лице. Полицията ме издирваше. Заложих бижутата си, събрах малко пари и отидох в Ню Йорк. Взех първия параход до Хамбург. Предпочитах да умра, но не и да ме хванат. Волята ми бе твърде слаба, за да се самоубия, но исках да бъда наказана и намерих наказание, като започнах работа в един бордей в Хамбург, посещаван от моряци. Забременях и умрях при раждането. Получих си заслуженото.

— Горката.

— Не, ти си горката. Ти не би трябвало да е тук.

Емили замълча.

— Надявам се да се върнеш у дома — добави Ан и протегна ръка към нея.

Емили докосна пръстите ѝ и скоро двете заспаха.

На сутринта гората беше тиха. Емили се съблече гола и се изми, като гребеше с кофа вода от едно корито. Закуската беше зърнена каша.

Йойо седна на едно повалено дърво със Силви и двете продължиха да си бърбят на френски. Йойо бе висока и изваяна, а Силви дребна и закръглена като пожарен кран, но и двете имаха еднакво гадничко чувство за хумор и непрекъснато си подмятаха шеги и закачки.

Герти се настани до Емили и известно време ядеше мълчаливо кашата си.

— Реших да ти помогна — каза най-сетне тя.

Емили се трогна до сълзи.

— Благодаря ти.

— Не мога да рискувам всички. Двете е Лия ще те заведем до брега. Тя познава ниските земи. Не знам как ще успееш да се промъкнеш на кораб. Ще трябва да се оправяш сама.

— Кога?

— Тръгваме довечера. Останалите ще ни придружат за малко, колкото да сме сигурни, че пещерните хора няма да ни нападнат. Те не

бродят надалеч. После ще пътуваме нощем и ще спим през деня. През нощта ще трябва да се боим единствено от скиталците.

Емили заслуша с ужас разказа на Герти за тези чудовища.

Прекара деня, като се мотаеше из лагера и гледаше как жените вършат ежедневните си работи. Някои правеха стрели, други отидоха на лов и се върнаха с дребен дивеч, трети пък почистиха съдовете и приготвиха вечерята. Ядоха заедно в късния следобед и когато падна вечерта, цялата група навлезе в гората да изпрати Герти, Лия и Емили. Не след дълго вятърът се засили и дърветата започнаха да шумолят и скърцат.

Йойо се откъсна от Силви и закрачи до Емили.

— Здравсти, непозната — подхвърли ѝ Емили.

Йойо се разсмя.

— Съжалявам за това. Май вече си имам нова най-добра приятелка.

— Радвам се за теб.

Повървяха известно време мълчаливо.

— Мислиш ли, че ще успееш? — попита накрая Йойо.

— Не знам, но трябва да опитам.

— Ще ми липсваш.

— И ти на мен. Ще се справиш ли?

Йойо се усмихна.

— Смятам, че ще бъда добре с тях.

— И аз мисля същото.

— Ако не беше ти, щях да съм парцал за забавление на някакви немски шибаняци.

— От нас се получи добър екип.

Герти спря колоната и нареди на всички да млъкнат. Сложи длан до ухото си и се послуша. След няколко минути тръгна отново, като заяви, че тревогата е била фалшива. Просто вятър.

Излязоха от гората на тесен път, може би същия, по който бяха пътували предишния ден с волската каруца.

Скоро се стъмни, гората от двете страни се сливаше в черна маса. Вятърът духаше силно. Емили се загърна в новото си кожено яке, получено като общ подарък от жените, и започна да го закопчава.

Занимаваше се с последната кукичка, когато ги чу.

Конски копита, приближаващи бързо.

Всички ги чуха, но твърде късно заради шума от вятъра и дърветата.

Проехтя изстрел, последван незабавно от мъжки глас, който извика на немски да не стрелят.

Жените се пръснаха в ужас в гората от двете страни, но Емили и Йойо реагираха по-бавно, парализирани при вида на Ан, която лежеше по очи пред тях. Тилът ѝ се беше превърнал в кървава маса.

Герти и Лия останаха по местата си, опънаха лъковете и стреляха.

Конете приближаваха.

Герти извика на Емили и Йойо да бягат.

Йойо се затича, но не и Емили — от страха краката ѝ сякаш бяха пуснали корени. Огромен кон я приближаваше така бързо, че всяка рационална мисъл се изпари. Тя погледна към Ан, после към коня. Чу Герти и Йойо да ѝ крещат, но сякаш от много далеч. Беше като в сън, конят сякаш приближаваше на забавен кадър, който изведнъж се забърза.

Някаква ръка се пресегна, подхвана я и я метна на седлото. Коремът ѝ се притисна болезнено в лъка. Конят се изправи на задните си крака, но ездачът го удържа.

Едрият германец обърна животното.

Емили вдигна глава и видя Йойо да тича от гората към тях.

— Не, върни се! — изкрещя Емили.

— Не...

— Върни се! Моля те! Остани свободна!

Конят вече препускаше в галоп в посоката, от която беше дошъл, и докато наместваше тялото си, мъчейки се да се освободи от лъка, Емили осъзна, че се намира сред цял отряд от коне и конници. От страх и болка избълва вечерята си, като изцапа с повръщано десния крак на ездача. Той я наруга и я плесна здравата по задника, сякаш беше непослушно дете.

Препускаха устремно най-малко три километра, преди ездачът да дръпне поводата и да премине в тръс. Имаше ярки светлини, същите, които бе видяла и друг път в една тъмна нощ. На задната седалка на четвъртития парен автомобил седеше същият омразен дребосък с очила с телени рамки.

Друг войник я смъкна от коня. Емили избърса повръщаното от устните си.

— За мен е удоволствие да ви видя отново, доктор Лаути — каза Химлер. — Елате, седнете при мен. Ще ви е по-удобно на обратния път до Марксбург.

— Как ме намерихте?

— Райналд фон Дасел ми каза как сте избягали. Твърдеше, че няма да проговори, но го направи. Винаги проговарят. После оставаше просто да поемем по пътя за Дюселдорф и да проявим малко търпение. И ето ви тук. Желаете ли да видите Райналд? Разбрах, че сте станали близки приятели.

— Той тук ли е?

Химлер посегна към нещо в краката си. Отначало ослепителната светлина на фаровете ѝ пречеше да различи какво е, но когато вдигна ръка над очите си, видя окървавената глава на Райналд. Устните още помръдваха, влажните очи се взираха в нея.

Най-скръбните очи, които беше виждала някога.

20.

Парният автомобил пухтеше по крайбрежния път и Джон и другарите му навлязоха в Италия без повече неприятности. Всички, които срещаха по последната отсечка, бягаха уплашено от необичайния вид и звуците на мощната машина. В покрайнините на Генуа Лука предложи да продължат към малко селце, в което живеели поддръжници на господаря им. Там беззъб старец отвори портата на една плевня и им даде знак да вкарат колата вътре. Конете в яслите опънаха ремъците си, но се успокоиха, когато Саймън изпусна котела.

Лука се здрависа със стареца и помоли на италиански за малко храна и напитки.

— Ще изменим останалия път с коне — каза той на Джон. — Ако влезем в Милано с автомобил, бързо ще загазим.

Дадоха им наметала с качулки и Джон отново беше подложен на неприятната предпазна мярка с мазането с лайна, за да прикрие миризмата си. След като се нахраниха, четиримата продължиха на север и привечер се озоваха в покрайнините на града.

Джон надничаше изпод качулката си към града. Улиците на Милано бяха тесни, постройките — ниски и прости. Много приличаше на другите градове, които бе виждал — едноцветен, утилитарен, без никаква висока архитектура. Нямаше кули, които да извисят душата, нямаше сгради с по-висше предназначение от това да служат за просто обитаване. Навън имаше малко хора, които се спотайваха в сенките като гризачи. Във въздуха се вдигаше пушек от хиляди огнища. В отслабващата светлина Джон видя, че улицата завършва с открит площад с масивна постройка замък. Беше нисък и се бе разпрострял зад висока стена с бойници.

— Там ли отиваме? — попита той.

Антонио яздеше най-близо до него.

— Не. Това е дворецът, в който няма да влезем, освен ако не си търсим белята. Влезеш ли вътре, няма излизане. Там живее крал Борджия.

Придържаха се към по-малките улици, като заобиколиха отдалеч двореца. Минаха покрай хан със затворени капаци на прозорците, но Джон надуши миризмата на ейл и чу приглушените гласове отвътре. Помисли си, че една-две бири няма да му се отразят зле, но продължиха нататък. Лука спря при някаква почерняла, съсипана от пожар съборетина и заръча на останалите да го чакат. Двайсет минути по-късно се върна и им каза, че е чисто.

Къщата, при която пристигнаха, беше втората по големина, която бе видял Джон. Стоеше отделно от другите постройките на площада и се издигаше на четири етажа. Имаше пропорциите на куб и бе измазана с гипс в кремав цвят. Прозорците и вратата бяха миниатюрни в сравнение с размерите ѝ. От няколко комина бълваше пушек. Оловните стъкла на прозорците на главния етаж светеха. По площада патрулираха стражи с пики и щом видяха Антонио и Лука, позволиха на четиримата конници да продължат към задния вход.

Минаха, без да ги спират, през охраняваната порта в дъното на площада и се озоваха в двор. След като слязоха от конете, Лука, Антонио и Саймън бяха поздравени от добре облечен мъж, който сякаш не можеше да откъсне поглед от Джон.

— Насам — посочи Лука.

— Това ли беше господарят ви?

— Не, просто приятел.

Джон с радост се отърва от миризливото наметало и влезе в сградата през кухнята, където пълният готвач, плешив мъж с престилка, спря да бърка големия казан, за да подуши с изумление Джон.

— Много остро обоняние. Добро качество за готвач — отбеляза Саймън.

Минаха през трапезарията и се озоваха в приемната. Лука помоли Джон да остане тук, докато останалите се посъветват набързо.

— Господарят няма да те кара да чакаш дълго — каза той, докато затваряше вратата след себе си.

Когато беше повикан, Джон първо влезе в стая с просто, но елегантно обзавеждане и свещници с огледала по стените, след което пристъпи в кабинет с горяща камина, голям декоративен килим и няколко меки кресла и канапета. До една от стените се издигаше нещо, което Джон не бе виждал досега. Библиотека.

— Книги! — възкликна той.

— Точно така, книги — отвърна на английски безтелесен глас със силен акцент.

Джон приближи камината и видя възрастен мъж, седнал в кресло с висока облегалка, е одеяло на скута. От двете му страни седяха две едри хрътки, които заръмжаха, но останаха послушно на местата си. Косата му беше бяла, дълга до раменете, а брадата му бе грижливо оформена. Кафявата кожа бе опъната по високото му чело, очите бяха влажни и пронизващи. Но може би най-отличителното в него бе ризата му, така различна от парцаливите одежди на повечето обитатели на това място — наситено тъмночервена, с бели копчета, закопчани до гърлото, и бели ширити на ръкавите. Мъжът започна да се надига с очевиден дискомфорт и въпреки че Антонио го увещаваше да си остане седнал, той настоя да завърши сам движението.

— Ще стана да посрещна видния си гост — каза старецът и протегна ръка. — Джузепе Гарибалди, на вашите услуги.

Очите на Джон се присвиха, когато чу името. Знаеше кой е Гарибалди. Беше изучавал военните му кампании в „Уест Пойнт“.

Техният господар бе Гарибалди.

— Джон Кемп — представи се, докато поемаше изкривената от артрит ръка и я стискаше леко. — За мен е чест.

Донесоха столове и Гарибалди се отпусна обратно на мястото си и погали едното куче, после другото. Джон слушаше, докато другите разказваха набързо за пътуването — морската битка в пролива, бягството на Джон от двореца на Максимилиан, пресичането на Франкия с парния автомобил. През цялото време Гарибалди не сваляше пронизващия си поглед от него, сякаш мълчаливо се опитваше да го прецени. Когато разказът приключи, Гарибалди нареди на прислужника си да сервира вечерята в трапезарията и докато бавно и мъчително се изправяше отново на крака, с младежка настойчивост каза на Джон, че имат да си говорят за толкова много неща, та направо не знае откъде да започнат.

Вечерята бе овнешка яхния върху подложка от паста, определено най-доброто ястие, което Джон бе вкусвал от пристигането си тук, и тъй като маслото от карамфил още си вършеше работа, той яде с наслада. Всички освен Гарибалди се тъпчеха лакомо, но Джон трябваше да похапва на пресекулки, тъй като още със сядането беше

подканен да обясни невероятното си присъствие в този свят. Гарибалди показва остър интелект и възторжено се възхити от технологичните чудеса на модерната ера на Земята. Макар да бе умрял в епохата на парния двигател, той живо се интересуваше от постиженията в различните области и изслуша прехласнато описанието на суперколайдера, чудодейно пренесъл Джон в трапезарията му.

— Казвате, че за една секунда атомите обикалят Лондон много хиляди пъти?

— Така, е сеньор Гарибалди — потвърди Джон.

— Джузепе.

Джон сведе глава в отговор на предложението за неофициалност.

— Така е, Джузепе. Иска ми се да можех да го обясня по-добре, но както казах, не съм учен, а войник.

— Както и аз, Джон, както и аз. Скромнен войник.

Джон го попита откъде владее така чудесно английски и Гарибалди му напомни, че през 1850 г., между двете войни за обединение на Италия, е живял на Стейтън Айлънд, в дома на италианския изобретател Антонио Меучи.

— Бях забравил за връзката ви с Новия свят, но сега започвам да се сещам — каза Джон. — Наричали са ви герой на два континента заради делото ви като борец за свобода в Европа и Южна Америка, нали?

Гарибалди остави виното си. Очите му танцуваха от удоволствие.

— Антонио, Лука, чухте ли? А ти, Саймън? Този американец, роден сигурно век след смъртта ми, знае кой е Гарибалди! Колко необичайно и възхитително.

— Аз не се изненадвам — тихо рече Антонио. — Вие сте велик човек.

— Пия за това — обяви Лука и всички вдигнаха наздравица за приятно смутения си домакин.

Гарибалди се унесе в спомени за младежкия си период в Бразилия и Уругвай. За първи път избягал от Италия в средата на двайсетте си години, когато членувал в революционното движение „Млада Италия“ на Мацини и организирано неуспешно въстание в Пиемонт, довело до осъждането му на смърт от съда в Генуа. В джунглите на Южна Америка новосформираният му отряд от

италиански борци за свобода прегърнал каузата на уругвайската независимост и хората му започнали да носят отличителните червени ризи.

Той докосна грубата червена тъкан.

— Знаете ли, никак не е лесно да се получи боята за тези ризи. Тя идва чак от Ориента. Но за мен това е повече от начин да си спомням за миналите времена. Всичко тук е толкова безцветно! Сякаш художникът е имал само два цвята, кафяво и сиво. Малко повече цвят е от значение, нали?

Джон беше използвал възможността да омете чинията си и да отопи соса с хляб.

— Спомням си, че в „Уест Пойнт“ изучавах решителната ви битка по време на десанта в Сицилия — каза той. — Имали сте само хиляда души и сте прибегнали до немислимата тактика да атакувате на щик нагоре по склон добре укрепен и превъзхождащ ви числено противник. Така де, кой би предприел подобна атака? Помня и как си представях как ли е изглеждало, хиляда мъже с червени ризи, втурнали се нагоре.

Гарибалди гледаше отнесено, сякаш разиграваше наум битката с писъците и кръсъците, с червената кръв по червения плат.

— Неаполитанците наистина се бяха укрепили добре на онзи хълм при Калатафими, но видях, че склонът е терасиран за обработка и правилно прецених, че терасите ще ни осигурят прикритие от карабините им. Казах на лейтенанта си: „Qui si fa l’Italia o si muore“, тук или ще създадем Италия, или ще умрем. И победихме в онзи ден, и Италия бе обединена.

Джон вдигна бокала си за поредната наздравица.

— Мога ли да ви задам един деликатен въпрос? — попита той.

— Разбира се.

— Запомнен сте като почтен човек, като един от военните герои на деветнайсети век. Искам да кажа, как така...

— Как ми е била отредена такава долна участ ли?

Джон кимна.

— Очевидно някаква странна сила, която дори не се преструвам, че мога да проумея, определя какво става с човек след смъртта му. Сякаш действа някакъв морален стандарт, който ни изпраща горе или долу.

Гарибалди се разсмя.

— Не зная за горе. Може би съществува Рай. Идеята е хубава. Зная обаче за долу, защото сме тук. Колкото до моралния стандарт, за който говорите, аз го наричам морален абсолютизъм. Има правила. Как са определени, как се налагат... е, не мога да отговоря на тези въпроси и смея да твърдя, че никой не може. Не сме били изправяни на съд. Не сме минали през вратите на Ада, пазени от кучето Цербер, не сме зървали Сатаната и слугите му. Просто пристигнахме на това ужасно място и това е всичко.

Джон отпи глътка вино.

— Не че искам да се хваля с имена, но се срещнах с крал Хенри и крал Максимилиан, които твърдят, че никога не са убивали нито един човек със собствените си ръце, но въпреки това са тук.

Гарибалди кимна.

— Човек може да бъде убиец дори и без да цапа ръцете си с кръв. Убийство чрез други. Срещал съм много души тук, извършили подобни престъпления.

Джон прехвърли наум няколко пъти следващия въпрос, преди да го изрече.

— Всички, с които разговарях на това място, твърдят, че войникът, който убива в битка, получава опрощение. Сякаш има морална разлика между законно и незаконно убиване. Но ето че вие сте тук.

— Да, ето че съм тук. Разбира се, аз самият имах много време да размишлявам върху този въпрос и ще бъда честен с вас, Джон. Наясно съм защо съм в Ада. Разбирате ли, убих един човек. Незаконно, както се изразихте. Трябва да кажа, че тогава, с цялата си глупост, не правех подобно разделение. Ето как стана. Бяхме в Салто, в Уругвай, и подкрепяхме колорадосите в тяхната гражданска война. Имаше свирепа битка, а денят беше толкова горещ, че ако не те убиеше куршум или щик, слънцето щеше да го направи. Червените ризи изгубихме много мъже и аз можех да приема това, но докато се защитавах от поредната атака, видях как тръбачът ми, едва петнайсетгодишно момче, въоръжено единствено с тръбата си, пада посечен от сабята на един бланко. Ударът почти го обезглави. По-късно, след като победихме, огледах наредените в редица пленници и видях човека, убил момчето. Изведох го от строя и за свое безкрайно

съжаление го застрелях в главата. Разоръжих и пуснах останалите пленници, но онзи умря от ръката ми. Екзекутиран, както би казал някой. Той нямаше право да убива невъоръжения ми тръбач и аз няхах право да го убивам, след като бе мой пленник. И смятам, че именно това е причината да съм в Ада.

В трапезарията цареше пълна тишина. Джон се размърда смутено в стола си, посегна към гарафата да напълни бокала си и изпи виното на няколко глътки.

Лука разведри напрежението.

— Е, аз пък убих десетина мъже, едно лаещо куче и хиляди мухи — заяви той. — Всички си го заслужаваха, но ето че и аз съм тук.

— Всички заслужаваме участва си, но трябва да извлечем най-доброто от нея — рече Антонио. — На това ни учи нашият господар.

— Господар — поклати глава Гарибалди. — Не знам защо ме наричат така. Аз съм просто скромен човек, грешник с амбициозен план.

— Ще ми разкажете ли за него? — попита Джон. — Хората ви го държат в пълна тайна.

Гарибалди бавно се надигна и посегна за бастуна си. Кучетата се изправиха с него.

— Заповядайте в кабинета ми. Имам бренди. Не е чудесно, но пък не е и лошо. Пиете ли силен алкохол, Джон?

— Никога през живота си не съм отказвал питие и нямам намерение да започвам да го правя точно сега.

Докато прислужникът палеше камината, мъжете се настаниха и отпиха от брендите в чашите си. Гарибалди беше прав — беше грубовато, но ставаше за пиене и Джон бързо пресуши своето и си наля второ.

— Искам да кажа едно — започна Гарибалди. — Доволен съм, че тези добри мъже пазят така присърце тайната ни. На Земята развързаните езици убиват. Тук е по-лошо. Разбирате ли, Джон, ние живеем в страх. Всички ние. На Земята хората се ужасяват от смъртта, а тук бихме дали всичко, за да вкусим нейната окончателност. Макар да не исках да умра, аз си мислех, че смъртта ще ме спаси от болните ми стави. Какъв глупак бях само! Още страдам, но сега е за вечни времена. Смъртта не може да донесе спасение на мен и на всеки, който е бил прокълнат да се озове на това място. Ако някой принц или крал

ни залови и ни подложи на мъчения, ако ни осакати, ще изпитваме завинаги болката. Няма измъкване.

— Мрачно — вметна Джон, чиято глава започваше да се замотава от питието. — Адски мрачно, мамка му.

— Ха! Адски мрачно, и още как — рече Гарибалди. — Бях забравил колко харесвам американците. Е, ще ви разкрия нашата тайна, но само след като ми отговорите на следния въпрос. Вие можете ли да умрете в Ада, Джон?

— Нямам представа. Откакто съм тук, бях прострелян, цапардосаха ме със сопа по главата, но засега никой не ми е раздал смъртната карта.

— Тогава да се опитаме да не го научаваме, а? — попита Гарибалди и се изкиска тихо.

Антонио не беше така дипломатичен.

— Честно казано, сеньор, за нас щеше да е по-добре, ако можеше да умреш. А така няма да проговориш, ако те подложат на изтезания. Лично бих нанесъл смъртоносния удар, за да защитя господаря ни.

На Джон му се прииска да му фрасне един, но вместо това си сипа поредното питие.

— Знаеш ли, Антонио, не си от най-забавните, но ето какво ще ти кажа. Ако един ден решиш, че е по-добре да ме убиеш, пробвай късмета си.

— Стига, стига — намеси се Гарибалди. — Всички тук сме приятели. Сигурен съм, че когато разбере какво се опитваме да постигнем, Джон ще поиска да ни помогне, и не се съмнявам, че в замяна и ние с желание ще му предложим помощта си. — Той се обърна към Джон. — За твоята приятелка. Да, Лука ми каза за твоята беда и какво търсиш.

— Не исках да се отклонявам чак до Италия, след като тя е в Германия — намуси се Джон. — Сега съм тук, но нека просто да кажем, че губя търпение.

— Сигурен съм, че е така. Аз също нямам търпение. Нямам търпение за промяна. Разбирате ли, Адът е изумително място, защото всичките му обитатели са изоставили надеждата. Тук има само господари и роби, като нито едните, нито другите имат надежда. Господарят може само да изпита известно удоволствие от мисълта, че болката му е по-малка от тази на роба. Но и двамата са лишени от

радостта на семейния живот, от удовлетворението да оставиш нещо за бъдещите поколения, от другарството и благородните общи цели, от вярата, че смъртта може да е поне спасение от страданието на плътта, от утехата, предлагана от религията.

— Няма какво толкова да се направи по този въпрос, нали? — подхвърли Джон.

— И да, и не. Харесва ли ви този вбесяващ отговор? Нека обясня. Не, не можем да променим фундаменталните правила, които управляват това място, но да, можем да се възползваме от всичко, с което разполагаме, и да се опитаме да подобрим участието си.

— Как?

— Като мислим и действаме колективно.

— Комунисти в Ада? Това ли е голямата ви идея?

— В никакъв случай. За разлика от Карл Маркс, който ми беше съвременник, макар никога да не сме се срещали и доколкото знам, той не се е озовал тук, не говоря за политическа философия, а за прагматичен начин да се върви напред с картите, които са ни раздадени. Приживе се бих в много битки. В някои използвах пистолета и сабята. В други прибягах до думите и силата на убеждаването. Имаше успехи и провали. Но смятам, че най-голямата ми победа беше обединението на родината ми. Затова моята цел, Джон, нашата цел, е обединяването на Ада.

Лука, Антонио и Саймън кимнаха сериозно. Джон пък погледна брeндитo. Точно в момента никак не му бе до разговори. Намираше се по-далеч от Емили, отколкото във всеки един момент през последната седмица, и усещаше как се напива здравата. Но ако се издънеше пред домакиня си, вероятно на сутринта щеше да съжалява. Затова избра да бъде вежлив.

— Обединение? Звучи интересно.

Антонио като че ли усети, че Джон май гледа отвисоко на господаря му.

— Интересно? Само това ли можеш да кажеш? Не е интересно, сеньор. А революционно.

— Добре, революционно — съгласи се Джон, на когото вече не му беше до мерене на мускули с младия мъж. — И как смятате да го направите?

Гарибалди отпи от брeндитo си и облиза сухите си устни.

— Тихо работя в тази посока през повечето време, откакто съм тук. При пристигането ми в този свят първите ми грижи не бяха различни от тези на всеки новодошъл, а именно личното оцеляване в жестока и опасна земя. Аз лично умрях на остров Капрера и за щастие, докато бях напълно неориентиран, получих помощта на някои селяни от моето време, които вече бяха тук. Те ме скриха от древния главатар, който контролираше острова, и по-късно ме отведоха в Рим, където срещнах още поддръжници и дори неколцина от старите си бойни другари. Бързо научих, че единственият начин да не попадна в стаята на разложението и може би дори да благоденствам, бе да покажа, че съм безценен за управляващите. Представете си изненадата ми, когато научих, че кралят на Италия е средновековният принц Чезаре Борджия. За мен Борджия беше исторически второстепенна историческа фигура, определено незначителен в сравнение с баща си папа Александър. Бях очаквал кралят да бъде някой по-способен, но коварните и безжалостните се оправят добре тук, дори да не са били сред най-великите мъже приживе. След като попаднал тук, Борджия трябвало да се изкатери със зъби и нокти до върха и да измести един далеч познатен и надарен човек от него, почитаемия император Нерон. Научих, че Борджия го победил и после го държал набучен на пика в продължение на няколко години, докато крайниците и главата му просто не изгнили. Приживе Борджия не бил римлянин, а по-скоро човек от севера и научих, че издигнал двореца си в Милано, за да бъде близо до основните си врагове в Европа. Затова пратих при него мои последователи, за да му разкажат за делата ми приживе и за желанието ми да му служи като военен. След време си уговорихме среща.

— Как мина тя? — поинтересува се Джон.

— Той бе предпазлив и много подозрителен. Един крал не иска да губи короната си, а той запазил своята векове наред. Ясно беше, че трябва да докажа, че съм ценен. Отначало той ми даваше малки задачи — да сваля някой дребен принц, да отвлека някоя едрогърда жена от двора на херцог. После задачите станаха по-важни и дръзки и след много десетилетия влязох във вътрешния му кръг и получих херцогство наред с тази чудесна къща. И с тази база аз тайно и дискретно се обърнах към други в Италия и другаде, които биха могли да споделят мечтата ми за по-добър живот. Тези добри мъже тук са сред най-верните ми другари. Повярвайте, има и много други.

— И какво ще правите оттук нататък? — попита Джон.

— Планът е следният — следващият етап включва свалянето на Борджия. След като получа трона му, ще разполагам и с войската му. Получа ли войската му, мога да се заема да победея другите крале в Европа. Щом Европа стане моя, ще победея кралствата на изток, а после и целия този ужасен свят.

— И един ден ще станете крал на Ада — рече Джон. — А после какво?

— Ще обединя всички мъже и жени срещу общия ни враг, самия Ад. Ще премахна войната. Ще премахна робството и ще забраня търговията с жени, сякаш са стока. Ще премахна глада, като накарам хората да си сътрудничат в обработката на земята и гледането на добитък. Ще издам закони, които са справедливи и наказват лошите — уви, макар всички ние да сме лоши, някои са по-лоши от другите. Тези закони ще се налагат от съдии, хора, които макар да заслужават да бъдат в Ада, имат някакви достойнства. За жалост, нямаме деца, които да обучаваме, но въпреки това ще открием училища, които да образуват хората и да ги учат на умения. Това пак ще си остане Ад, Джон, но ще бъде по-човечно място, с по-малко страдание и болка.

— Но вие ще сте кралят. А абсолютната власт покварява абсолютно — изтъкна Джон. — Не мислите ли, че цялата тази власт ще замае главата ви?

— Надявам се да не стане така, но ако се случи и се превърна в отвратителен злодей, ще очаквам да бъда свален и на мястото ми да застане човек с първоначалните ми намерения. Може би някой от тези мъже тук.

— Дори да успеете да постигнете всичко това, планът ви няма да се осъществи за една нощ.

— Джон, нещото, с което тук разполагаме в изобилие, е времето. Макар да изгарям от нетърпение, цялото време на Ада е на мое разположение.

— Добре, Джузепе, желая ви късмет. Надявам се да успеете, но аз нямам цялото време на света. Трябва да намеря Емили и да я върна в Дартфорд за по-малко от три седмици. Не го ли направя, ще си останем тук.

— Тогава ни помогнете. Бързо. После ние ще ви помогнем да я освободите от лапите на крал Фридрих.

Изгубил търпение, Джон вдигна ръце.

— Просто ми кажете какво мога да сторя за вас. Да действаме. — Той извади джобния си часовник и го посочи с пръст. — Пилеем това.

— Разбрах как сте помогнали на Хенри да победи иберийците. Знанията ви за модерните оръжия са впечатляващи. Ще ни трябват нови и по-мощни средства, за да премахнем Борджия. Мога да свикам няколко бойци, които да атакуват крепостта му недалеч оттук, но той разполага с хиляди.

— Направих оръдия за Хенри. Имате ли достъп до леярна?

— Не и до такава за оръдия. Но до по-малки леярни, да. Много ковачи биха ме последвали.

Джон попита дали сутринта може да огледа укрепленията на двореца на Борджия. Можело да се уреди, гласеше отговорът, но когато понечи да зададе следващ въпрос, прислужникът неочаквано влезе и обяви, че имат гост.

— В този час? — учуди се Гарибалди. — Кой?

— Херцог Макиавели.

Останалите се спогледаха тревожно.

Джон също чу името.

— Само не ми казвайте, че става въпрос за онзи Макиавели.

— Да, за Николо Макиавели — потвърди Гарибалди. — Бил е човек на Борджия приживе и сега си остава такъв. Изучавали ли сте трудовете му във вашата военна академия?

— „Владетелят“ беше задължително четиво. Целта винаги оправдава средствата и тъй нататък.

— Той преиздаде творбата си тук и имам екземпляр от нея в библиотеката си. Лука, Саймън, моля да заведете Джон горе. Антонио, ти остани. Искам да разбера какво иска този мерзавец.

Когато Макиавели влезе, Гарибалди положи всички усилия да изглежда уравновесен. Погали кучетата си, за да ги успокои, и откъсна поглед от огъня.

— На какво дължа това удоволствие, Николо?

Макиавели бе висок и стоеше изправен, сякаш е глътнал бастун. Беше почти на шейсет, с оредяваща, къса прошарена коса, дълъг нос и малка уста, която сякаш не бе пригодна за сериозно ядене, а само за чоплене.

— Тази вечер Борджия научи, че крал Хенри е разбил иберийската армада — напрегнато съобщи Макиавели.

— И какво? — попита Гарибалди.

— Окуражен от победата си, той отплавал към страната на северняците и превзел Готенбург. Изглежда, че след това ще удари Франкия.

— Да го прави. Нека англичани и французи си разбият взаимно носовете.

— Бих казал същото, ако не съществуваше следната възможност — смятам, че когато научи за намеренията на Хенри, ако шпионите му вече не са му съобщили, Барбароса ще се уплаши, че англичанинът може да излезе победител и след това да се насочи към Германия с обединената си армия. Затова е много вероятно германците да се изправят срещу Хенри на френска земя. Ще изчакат французите и англичаните да си нанесат загуби и после ще атакуват отслабените войски. Не съм единственият, който прави тази преценка. Крал Максимилиан ни съобщи чрез посланика си, че желае съюз с Италия срещу ордите на нашествениците, които се готвят да му се нахвърлят. Борджия си дава сметка, че ако германците излязат победители, Италия може да бъде следващата взета пионка на дъската. Затова Чезаре желае да сключи съюз с Франкия и иска да състави военен план.

— Какво, още тази нощ ли? — Гарибалди се изкиска. — Не можеше ли да изчака до сутринта?

— Чезаре е нетърпелив човек, Джузепе. Знаеш го. За някои нетърпението е слабост, но за него винаги е било сила, защото го използва, за да удари решително, преди противниците му да са се подготвили.

— Е, ще започна да планирам кампанията в спалнята си. Това достатъчно бързо ли е?

— Докато се гушиш в леглото си, няма да е зле да помислиш и как биха реагирали нашите иберийски, руски и македонски противници в такъв конфликт.

— Да, разбира се. Всичко е една голяма игра на шах, нали така?

Макиавели забеляза двете наполовина пълни чаши на масата на Гарибалди. Джон беше зарязал своята.

— Притесних ли те? Гост ли имаш?

— Ни най-малко. След вечеря разговарях с Ломбардо, един от хората ми, но му стана зле.

— Ломбардо? Ученият с червената коса? Надявам се да не е нещо сериозно. Както и да е, кралят иска да те види веднага щом се събуди. Ще свика военен съвет.

Гарибалди понечи да стане, но Макиавели го помоли да си остане в креслото. После се престори, че се сеца в последния момент, извади малка дървена кутийка от гънките на наметалото си и я повдигна. Гарибалди се усмихна.

— Почти забравих — каза Макиавели. — Сеньора Карбоне ти е приготвила любимите ти сладки. Предложи ми бренди и ще ти правя компания, докато ги опиташ. Бързо се развалят.

— И двамата ще ги опитаме.

— Уви, използвала е малини, а този плод ми създава проблеми с храносмилането.

Гарибалди повдигна вежди, напълни чиста чаша с кехлибарената течност и я подаде на Макиавели, който седна до него, отвори кутията и му я подаде. Гарибалди взе една малка сладка с подутите си пръсти и посегна за брeндитo с другата си ръка, но неволно бутна чашата си и тя падна на пода. Наруга се за собствената си непохватност и се опита да я вдигне, но гостът побърза да се наведе и да вземе чашата.

Междувременно Гарибалди даде сладкиша на едното си куче, което го погълна и облиза меда от муцуната си. Макиавели се изправи, напълни отново чашата и забеляза, че сладкишът е изчезнал.

— Възхитително — премлясна Гарибалди.

— Вземи си още.

— Ще си взема. След малко.

Двамата побърбиха още известно време и тъкмо обсъждаха сексуалните наклонности на херцога на Сардиния, когато кучето на Гарибалди започна да вие и да се гърчи на пода, а от устата му изби розова пяна.

— Предателство! — закрещя с пълно гърло Гарибалди. — Убиец!

Антонио и прислужникът се втурнаха от съседната стая с извадени саби. Въпреки протестите на Макиавели, че е невинен, прислужникът го хвана откъм гърба в мечешка прегръдка, а Антонио

по знак на разгневения си господар извади кама и преряза дългия врат на херцога, от който плисна алена кръв.

Прислужникът го пусна и тялото се свлече на пода.

Лука, Саймън и Джон чуха виковете и слязоха тичешком.

— Опита се да ме отрови — каза Гарибалди, като дишаше тежко и се подпираше на облегалката на стола. — Явно знае нещо за плановете ми. А ако той знае, Борджия също знае. Кой дойде с него?

Прислужникът обясни, че на портала имало кочияш и двама стражи.

— Отнесете се с тях по същия начин, по който и с херцога им — нареди Гарибалди. — Вземете им всичко ценно, после качете телата в каретата и подгонете конете. Трябва да изглежда като работа на скиталци. И се погрижете да извадите очите и да повредите ушите им, така че да не могат да мигат за отговор или да отвърщат по друг начин. Ако кралят попита, ще заявя, че никога не е идвал тук.

21.

Уудбърн се събуди и видя момиче, изправило се над него. Бе легнал на пода, опрян в стената, за да им попречи да избягат, докато спи. Преди да си легне, беше накарал Бенона да изпразни няколко консерви и да ги върже с връв за дръпнатите завеси, за да задрънчат, ако тя се опита да даде знак на някого навън.

— Остави го, Поли. Връщай се обратно в леглото — строго каза Бенона, когато излезе от банята.

Поли имаше същата коса като майка си, руса и копринена, но беше по-красива. И докато очите на майка ѝ бяха тъмнокафяви като кал, нейните бяха сини като небето.

— Кой си ти? — попита тя Уудбърн.

Той се надигна, опрял гръб на вратата.

— Казвам се Брандън. Ти си Поли, нали?

— Откъде знаеш?

— Майка ти ми каза.

— Миришеш гадно.

— Поли! — обади се Бенона.

— Не се сърдя. Наистина мириша гадно. Май трябва да си сложи още от онзи одеколон. Ти си хубавица, знаеш ли?

— Да.

Бенона хвана дъщеря си за раменете и леко я побутна към стаята ѝ.

— Казах да се връщаш обратно в леглото.

Поли се опъна и остана на място.

— Трябва да ходя на училище.

— Днес няма да ходиш.

— Защо?

— Защото аз казвам така.

— Но, мамо...

Уудбърн стана и рязко нареди на момичето да слуша майка си и докато Поли намусено се подчиняваше, той тръгна след нея и

надникна в стаята ѝ.

— Какво е това? — попита, сочейки нещо на нощното ѝ шкафче.
— Пак ли от онези телефони?

— Мобилният ми — отговори момичето.

— Дай го тук.

— Мой си е!

— Не го ли направиш, ще зашлевя майка ти.

Момичето метна телефона ядосано и той удари Уудбърн в гърдите и отскочи. Реакцията ѝ го разсмя.

— Харесвам те — подхвърли той, докато вземаше апарата от пода и го прибираше в джоба си. — Не излизай, докато не ти разреша.

— Аз пък не те харесвам.

— Спокойно, миличка — намеси се майка ѝ. — Всичко е наред. Ще ти донеса закуската.

— Значи и децата си имат малки телефончета? — попита той Бенона, след като затвори вратата.

— Повечето имат, да.

— Няма по два, нали? Всичко тук е толкова смахнато. Въпросът ми се отнася и за теб. Каж ми истината.

— Имаме само по един.

Той я предупреди, че ще използва банята, но ще остави вратата отворена. Опита ли се да избяга, момичето ще си изпати.

Когато излезе, отново миришеше на одеколон. Бенона счупи няколко яйца в тиган и ги разбърка на котлона.

— Умирам от глад — заяви той.

Бенона изглеждаше измъчена от липсата на сън и тревогата.

— Колко време ще останеш?

— Не знам.

— Трябва скоро да си вървиш.

— Ще си тръгна, когато си поискам. Имаш ли хляб и масло?

Тя кимна.

— Само че днес трябва да купя храна. Как да го направя?

— Не знам.

— Не ни пускаш да излизаме. Ти не знаеш кога ще си тръгнеш. Как ще се получи в такъв случай? Искаш да не ядем ли?

— Казах, че не знам.

— По-добре започни да научаваш, господинчо.

Очите му се изпълниха с ярост и той сви юмрук, но тя се обърна и продължи да бърка яйцата, с което го накара да се овладее. Той седна на дивана ѝ, който се разгъваше, за да се използва и като легло, и погледна малкия телевизор.

— Нямах много пари, а?

— Нямам. Защо?

— Телевизорът ти е много по-малък от другите, които съм виждал.

— Достатъчен ми е.

— Можеш ли да го включиш?

Бързо се отегчи от дърдоренето в сутрешния блок и тя му показва как да сменя сам каналите с дистанционното. Спря се на програма за трениране на кучета. Не след дълго лаят привлече вниманието на Поли и тя попита от стаята си дали може да дойде да гледа. Той ѝ разреши и момичето седна на дивана до него.

— Миришеш по-добре — отбеляза то.

Тревър излезе от M25 на Кройдън и последва напътствията на джипиеса до редицата къщи на Раундхилс. Спря пред търсения номер и почука на вратата, която се нуждаеше от пребоядисване. Изчака, после почука отново и вече се канеше да си тръгне, когато отвътре се чу приглушен глас.

— Идвам.

Арабел Дънкан отвори и когато видя Тревър, се разплака.

— Не, не, не — бързо започна той. — Всичко е наред, скъпа. Аз съм пълен идиот. Трябваше първо да се обадя, но бях наблизил и реших да се отбия. Няма промяна в положението на Емили. Абсолютно никаква.

Сълзите ѝ спряха, но ръцете ѝ още трепереха, докато му приготвяше чай.

— Помислих си най-лошото — рече тя, докато му подаваше чашата и сядаше срещу него в дневната. — Току-що сложих децата да си легнат и се канех да си направя чай.

— Наистина трябваше да се обадя. Просто исках да видя дали нямате нужда от нещо. От каквото и да било.

— Просто съм толкова объркана. Родителите ми също не могат да си обяснят защо никой не ни казва какво е станало. Изкарали сме си акъла.

— Повярвайте, иска ми се да можех да ви кажа повече. Честно казано, не съм сигурен, че и аз знам цялата история. Пък и не съм учен, а просто охранител.

— О, вие сте повече от това, господин Джоунс. Видях как ви гледат хората в лабораторията.

— Е, не знам — стеснително отвърна той. — Важното е, че най-добрите специалисти в страната работят по проблема и имам всички основания да се надявам, че Емили ще се върне скоро при близките си, жива и здрава.

— Добре. Дано да е така.

Той направи комплимент за къщата и я попита откога живее тук. Тя му обясни, че със съпруга си се преместили в Кройдън преди шест години. Беше любопитно, че се намираха много близо до тунелите на МААК, затова често казвала на Емили, че можела да чуе как протоните профучават под краката ѝ. Това била първата им къща, а преди това двамата със съпруга ѝ живеели няколко години в апартамент в северната част на Лондон. Той бил търговски представител на биоинженерна компания и се връщал от среща в Брюксел, когато загинал в катастрофа преди две години. Така останала сама с невръстните си деца и решила да остане тук, защото в района живеели нейни приятели и други млади майки.

Заговориха за неприятностите, в които се забъркват малките, и Тревър спомена за собствените си племенници и техните лудории.

Той се възхищаваше на непринудеността ѝ и свежото ѝ чувство за хумор. Често си бе мислил за нея след първото ѝ посещение в лабораторията и ако трябваше да е честен, искаше да разбере дали излиза с някого. Нямахме обаче никакво намерение да се възползва от емоционалното ѝ състояние, за да си уреди среща с нея.

Затова и не схвана веднага думите ѝ, когато си допи чая и тръгна да си върви.

— Може някой път да се видим на кафе, докато децата си играят със съседските — подхвърли тя.

— Да, чудесно. Надявам се, че тогава ще мога да ви кажа нещо повече за сестра ви.

— Моля ви, не чакайте дотогава, за да ми съобщите новините.

— Разбира се, че няма.

Тя погледна стеснително килима.

— Всъщност, предложих да се видим на кафе, за да се опознаем по-добре.

Тревър не се сдържа и на лицето му цъфна огромна усмивка.

— Имате ми номера. Пуснете ми есемес кога ще бъдете свободна. Ще дойда на мига.

На втората си сутрин в апартамента Уудбърн отново се събуди на пода до вратата. Този път беше използвал възглавница и одеяло. Ароматът на боб на фурна и препечени филийки напълни ноздрите му. Бенона беше при печката, а по телевизора вървяха новини с намален звук.

— Днес има ли ме по телевизията? — попита той.

— Още не. Пуснах го преди малко.

— Боб?

— Само това имаме. Не мога да остана още един ден затворена тук с теб. Трябва да изляза, за да напазарувам. И да си купя цигари.

Беше й позволил да използва телефона на Поли, за да се обади, че е болна и няма да ходи на работа, както и да предупреди, че дъщеря й ще отсъства от училище. Бяха прекарали целия ден в гледане на телевизия и филми. Докато Поли обясняваше всички неща, които Уудбърн не разбираше, Бенона изпушваше по три цигари на всяка една на Уудбърн.

Уудбърн отиде да се изпикае и подвижна през отворената врата:

— Казах ти вчера, че ще те пусна и ще остана с момичето.

— А аз ти отговорих, че няма да те оставя сам с нея. Независимо дали си от Ада, или от улицата, ти си убиец и ти нямам доверие.

— Обясних ти, че ще си изпати само ако се обадиш в полицията.

— Съжалявам, господинчо, но не ти вярвам. Никоя майка не би ти повярвала.

Той излезе и я попита дали има цигари, но с въпроса си направо наля бензин в огъня, защото тя вече не беше на себе си от гняв.

— Успокой се, мътните да те вземат — изръмжа Уудбърн. — Ще измислим нещо. — Отиде до закачалката и огледа дрехите. — Нямаш ли някакви мъжки дрехи? — До закачалката имаше кашон. Вътре

намери някои неща, които миришеха на нафталин. — Тези на съпруга ти ли са?

— На бившия ми съпруг.

Той пробва шлифер и вълнена шапка.

— Имаш ли тъмни очила?

— Няколко чифта.

— Мъжки или женски?

— Мои са.

— Дай някакви, с които няма да изглеждам като педал.

Тя посочи чекмеджето. Той избра един чифт, който изглеждаше смътно унисекс, сложи си ги и се огледа в огледалото в банята.

— Май мога да изляза така, без да ме познаят.

Когато Поли стана, Бенона ѝ изнесе строга лекция как да се държи на улицата и в магазините. Уудбърн, който отново се беше полял с одеколон, щеше да държи ръката ѝ. Не биваше да говори с никого, нито дори да поглежда хората. Докато момичето миеше зъбите си, Уудбърн напомни на Бенона, че ще са му нужни не повече от две секунди да счупи врата на детето, ако някоя от двете завика за помощ.

— Може и да ме пипнат, но дъщеря ти ще е мъртва и ще направя всичко възможно да ти видя сметката и на теб — заплаши я той.

За първи път излизаше навън през деня и това го правеше нервен, направо уплашен. Докато вървяха по Кингсланд Роуд, беше стиснал толкова силно ръката на Поли, че момичето го помоли да отпусне хватката си. Бенона не можеше да скрие страха на лицето си, но изпълняваше заповедите му и вървеше със сведена глава, за да не среща погледите на минавачите. В общи линии тримата можеха да минат за семейство, макар и не особено щастливо.

Първата им спирка беше магазинът за хранителни стоки, където Бенона напълни количката с провизии, докато Уудбърн и Поли я следваха. Той оглеждаше рафтовете, поразен от богатия избор, но не пипаше нищо, докато не забележа една марка, която събуди приятни спомени. Той хвърли кутия сладкиши „Джафа“ в количката.

— И аз ги обичам — каза Поли, макар и намусено.

След това се отбиха в магазин за козметика, където Бенона купи още одеколон, дезодорант и четка за зъби, за да намали непоносимата миризма на Уудбърн. Накрая спряха в магазина за тютюневи изделия,

за да се запасят с цигари. Тя купи от своята марка, а той мълчаливо разгледа рафтовете зад щанда и за първи път се осмели да заговори.

— Къде са „Уудбайнс“?

Собственикът, който беше на възраст, го изгледа озадачено.

— Майтапите се, нали? Не се продават от двайсетина години.

Уудбърн сви рамене.

— Имаш ли „Нейви Кът“?

— Ти какво, да не си някакъв Рип Ван Уинкъл? — пошегува се собственикът. — Те също изчезнаха като птицата додо.

Устната на Уудбърн затрепери. Човекът зад щанда не можеше да види убийствената ярост зад стъклата на тъмните очила. Уудбърн посочи със свободната си ръка „Лъки Страйк“ и добавиха още четири пакета към сметката.

На връщане към Глейб Роуд той промърмори, че за трийсет и двата паунда, които бяха похарчили за цигари, навремето би могъл да си живее царски два месеца.

— Животът е скъп — изтъкна Бенона. — Ако не се махнеш, няма да мога да работя. А ако не работя, няма да ядем.

Той въздъхна.

— Всички си имаме проблеми, нали? Но поне разполагаме с цигари.

При второто рестартиране на МААК на Делия ѝ бе още по-трудно да изкара Дък от стаята му и да го доведе в контролната зала. Никакви обещания за лакомства или филми не бяха в състояние да го накарат да стане от леглото и да се облече. И тъй като времето напредваше, на Делия ѝ оставаха две възможности — или да каже на хората на Тревър да го вържат и замъкнат насила, или да намери някакво вълшебство да го убеди, което беше за предпочитане. Вярно, навремето е извършил убийство, но тя беше започнала да харесва момъка и почти развиваше Стокхолмски синдром, защото всъщност беше затворник също като него. Шефовете ясно ѝ бяха дали да разбере, че няма да я освободят, докато въпросът с Дък не бъде решен.

— Виж какво — каза тя, изгубила търпение. — Ако се съгласиш и дойдеш сам, след като всичко приключи, ще уредя да се разходиш навън. Днес е чудесен слънчев ден и ще можем да се разтъпчем и да погледаме птичките, зайчетата и така нататък. Какво ще кажеш?

Младежът отметна завивката от главата си.

— Ами ако този път се получи и бъда пратен обратно?

— Е, не е много вероятно, нали? — отвърна тя. — Видя какво стана или по-скоро не стана миналата седмица.

— А след разходката ще мога ли да хапна нещо?

— Всичко, което си пожелаеш.

Всички събрали се изстенаха в един глас, когато МААК достигна 30 TeV, а Дък остана сред тях. Куинт престана да щрака с химикалката си и излезе ядосан, следван от важните клечки от Лондон и Вашингтон.

В отговор Дък излезе от отбелязаното място и извика подигравателно подире им:

— Ой! Радвате ли сте? Дък е още тук. Да се позабавляваме тогава. Хайде, време е за разходка на слънце.

— Какви ги говори той? — обърна се Тревър към Делия.

Тя прочисти гърлото си.

— Обещах да го изведа навън, ако дойде като добро момче.

— Майтапиш се, нали?

— Бях отчаяна. Съжалявам. Надявах се, че днес ще бъде пратен обратно.

— Всички се надяхахме, но не можем да позволим да излиза от лабораторията. Идеята е била глупава.

— Само пет минути на територията на лабораторията, с колкото охрана поискаш. Следващата седмица ще ми бъде много по-лесно, ако си спазя обещанието.

Тревър не изглеждаше особено доволен, но кимна.

— Ще говоря с Куинт и ще видя какво може да се направи.

22.

Емили се събуди замаяна и объркана в старата си стая в замъка Марксбург. През отворения прозорец повяваше студен вятър. Малката сива птичка, кацнала на перваза, я погледна и отлетя към реката. Отначало Емили се зачуди дали не беше сънувала случилото се през последните няколко дни, но после ръката ѝ докосна якето, което все още носеше. Якето от жените.

Ужасният спомен за раната на главата на горката Ан разтърси Емили и тя се затътри към масата, за да си налее чаша вода.

Андреас явно се ослушваше от другата страна на вратата, защото моментално влезе с малоумна усмивка.

— Чух, че си се върнала снощи. Не каза довиждане на Андреас. Натъжи ме.

— Избягах — каза тя. — Обстоятелствата не бяха подходящи за сбогуване.

— Къде е момичето с черната кожа?

— Нея хванаха.

— За нея не ми пука толкова. Ти си по-хубава, пък и миришеш хубаво.

— Ще мириша още по-хубаво, ако ми приготвиш ваната.

Лицето му грейна.

— Ще донеса топла вода и закуска.

После усмивката му изчезна.

— Какво има? — попита тя.

— Наредиха ми да им съобщя, когато се събудиш. Май искат да те видят скоро. Надявам се да са добри с теб.

— Кой?

— Кралят и новият канцлер. Харесвах повече стария, но още мога да го посещавам.

— Райналд ли? Как така можеш да го посещаваш?

— Главата му е на пика в двора. Сутринта му говорих. Очите му бяха отворени, но не знам дали ме разбра. Наквасих устните му с

малко вода, но не знам дали от това му е станало по-добре. Надявам се никога да не ми отсекат главата.

Емили изобщо не бързаше за аудиенцията и накрая Андреас трябваше да я побутне навън и надолу по стълбите. За щастие, пътят до една от сградите на комплекса, които досега не бе посещавала, не минаваше покрай главата на Райналд. Непознатата сграда беше тъмна, усойна и миришеше на старост. Андреас я остави сама в мрачна зала, пълна с препарирани глави на елени, лосове, мечки и глигани. Имаше голяма трапезна маса, която явно се използваше като бюро, защото беше покрита с пергаменти, папки и карти. В единия ъгъл забеляза намотка от плътно навита жица с два стърчащи накрайника.

— Примитивно, но интересно, нали?

Химлер влезе на изящните си крачета и седна. Изглеждаше комично дребен зад голямото бюро. Направи ѝ знак да седне срещу него.

— Прилича ми на електромагнит — каза тя.

— Точно така — доволно се усмихна той. — Зная, че е като играчка, но за нас е голям напредък. Преди сто години в Ада дойде един руснак, който приживе участвал в експерименти с електромагнити. Не като учен, а като техник. Шпионите ни го откриха в едно село край Киев. Хвалел се в кръчмата, че можел да изобретява разни неща. Руснаците така и не забелязали талантите му, тъй като и в Ада са толкова некадърни, колкото и на Земята, така че го отвлякохме и го доведохме в Германия. Той ще бъде един от асистентите ви.

— Асистент за какво?

— Че как, да тръгнем по пътя на технологичното превъзходство. Както вече ви казах, до гуша ми дойде от тези наши примитивни войни с жалки оръжия. Да, имаме оръдия и ръчни огнестрелни оръжия, които стрелят по веднъж, но войниците ни продължават да използват мечове и сопи и яздят коне! Можете ли да си представите?

— Май единствената ви грижа е как да подобрите възможностите да се убиват... не, да се осакатяват колкото се може повече хора. Защо не се замислите как да подобрите живота им? Да ги храните по-добре, да строите по-добри къщи, да направите живота им по-малко мизерен?

Химлер кимна и отвърна саркастично:

— О, накарайте коравото ми сърце да омекне. Обърнахте главата ми към светлината. Сега виждам грешката на порочния си път. — Усмихна се на изпълнението си. — Позволете ми да бъда болезнено откровен. Грижа ме е единствено за двама души. За мен самия и за крал Фридрих. В известен смисъл животът тук може да бъде съвсем прост. Целта ми и целта, която обещах на Фридрих, е да постигна пълна победа над враговете ни, да поробя колкото се може по-голяма част от света с помощта на технологиите. Единственият начин да си осигурим дълголетно здраве е да не допуснем да бъдем завладени. Лично аз нямам никакво желание да свърша като Райналд. По-добре да съм хищник, отколкото плячка.

— Е, аз също ще бъда болезнено откровена. Няма да ви помагам да намирате начини да осакатявате и поробвате хора.

Химлер се прозя и стана. Емили стегна мускули, готова да се защити. Той обаче мина покрай нея до един шкаф, извади от него метален цилиндър, постави го на бюрото и седна до него.

— Изобщо не си струва да дискутираме дали ще ми помогнете или не, защото, естествено, ще го направите. Ще бъде уморително да ви лишавам от храна, да ви държа гола в студена тъмница, да ви наранявам по какви ли не начини, защото накрая ще ми съдействате. Можем да прескочим всички тези неприятности и просто да запретнем ръкави и да се заловим за работа. Така че нека за момент забравим за негативното ви отношение. Погледнете тази прелест.

Той ѝ посочи тежкия цилиндър.

— Какво е това?

— Батерия. Бях засрамен, че англичаните и французите имат телеграф, а ние нямаме. Това скоро ще бъде поправено. Шпионите ми я откраднаха от Лондон, където тя е една от многото други, хранящи тяхната система. Намерих във Франкфурт един химик от деветнайсети век, който ще ви асистира и ще прави необходимите киселини за храняване на електродите. Разбирате ли, с батерии и електромагнити ще трябва само да построя язовир на Рейн и ще имам водоелектрическа централа. А с помощта на електричеството ще мога да започна да строя машини, които да правят машини — не малки като парните ни автомобили, а големи, индустриални машини. И след време — не утре, но след време — ще имаме центрофуги за обогатяване на

уран и ще направим мощни бомби и машини, които да ги изстрелват срещу враговете ни.

Сега беше ред на Емили да се изсмее.

— Доколкото си спомням историята, вашите нацисти не са успели да построят атомна бомба въпреки всички технологии на двайсети век и най-добрите учени, с които сте разполагали. А сега седите в някакъв средновековен замък, осветяван със свещи и затоплян с дърва, и ми говорите за плановете си да обогатявате уран. Това е нелепо.

Химлер я изгледа ледено.

— Имам две неща, с които не разполагах по време на войната — с равен глас изрече той. — Неограничено време, а сега и физик от двайсет и първи век.

— Май не ме слушате. Вече ви казах. Аз съм специалист по елементарни частици. Не зная как се правят атомни или каквито и да било бомби. И ако случайно не помните, не съм мъртва като вас. Моето време си е съвсем крайно. Ако не успея да се върна обратно в собственото си време и свят, най-вероятно ще реша да сложа край на живота си, вместо да остана във вашия ужасен свят. А ако успеете по някакъв начин да ми попречите да го сторя, в крайна сметка ще остареея и ще умра. Така че ви моля, престанете с тези глупости и ми помогнете да се върна в Англия, поне да се опитам да се прибера у дома.

В залата влезе официален на вид мъж, облечен в костюм с широки ревери от епохата на Химлер. Извини се за прекъсването и съобщи на шефа си, че кралят идва.

— Тук? Нима идва тук? Защо не ме е извикал, както обикновено?

— Очевидно е станало нещо, което силно го е възбудило.

Химлер се намръщи и се обърна към Емили.

— Имам богат опит с превъзбудени лидери.

Тя стана и понечи да си тръгне, но точно тогава Фридрих нахълта с антуража си от благородници. За първи път Емили го виждаше на крака. Изглеждаше изненадващо пъргав и бърз за годините си.

Кралят присви очи към нея.

— Значи си успял да я заловиш. Надявам се, че няма да има възможност да избяга отново.

Химлер заяви, че лично гарантира за това, и добави, че тя скоро щяла да започне работа по всякакви технологични нововъведения за кралството. Емили нямаше намерение да му позволява да говори за нея, сякаш я няма, но когато отвори уста, кралят ѝ нареди да седне и да мълчи. Онова, което имал да каже, било свързано с новата ѝ роля.

На Фридрих му бе предложено меко кресло, но той отказа и закрачи яростно напред-назад. На Химлер явно му беше неудобно да остане седнал, докато кралят е прав, така че се изправи и започна да върти глава насам-натам, проследявайки с поглед разярения монарх.

— Херцогът на Хамбург току-що пристигна с новини — започна кралят. — Герхард, кажи на канцлера онова, което докладва на мен.

Херцогът, набит мъж с буйна брада, кимна отсечено.

— Един от многото ми шпиони в страната на северняците се върна в Германия с тревожна вест. Крал Хенри е предприел голяма кампания към Готенбург, където е победил крал Кристиан и лично е взел главата му.

— Защо? — извика Химлер. — Каква е стратегическата му изгода от подобно нещо? Пак ще трябва да поеме към нас по море, ако иска да ни атакува.

— Съобщиха ми, че искал да сложи ръка на железните им мини — каза херцогът.

— И отново питам защо? — недоумяваше Химлер. — Той си има железни мини, ние също си имаме. Желязото не е рядкост в Европа.

— Аз зададох същия въпрос — намеси се Фридрих. — Чуй причината.

— Причината е следната — обясни херцогът. — Хенри има новодошъл в кралството си. Човек, който разбирал от оръжия и металургия. Той уверил краля, че може да прави по-добри оръдия с шведско желязо, тъй като било по-здрово. Нещо повече, проектирал ново голямо оръдие, за което се твърди, че издавало пеещ звук, когато изстрелвало снаряд.

— Пеещ ли? — учуди се Химлер.

— Да, пеещ. Говори се, че гюлето пеело, докато летяло през огромни разстояния до целта си. Шпионинът ми бил в една кръчма в Готенбург и чул моряците на Хенри да говорят за него. Това оръдие изиграло решителна роля за морската победа над иберийците.

Химлер яростно стовари юмрук върху бюрото.

— В много неизгодно положение сме, че нямаме посланик в двора на Хенри. Райналд беше тромав в това отношение. Не беше достатъчно лукав за дипломат. Трябваше да научим за този новодошъл и да го отвлечем за нас!

Фридрих втренчи в Емили воднистите си очи.

— Какви са тези оръдия, които пеят?

— Мен ли питате? — учуди се тя.

— Каква наглост! — извика херцогът и подуши да долови миризмата ѝ.

— Такава е — въздъхна Химлер. — Като див кон, който трябва да се опитоми. И повярвайте, ще я опитомя.

Емили войнствено скръсти ръце на гърдите си и промърмори, че ще видят кой кого ще опитомява, след което добави:

— Не знам абсолютно нищо за оръдия, било то пеещи, танцуващи или други.

— Както и да е, има още новини. По-лоши новини — поде отново херцогът, без да ѝ обръща внимание. — Веднага щом произведе още от тези нови оръдия, Хенри възнамерява да прати флота си към Ниските земи, да тръгне към Париж с войска, подсилена от северняци, и да започне война с Максимилиан. Ако пеещите оръдия му осигурят победата, ще добави френските войски към своите и със сигурност ще се насочи срещу нас.

Химлер заряза протокола и седна на мястото си. Лицето му бе пребледняло.

— Е? — остро рече Фридрих. — Какво можем да направим?

Химлер се загледа в тавана, сякаш отговорът беше написан там.

— Войската ни е силна, най-добрата в Европа, но ако Хенри успее да победи французите и добави техните сили към своите, ще бъдем изложени на сериозна опасност.

— Тази жена нищо ли не може да направи, за да подсили защитата ни? — попита кралят.

Емили клатеше изразително глава, но Химлер отвърна, че след време би могла, но не и веднага.

— Ще трябва бързо да потърсим стратегически съюз. Нямаме голям избор.

— С кого? — попита херцогът. — Французите и италианците никога няма да се съюзят с нас. Враждата помежду ни е твърде силна.

— Иберийците също не се броят — добави Фридрих. — Отслабени са от поражението по море.

Химлер намери отговора на тавана.

— Ще трябва да се обърнем към руснаците.

— Предлагаш да танцуваме с мечката? — не повярва херцогът.
— Да не искаш да те гази мечка?

— Не мисля, че имаме по-добър избор — изтъкна Химлер. — Ходът е опасен и ще трябва да сме много предпазливи, но препоръката ми като канцлер е такава.

Кралят огледа присъстващите, но не видя и не чу възражения.

— Добре тогава — каза той. — Пратете парните си машини към Москва с отряд, който да пази пратеника ми от скиталци и други подобни. Да занесе зашифровано съобщение за посланика ни. Кажете му бързо да сключи договор с онзи гнусен тип.

Любопитството на Емили надделя.

— За кой тип стана дума? — попита тя.

Устните на Химлер се свиха с погнуса, докато отговаряше.

— Йосиф Сталин, разбира се.

23.

Джон се загърна в миризливото си наметало и тръгна да разузнае двореца на Борджия заедно с Лука, Антонио и Саймън. Пиацата отпред бе задръстена със сергии и хора, мъчещи се да припечелят няколко монети, продавайки храна и всякакви вехтории на придворните на краля.

Саймън, който бе винаги гладен, купи няколко кифли и ги раздаде, за да има какво да дъвчат, докато обикалят.

— Трябва да си приказваме помежду си, за да не изглеждаме подозрително — рече Лука.

— За какво? — попита Антонио.

— Не ми хрумва нищо — обади се Саймън. — Вече две седмици не правим нищо друго, освен да си приказваме.

Джон хвана бика за рогата.

— Не видях никакви жени около дома на Джузепе. Няма ли дама в живота си?

Саймън се замисли.

— Освен някоя стара икономка или шивачка, не съм виждал други. Със сигурност не и дама, която да краси нечия спалня.

— Аз също не съм виждал — добави Лука.

— Веднъж ми каза, че е твърде стар за жени — вметна Антонио. — Предпочита кучетата си. Те искат по-малко и предлагат повече на един старец.

— Ами ти, Антонио? — попита Джон. — Приличаш ми на кавалер, любимец на жените.

— Аз съм боец, а не кавалер, сеньор. Живея на пътя. Ползвам от време на време услугите на някоя курва, но нямам нито времето, нито парите да издържам жена. Може би някой ден животът ми ще се промени, ако господарят ни постигне целите си.

— И аз знам коя ще бъде — закачливо подхвърли Лука.

— Коя? — наежи се Антонио.

— Кралицата на Борджия, ето коя. Катерина Сфорца. Виждал съм го как направо си настъпва езика, когато файтонът ѝ минава наблизо.

— Е, красавица е — каза Антонио.

— Мечтай си — засмя се Саймън. — Кажете ми, Джон, какво представлява Емили?

— Несравнимо по-умна е от мен, красавица, забавна, силна психически и физически. Изумителна жена. Надявам се да имате шанса да я срещнете.

Саймън го потупа по рамото.

— Звучи страхотно.

— Ще го кажа по друг начин — додаде Джон. — Бих я последвал до Ада и обратно.

Дворецът на Борджия изглеждаше изключително добре защитен. Стените бяха високи и когато надникна през главната порта, Джон видя, че са също и дебели. Стражите патрулираха зад бойниците с мускети, а външната и вътрешната решетка на портата явно можеха да се спуснат за секунди и да блокират главния вход. Според преценката му щеше да е нужен силен и продължителен артилерийски огън за пробиването на стените и значителни, добре въоръжени сили за проникване вътре и постигане на победа.

След огледа се върнаха в палацото на Гарибалди и седнаха да хапнат с херцога.

— Значи не сте оптимист — отбеляза Гарибалди.

— Не виждам как грубата сила би могла да постигне успех — каза Джон. — Можете да разположите обикновени оръдия да стрелят от упор, стига да успеете да ги изкарате на позиция, без да влезете в схватка с противника. Ще се нуждаете и от достатъчно време да пробиете стената, ето защо шансовете ви за завземане на двореца са съмнителни.

— Ами твоите пеещи оръдия? — намеси се Саймън.

— Да, бихме могли да направим няколко, стига да имате добра леярна и качествено желязо, но те не биха предложили особено преимущество. Имат по-голяма далекобойност и са по-точни, но към двореца няма пряка видимост от голямо разстояние, нито никакви възвишения. Може и да успеете да направите няколко попадения, но те ще бъдат наслуки.

Гарибалди разряза един плод.

— Трябва да отсечем главата на змията. Трябва ни Борджия. Благородниците и армията му ще преминат на моя страна, след като той бъде неутрализиран. Знам го.

Джон отпи от пивото си. Главата му още го цепеше от снощното бренди и при липсата на модерни болкоуспокояващи единственият изход от махмурлука бе на принципа „клин клин избива“.

— Ако сте сигурен в това, Джузепе, защо не опитате покушение, подобно на снощния опит срещу вас?

— Твърде добре го охраняват. Най-доверените му съветници и благородници никога не остават наистина насаме с него. Винаги е заобиколен от стоманен пръстен. Дори с жена не би легнал, ако в будоара му няма стражи. Няма да хапне нито залък, без да опитат храната му. Изкарал е толкова дълго благодарение на безкрайната си предпазливост. Не се доверява на никого. Макиавели му беше най-приближен, но него вече го няма и изчезването му само ще го направи още по-предпазлив.

Джон изведнъж се усмихна на безразсъдната идея, която цъфна в измъчената му глава.

— А защо не използваме троянски кон?

Гарибалди поклати глава.

— Съмнявам се, че би направил глупостта да вкара дървен кон в двореца си — насмешливо рече той. — Пък и много добре познава древната история.

— Нямам предвид дървен кон. А себе си.

Ковачницата бе разположена в края на малка уличка в северните покрайнини на Милано и след нея започваха поля, покрити с висока трева. Джон чакаше отвън, докато Антонио разговаряше с ковача. Лука и Саймън останаха с Гарибалди в дома му да работят върху останалата логистика. След като уговорката беше направена, Антонио повика Джон.

— Франко е приятел — каза Антонио и тупна дребния як мъж по блестящото от пот голо рамо. — Ще ни помогне.

Ковачът се поколеба, когато Джон протегна ръка, но след лекото побутване на Антонио я стисна приятелски и с изумление.

— Направо не мога да повярвам — възкликна той на италиански.

— Покажи ми какво ти трябва — подкани Антонио Джон.

Гарибалди бе дал на Джон един от безценните си листа хартия и молив от въглен и той бе направил няколко скици на проекта си.

Тримата се приближиха до пещта за повече светлина. Ковачницата бе далеч по-малка от онази на Уилям, но щеше да свърши работа. Десетината голи до кръста работници душеха въздуха, докато Джон минаваше покрай тях, след което се престориха, че си гледат работата.

Джон показва на Франко чертежите си, докато Антонио превеждаше. Ковачът като че ли моментално схвана идеята.

— Как го наричаш? — попита Франко.

— Ръчна граната — отвърна Джон.

— Прилича на бомба за хвърляне — рече Антонио. — Но къде е фитилът?

— А, точно там е важното — изтъкна Джон. — Няма фитил и няма нужда от запалване, което означава, че врагът няма да знае какво му се готви и няма да има време да те спре. Не сте ли виждали подобно нещо?

Двамата поклатиха глави.

— Е, вече видяхте — рече Джон.

— Ще проработи ли? — усъмни се Антонио.

Джон се усмихна.

— Да направим няколко и да видим.

Ковачът трябваше да излее десетки кухи овални контейнери, достатъчно малки, за да се поберат в дланта. Всеки контейнер щеше да бъде напълнен през отвор в единия край с барут и малки парчета метал.

— Ето как ще ги взривим — обясни Джон, сочейки напречното сечение. — Слагаш половин диск от желязо върху барута и отгоре му закрепваш кремък. После пъхаш желязна пръчица в отвора, така че да притиска кремъка и да стърчи малко. Трябва да пасне добре, за да не изпадне, но да не е прекалено стегната, за да може да се движи. Ще науча хората как да мятат в спирала. Когато пръчицата се удари в нещо твърдо, като земя или стена, кремъкът ще даде искра, ще запали барута и ще елиминира няколко противници едновременно.

Франко и Антонио проведоха възбудена дискусия на италиански, съпътствана с много жестикулиране. Джон ги слушаше известно време, но накрая му писна и ги прекъсна.

— Е? Какво мисли той?

Антонио сви рамене.

— В общи линии е ядосан, че идеята не му е хрумнала досега.

Докато Франко работеше, Джон убиваше времето, като мереше с крачки двора на Гарибалди, упражняваше се с новия кремъчен пистолет, който му бяха дали, пиеше онова, което се вадеше от избата. Дори успя да избърсне четината си с подострено парче стомана. Вечеряше в компанията на Гарибалди и двамата разговаряха за всевъзможни неща до малките часове.

След ден и половина от ковачницата пристигна бъчва. Вкараха я в двора и Джон внимателно извади железните овали от сламените им подложки и ги огледа.

— Покажете ми как действат — каза Гарибалди.

— Тук?

— Защо не? Ако счупите някое стъкло, ще го сменим.

Мълвата за изпробването на новото оръжие на Джон бързо се разпространи и на двора се събра малка група — Лука, Саймън и Антонио, както и неколцина войници.

Джон избра най-отдалечения от прозорците ъгъл на двора и каза на всички да се дръпнат назад. Взе наслуки една граната и я претегли в ръка, след което я хвърли в свършена спирала със стърчащата пръчица напред. Желязото се завъртя във въздуха, падна на земята точно там, където се целеше, и експлодира изненадващо ефективно, като пръсна не един, а няколко прозореца с ударната вълна и посипа двора с шрапнели, някои от които паднаха смущаващо близо до Джон.

— Исусе! — възкликна силно впечатленият Джон. — Получило се е по-добре, отколкото очаквах.

— Мътните да ме вземат — добави Саймън.

— Браво! — извика Гарибалди. — Чудесна работа, Джон. Страховит снаряд. Научете хората как да ги използват.

— По-добре да използваме учебни гранати — предложи Джон. — Иначе някой може да пострада.

Той предпазливо извади запалката на една граната и изсипа барута.

— Добре, кой ще опита пръв?

Саймън излезе напред и Джон му показа как да хвърля гранатата в стегната спирала. При първия опит тя прелетя цели три стъпки, преди да падне на земята, предизвиквайки истеричния смях на останалите.

— Много смешно — промърмори изчервеният Саймън. — Да видим вие как ще се представите.

След още няколко опита той схвана техниката и Джон продължи с Антонио, който се справи бързо, и Лука, който имаше известни затруднения. Преди да се оттеглят за заслужено питие, всички войници бяха станали сравнително добри в мятането. Джон избра две гранати за личния си арсенал и ги напъха в джобовете си.

На следващата сутрин задействаха плана. Лука бе пратен в двореца на Борджия да съобщи изумителната новина на краля. Съвременен човек, при това жив и със значителни умения, се появил като по чудо в Британия. Заловен от италиански шпиони, той бил прехвърлен в Милано, за да може Борджия да го разпита и използва.

Гарибалди щеше да води делегацията, която да представи Джон на краля. Антонио и Саймън щяха да влязат в ролята на стражи наред с подобрани хора на Гарибалди. Неговата милиция, наброяваща около петстотин души, щеше да се раздели на четири отряда и да атакува двореца от четирите посоки на света, когато видят червено знаме да се развява над бойниците.

Джон се качи в първата карета, извади въже изпод наметалото си и се обърна към Гарибалди.

— Искате ли да вържете ръцете ми?

— Защо не? — съгласи се Гарибалди. — Добър детайл. Уви, пръстите ми едва ли са достатъчно пъргави за тази задача.

— Спокойно. Аз ще го направя.

В двореца кортежът беше пуснат и спря в просторния двор, покрит с калдъръм. Гарибалди слезе, а Саймън и Антонио направиха представление, като грубо измъкнаха Джон от каретата. Капитанът на кралската гвардия, едър мъж с презрителна усмивка, отиде при Гарибалди и настоя хората му да оставят оръжията си, преди да влязат в двореца.

— Това пък защо? — учуди се Гарибалди.

— Херцог Макиавели е бил нападен и унищожен. Това доста изнерви краля.

— Да, чух тъжната новина. Но защо действията на някакви нощни скиталци да са причина кралят да няма доверие на мен и хората ми?

Капитанът сви рамене.

— Такава е заповедта — просто рече той.

Гарибалди нареди на хората си да предадат оръжията и те оставиха сабите и пистолетите си, след което изтърпяха допълнителното унижение да бъдат претърсени от капитана. Както и очаквах, никой не претърси вързания Джон. Когато капитанът остана доволен, Джон, обграден от хората на Гарибалди, последва кралската гвардия в двореца.

Щом влязоха в първата приемна зала, Джон разгледа внимателно уникалното помещение. За разлика от двореца на Хенри в Хемптън Корт и на Максимилиан в Париж, този беше украсен великолепно. На всички стени бяха окачени огромни платна, великолепни картини, изпълнени с красота и ужас, всички в един и същи стил и най-вероятно нарисувани от една и съща ръка.

Следващата зала също бе пълна с маслени картини, както и онази след нея. Огромни мускулести мъже пируваха, ловуваха и пиеха. Знойни жени с пламнали бузи и оголени гърди и задници. Елени, хрътки и галопиращи коне. Водопади, гори и планини, някои явно нарисувани по памет, защото много от пейзажите бяха окъпани от слънчеви лъчи. А също и мрачни мотиви. Тъмни платна с раздрана плът и отсечени глави. Изцъклени, пълни с ужас очи. Препълнени стаи на разложението с гризачи и птици, пируващи с живо месо. А последната картина над входа към тронната зала на Борджия бе може би най-въълнуващата от всички — множество деца, водени от крилатия Сатана към ръба на отвесна скала над разярено море.

Двата празни трона бяха поставени до стена с голям гоблен, изобразяващ зверове от джунглата, вероятно изработен от същия художник, който бе нарисувал картините. Над гоблена имаше висока галерия. Стражите на Борджия заеха защитна позиция между групата на Гарибалди и троновете. Всички в залата зачакаха пристигането на краля.

Не след дълго се появи Лука сред тълпа придворни, облечени в ренесансови роби, които застанаха до стената. Лука кимна на Гарибалди, че всичко е наред, и Джон забеляза как старецът видимо се отпусна.

След тях влезе някаква величествена жена и по заплепеното изражение на Антонио Джон разбра, че това трябва да е кралицата, Катерина Сфорца. Косата ѝ бе на фини къдрици, дълга и червеникава, спускаща се по тънката шия и тесните рамене. Чертите ѝ бяха дребни и изящни, почти като на кукла. Докато вървеше, тя гледаше право напред, а роклята ѝ от изумруденозелено кадифе се влачеше по пода. Кралицата седна на единия трон, вдигна глава и благоволи да погледне присъстващите. Сбърчи чело в сдържано любопитство при вида на Джон, а той я шокира, като ѝ отвърна с намигане.

Един млад мъж с черна козя брадичка и дълги мустаци явно забеляза закачката и се изкиска. Беше се облегал небрежно на стената, подсмивваше се дяволито и пляскаше беззвучно с ръце. Кралицата го изгледа свирепо, но той изобщо не се смути, а също ѝ намигна и прокара длан по гъстата си буйна коса.

Гарибалди се наведе към Джон и му прошепна на английски:

— Той е художникът. Талантът му позволява да се държи непристойно.

Минаха още няколко минути и внезапно всички погледи се насочиха към галерията, където някакъв мъж бавно приближи перилата.

— Кралят се държи на разстояние — прошепна Гарибалди. — Наистина е много предпазлив.

Чезаре Борджия бе може би най-младият мъж в залата, но макар да бе умрял едва на трийсет и две, той управляваше в Ада толкова отдавна, че се държеше като много по-стар монарх. Стоеше с вирната глава, допрял пръстите на ръцете си, сякаш бе потънал в размисъл. Художникът бе красив, но не и Борджия. Имаше лице като палачинка, а очите му бяха толкова близко едно до друго, че му придаваха вид на ястреб.

Кралят погледна с любопитство Джон и се обърна към Гарибалди на италиански.

— Любезни ми херцоже. Сутринта получих съобщението ви и то събуди интереса ми. Това ли е вашият трофей?

— Да, Ваше величество.

— Има ли си име?

— Джон Кемп.

— Англичанин ли е?

— Не, американец.

— Нима? Те са много редки. Познавах много живи мъже, когато бях жив, разбира се, но никога не съм виждал американец приживе.

Кралят се разсмя на собствената си шега и множеството прилежно се включи във веселбата.

— Говори ли италиански? — попита Борджия.

— За съжаление, не. Ако имате въпроси към него, мога да превеждам.

— Определено имам въпроси. Дори споделих с кралица Катерина, че гърдите ми направо се пръскат от въпроси. Нали, скъпа?

Катерина проточи шия и с кисела физиономия потвърди, че е точно така.

— Е, добре тогава — каза Борджия. — Нека да обясни как се е появил тук.

Джон даде стандартния си отговор и докато Гарибалди превеждаше, той местеше поглед от кралицата към краля и обратно. Антонио му бе разказал изпълнените с обрати житейски пътища на изтънчената миланска благородница Сфорца и Чезаре Борджия, незаконния син на папа Александър VI. Катерина била омъжена на крехката четиринайсетгодишна възраст за мъж, който според слуховете бил син на папа Сикст VI. Младоженците процъфтявали във висшето общество на Рим по време на понтификата на Сикст и Катерина се прочула като най-елегантната и красива жена в града. Бляскавият ѝ живот обаче се сринал, когато Сикст умрял през 1484 г. и съпругът ѝ изгубил могъщата му опора. При последвалия хаос в Рим той бил убит, а тя и децата ѝ били взети като пленници от съперничеща фамилия. През последвалите години тя крояла планове за отмъщение. С няколко стратегически женитби децата ѝ заели важни позиции и Катерина смазала враговете си. Простото премахване на противниците ѝ не я задоволявало и тя ги подлагала на невероятни изтезания, преди да ги убие, и се погрижила съпругите и децата им да бъдат сполетени от същата участ. Дори новородените били подлагани на мъчения от безмилостната ѝ ръка.

Единственият противник, с когото не могла да се справи, бил Чезаре Борджия, който по време на понтификата на баща си използвал положението си на кардинал и командващ папската армия, за да си основе собствена италианска държава в Романия с коварство и жестокост, които впечатлили съвременника му Николо Макиавели и го вдъхновили да опише характера и деянията му в трактата си „Владетелят“. Девизът на Чезаре бил *Aut Caesar, aut nihil*, „или Цезар, или нищо“, и устремното му желание да завладява и властва му послужило добре както приживе, така и след смъртта му.

Пътищата на Чезаре и Катерина се пресекли през 1499 г., когато Борджия в стремежа си да се наложи в Романия заграбил имотите ѝ във Форли. Макар че вдовицата разполагала с армия от опитни рицари и войници.

Чезаре подложил на денонощен артилерийски обстрел крепостта ѝ, докато не спечелил и тя не станала негова пленница. Той ѝ се подигравал и я заплювал, но тайно се възхищавал на решителността ѝ и я оставил жива.

Двамата умрели в рамките на две години, намерили се в Ада и създали здрава връзка, която се запазила и до днес. Враговете приживе станали съюзници след смъртта си.

Борджия попита какви умения притежава Джон Кемп и Гарибалди отговори, че пленникът му владее изкуството на правене на оръжия. След това описа решаващата роля на пеещите оръдия на Джон за разгрома на иберийския флот. Докато говореше, Джон бавно и потайно разхлаби възлите на китките си.

— Може ли да направи такива оръдия и за нас? — поинтересува се Борджия.

— Бих казал, че да — отвърна Гарибалди.

— Е, защо не го попитате направо? — настоя кралят.

— Разбира се — с открито лице заяви Джон, след като чу превода. — За мен ще е чест да помогна на един малоумен задник да гръмне друг малоумен задник.

Саймън едва потисна смеха си, а Гарибалди замаза оскърблението и просто каза на краля, че американецът ще съдейства с готовност. Художникът явно също разбираше английски, защото скри усмивката си с длан.

— Питайте го колко време ще му е нужно — каза Борджия. — Бих искал да разполагам с тях скоро за кампанията ни срещу англичаните.

Гарибалди преведе и в отговор Джон тихо му съобщи, че ръцете му са свободни. Художникът го чу и се вцепени.

— Казва, че може да стане бързо — заяви Гарибалди. — И добави, че желае да демонстрира способностите си пред Ваше величество.

Думите му бяха сигналът за действие. Хората на Гарибалди бръкнаха под туниките си и дръпнаха вървите, които държаха две ръчни гранати, висящи до собствените им топки. Постъпката им бе толкова абсурдна, а предметите в ръцете им така непознати, че капитанът на гвардията, подчинените му и всички в залата не реагираха по абсолютно никакъв начин.

Кралят се канеше да отвори уста, когато десетина гранати полетяха нагоре към галерията. Джон остави своите да висят и прегърна Гарибалди през раменете, за да го дръпне назад и да го обърне с гръб към взривовете. Не беше сигурен като стареца, че стратегията с обезглавяването ще проработи или поне че ще проработи достатъчно бързо. Войниците си бяха войници и действаха инстинктивно. Ако шрапнелите не улучеха някои от другарите му, вражеските мускети и саби можеха да го направят.

Пригответи се за действие.

И тогава нещо се случи, или по-скоро не се случи. Гранатите отскочиха безобидно от стените на галерията и паднаха обратно в залата, където пак не експлодираха.

После Борджия добави още сюрреализъм в момента, като се облегна на парапета и се разсмя гръмко и неудържимо.

— Кажете ми, къде е огънят, къде е тътенът, къде е яростта? — изрева той.

Джон пусна Гарибалди и се обърна към монарха. Катерина седеше неподвижно на трона, замръзнала от уплаха и объркване — няколко гранати се търкаляха безполезно в краката ѝ. Гарибалди успя да запази спокойствие, за да преведе шепнешком думите на краля в ухото на Джон.

Борджия продължи с тирадата си.

— Ти си долен плъх, Джузепе Гарибалди. Ти си нечиста пяна в локва. Противно насекомо. Опълчваш се срещу мен? Искаш да ме свалиш от трона? Да не си мислеше, че няма да разкрия мръсните ти кроежи? Макиавели призоваваше за предпазливост. Казваше ми: „Херцогът може да ви бъде полезен. Потвърдете подозренията си, преди да предприемете действия срещу него“. И затова чаках. Внедрих шпионин сред хората ти. От него научих за предателството. Неговата ръка изпразни барута от бомбите ти и ги направи безполезни.

— Кой? Кой ме е предал? — извика Гарибалди.

— Този човек! — посочи Борджия. — Лука Пена.

Лука несъмнено знаеше, че този момент ще настъпи, но въпреки това изглеждаше потресен. Първата му реакция бе да забие поглед в краката си, но после събра смелост да отвърне на пълните с омраза погледи на Гарибалди и другарите му.

— Ще те унищожа! — закани се Антонио. — Мислех те за свой приятел.

— Аз служа на краля — отвърна Лука. — Това е всичко, което имам да кажа.

— Копеле — изруга Саймън.

— Ще бъдеш възнаграден богато за службата си, Лука — каза Борджия. — Капитане, задръжте тези разбойници и ги хвърлете в тъмницата. Ще прекараме приятен следобед в трошене на кости и разкъсване на плът.

— Пригответе се за бой — прошепна Джон на Гарибалди.

— Чудесна идея — отвърна старият воин.

Джон погледна към галерията и заговори на английски на неразбирация Борджия, като бавно бръкна в джобовете на наметалото си.

— Казваш, че никога не си срещал американец, а определено не си срещал зелена барета, но ще ти кажа едно нещо. Зелената барета никога не пада без бой и винаги има резервен план. Лука, на теб искам да ти кажа само едно — ходи да се шибаш.

С тези думи той извади ръцете си от джобовете, стиснал гранатите. Преди войниците на краля да успеят да реагират, запрати едната граната към галерията. Тя прелетя точно над главата на Борджия и улучи стената зад него.

Разнесе се оглушителна експлозия и галерията избухна в огнена топка. Парчета от главата на краля се посипаха върху всички в залата.

Катерина скочи на крака и закрепя истерично.

Джон се завъртя, прехвърли втората граната в дясната си ръка и погледна Лука, който още стоеше до стената сред потресените придворни на Борджия.

Лицето на Лука бе етюд на ужас и примирение. Дори да искаше да побегне, нещо сякаш го държеше на място. За разлика от него красивият художник, който стоеше наблизо, се хвърли устремно като спринтьор на старт, просна се по корем и се плъзна напред по пода.

Джон направи най-силното си и бързо хвърляне от времето, когато беше футболист. Гранатата се понесе в стегната спирала и улучи Лука в челото, точно над основата на носа.

Експлозията пръсна главата му и осакати придворните около него.

Кралските гвардейци най-сетне се задействаха. Някои вдигнаха мускети, други се втурнаха напред със сабите си. Сачма от мускет профуча покрай ухото на Джон, докато тичаше към войниците. Подкоси един и нанесе смазващ удар в носа на друг. Взе сабята на един от повалените и я метна на Гарибалди, който изведнъж забрави за артритата си и се нахвърли срещу врага като енергичния войник, който е бил някога.

В залата се разрази ръкопашен бой. Лишени от оръжия, неколцина от хората на Гарибалди паднаха, но Антонио и Саймън успяха да обезоръжат противниците си и се добраха до сабите им, които моментално влязоха в употреба. Джон продължи да поваля войниците на краля с удари и ритници, но замръзна, когато някой опря дуло в тила му. Канеше се да опита завъртане и отбиване, което в най-добрия случай имаше шанс петдесет на петдесет за успех, когато чу стон и допирът изчезна. Обърна се и видя как капитанът на гвардията се свлича, пронизан от сабя.

Художникът му се усмихна, извади сабята от тялото и се нахвърли върху друг войник. Джон взе пистолета на капитана и простреля мъжа, който беше притиснал Гарибалди.

Задъхан, Гарибалди огледа положението и направи опит да излезе на глава с останалите противници.

— Кралят вече го няма! — извика той. — Да престанем да се бием и да се обединим. Косъм няма да падне от главата на всеки, който остави оръжието си и се присъедини към каузата ми. Всички вие сте мои братя. Да създадем заедно един по-добър свят.

Думите му имаха незабавен ефект, сякаш събудиха хората от някакъв трескав сън. Войниците на Борджия се изправиха и избърсаха леещата се по челата им пот, след което впериха погледи в окървавените тела на краля, благородниците и капитана си.

Един по един хвърлиха оръжия и със затаен дъх зачакаха да видят дали Гарибалди не ги е излъгал, но той също захвърли сабята си, за да потвърди обещанието си.

В залата се възцари тишина, ако не се брояха стоновете на ранените. Дори изпадналата в истерия кралица млъкна, но отново изпищя, когато един от войниците на Гарибалди пристъпи към нея с вдигната сабя, като сипеше обвинения за ролята ѝ в ужасния режим на Борджия.

Антонио се хвърли напред и го просна на земята. Зашлеви го здравата и заяви, че обещанието на Гарибалди се отнася за всички, особено за една дама. Войникът се извини и измънка, че гневът го е заслепил.

Запъхтяният Джон се обърна към Гарибалди.

— Целта постигната ли е?

— Благодарение на теб, да. Ти си много находчив човек, Джон.

— Нямам друг избор. Има една дама, която разчита на мен да се прибере у дома.

— В такъв случай да не се излежаваме на лаврите си. Предстои ни работа за вършене.

Антонио приближи до треперещата Катерина. По бузата ѝ имаше кръв на Борджия и тя замръзна неподвижно, когато той бавно вдигна палец да я избърше.

— Вие ме спасихте — рече тя. — Благодаря ви.

— На вашите услуги, мадонна.

— Как се казвате?

— Антонио ди Констанцо.

— Не зная каква ще е участта ми, но ако господарят ви наистина ме пощади, бих искала да ви опозная по-добре, Антонио.

Младият мъж се изчерви.

— Ще направя всичко по силите си да оцелея в предстоящите изпитания, мадонна, и ще се върна в Милано, за да ви позволя да го направите.

Джон отиде до красивия млад мъж с непокорната коса и извика Саймън за преводач.

— Благодаря ми от мое име, че ми спаси живота.

— Говоря малко английски, сеньор. За мен бе удоволствие, макар да съм ви ядосан.

— Това пък защо?

— Съсипахте някои от платната ми с цялата тази кръв.

— Съжалявам, нямаше как да се избегне.

— Бих искал да дойда с вас.

— Не знаете нищо за мен.

— Чух да казвате, че правите това заради дама. Това ми харесва. Чух и какво иска херцог Гарибалди. Той е добър човек.

— А вие работехте за кучи син. Защо?

— Връзката между художника и благодетеля може да бъде... ами, трудна. Човек трябва да преглътне някои неприятни неща в името на изкуството.

— Е, не съм експерт, но бих казал, че сте адски добър художник.

Гарибалди ги чу и приближи с накуцване, отново налегнат от артритата си.

— Не знаеш ли кой е този човек, Джон?

— Не, току-що се запознахме.

— Позволи ми да ти го представя подобаващо. Той е виден художник, Караваджо.

— Господи — промълви Джон. — Вие пък какво правите тук?

— Дълга история — отвърна Караваджо и очите му проблеснаха дяволито.

Гарибалди тупна двамата по гърбовете.

— Чака ни път до Франкия и ще имате предостатъчно време за дълги истории.

24.

А Джон прекара следващите няколко дни в трескаво нетърпение. Когато не проверяваше като обсебен дали часовникът е навит, възразяваше срещу плановете на Гарибалди. Макар да симпатизираше на плановете на стареца да кове желязото, докато е горещо, Емили беше не във Франкия, а в Германия, а времето изтичаше. До третото стартиране на МААК оставаха три дни, а четвъртото и последно беше след десет дни.

Гарибалди правеше всичко по силите си да го успокои. Вече разполагаше със сигурни данни, че германците се готвят да нахлуят във Франкия. Барбароса, посочи той, винаги лично командвал войската си в големите битки, а предстоящата война с Франкия щяла да бъде с епични мащаби дори по стандартите на Ада. Откакто Гарибалди бе попаднал тук, никога не бе имало конфликт с участието на толкова много велики кралства. Той твърдеше, че Емили е много ценен трофей за Барбароса. Даже нещо повече, уникална придобивка, по-рядка и ценна от всеки друг в Ада. Тя бе жива. Жена. Красавица. Учен. Като жива жена щяла да вдигне неимоверно престижа на двора му, макар че самият Барбароса бил известен с липсата на интерес към нежния пол. Министрите му щели да се стремят по всякакъв начин да използват техническите й умения, точно както крал Хенри беше постъпил с Джон. Никога нямало да я остави в Марксбург, охранявана само от дворцовата стража, докато войската му се сражава в далечни земи. И дори преценките му да не били верни, войската на Гарибалди, вече драматично подсилена с имперските сили на Борджия, трябвало да пресече Франкия, за да стигне до Германия, тъй като преминаването на Алпите щяло да отнеме прекалено много време.

— Бъдете сигурен, че в подходящия момент ще ви дам силен контингент, с който да атакувате лагера на Барбароса във Франция — увери го Гарибалди. — Обзалагам се, че там ще намерите приятелката си.

Джон отново се оказваше зависим от други, чужденец в чужда страна. Открай време беше лидер, а не последовател, но сега нямаше друг избор, освен да се довери на новия италиански монарх.

— Добре, Джузепе. Или трябва да ви наричам крал Джузепе? Май ще се оставя в ръцете ви.

— Наричайте ме Джузепе — разсмя се Гарибалди. — Известно време ще позволя хората ми да ме наричат крал заради запазването на реда и приемствеността, но се надявам, че в бъдеще ще създадем една по-съвършена егалитарна държава, в която веднъж и завинаги ще ме наричат просто Джузепе.

В деня на потеглянето колона от въоръжени мъже на коне, проточила се докъдето стига поглед, напусна Милано и се насочи на югоизток към френската крайбрежна равнина. С колоната пътуваха десетки каруци, натоварени с палатки, провизии и сандъци с тежки и леки оръдия. Една от тях бе пълна с гранатите на Джон, за чието производство работниците на Франко се бяха трудили денонощно. Начело беше парната кола с Джон зад волана, Караваджо на предната седалка и Гарибалди, настанен отзад между Антонио и Саймън.

Тримата заговориха за Лука, сякаш думите можеха да успокоят раните, причинени от предателството му.

— Бях напълно заблуден — каза Саймън. — Направо не мога да повярвам колко глупав съм бил.

— Всички бяхме заблудени — поправи го Гарибалди. — Едва не съсипа всичките години на внимателно планиране. Няма нищо поотвратително от предател.

Антонио ги слушаше и накрая също се включи.

— Едно нещо ме измъчва най-много — изтъкна той. — Знам какво стори Лука и го мразя заради постъпката му. Но въпреки това той ми беше като брат и винаги ще ми липсва.

Саймън промърмори, че по всяко време може да го посети в стаята на разложението, но Гарибалди го накара да млъкне и тупна Антонио по коляното, с което на темата бе сложен край.

Отпред Джон и Караваджо водеха по-оживен разговор. Джон беше поискал художникът да седне до него, защото искаше да научи повече за личността му. Още преди отпътуването бе разбрал по тъгата в очите на Антонио, че на Караваджо ще му бъде трудно да заеме мястото на Дука в четворката, но след първите няколко часа хапливи

приказки стана също толкова ясно, че другарите му са приели художника като един от тях.

Джон заобиколи дълбоките коловози по пътя и се обърна към младия мъж, който подскачаше на седалката.

— Посетих три кралски двореца, в Англия, Франция и Италия, но дворецът на Борджия е единственият с толкова произведения на изкуството, при това все твои.

— Имах много време да рисувам. Петстотин години! Приживе разполагах само с двайсет като зрял мъж, за да творя изкуство. Борджия беше свиня, но пък ми даваше платна и бои. А също вино и жени. Какво да кажа?

— Звучи ми като адски добра сделка за теб.

— Наистина ли го мислиш? Грещиш. Без слънце, без надежда, без Божията благословия, без други художници, музиканти и поети това е сурово и безсърдечно място.

— Значи си рядка птица тук, така ли? Малко ли са артистите по тези места?

— Повечето художници таят страстта си в сърцата си. И я изливат в творбите си. Малцина са хора на действието и биха извършили неща, които да ги обрекат на тъмнината на Ада.

— Но ето че ти си тук.

— Моите събрата по четка са кротки хора. Но не и аз. Когато се напия, искам да се бия, а когато се бия, искам да нараня онези, които биха наранили мен.

— В такъв случай предполагам, че си убил някого.

— Точно така. Казваше се Ранучио Томасони. Как беше английската дума? А, да. Сводник. Много харесвах една от курвите му, с която той се отнасяше отвратително. Една нощ здравата се напих и реших да му отрежа топките. Уви, повече ме бива като художник, отколкото като хирург. Прерязах артерия и той умря. Е, карай. Какво да кажа?

Известно време разговаряха по темата какво е да живееш в свят, почти лишен от изкуство и култура.

— Имаш ли представа колко си прочут? — попита го Джон. — Имам предвид сега, на Земята?

Караваджо се усмихна и сви рамене.

— Преди години отидох да видя твоя изложба в Ню Йорк. Това е един от най-големите градове на Америка. Толкова много хора искаха да влязат, че чаках три или четири часа в убийствена жега, докато ми дойде редът. Ти си звезда.

— Поласкан съм.

— За щастие, бях с една гореща жена.

— Успя ли да я охладиш?

— Гореща означава прекрасна. Не пареща.

— А, май те разбрах. За твоята Емили ли говориш?

— Не, беше много преди да се запозная с нея.

— А Емили гореща ли е?

Джон си я представи, рееща се над пътя.

— Да. Много е красива. С кожа като най-фин мрамор. И малки, съвършени устни. И усмивка, която може да те разтопи. Но също така е много интелигентна, много по-умна от мен, блестящ учен.

Караваджо внезапно посочи напред.

— Да не си решил да убиеш онзи заек?

Джон наби спирачки, при което Саймън изруга, а заекът се втурна да бяга.

— Бих искал да нарисувам твоята Емили — каза Караваджо, след като потеглиха отново.

Крал Хенри още не беше се уморил от жълтокосите жени в Готенбург, но новите пеещи оръдия вече бяха натоварени на баржи и бе време да тръгва.

Беше се настанил в двореца на крал Кристиан, спеше със северняшки жени в застланото с кожи легло на стария крал и пируваше с еленско месо и силен ейл. Планираше военните действия в личните покои на краля, чиито стени бяха покрити с препарирани трофеи, и именно там проведе последния си военен съвет с Оксфорд, Кромвел и висшите си командири.

Оксфорд беше необичаен лорд в двора на Хенри, защото се бе издигнал до високия си пост, без да е имал благородническа титла приживе. Участвал в Кримската война и служел в 17-и кавалерийски полк. След като напуснал армията, той се върнал в Англия, където се забъркал с банда от бивши войници, занимаваща се с обири в модните

квартали на викториански Лондон. По принцип не извършвали убийства, но и не се колебаели, ако ги предизвикал въоръжен собственик или полицаи. В Ада бе попаднал не при друг, а при Соломон Уисдъм, който го представи в двора като способен войник. Интелектът и военните му умения привлякоха вниманието на Хенри, който редовно го повишаваше и преди около петдесет години го направи херцог Оксфорд, след като предишният носител на титлата бе изкормен от глиган. Когато Норфолк беше изгубен на борда на „Хелфайър“, Оксфорд зае команден пост в двора на Хенри.

Големите бакенбарди и сплесканият нос на Оксфорд му придаваха свадлив вид. Той опря дебел пръст в разстланата на масата карта и начерта въображаема линия от север на юг през Франкия.

С типичния си отсечен говор каза:

— Тук. Дюнкерк. Тук ще направим десанта. — Отново мушна с пръст картата. — Тук. Северните стени на Париж. Пробиваме стените с обикновени оръдия. Няма нужда от новите модели. Проста операция от близко разстояние. Тук. Овладяваме този район, изваждаме новите оръдия и бомбардираме двореца на Максимилиан от разстояние. Ако не се предаде, предприемаме пехотна атака срещу най-слабата му позиция.

Кралят отпи глътка ейл и кимна замислено, но Кромвел далеч не изглеждаше убеден. Никога не бе се доверявал напълно на преценките на Оксфорд и се чувстваше уязвим без Норфолк.

— Вижте сега — поде той. — Ще напредваме с войската през френската провинция и несъмнено ще влизаме в сблъсъци по пътя. Пристигането ни пред стените на Париж едва ли ще бъде изненада. Смятам всъщност, че френските шпиони вече знаят за враждебните ни намерения. Капитаните на Оксфорд дрънкат доста на пияна глава в кръчмите на Готенбург. Ако бях на мястото на Максимилиан, нямаше да седя в Париж и да чакам обсада. Щях да пренеса битката някъде северно от града. Тук — и той забодде пръст в картата, имитирайки подигравателно херцога.

— Какво ще кажеш, Оксфорд? — попита кралят.

Той потърка бакенбардите си.

— Не мога да отрека тази възможност. Трябва да сме готови да проявим гъвкавост. Ще пусна разузнавателни отряди пред основните ни части, които да следят движението на французите.

— Доволен ли си? — обърна се Хенри към Кромвел.
Кромвел кимна отсечено.
— Повече от доволен, Ваше величество.

Максимилиан седеше на ръба на леглото си и опитваше дали болният крак може да понесе тежестта му. Отварата от върбова кора бе намалила подуването и болката бе по-слаба, но това никак не бе подобрило настроението му. Подкрепян от прислужник, той се добра до бюрото и се заяде с Форно.

— Хенри дебаркира ли на френска земя? Да или не?

Форно имаше вид на момче, слушащо конско от жестокия си баща.

— Както казах, още не сме получили вест от частите ни по брега. Да се надяваме, че скоро ще получим. Орлеанският херцог има инструкции да прати парен автомобил към Париж веднага щом забележат противника.

Сигурно му се прищя да си беше прехапал езика, преди да повдигне темата за парните автомобили, тъй като кралят, още бесен заради кражбата на една от колите му и бягството на Джон Кемп, направо кипна.

— Все още обясненията ви как мосю Кемп успя да се измъкне не ме задоволяват. Никой от стражите не призна съучастничество, дори след подлагане на мъчения. Единственият, който не е изтезаван, сте вие, Форно. Кажете ми, трябва ли да изтезвам и вас?

— Ако го направите, сир, ще откриете, че не съм имал никаква роля в тази афера, но ще се лишите от верен и ценен съветник в момент на огромна опасност за Франкия.

Кралят явно прие доводите, защото се успокои и разви картата.

— Ами ако шпионите ни в земята на северняците грешат? — попита той. — Ами ако хората на Хенри са им подхвърлили фалшива информация? Тогава да поканим Борджия в кралството ни е равносилно да пуснем лисицата в кокошарника.

Форно знаеше, че Борджия вече го няма, но премълча. Снощи беше дошъл конник от Милано. Щом пристигна в двора на тайната къща, конят му рухна и умря от изтощение след продължителния галоп, а и ездачът не бе в по-добра форма. Новината, че Гарибалди е

свалил Борджия, бе зарадвала сърцето на Форно. Планът се развиваше толкова добре, колкото можеше да се надява.

— Информацията, която получихме, е достоверна — заяви той. — Знаем, че Хенри се насочва към Франкия, както и крал Фридрих. Със сигурност знаем, че германците са тръгнали към нас. Без Борджия ще се наложи да воюваме на два фронта и ще бъдем победени. С неговата помощ имаме надежда да отблъснем и двамата нашественици.

— А след победата ни какво ще последва? Какво ще поиска Борджия?

— Уверих италианския посланик, че ще оставим Борджия да разграби Британия и ще му осигурим кораби да разгроми останалия без водач английски флот. Британия ще бъде голямата му награда и той със сигурност веднага ще отведе армията си там. Ние ще бдим за завръщането на отслабените германци.

— А след като Борджия сложи ръка на Британия? Няма ли да се обърне към Париж, какъвто е скорпион?

— Междувременно ще сключим съюз с иберийците, които, макар и отслабени от загубата на флота си, си остават сериозна сила на суша.

— Май сте премислили всичко, Форно.

— Мой дълг е да го правя. Аз съм само ваш смирен слуга.

— Извикайте командирите ми. Трябва да съставим план за отбраната на Париж.

Форно се намръщи.

— Надявам се Ваше величество да не е избрал защитна тактика в рамките на градските стени.

— Защо не? Нека Борджия се сблъска с Хенри на бойното поле. Когато Фридрих се насочи срещу победителя и всички чужденци понесат загуби, ние ще пратим нашите войски. Дотогава можем да пазим силите си в безопасността и удобствата на Париж.

— Ако Джон Кемп е научил Хенри как да прави нови далекобойни оръдия от северна стомана, твърде вероятно е англичаните да разгромят армията на Борджия, след което да се разположат на безопасно разстояние и да бомбардират двореца и войската ви до пълно поражение. Германците ще се възползват и също ще атакуват Париж. По-добре да оставим италианците да излязат срещу Хенри, а ние да пратим армията си на бойното поле срещу германците. Не можем да седим бездейни, докато ни обсаждат.

Максимилиан се намръщи и разтърка крака си. Споменаването на Кемп отново го вкисна и го накара да мърмори горчиво за бягството му, но накрая се поуспокои и каза:

— Форно, вие не сте военен. Очаквам моите командири да ме съветват за тактиката в предстоящия сблъсък. А сега повикайте доктора ми и му кажете, че кракът ме боли.

Барбароса скочи гол от леглото, сбръчканите му гениталии се клатеха като изсъхналите плодове на овошка. Мъжката му конкубина се събуди и побърза да се омете от спалнята му. Един прислужник наметна роба върху кралското тяло и го последва до нужника, където Барбароса с пъшкане и сумтене премина през сутрешното разтоварване.

Химлер чакаше в преддверието и беше извикан, докато Барбароса се обличаше.

— Е? — попита кралят.

Химлер разбра въпроса.

— Готово е. Сталин потегли на изток.

— Какво трябваше да отстъпим?

— Иска страната на северняците и Британия.

— Това ли е всичко?

— Сигурен съм, че ще поиска още.

— Нас ли?

— Защо не? Никога не е криел тази своя амбиция.

— Как ще го спрем?

— Трябва задължително да пленим новите оръдия на Хенри, така че Сталин да не може да ги използва срещу нас.

— Твоите щурмоваци ли ще пратиш?

— Да, те са подготвени — гордо отвърна Химлер, който лично бе подбирал хората си. — Научих, че Сталин нямал представа защо Хенри е нападнал северняците. Трябва да направим всичко възможно да не научава за пеещите оръдия. Нашите железни мини може да не са толкова добри като северните, но съм сигурен, че са достатъчно добри. Докато руснаците са заети с британската си авантюра, ще научим от заловените оръдия как да произведем стотици наши и ще ги използваме за отбрана или нападение срещу Москва.

Барбароса се усмихна, докато прислужникът закопчаваше копчетата на туниката му.

— Нападение?

— Защо не? Сталин със сигурност няма да остави царството си напълно незащитено, но докато основните руски части са на острова, може да успеем да превземем Москва.

— Старият канцлер вече не ми липсва — отбеляза Барбароса за най-голямо удоволствие на Химлер. — Само се погрижи да приключиш със закуската, преди да си започнал вечерята. Пригответи се за поход към Франкия. Трябва да си осигурим най-добрите позиции на бойното поле, преди руснаците да пристигнат.

Най-дългата почивка, която Гарибалди даваше на колоната си, бе само четири часа на ден, предимно заради конете. Времето беше жизненоважно, ако искаше да пристигне, преди Хенри да атакува Париж. Френските благородници бяха научили за съюза с италианците и затова присъствието на италиански войски на френска територия не получи отпор. Южно от Лион един френски батальон начело с някакъв виконт се присъедини за кратко към армията на Гарибалди и войниците от двете страни се гледаха хладно. Виконтът препусна до парния автомобил и попита дали Борджия е с войската. Гарибалди отговори, че го няма, без да дава допълнителни обяснения, и мъжът продължи към Париж, така и не научил цялата истина.

Джон беше зад волана, когато Гарибалди посочи, че няма да е зле да си намерят подходящо място за почивка. Вечерната светлина бе мека, пътят — сравнително равен и прав. Джон видя човека отдалеч и успя да намали навреме и да спре само на няколко стъпки от него. Отначало си помисли, че мъжът сигурно е ранен, защото не се движеше, но когато приближиха, стана ясно, че е коленичил и се моли.

— Какво прави онзи? — попита Саймън от задната седалка.

— Май се моли — каза Гарибалди.

Караваджо извади бележник от торбата си и започна яростно да скицира.

— Какво правиш? — учуди се Джон.

— Трябва да нарисувам този монах — отвърна Караваджо и се изправи, за да вижда по-добре. — Никога не съм виждал някой да се

моли в Ада.

Човекът бе на средна възраст, изпит, с хлътнали очи и бузи. Беше облечен в грубо кафяво расо с качулка и когато я махна, отдолу се появи бръснатото теме. На гърдите му имаше прост дървен кръст, вързан на кожена връв.

Караваджо се обърна към него на италиански, но монахът отговори на немски. Когато стана ясно, че не се разбират, опита на френски и накрая на английски. Последното свърши работа.

— А, английски — закима монахът. — Чудесно, чудесно. Аз съм брат Адолф. Чух чудодейната ви машина от огромно разстояние и се молах да спрете и да ми предложите храна. Много съм гладен.

Гарибалди слезе пръв и Антонио скочи да защити господаря си от евентуално посегателство. Гарибалди се огледа, чу ромона на вода от поточето, което течеше успоредно на пътя, и обяви, че мястото е добро за почивка. Заповедта беше пратена назад и дългата колона спря.

Джон и останалите наоколо набързо стъкнаха огън и Адолф се зае лакомо да поглъща всичко, което му предложиха. Между преглъщанията той разказа историята си. Бил францискански монах в Елзас и умрял по време на чумата от 1820 г. Напуснал манастира си млад, за да скита сред бедните през последните двайсет години от живота си. Наложил си доброволното изгнание, след като сложил отрова в кашата на един садистичен стар монах, който го тормозел години наред. В Ада продължил да скита и не се задържал на едно място.

— Никога не съм виждал свещеник тук — промълви силно впечатленият Антонио.

— Момент да помисля — каза Адолф и се почеса по главата. — Аз срещнах трима. Двама в Германия и един във Франкия. И тримата бяха загърбили вярата си.

— Но не и ги — посочи Гарибалди, който явно бе заплепен.

Монахът въздъхна.

— Никога не съм я губил.

— Как е възможно това? — изуми се Антонио. — Ние сме загърбили Бог и той е загърбил нас. Светлината му не прониква тук.

— Може да сме наказани за онези смъртни грехове, които са ни лишили от небесната благодат, но това не означава, че Бог ни е

изоставил. Ако Го пазим в сърцата си, може би и Той ще пази нас в своето сърце.

Саймън не искаше и да чуе подобни неща.

— Съжалявам, приятел, но не ми ги пробутвай тия. Няма спасение. Няма изход. Натресли сме се в лайнната река, при това без лодка.

— На твое място не бих прибързвал с преценките си — каза Гарибалди. — Винаги е по-добре да има някаква надежда вместо никаква. Какво ти казват хората, когато се срещнете, Адолф?

— Повечето ми се присмиват и ме замерят с камъни. Някои плачат, когато си спомнят нещо от далечното минало. Още по-малко са онези, които се молят с мен. В дните, когато срещна такива хора, сърцето ми пърха като птичка от радост.

Гарибалди му се усмихна. Приживе той беше толерантен човек, макар да бе известен с антиклерикалните си възгледи.

— Няма да се моля с теб, но и няма да ти се присмивам. Уважавам те заради убежденията ти.

— Благодаря — отвърна монахът. — Изглеждате ми добър човек. И в същото време сте начело на войска.

— За добра, кауза, отче, за добра кауза. Надяваме се да установим нов, по-добър начин на живот в този суров свят.

— Вярвам ви и ще се моля за вас. Вярвам, че ще успеете. — Адолф потупа доволно корема си и насочи вниманието си към Джон. — А вие, сър, сте различен, много различен, нали?

— Предполагам, че да.

— Не сте ли мъртъв?

— Още не.

— Истинско чудо! Щом жив човек може да слезе тук, то може би и мъртвец може да се издигне горе. Приемам това като знак, че молитвите ми не са били напразни.

— Приемете го както си искате.

— Коя година е сега на Земята?

Джон му каза и изуменият Адолф се прекръсти.

— Хората още ли вярват в нашия Господ Исус Христос?

— Християните вярват, да.

— Кажете ми, а кой е римският папа?

— Името му е Франциск. Папа Франциск.

Адолф развълнувано скочи на крака.

— На името на моя Франциск? Свети Франциск Асизки?

— Мисля, че да.

Монахът погледна към потъмняващото небе.

— Срещата с вас е най-щастливото нещо, което ми се е случвало в Ада. Мога ли да пътувам с вас известно време?

— Ще ти намерим място в някоя каруца — предложи Гарибалди.

— Имаш ли нужда от още нещо?

— Ако мисията ви успее, бих искал да построя нещо. Надявам се да ми помогнете.

— Какво искаш да построиш?

— Първата църква в Ада.

25.

Бен Уелингтън се гръшна на стола в офиса на Тревър и се загледа вцепенено в панела от екрани, предаващи картини от камерите. Беше повече от уморен, направо изтощен след трите седмици работа без почивка, през които от дъжд на вятър се връщаше у дома за по няколко часа, колкото да вземе душ, да се обръсне и да изтърпи гневните подмятания на жена си, че я е изоставил с тризнаците.

— Какви ги върши?

— Кой? — попита Тревър.

— Дък. Какво прави?

Тревър погледна един от екраните. Дък се трудеше усърдно под завивката си.

— Лъска бастуна.

Бен стана, за да погледне по-добре.

— Не мога да повярвам, наистина го прави. Господи, та той гледа „Малката русалка“!

— Само не ми казвай, че никога не си си падал по Ариел.

— О, я млъквай. Тя е една от любимите героини на момичетата ми.

Двамата гледаха като антрополози екрана, докато Дък не свърши. Телефонът на Бен избръмча. Той прочете съобщението и въздъхна.

— Какво има? — попита Тревър.

— Още нищо. В Англия имаме четири милиона камери, половин милион от които са в Лондон, лицето на Уудбърн не слиза от новините и от вестниците, а въпреки това не можем да открием проклетника.

Тревър стана. Време беше за срещата с Куинт.

— Колкото и да е лошо нашето положение, Джон и Емили определено са много по-зле. Ние сме на изходна позиция. А те рискуват да отпаднат завинаги от играта.

— Приемаш, че все още са живи.

— Доколкото ги познавам, те не просто са живи, а във вихъра си.

Куинт изслуша равнодушно доклада за Уудбърн.

— След три дни правим третото пускане — каза той, след като Бен приключи. — След десет дни е четвъртото. И това ще бъде всичко. Няма да има пето. Няма да има единайсети ден. Двете правителства са категорични. МААК ще бъде закрит окончателно и доктор Лаути и господин Кемп ще бъдат изгубени. Такива са реалностите.

— Много добре знам... — започна Бен.

— Изобщо не ми пука дали знаете, или сте в пълно неведение — ехидно го прекъсна Куинт. — Посветих сърцето и душата си на този център, а ето че сега седя безпомощно и гледам как целият ми труд се превръща в лайна. Това трябва да знаете.

— Моите уважения, доктор Куинт, но мисля, че Джон и Емили трябва да бъдат основната ни грижа — намеси се Тревър.

— Да, добре. Ще приема да съм политически коректен, но дори доктор Лаути ще се съгласи с мен, че интересите на науката понякога са по-важни от живота на двама души.

Тревър стисна зъби и челюстните мускули заиграха под опънатата му кожа. Попита дали срещата е приключила и когато Куинт кимна, попита:

— Какво ще стане с Дък, ако не успеем? Да предположим, че е единайсетият ден и МААК е закрит. Какво ще стане с него?

— Обсъдено е — отвърна Куинт. — Проучванията на младежа ще бъдат завършени в срок и той ще бъде елиминиран. Хуманно, разбира се. Когато бъде открит Уудбърн, същото ще бъде направено и с него.

Тревър изгуби дар слово.

— А какво смятат да правят властите със семействата на Емили и Джон?

— Кемп не е проблем. Каза ни, че си няма никого. С Лаути нещата са по-сложни. Ще им съобщим, че е починала от излагането на силна радиация и че от съображения за безопасност тялото ѝ е било кремирано. Някой ще изгребе камината си и семейството ще получи прахта.

Тревър рязко стана.

— С цялото ми уважение, доктор Куинт, напукайте си го.

Удбърн пушеше цигара от цигара и бе напълнил апартамента със синкав дим. Когато Поли започна да кашля, той позволи на Бенона да открехне леко прозореца. Тя бе готова да се пробва да даде някакъв сигнал с ръце, но улицата се оказа тъмна и пуста.

— Не можеш да останеш завинаги тук — каза тя.

— Като развален грамофон си, жено.

— Става въпрос за моя живот и за живота на дъщеря ми. Искаме си ги обратно.

— Трябва да измисля как да действам нататък, ясно?

— Какво има за мислене? Трябва да се предадеш на полицията.

— Няма да стане. Никога не съм го правил и никога няма да го направя.

Тя запали цигара и дръпна силно.

— Колко души си убил?

Той повдигна вежди.

— Изненадан съм, че попита.

— Защо?

— Повечето жени биха се страхували да научат отговора.

— Страхувам се единствено за Поли. Не за себе си.

— Корава птичка си.

— Казах ти. Животът е труден. Виждала съм какво ли не и съм правила какво ли не.

— Така ли? И какво си правила?

— Първо отговори на въпроса ми.

— Убил съм куп народ. Приеми го така.

— Защо си го правил? Тези хора причинили ли са ти нещо лошо?

— Някои да. Повечето не.

— Тогава, защо си ги убивал?

Той стана от пода и закрачи напред-назад, като се мръщеше смутено.

— У мен има гняв.

— Много хора са гневни. Но повечето не убиват.

— Имам лош гняв.

— Ами онова, което ми каза за Ада? Откъде да съм сигурна, че не си луд?

— Не съм луд.

— Можеш ли да го докажеш?

— Не знам как.

— Добре, на кой ден казваш, че си умрял?

Той ѝ каза. Тя отиде в стаята на Поли и взе лаптопа, който бе откраднала за дъщеря си от един офис.

— Какво е това? — начумери се Уудбърн.

— Компютър. Не знаеш ли?

— Ако знаех, нямаше да питам. За какво служи?

— За намиране на информация. Може би ще успее да открие дали не ме лъжеш.

Влезе в мрежата през незащитения рутер на съседа и намери сайт за проучване на родословия. Трябваше ѝ повече информация — дата на раждане, трите имена, и след като ги въведе, пусна търсачката и получи отговор.

Смъртен акт.

Брандън Джеймс Уудбърн, умрял на 8 април 1949 г. в затвора в Дартфорд.

Ръцете ѝ трепереха, когато го извика да погледне екрана.

— Виж! — възбудено възкликна той. — Това съм аз. Точно там ме прибраха. В затвора в Дартфорд. Какво правя в тази машина?

Тя запали нова цигара от догарящия фас.

— Сега вече вярваш ли ми? — попита той.

— Ти си мъртъв.

Той удари ликуващо юмрук в дланта си.

— Точно това ти обяснявам.

Гласът ѝ бе глух и безизразен.

— Значи има ад.

Той кимна.

— И рай ли?

— Няма как да знам, нали така?

Бенона върна компютъра в стаята на Поли, предложи ѝ да си пусне някоя игра и затвори вратата.

— Разкажи ми какво представлява — помоли тя и се отпусна тежко на дивана.

През следващия час той не спря да пуши и да говори. Разказа ѝ всичко, което знаеше, всичко, което тя искаше да чуе, и когато въпросите ѝ свършиха, Уудбърн седна уморен на постелката си. Известно време продължиха да пушат мълчаливо.

— Ще пия една водка — каза тя. — Искаш ли?

— Да.

Тя напълни наполовина две чаши за сок, изпи своята на екс и си сипа още.

— Добре ли си? — попита я той. — Изглеждаш така, сякаш ти е призляло или нещо подобно.

— Разказа ми лоши неща за себе си — рече тя. — Сега аз ще ти разкажа нещо лошо за мен.

— Както искаш.

Тя сниши гласа си до шепот.

— Бащата на Поли...

— Мъжът ти.

— Не беше добър човек. Напиваше се и ме биеше, но това не беше най-лошото. Нараняваше и нея.

— Как?

Гласът ѝ стана още по-тих.

— Той... искаше да спи с нея.

— Шибаняк — ядоса се Уудбърн и се закани: — Ще го убия. Къде мога да го намеря?

— Не можеш да го убиеш.

— Защо?

— Вече го сторих. Платих на един в една кръчма да го направи. Намериха тялото му до релсите. Полицията реши, че е станало сбиване или нещо такова.

— Постъпила си правилно.

— Е, Брандън, ще ми отговориш ли? Ще попадна ли в Ада заради постъпката си?

Той я погледна.

— Ако попаднеш и ако съм там, ще те намеря.

Третото рестартиране на МААК мина и замина. Дък, който вече беше свикнал с упражнението, беше сигурен в резултата и когато Матю Копенс с неохота нареди да спрат ускорителя, младежът се ухили широко и извика на Делия. Тя му беше обещала разходка навън и той настояваше да си получи наградата.

— Днес вали — с равен глас каза тя, отчаяна, че подопечният ѝ не се е разтворил във въздуха.

— Нека си вали. Да излизаме.

Бари, един от охранителите в патрула на Дък, както го наричаха, излезе с тях на поляната зад главната сграда. Якият мъж нито за миг не се отделяше на повече от крачка от младежа въпреки високата ограда и бодливата тел, и твърденията на Делия, че МААК е златна клетка, която Дък не би поискал да напусне. Психолозите бяха единомислени по този въпрос.

Дък вдигна лице към дъжда и заяви, че харесва сивите дни, защото е свикнал с тях повече, отколкото със слънчевите, от които го болели очите. Говореше като картечница, доволен, че ужасното посещение в командната зала е приключило.

— Е, още един път другата седмица и лабораторията ще бъде закрыта по живо, по здраво.

Още щом изрече думите, на Делия ѝ се прииска да не си беше отваряла устата, защото Дък изведнъж се закова и лицето му се разкриви.

— И после какво? — развълнува се той. — Какво ще стане с мен? Искам си стаята, филмите и кльопачката.

— Честно казано, нямам представа, Дък, но на твое място не бих се безпокоила.

Той я погледна уплашено.

— Ти ще бъдеш ли там, където ще ида?

— Най-вероятно не. Леля Делия трябва да се връща в Лондон следващата седмица. Сигурна съм, че ще намерят някой чудесен заместник.

Той отново закрачи, замислен дълбоко.

— Не искам да се връщам в Ада, но не искам и друга леля.

— Много мило от твоя страна, Дък. Ще предам тревогите ти на доктор Куинт.

— Онзи, който непрекъснато щрака в дъното на стаята ли?

— Точно така, скъпи. Мъжът с щракащата писалка.

Дък вдигна ръка към устата си, за да скрие думите си от охранителя.

— Между нас казано, изобщо не ми харесва.

26.

В покрайнините на Париж приближаващата италианска колона бе посрещната от делегация благородници, представляващи крал Максимилиан. Когато на хоризонта се появи пушекът от комините на града, Джон отстъпи волана на Саймън, а самият той се скри в покритата каруца, в която се возеше и монахът Адолф. Предвид неотдавнашното му измъкване от лапите на Максимилиан бе абсолютно задължително да остане скрит от французите.

Автомобилите спряха на няколко стъпки един от друг, бълвайки пара в свежия утринен въздух.

Френската делегация се водеше от херцога на Орлеан и от Ги Форно. Форно едва успя да скрие задоволството си, когато видя Гарибалди. При единствената им среща преди няколко години в Милано Форно, отчаян от безкрайните безсмислени войни и жестокост, погълна посланието на Гарибалди за надежда като лекарство за измъчената си душа. Неуверен в актьорските си качества, той остави на херцога да попита дали крал Чезаре е с тях.

— Трябва да ви съобщя — каза Гарибалди, изпънат като истински военен, — че Борджия вече не е крал на Италия.

Орлеанският херцог го изгледа над очилата си.

— В такъв случай кой е кралят ви?

— В момента е пред вас, добри ми човече. Аз съм Джузепе Гарибалди.

Херцогът и останалите от делегацията се поклониха.

— Простете, Ваше величество, не знаехме новината. Причината заболяване ли беше?

— Само ако смятате загубата на глава от бомба за заболяване.

Неколцина от френска страна се засмяха разбиращо, след което Форно излезе напред.

— Поздравявам Ваше величество за възкачването на трона. Нашият крал ви очаква в двореца си за военен съвет.

— Има ли някаква следа от Хенри? — попита Гарибалди.

— Знаем, че е дебаркирал на френска земя и настъпва към Париж — каза Форно. — Утре ще доближи достатъчно, за да нанесе удар. Пристигате точно навреме.

Гарибалди бързо обсъди логистиката и намери съдействие за разполагането на колоната си североизточно от Париж на позиция, от която да пресекат напредването на британците. Разположението на френската армия, която беше в готовност, бе доста гъвкаво и щеше да зависи от решенията на съвета.

Преди да влязат в големия укрепен град, Гарибалди отиде при закритата каруца и пъкна глава през платнището. Джон седеше на пейката до Адолф.

— Влизам в Париж — каза той.

— Пазете си гърба — предупреди го Джон.

— Антонио и Саймън ще се погрижат за безопасността ми, но засега съм спокоен. Максимилиан се нуждае прекалено много от Италия, за да опита покушение срещу мен.

— Форно сред посрещаните ли беше?

— Да.

— Той е добър човек. Ако успеете да останете насаме, благодарете му, че ми е помогнал.

— Ще го направя. — След дълга пауза Гарибалди каза: — Бих искал да направите нещо за мен.

— Всичко.

— Армията ми ще заеме позиции на североизток. Както и подозирах, французите искат да ни използват като предна линия срещу Хенри.

— Пушечно месо.

— Точно така, но трябва да сведем загубите до минимум. Когато довечера вляза в лагера, ще питам командирите за тактическия им план, но най-вече искам да чуя вашето мнение.

Джон стисна ръката му, като внимаваше да не причини болка на чувствителните му стави.

— Ще огледам терена и ще ви дам най-добрите си препоръки, Джузепе. Можете да разчитате на мен.

Гарибалди сложи ръка на рамото му.

— Не се тревожете толкова. Вашата Емили е може би по-близо, отколкото всеки друг път от пристигането ви.

Джон извади многозначително джобния си часовник.

— Остава ми само една седмица. Сериозно се тревожа дали ще се върнем навреме в Англия.

— В такъв случай ще трябва да постигнем бърза победа на бойното поле — каза Гарибалди. — Да включим и Адолф в начинанието. Да видим дали молитвите действат в Ада. Ще се молиш ли за нас, монахо? — попита той.

Адолф кимна енергично.

— Ще започна още сега и няма да престана да се моля, докато и двамата ми нови приятели не получат благословията Божия.

Максимилиан прие Гарибалди с подозрителност и високомерие, които накараха Форно да се намръщи. Неведнъж му се наложи да напомня на краля си, че независимо дали му харесва или не, този човек е новият крал на Италия и командир на армията, която ще им помогне срещу непосредствените им врагове.

Следвайки препоръките на Макиавели, Гарибалди изтърпя оскърбленията на френския крал без да трепне. Засега се нуждаеше от него, а ако всичко минеше добре, в един момент щеше да предаде кучия син на собствената му гилотина.

— Не бива да забравяме нито за миг, че ще трябва да се бием на два фронта — изтъкна той. — Хенри ще приближава от брега, а Барбароса — от запад. Несъмнено правилният подход е моята армия да поеме англичаните, а вашата да се справи с германците.

— Невъзможно! Така Париж ще остане незащитен — сопна се Максимилиан. Беше чувал този аргумент и преди от Форно, но не беше убеден в правотата му.

— Директната отбрана на Париж е неразумна — каза Гарибалди и се наведе напред в стола си, за да наблегне на думите си. — Първо, ако Париж бъде обсаден, Хенри и Фридрих заедно или поотделно ще го бомбардират, докато не го превърнат в развалини, после ще ви уморят с глад, докато не се предадете. Битката трябва да бъде пренесена при тях, на открито поле. Единственият начин да се спаси Париж е да смажем нашествениците, преди те да навредят на града ви.

Неколцина от френските генерали, стоящи зад Максимилиан, закимаха в знак на съгласие, но не отвориха уста, за да не си навлекат

гнева на своя монарх.

— Вие сте крал от по-малко от седмица — вирна нос Максимилиан. — А аз съм на трона от повече от двеста години. И въпреки това се наслаждавате на собственото си мнение, сякаш е най-изтънчено вино.

— Вярно е, че съм отскоро на трона, но докато вие сте били изтъкнат политически философ, на когото се възхищавах, аз бях войник, при това адски добър. И както аз благоразумно бих приел политическите ви тактики, вие би трябвало да проявите същото благоразумие и да приемете моите военни стратегии.

Робеспьер скочи и лицето му се изкриви от острата болка в крака.

— Как смееете? — извика той. — Водил съм безброй войни и съм защитавал безброй пъти кралството си. Знам как да спася Париж.

— В такъв случай едва ли имате нужда от армията ми — отвърна студено Гарибалди. — С радост ще потеглим обратно за Италия още довечера.

Форно прошепна на краля, че може би е по-добре да се посъветват насаме, и когато Максимилиан се съгласи, той обяви кратка почивка и французите излязоха.

Антонио отвори уста да излее яда си, но Гарибалди вдигна пръст пред устните си в напомняне, че по тези места стените си имат уши.

Когато французите се върнаха, беше ясно, че военните на Робеспьер са го убедили да отстъпи.

— Добре — нацупено рече Максимилиан. — Ние ще посрещнем германците, а вие англичаните. Само че ще оставя подсилен отряд от кралската гвардия в града за защита на двореца от евентуални ариергардни действия на англичани или германци.

— Много разумно решение — с победоносна усмивка одобри Гарибалди.

— Довечера ще вечеряте с мен — заяви Максимилиан.

Гарибалди стана, стоически криейки собствените си болезки.

— Моите уважения, но ще вечерям с войниците си, за да повдигна духа им, както съм правил винаги в навечерието на битка. Това е стар обичай. Да разчупим хляба заедно, след като победим неприятелите си.

Когато Гарибалди пристигна в италианския лагер край градчето Аржантъой, вече се беше стъмнило. Джон седеше в осветената от свещи палатка и пийваше пиво, докато генералите на Гарибалди представяха бойния си план и макар че Антонио и Саймън предложиха да превеждат, той махна с ръка. Вече бе чул становищата на генералите и не бе останал впечатлен. Те предлагаха конвенционалните клещи — да прилъжат Хенри да атакува по-слабия им център и после да го ударят по фланговете с резервите си.

Гарибалди слушаше и поглаждаше замислено брадичка. Когато генералите приключиха, той поиска мнението на Джон, което бе надлежно преведено за онези, които не владееха английски.

— Е, аз виждам нещата различно — поде той. — Първо, разположени сме непосредствено на север от Сена и по принцип никак не ми харесва да имаме вода зад гърба си, но това не е основният проблем.

— А какъв е той? — попита Гарибалди.

— Знам на какво са способни оръдията на Хенри и е вероятно той да е произвел още от тях в Швеция. Може да си остане на разстояние и да ви засипе със снаряди, без да му се налага да влиза в клещите ви. Види ли, че заплашвате фланговете, ще е достатъчно просто да премести оръдията си.

— Тогава ти как би провел сражението?

— Предлагам да го ударим по начин, който се обзалагам, че не е виждал досега.

— Ела — подкани Гарибалди. — Покажи ни на картата.

Мъжете се скупчиха около масата и се заслушаха в идеите на Джон. Когато той свърши и отговори на всички въпроси, Гарибалди тупна картата с длан.

— Да! Точно това трябва да направим.

Крал Хенри пристигна в Ермон заедно с изгрева. Ермон се намираще на пет мили от италианците при Аржантъой, макар че англичаните щяха да научат това след няколко часа, когато един от разузнавателните отряди щеше да съобщи за позициите им. Хенри се

спеши и огледа равнината — огромна ливада, чиито високи треви се полюшваха на вятъра.

— Къде е реката? — попита той Кромюел.

— Точно на юг, Ваше величество. На не повече от един час път.

— И си сигурен, че има мост?

— Така ми беше съобщено.

— Робеспьер или ще го защитава яростно, или ще го разруши.

— Ако реши да го защитава, ще го смажем. Ако разруши моста, ще построим нов за седмица или по-малко. Ще наредя дърводелците да започнат да секат дървета от гората, от която излязохме неотдавна.

— Оптимизмът ти ме окуражава. Надявам се да не грешиш — каза Хенри. — Защо шатрата ми още не е готова? Искам да си почина и да се нахраня.

— Веднага ще се погрижа.

— Те ли ще дойдат при мен, или аз трябва да отида при тях? Това е въпросът, който се върти в главата ми.

— Ще разберем скоро, сир. Смятам, че няма особено значение, тъй като могъщите ви пеещи оръдия и храброто ви сърце ще донесат победа за Британия.

— Благодаря, Кромюел — насмешливо рече Хенри. — Винаги мога да разчитам, че ще ми кажеш точно онова, което искам да чуя.

Германците пристигнаха при Севран, североизточно от Париж, късно сутринта. От огньовете на френските сили, разположени недалеч при Дранси, се вдигаше толкова много пушек, че Химлер, който оглеждаше равнината с далекогледа си, се досети, че там е лагерът им. Той нареди на малък конен отряд да разузнае и когато се върнаха час по-късно, съгледвачите съобщиха за масивна концентрация на френски войници. Химлер веднага отиде при краля да го запознае с обстановката.

— Явно са знаели, че идваме — посочи той. — Иначе нямаше да пратят армията си на изток.

— Добре — кимна Фридрих. — Това ме радва. Значи западният им фланг е по-слабо защитен. Англичаните ще го прегазят и след като победим Максимилиан, с помощта на руснаците ще насочим

вниманието си към Хенри. В края на кампанията Германия ще контролира по-голямата част от Европа.

— Това беше целта ми приживе — отсечено рече Химлер. — Трябва обаче да си отваряме очите на четири за така наречения ни съюзник. Сталин също има планове за завоюване.

— Къде е армията му?

— Надявам се да пристигне до довечера, но информацията ми не е сигурна. Когато руснаците се появят, ще ги пратя да заобиколят армията на Хенри и да го изненадат в гръб.

— Сталин лично ли ще води силите си?

— Така разбирам.

— Ще се срещна с него без теб, защото знам, че двамата си имате зъб.

— И то отровен — изсумтя Химлер, който още кипеше от яд заради триумфа на Сталин над нацистите.

Вездесъщите компаньони на Фридрих поднесоха на краля сладкиши и той изискано си взе един.

— Ето какво ще предложи на Сталин, за да го убедя да напусне Франкия и да се върне в Русия след победата — ще пратим армия на изток да му помогне срещу китайците. Мисля, че ще намери предложението за привлекателно.

— А ако откаже?

— Ако откаже и поиска да разделим Франкия и Британия, ще се съюзя с китайците и ще го унищожа.

Той си взе още един сладкиш, после още един и не след дълго подносът остана празен. Химлер облиза устни, сякаш не би отказал и той, но си задържа езика зад зъбите.

— Къде е жената? — попита Фридрих.

— Добре охранявана в един фургон до моя.

— Не допускай да ни избяга. Тя е по-ценна и от цяла стая, пълна с изумруди и диаманти.

— Уверявам ви, че я пазят най-добрите ми хора — каза Химлер. — Гарантирам, че ще бъде убедена да ни помогне да създадем най-мощните оръжия в целия Ад.

Джон искаше да тръгне сам, но Антонио, Саймън и Караваджо настояха да го съпровождат в мисията. Малко преди здрачаване четиримата се промъкнаха до немския лагер, като внимаваха да избягват части от френската армия, събрала се в Дранси. Над позицията на германците имаше залесен хълм, който се оказа добро място за наблюдение. Всички имаха далекоглед и ги насочиха към огромния лагер.

— Все едно търсим игла в купа сено — каза Джон след няколко минути. Долу имаше стотици коли и каруци и хиляди войници, които сновяха между тях.

— Няма да има много жени, което е добре — посочи Саймън.

— Мисля, че ако успеем да открием фургона на краля, тя също ще е някъде наоколо — обади се Антонио. — А той със сигурност ще е някъде в центъра, за да му се осигури най-голяма защита при евентуално нападение.

— Как изглежда кралският фургон? — попита Джон.

— Голям — отвърна Антонио. — И много хубав.

Джон се разсмя.

— Благодаря за описанието. Имам предвид, има ли знамена и гербове?

— Малко вероятно — отбеляза Саймън. — Няма смисъл да се правиш лесна мишена.

Караваджо наблюдаваше съсредоточено и мълчаливо.

— Онзи там може да е на Барбароса — каза най-сетне той. — Непрекъснато влизат и излизат мъже с натруфени униформи.

Показа им накъде да насочат далекогледите си и Антонио и Саймън се съгласиха, че може и да е прав.

— Добро око — похвали го Джон.

— Това ми е работата, да виждам разни неща — отвърна художникът.

В сгъстяващия се здрач те продължаваха да се взират през далекогледите си в околните коли, но така и не забелязаха нищо обещаващо. Ставаше все по-трудно и по-трудно да се различи нещо повече от сенки и лагерни огънове.

Внезапно Караваджо прошепна:

— Ето там! — Беше видял как едра фигура извежда друга фигура в дълга рокля от един фургон до кралския и я съпровожда до

малка палатка. Фургонът беше заобиколен от въоръжени мъже.

Джон трескаво насочи далекогледа към посоченото от Караваджо място и с мъка овладя треперещите си ръце.

— Може би палатката е нужник специално за нея — предположи Антонио.

Сърцето на Джон задумка в гърдите му. Докато гледаше през окуляра, изведнъж си спомни как бе прекарал цял ден, взирайки се през оптичния мерник в Ирак, но този път целта му не беше враг. А жената, която обичаше.

Платницето на входа се вдигна и жената излезе от палатката. Едрият мъж моментално я сграбчи за китката. Джон проследи всяка нейна стъпка. Беше с наметало с качулка и не можеше да различи лицето ѝ, но докато изкачваше стъпалата на фургона, качулката падна назад.

Видя косата ѝ на светлината на една факла.

Руса коса.

И за съвсем кратък миг — профил.

Емили.

— Тя е — каза той по-скоро на себе си, отколкото на другарите си.

— Сигурен ли си? — попита Саймън.

— Да, тя е.

— И аз съм сигурен — заяви Караваджо, докато свиваше далекогледа си.

— Защо? — учуди се Джон.

— Защото е точно такава, каквато я описа. Прекрасна.

След връщането си в италианския лагер Джон спешно потърси Адолф. Старият монах се молеше коленичил в тъмното.

— Молих се за теб — каза с усмивка той.

— Мисля, че се получи. Тя беше там.

— Радвам се.

Джон клекна, за да погледне коленичилиия монах в очите.

— Ще те помоля да направиш нещо за мен. Ако не можеш, просто ми го кажи.

— Какво искаш от мен?

— Говориш немски. Монах си. Няма да те приемат като заплаха. Моля те да предадеш съобщение на Емили в немския лагер.

— Разбира се, синко. С радост ще го направя.

— Може да е опасно.

— Не се боя. Дори тук имам чувството, че съм в Божиите ръце. Какво е съобщението?

— Кажй й, че Джон Кемп е дошъл да я спаси. Кажй й, че ще дойде скоро за нея.

— Тя как ще разбере, че това не е някакъв номер?

— По името ми.

— Може да е споменала името ти на някого, който сега е решил да го използва, за да я заблуди.

— Имаш много коварно мислене, Адолф.

— Умение за оцеляване. Кажй ми нещо, което само ти би могъл да знаеш.

Джон се замисли за момент.

— Добре, кажй й трийсет ТеV.

— Трийсет Т-Е-В. Правилно ли го казах?

— Съвсем правилно.

— Какво означава?

— Трудно е да се обясни. Ако си готов, ще те придружим през по-голямата част от пътя.

Адолф влезе в немския лагер пеша, сякаш беше невидим, като през цялото време повтаряше шепнешком съобщението.

— Джон Кемп е тук. Трийсет Т-Е-В. Джон Кемп е дошъл да те спаси. Трийсет Т-Е-В.

Почти никой не обърна внимание на крехкия старец в монашеско расо и когато един войник най-сетне вдигна очи от просената си каша, Адолф го благослови на немски и го попита къде може да намери дамата със златната коса.

Войникът явно знаеше много добре за какво говори старецът, защото слухът за жива жена със златна коса се бе разпространил в лагера с бързината на горски пожар.

— Тя е жива, нали знаеш — подхвърли войникът.

— Чух такова нещо.

— Затова ли искаш да я видиш?

— Да. Искам да чуя дали нашият Господ Исус Христос все още е почитан на Земята, както по моето време.

— Христос вече не е мой господ — озъби се войникът. — Но можеш да я намериш в хубавия фургон до кралския в центъра на лагера.

Адолф скоро намери фургона, тъй като бе украсен, а до него имаше бяла палатка, както му бяха описали. Наоколо пазеха високи мускулести стражи с мускети.

Спряха го, когато приближи.

— Живата жена вътре ли е? — попита той. — Аз съм беден стар монах, който иска да поговори с нея.

Капитанът на стражата поиска да разбере кой е и как се е озовал в лагера и Адолф отговори, че чул слух и като верен поданик на крал Фридрих се моли да му бъде позволено да размени няколко думи с нея и да я пита за християнството на Земята.

Когато му заповядаха да се маха, той направи всичко по силите си да умилостиви коравия войник. Не постигна успех и когато друг войник го сграбчи за расото да го разкара, Адолф завика на английски:

— Емили! Емили! Може ли две думи?

Вратата на фургона се отвори и Андреас излезе навън. Завесата на един от прозорците се дръпна и Адолф видя жена да надзърта през него. Чул суматохата, Химлер излезе от друг фургон недалеч и тръгна към тях.

— Кой си ти? — обърна се Андреас към монаха.

— Имам съобщение за Емили — прошепна Адолф.

Химлер вече крещеше и капитанът на стражата веднага реагира на заповедта и застана зад монаха.

Адолф понечи да каже нещо, но рязко пое дъх, когато видя острието да излиза от корема му. Капитанът извади сабята си толкова бързо, колкото я беше забил в тялото и монахът рухна на една страна и задиша отчаяно.

Андреас коленичи и приближи ухо до мърдащите му устни. Мислите на Адолф се оплетоха и той не успя да каже пълно изречение. В мига преди загубата на кръв да го лиши завинаги от реч, единственото, което си спомни да прошепне, бе „трийсет Т-Е-В“.

— Какво каза той? — остро попита Химлер.

Андреас се изправи и сви рамене.

— Каза число.

— Какво число?

— Трийсет.

— Трийсет? Това ли е всичко?

— Мисля, че да. После нещо неразбираемо и млъкна.

— Някой познава ли този човек? — обърна се Химлер към войниците.

Всички отрекоха.

— Добре, сигурно е просто някакъв побъркан старец, последвал ни от Германия. Хвърлете го в огъня и да вървим да спим.

Емили беше гледала от прозореца и когато Андреас влезе, тя настоя да ѝ каже какво е искал старецът.

— Каза, че искал да говори с теб?

— Откъде знаеше името ми?

— Не знам.

— Какво друго каза?

— Че имал съобщение за теб.

— Какво съобщение?

— Каза „трийсет“.

— Какво означава това?

— Не знам.

— И само това? Нищо друго?

Евнухът издаде напред брадичка, се докато налягаше да си спомни последните брътвежи на стареца. После лицето му грейна.

— Спомних си. Т-Е-В. Точно така, Т-Е-В.

Емили се разтрепери.

— Абсолютно ли си сигурен? Казал е „трийсет ТеV“?

Андреас кимна енергично.

Емили рухна на леглото си, обляна в сълзи. Една-единствена мисъл се въртеше отново и отново в главата ѝ.

„Спасена съм. Боже мой, спасена съм.“

27.

Джон усещаше ритането от всеки изстрел в рамото си. Целеше се точно над ниската ограда около къщата. Всеки път, когато засечеше вражески огън, насочваше автомата си натам. През оптичния си мерник виждаше как куршумите му превръщат на прах кирпича.

— Зле ли е ударен? — извика той в радиостанцията.

— Куршумът е влязъл и излязъл през крака, няма засегната артерия — докладва медикът. — Ще се оправи.

— И още как — изтърси през болката Станкевич.

Джон видя, че Кнебел и Станкевич са изложени на противниковия огън, така че скочи и се зае позиция на коляно между тях и неприятеля.

Той и хората му от южната страна на къщата поддържаха постоянен огън и сменяха пълнителите. Групата на Майк Ентуистъл беше от северната страна и там май също се беше завързала престрелка.

— Майк! Докладвай положението — нареди Джон в микрофона си.

— Откриха огън по нас — съобщи Майк. — Прецакана работа.

— Били — извика Джон. — Прати няколко гранати в онази стена.

Сержантът моментално насочи гранатомета си М203 и отвори в стената дупка с размерите на диня.

— Продължавай в същия дух — каза Джон. — Майк, пусни гранати и от твоята страна. Ще се наложи да си пробием път.

— Разбрано.

През оптичния мерник Джон видя нещо да се подава през новата дупка в стената.

— РПГ! — извика, докато реактивният снаряд се носеше към него.

Просна се по корем и чу изсвистяването над главата си. Експлозията беше доста зад тях.

Бен Кнебел също се беше проснал на земята до Станкевич, разпръсквайки пакети за първа помощ по пясъка.

— Господи! — изохка той. — На косъм беше, мамка му.

В слушалките на Джон се разнесе спокойният глас на пилота на хеликоптера.

— Хей, майоре, гледаме фойерверките ви от един километър разстояние. Искаш ли да сгорещим малко тангото?

— Потвърдено — каза Джон. — Подпалете стените по периметъра. Само стените по периметъра. Не къщата. Искаме целта си жива.

— Разбрано.

Не след дълго трасиращите куршуми от картечницата М60С започнаха да се забиват в кирпича, след което ги последваха 30-милиметровите снаряди на автоматичните оръдия.

През уреда за нощно виждане проблясъците бяха непоносимо ярки, така че Джон гледаше експлозиите с невъоръжено око. Всяка оранжева топка огън осветяваше за момент къщата.

От черна нощта ставаше оранжева, после пак черна и отново оранжева.

Джон беше почти хипнотизиран от суровата красота на светлинното шоу в пустинята, когато в слушалките му се разнесе ужасен писък — от онези, които остават с теб завинаги, ако ги чуеш веднъж.

Сепнат, Джон се огледа за източника на писъка, но чу единствено стържещото хъркане на Саймън от съседното походно легло. Отметна одеялото, прескочи спящите си другари и вдигна платнището на палатката.

Утрото на голямата битка се възвестяваше от мъгла, полепнала по върховете на палатките и тревата. Харесваше се на малцина, макар че Джон я приветстваше като приятел и се надяваше да се задържи до късно. Беше далеч по-недоволен от Адолф, тъй като монахът така и не се появи в италианския лагер. Когато Джон го остави снощи край германските позиции, той го бе уверил, че сам ще намери обратния път. В края на краищата, беше скитал из тези места от много време, както сам посочи.

— Съжалявам, Джон — съчувствено рече Антонио, когато се върна при огъня. — Не го видях.

— В такъв случай нямам представа дали тя е получила съобщението ми.

Саймън вдигна очи от купата си с каша.

— Обзалагам се, че монахът е успял да премине и го е доставил.

— Защо мислиш така? — попита Караваджо.

Гарибалди се присъедини към тях.

— Защото животът в Ада е превърнал Саймън в оптимист — засмя се той. — Джон, обещавам ти, че ще организираме набег срещу немския лагер веднага щом неутрализираме Хенри.

Джон нагласи на рамото си тежката торба и тръгна към оседлания кон.

— В такъв случай да започваме шоуто.

Крал Хенри беснееше срещу мъглата и никой от благородниците му не можеше да го укроти.

— Как да започнем атаката, ако не виждаме? Бях прокълнат приживе, прокълнат съм и в отвъдното.

— Трябва да се придвижваме предпазливо — изтъкна Оксфорд. — Но мъглата пречи и на двете страни, Ваше величество. Ние не виждаме французите, но и французите не могат да ни видят. Стигнем ли Сена, видимостта би трябвало да се подобри.

Хенри кипеше.

— Пратете съгледвачи. И къде е столчето ми, за да мога да яхна проклетия си кон?

Кромюел не беше войник и нямаше намерение да става точно сега. Смяташе да стои в лагера с прислужниците и лека охрана.

— Умолявам ви, Ваше величество, останете по-назад, далеч от опасностите. Вие сте най-безценното съкровище на Британия. Не бива да допускате да бъдете ранен или пленен. Без вас кралството ви със сигурност ще рухне.

Хенри се качи на столчето, за да яхне коня си.

— Ти си един подлизурко, Кромюел. Казвал Ли съм ти го напоследък?

— Доколкото си спомням, вчера. Ваше величество.

Джон чуваше тропота на хиляди копита и трополенето на артилерийските лафети, но още не можеше да види англичаните през гъстата като супа мъгла.

— Близо са — прошепна той на Антонио.

— Надявам се, че не могат да те надушат — отвърна му той.

— Покрай вас ще надушат само лайна.

Саймън изсумтя и потупа врата на коня си, за да го успокои. Караваджо извади граната от дисагите си и я огледа за стотен път.

— Гледай да не я изпуснеш — предупреди го Джон. — Трудно се рисува без ръце и крака.

— Оставам все така впечатлен от великолепната форма.

— Винаги съветвам моите хора да не се влюбват в оръжията си. Те са само инструменти за свършване на работата.

Бяха успели да убедят Гарибалди да остане отзад и да повери началната атака на по-младите и пъргави мъже, но той сумтеше и мърмореше при всеки отряд, който се строяваше и препускаше в мъглата.

Планът на Джон работеше на пълни обороти.

Двайсет отряда от по трийсет до петдесет конници се разгърнаха на север, изток и запад с намерението да уловят англичаните в примка. При липсата на ефективен начин за комуникация на бойното поле Джон щеше да даде сигнал, след което нещата оставаха в ръцете на всеки отряд, като в партизанска война.

Погледна часовника си, не да провери часа, а да си напомни, че разполага само с шест дни да върне Емили в Англия.

— Кога? — попита Антонио.

Джон напрегна слух. Английската армия приближаваше.

— Скоро.

Точно преди съмване един конник препусна в лагера на Барбароса с вестта, че руснаците са пристигнали през нощта. Сталин и делегацията му щели да се появят всеки момент.

Емили се събуди във фургона, изпълнена с нервно очакване. Нощта беше особено мъчителна и Андреас се оплакваше, че мятането

й в леглото го е лишило от обикновено здравия му сън.

— Заради онова, което ми каза монахът ли не можа да спиш? — озадачено мърмореше той. — Защото той каза „трийсет“ ли?

— Да.

— Но какво означава трийсет?

— Страшно много, Андреас — каза тя. — Това е много добро число. Означава, че не съм сама.

— Разбира се, че не си сама. Андреас е тук. А навън има и много други.

Нямаше смисъл да се опитва да му обяснява. Простият евнух никога нямаше да я разбере, а в интерес на истината тя също не разбираше какво става. Кой беше онзи монах? Кой го бе пратил? Ако някой е успял да дойде от Земята, кой е той и как е било постигнато прехвърлянето му? Как я беше открил във Франция? Възможно ли бе да се върнат на Земята, или надеждите й ще останат попарени?

— Би ли ме освободил, за да изляза и да се измия? — помоли тя.

Андреас се дотътри до нея, свали веригата, която я връзваше за рамката на леглото, и я изведе навън. Въздухът бе прохладен и лагерът бе забулен в мъгла. На път към тоалетната видя как войниците се приготвят за битката, като препасват оръжия на кръста си, оседлават коне и гасят огньовете, като ги затрупват с пръст. Докато беше в палатката, чу грубите им подмятания какво биха й сторили, ако им падне, и когато излезе да наплиска лицето си с вода, тя изглежда намиращите се по-близо с най-отровния поглед, на който беше способна.

В лагера настана суматоха.

Войниците наоколо изведнъж забравиха за нея и започнаха да сочат към приближаващия тропот на копита.

— Те ли са?

— Да, те са. Сигурен съм.

— Дръж пистолета готов за стрелба. Не може да им се вярва.

Емили попита евнуха какво става.

— Руснаците, предполагам — отвърна той. — Чух, че идвали.

— Защо?

— За да помогнат на краля да бие французите, ето защо.

От мястото си Емили не можеше да види фургона на Барбароса, но зърна част от ставащото до него. Отряд конници в елегантни зелени

униформи и черни ботуши се спеша и образува човешки кордон около изрисуван фургон, сякаш взет от цигански керван от някой филм. Фургонът спря и през следващите една-две минути не се случи нищо.

Андреас вяло я подкани да се прибере вътре, явно също искаше да гледа руснаците.

След малко Химлер излезе от фургона на Барбароса, за да говори с някакъв мустакат руснак. После той се прибра и излезе самият Барбароса с ръце на кръста и доста вбесен. Секунди по-късно от изрисувания фургон слезе въздребен, набит мъж с рошава сребриста коса и се затътри напред.

Беше много по-нисък, отколкото си го бе представяла Емили, но чертите му не можеха да се объркат.

Това бе Йосиф Сталин.

Той отсечено протегна ръка, крал Фридрих я стисна веднъж и бързо я пусна, сякаш се страхуваше да не му я изтръгнат. След ръкуването Сталин последва Барбароса в кралския фургон, следван от Химлер и неколцина руснаци.

— Хайде — задърпа я Андреас. — Вече няма нищо за гледане.

Тя направи послушно няколко крачки, но изведнъж замръзна.

Строен мъж с къдрава сива коса, изливаща се под мека шапка, се появи на вратата на изрисувания фургон за не повече от една-две секунди и изчезна.

Имаше нещо особено в него. Кратката му поява не й позволи да го познае, както бе разпознала Сталин, а предизвика емоция — объркана емоция, смес от тъга и топлота. Андреас я дръпна и тя се отърси от чувството.

— Колко време ще ме държат така? — попита тя, след като отново бе закопчана за леглото.

Андреас сви широките си рамене.

— Не знам. Битката скоро ще започне. Мисля, че ще спечелим. После ще се върнем у дома.

Тя въздъхна.

— И аз искам да се върна у дома.

Крал Максимилиан остана в двореца си, като се оплакваше от болния си крак, и Форно беше доволен от това. Подозираше, че днес

причината за болките в крака е страхът от германците.

Беше напуснал градските стени по тъмно и се присъедини към Орлеанския херцог в лагера. Докато двамата се виждаха в мъглата, Форно попита дали времето няма да повлияе на плана.

— Ни най-малко — увери го елегантният и самоуверен военен. — По-скоро ни помага. Германците очакват да сме на запад срещу Хенри, а ние сме тук и чакаме да им се нахвърлим, когато излязат от мъглата. Изключително съм доволен.

— Възхищавам се на духа ви — рече Форно.

— Благодаря. Мога ли да попитам как е кралят днес?

— Неразположен.

— Разбирам. Знаете ли, Форно, ако днес излезем победители, няма да е зле двамата с вас да се посъветваме.

— По каква тема?

— О, за това-онова. Просто си мисля, че за доброто на кралството е разумно да имаме планове, ако здравословното състояние на Максимилиан се влоши.

Форно кимна сериозно.

— Мисля, че разбирам какво имате предвид — каза той, макар че ако беше изгубил разсъдъка си, щеше да отговори: „Ти? Ти ли искаш да станеш крал? Ако щастието ни се усмихне днес, то един по-благороден човек ще бъде крал на Франкия, а може би и на всички кралства в Ада“.

Джон се наведе напред в седлото си, мъчейки се да види през мъглата. През бялата завеса се появи нещо цветно, трептящо червено.

Знаме.

Скърцането на несмазани оси се засили и вече се чуваше мърморенето на англичаните. След малко щяха направо да се блъснат в коня му.

Време беше.

Никога не беше си представял, че ще участва в друга война, но ето че бе тук, много далеч от дома, отново войник.

Хвана се за лъка на седлото и запрати с всички сили първата си граната. Тя полетя във висока дъга и въпреки че изчезна от поглед,

секунди по-късно Джон чу експлозията, последвана от писъците на поразените войници.

Сигналът бе даден. Джон смушка коня си и полетя през мъглата с Антонио и Саймън от лявата му страна, Караваджо от дясната и останалите от отряда. Всички мятаха гранатите си в движение.

От всички страни английската войска се оказа под атаката на трийсет отряда италиански конници. Проехтяха десетки експлозии и стотици войници бяха разкъсани на парчета.

Крал Хенри дръпна поводите на коня и видя малките огнени кълба да се издигат в далечината във всички посоки.

— Какво става, мътните да го вземат! — изруга той. — Къде са те?

Оксфорд се изравни с краля и започна да го умолява да се върне назад, но Хенри не искаше и да чуе.

— Продължавам напред! — извика той. — Един крал върви само напред. Да дадем на френските кучета урок, който никога няма да забравят.

— Чуйте, сир — каза Оксфорд и вдигна ръка към ухото си, за да се вслуша във виковете на врага. — Не чувам френски думи. А само италиански.

— Италиански ли? — извика Хенри. — Какво търсят италианци тук, по дяволите?

Английските войници бяха обхванати от такъв смут и ужас от едновременните атаки, че едва оказаха съпротива на италианските конници, които внезапно изникнаха сред тях. Онези, които се помъчиха да дадат отпор, бяха посечени от саби или простреляни с пистолети. Самият Джон не се интересуваше от ръкопашната схватка. Целта на атаката беше не плът и кръв, а метал. След като бе научил англичаните как да правят оръдия по системата Ла Ет, сега непосредствената му задача бе да ги унищожи. Насочи се към първата група оръдия, като извика на отряда си да го последва.

Стигна до първото голямо оръдие и за част от секундата забеляза, че цевта му е гладка.

— Това не е от тях, но въпреки това ще го елиминирам — извика той на Антонио.

Докато бъркаше в торбата си за граната, един английски пехотинец се хвърли към него, но Караваджо отсече ръката му със

силен удар. Джон запрати гранатата в дулото и дръпна коня си назад точно когато се чу приглушен гърмеж и стоманата цъфна.

— Оглеждайте се за оръдия с нарезни — нареди той.

Саймън откри едно — дълбоките нарезни се виждаха ясно. Метна граната в цевта и последва експлозия. Джон също попадна на оръдие с нарезни и направи същото. Навсякъде по бойното поле се чуваха характерните приглушени гърмежи, докато италианските конници изваждаха от строя артилерията на врага.

Джон разпозна знаме на двайсетина метра от него — същото, което бе видял в Хемптън Корт. До него беше крал Хенри, яхнал черен кон, размахващ меч и крещящ на сънародниците си. За миг сред всеобщия хаос погледите им сякаш се срещнаха и макар че бе твърде далеч, за да е сигурен, Джон като че ли видя шокираното изражение на краля, след което той обърна коня си и препусна.

Гарибалди се намираше на около километър назад, на сигурно място в тила. Звучите и миризмите на битката бяха раздвижили кръвта му и макар духът му да напираше напред, костите и ставите го спираха. Яхнал коня си между двама от старите си генерали, присъединили се към каузата му преди години, той ругаеше липсата на информация. Мъглата вече бе оредяла, но все още не виждаше през далекогледа друго, освен оранжеви експлозии.

— Печелим ли? — питаше той. — Печелим ли?

От това разстояние избухващите гранати звучаха като гръмотевици, но Форно много добре знаеше какво са.

— Времето настъпи, нали? — каза той на Орлеанския херцог.

— Наистина настъпи.

Херцогът яхна коня си и един от генералите му вдигна високо флаг, за да могат френските войници да видят сигнала.

Форно също се качи на седлото.

— Какво правите? — учуди се Орлеанският херцог. — Вие не сте войник.

— Грешите — отвърна Форно. — Днес всички сме войници.

Западно от Париж сражението бушуваше вече цял час и Гарибалди започваше да се отчайва от липсата на вести. Неведнъж

генералите му трябваше да го спират насила да не препусне в разгара на битката.

Внезапно се разнесоха силни викове и от мъглата изникнаха мъже, тичащи презглава към италианския лагер.

Англичани.

От липсата на всякакъв ред беше ясно, че това не е атака, а бягство, и когато видяха италианските резерви, английските войници изпаднаха в още по-голяма паника. Попаднали между два фронта, някои от тях хвърлиха оръжията си в знак, че се предават, но други вдигнаха саби, тъй като мускетите и пистолетите им отдавна бяха празни.

— На оръжие! — изрева Гарибалди. Врагът беше пред тях и вече никой не можеше да го спре да се хвърли в боя. Той извади пистолета си и застреля един англичанин в челото, после изтегли сабята и препусна.

Някакъв англичанин с пика се втурна към него и един от телохранителите скочи пред коня на господаря си, за да го защити. Пиката прониза корема му, излезе през гърба и се заби в левия прасец на Гарибалди. С отработено през годините движение Гарибалди пробди черепа на копиеносеца. После слезе от коня си и клекна до поваления телохранител, за да го утеши в агонията му.

В същия момент Джон, Антонио, Саймън и Караваджо препуснаха към италианския лагер и атакуваха притиснатите англичани. Не след дълго към тях се присъединиха още италианци и останалите противници бързо бяха елиминирани, разбитите им кървящи тела останаха да се гърчат в прахта.

Джон скочи от коня си и се втурна към Гарибалди.

— Ранен сте — каза той.

— Драскотина в сравнение с другаря ми.

Джон погледна наръгания телохранител.

— Нищо не мога да направя за него, но ще се опитам да се погрижа за вас.

Той откъсна парче от ризата на копиеносеца и превързваше прасеца на Гарибалди, когато двамата чуха грохота и скърцането на тежки колела.

— Врагът! — извика Гарибалди. — Трябва да тръгваме.

— Не са англичаните — обясни Джон. — А подарък за вас.

От мъглата се появиха дузина тежки оръдия, теглени от английски коне, но водени от италиански. Лагерът се изпълни с ликуващи възгласи. Караваджо прегърна Саймън и го вдигна във въздуха от радост.

Джон посочи оръдията.

— Когато англичаните побягнаха, реших да не унищожавам всички. Запазих няколко за вас.

— Радвам се, че сте жив и здрав — каза Гарибалди, бършейки сълзите си. — И със сигурност ще вкарам тези оръдия в употреба.

— Англичаните сигурно ще се прегрупират — изтъкна Джон. — Рано е за празнуване.

— Така е. — Гарибалди огледа крака си. — Отлична превръзка. Благодаря ти. А сега ми помогни да стана.

Италианските конници от трийсетте отряда започнаха да се връщат в лагера и Гарибалди произнесе кратка, но пламенна реч, в която ги поздрави за храбростта и им напомни, че имат още много работа за вършене този ден.

Мъглата вече се вдигаше. Част от италианската армия щеше да остане на запад да се справи с прегрупирания се Хенри, а останалите трябваше да се насочат на изток и да помогнат на французите срещу Барбароса.

Джон набързо обясни как да зареждат и стрелят с новите оръдия. Групи мъже се скупчиха да гледат, докато демонстрираше техниката. Когато приключи, Гарибалди изкуцука до него, като се подпираше на бастун, изцяло изваян от Караваджо от отчупен клон.

— Време е да изпълня обещанието си — каза той. — Да идем да намерим твоята Емили.

28.

На вратата се почука.

Бенона остави цигарата си и погледна към Уудбърн. Той извади пистолета от джоба и вдигна пръст към устните си.

— Ехо? — обади се женски глас. — Госпожа Симински? Аз съм Робин Гловър от Педагогическата служба. Тук съм заради Поли.

— Какво да направя? — прошепна Бенона на Уудбърн.

— Мълчи си.

— Госпожо Симински, чувам телевизора ви. Много е важно да поговорим. Поли отсъства от училище повече от седмица, а не сме получили никаква информация от доктора ѝ. — След още една дълга пауза жената добави: — Вижте, госпожо Симински, ако не отворите вратата, ще се наложи да извикам полицията.

Уудбърн тихо вкара патрон в цевта на пистолета.

— Накарай я да се махне — прошепна той. — Да не си посмяла да я пускаш.

Бенона влезе в банята и пусна водата на тоалетната, след което пристъпи до вратата.

— Кой е? — попита тя.

— Робин Гловър от Педагогическата служба. Изпратиха ме, защото Поли не ходи на училище. Мога ли да вляза, моля?

— Не. Имам висока температура. Не съм облечена.

— Поли с вас ли е?

— Не.

— А къде?

— Отиде при сестра ми.

— Къде живее сестра ви?

— В Полша.

— Разбирам. Но вие сте се обадили в училището да кажете, че е болна.

— Оздравя, но аз се разболях. Затова я пратих при сестра ми.

Поли надникна от стаята си и Бенона я избута обратно и затвори вратата.

— Вижте, госпожо Симински, боя се, че така или иначе трябва да вляза. Длъжна съм да се уверя, че дъщеря ви е добре и в безопасност.

— Болна съм. А сега си вървете.

От другата страна се чу душене.

— Долавям лоша миризма. Много съм загрижена за дъщеря ви.

— Моля ви, вървете си.

Гласът млъкна и след малко се чуха стъпки по стълбите. Уудбърн леко отмести завесите и видя жената да пресича улицата. Когато тя се обърна към прозореца, той пусна завесата.

— Мамка му.

— А сега трябва да тръгваш — настоя Бенона. — Ще се върнат.

— Не искам да тръгвам — почти жално рече той.

— Няма значение какво искаш. Те ще се върнат.

— Не знам къде да отида.

— Страната е голяма. Ще ти дам всичките си пари. Моля те.

— Ще дойдеш ли с мен?

Бенона го погледна изумено.

— Ти си луд.

— Знаеш, че не съм луд.

— А тогава какъв си?

— Отчаян.

Арабел сипа захар в кафето си. Много захар. Тревър я гледаше леко развеселено и очаровано, тя забеляза и се изчерви.

— Да, така е. Обичам захар.

— Ако пуснеш лъжицата, ще остане права.

Беше му отнело известно време, но най-накрая се стигна до обещаната среща на кафе. Беше пет следобед във вторник, децата й бяха при съседка и Тревър се бе преборил с натоварения трафик по М25, за да стигне до Кройдън. В МААК бе тихо, прекадено тихо. Учените и техниците нямаха много работа по подготовката и поддръжката, но Матю Копенс се стараяше да държи хората си съсредоточени върху задачата. Оставаха шест дни до четвъртото и

последно рестартиране на МААК и според неофициалните залози шансовете за успех бяха едно на сто. Повечето хора подреждаха папките и събираха личните си вещи в очакване да бъдат освободени.

Арабел опита напитката си и реши, че има нужда от още малко подслаждане.

— Не разбирам защо просто не ми кажеш — рече тя с внезапно сериозен тон.

— Какво да ти кажа?

— Че Емили е мъртва.

— Не мога да ти кажа такова нещо, защото не е вярно.

— Все пак не съм идиотка.

— Напълно честен съм с теб.

— Но не ми казваш какво се е случило, нито къде е тя.

— Искане ми се да можех. — Той погледна менюто. — Кое тук е добро?

— Ти не ми казваш истината, но аз ще го направя. Нищо тук не е добро. Дори кафето.

Вълнението на Уудбърн бе осезаемо. Цял следобед той пушеше, крачеше напред-назад и кълнеше, с което докара Бенона до умопомрачение. Тя се опита да направи кейк за Поли, но го изгори. Намери утеха в миенето на съдовете и тъкмо изстискваше и простираше прането в банята, когато някой заблъска по вратата. Този път тя изтича в стаята на Поли, затвори вратата и седна на леглото, прегърнала силно момичето си.

Уудбърн беше извадил пистолета си.

— Госпожо Симински, полиция — обади се мъжки глас. — Отворете вратата.

Уудбърн изруга под нос.

— Веднага отворете вратата. Загрижени сме за дъщеря ви. Ако не се подчините, имаме право да влезем насила.

Ноздрите на Уудбърн се бяха разширили, погледът му бе див. Той вдигна пистолета и стреля три пъти през вратата на нивото на гърдите.

Бенона и Поли запищяха.

Уудбърн отключи и отвори. Двама полицаи лежах на площадката, от раните течеше кръв. Уудбърн ги застреля в главите. Жената от Педагогическата служба тичаше като луда надолу стълбите. Той се хвърли след нея, прескачайки през две стъпала, и я настигна при входната врата.

— Хей, ти — извика ѝ Уудбърн. — Ти ми прееба нещата, дърта краво. — Първият куршум беше смъртоносен, но той я простреля още два пъти, за да задоволи яростта си. След това, сумтейки като разярен бик, изтича обратно в апартамента.

Бенона беше изпаднала в истерия в стаята на Поли. Тя вдигна очи, после се извърна и зарови лице в рамото на дъщеря си.

— Погледни ме! — заповяда ѝ Уудбърн.

Тя не се подчини.

— Казах да ме погледнеш.

Отиде до леглото, сграбчи я за блузата и я накара да се изправи.

— Уби ли ги? — изплака тя.

— Да.

— Какво ще правиш с мен?

— Каквото исках, откакто дойдох тук.

Постави свободната си ръка на тила ѝ, придърпа я към себе си и я целуна силно по устните.

Пусна я. Зашеметена, Бенона се тръшна обратно на леглото и отново се вкопчи в Поли.

— Сбогом — каза той.

Риданията се надигаха на вълни в гърдите ѝ.

— Тръгваш ли?

— Да.

— Къде?

— Откъде да знам?

— Вземи парите от портмонето ми.

— Не ми трябват. — Той прибра пистолета в джоба си. — Искам да ти благодаря.

— За какво?

— За това, че беше мила с мен.

— Ние бяхме твои пленнички.

— Но въпреки това ще признаеш, че беше мила.

— Добре, бях малко мила.

— Защо?

— Вършиш лоши неща, но не си чак толкова лош. Също като мен си, предполагам.

— Запомни какво ти казах. Ако се озовеш в моя свят, ще се грижа за теб.

Тревър се извини, че трябва да вдигне телефона, и отново се извини, когато внезапно стана и каза, че трябва да тръгва.

— Всичко наред ли е? — попита Арабел.

Той остави банкнота от двацет паунда на масата.

— Да, просто изникна нещо спешно, за което трябва да се погрижа.

— Във връзка с Емили ли?

— Не, нещо друго. Ще се видим ли пак?

— С удоволствие. Няма ли да изчакаш рестото?

Той ѝ се усмихна.

— Остави на момичето добър бакшиш и ми пази останалото до следващата среща.

Когато Тревър пристигна на Таун Мийд в Кройдън, местната полиция вече беше там, извеждаше ученици от игрищата и се разправяше с разярени тренъори и родители, които настояваха за по-добро обяснение от „съображения за сигурност“.

Секунди по-късно в небето на изток се появи блестящо петънце и когато приближи, звукът на двигателите изпълни вечерния въздух. Хеликоптерът „Газела“ на МИ-5 кацна до футболното игрище. Тревър се приведе и се качи бързо, готов за незабавно отлитане.

Закопча се и Бен Уелингтън му подаде слушалки.

— Сипахте ли го? — попита Тревър.

— Не, но знаем къде е.

— Къде?

— Движи се на север по М1. Отвлякъл кола в Хакни. Следим я от въздуха и местната полиция се насочва към него.

— Сигурни ли сме, че е той?

— Пратихме екип в апартамента на жената, където е станала стрелбата. Тя категорично потвърди, че е Уудбърн. Криел се в дома ѝ повече от седмица, като държал нея и дъщеря ѝ за заложници.

— Как така е останала жива?

— Май са развили някаква странна връзка. Дори я целунал, преди да напусне, ако можеш да повярваш на подобно нещо.

Хеликоптерът следваше М25 на изток, което на Тревър му се стори подходящо, тъй като тунелите на МААК вървяха в същата посока. Пилотът поддържаше връзка с друг хеликоптер на службата за сигурност и зави на север към М1. Бен пък изучаваше картата и водеше конферентен разговор с екипите на земята и във въздуха. По време на една кратка пауза той показа картата на Тревър.

— Опитваме се да избегнем допълнителни жертви на цивилни. Ако го ударим на магистралата, можем да предизвикаме тежка верижна катастрофа. Затова смятаме да блокираме целия трафик северно от възел 12 при Тодингтън...

Тревър схвана плана и довърши изречението.

— Което означава, че най-вероятно ще завие на кръстопътя и ще продължи по по-малко натоварената А5120 или насам, или натам, в зависимост как завие.

— Именно.

Когато приближиха детелината, резултатите от блокадата вече се виждаха — повечето коли бяха обърнали обратно на юг. Другият хеликоптер на службата за сигурност беше увиснал над детелината и те полетяха в кръг около него, опитвайки се да открият отвлеченото сребристо волво.

Бен го видя пръв през бинокъла си и посочи.

— Ето там, на около четиристотин метра южно от детелината.

Поради задръстването колоната автомобили пъплеше едва-едва. Тревър виждаше сините светлини на полицейските коли от Бедфордшър покрай А5120, източно и западно от детелината.

Най-сетне волвото излезе и се насочи на изток.

— Можете ли да кацнете на пътя? — попита Тревър.

Пилотът отвърна, че ще опита.

— Бен, кажи на местната полиция да го следват и да го заклепят, така че да не може да промени посоката. Ако го притиснем тук, точно преди обръщането, при онези дървета там, ще го спипаме.

Бен отново се свърза с останалите да координира действията, а пилотът спусна бързо машината. Засиленият трафик правеше кацането трудно. Хеликоптерът увисна на три метра над асфалта, докато стреснатите шофьори не намалиха и не му отвориха място.

— Случайно да ти се намира резервен пистолет? — попита Тревър.

— Всъщност, надявах се ти да носиш своя — отвърна Бен. — Невъоръжен съм.

Волвото се намираше на около осем коли от тях.

Уудбърн сипеше порой ругатни. Беше заклещен сред другите автомобили и нямаше как да обърне или да отбие. Отпред беше кацнал хеликоптер, отгоре висеше друг, а в огледалото за обратно виждане зърна въоръжени полицаи да тичат към колата му, като евакуираха попадналите в задръстването пътници.

Тревър и Бен скочиха от хеликоптера.

Уудбърн ги видя, отвори вратата и започна да ругае и да размахва пистолета, хвърляйки съседните шофьори в паника.

Тревър и Бен бяха на три коли от него.

— Брандън! — извика Тревър. — Брандън Уудбърн. Името ми е Тревър, друже. Искаме да ти помогнем.

В същото време един полицаи изкрещя:

— Въоръжена полиция! Хвърлете оръжието!

— За бога, трябва да го хванем жив — каза Тревър на Бен. — Не знаем дали ще се получи размяна с труп, нали?

— Служба за сигурност! — извика Бен на приближаващите полицаи. — Останете на място. Не стреляйте!

Уудбърн се обърна към полицаите и стреля, счупи едно предно стъкло и накара служителите на реда да се пръснат и да залегнат.

Тревър спринтира напред и се намираше на две коли разстояние, когато Уудбърн отново се обърна към него. Тревър спря и вдигна ръце.

— Не съм въоръжен, Брандън — каза той. — Знаем кой си, друже. Знаем откъде си. Знаем, че сигурно си умираш от страх. Нещата не са такива, каквито бяха последния път, когато беше тук. Малко объркващи, така да се каже. Имаме хора, които чакат да ти помогнат. Просто остави пистолета, става ли?

Уудбърн се озърна през рамо. Полицаите се бяха промъкнали по-близо. В колата зад него имаше някаква жена. Нямаше да е трудно да я

вземе за заложник, но вместо това той въздъхна тежко, опря пистолета в слепоочието си и дръпна спусъка.

Чу се само цъкане. Пълнителят бе празен.

Тревър отново се втурна напред и за секунда се озова при него. Брандън замахна с юмруци, ръмжейки като див звяр, но Тревър го събори на земята и успя да го задържи, докато полицаите го закопчаха за китките и глезените.

— Добре ли си? — попита Бен.

Тревър се ухили, задъхан и на четири крака.

— Екстра съм.

— Реших да оставя цялата слава на теб.

Тревър се разсмя, изправи се и приближи пленника.

— Благодаря за съдействието, господин Уудбърн — каза му той.

Уудбърн го заплю, но Тревър предвиди реакцията му и хрчката не го улучи.

— Изобщо не съм ти съдействал, шибано копеле — изсъска Уудбърн, като опъваше белезниците.

— Просто опит за майтап, друже — отвърна Тревър. — Какво ще кажеш да те повозим с онзи хеликоптер до една хубава килия с тапицирани стени?

29.

Французите и германците определено се сражаваха здравата. Беше пладне и мъглата се бе разсеяла почти напълно. Очакваше, че ще види битката с очите си, когато се качи на по-високо. Войската на Гарибалди щеше да удари немския фланг западно от Дранси, а Джон щеше да поведе отряда си в германския лагер при Севран. Гарибалди бе взел шест от новите оръдия и десетки от своите, оставяйки останалото си въоръжение на запад срещу англичаните, ако и когато се върнат.

При Дранси Гарибалди спря колоната и даде знак на Джон да се приближи. Беше дошло време двете групи да се разделят.

— Сбогом, приятелю — рече Гарибалди. — Моля се да намерите своята дама и искрено се надявам двамата да се върнете на Земята и да живеете в мир и любов.

— Благодаря, Джузепе. За мен беше чест да се запозная с вас. Грижете се за себе си.

И това беше всичко. Двамата бяха войници в сърцата си, а войниците винаги владеят чувствата си.

Джон се отдели с Антонио, Саймън, Караваджо и отряд от петдесет мъже. Препуснаха с всички сили, без да щадят конете. На половината път до Севран теренът започна да се издига и отрядът спря за момент, за да погледне към сблъсъка в далечината при Дранси.

— Не мога да преценя кой печели — поклати глава Антонио.

— Виж там — посочи Саймън. — Нашата армия е на позиция и чака да довърши германците. После ще се насочат към Париж и ще нахранят гилотината с Максимилиан.

— Италия и Франкия обединени под лидерството на Гарибалди — гордо изтъкна Караваджо. — И си мисля, че това е само началото.

— Хайде — подкани Джон. — Нямаме време за речи.

Петнайсет минути по-късно се промъкваха нагоре по залесения хълм над немския лагер, от който Джон беше видял Емили. Когато

стигнаха върха, слязоха от конете, спънаха ги и изпълзяха до равен участък, където дърветата растяха по-нарядко.

Забеляза го моментално. Нещо не беше наред. Никак не беше наред.

Лагерът още си беше там, същият като предишния път, но имаше и нещо друго. Нещо, което подейства на Джон като ритник в корема.

На север и изток от лагера, на около километър от позицията им, имаше огромна армия, много по-голяма от френската и немската, взети заедно.

— Кой са онези, по дяволите? — промърмори Джон.

Антонио вдигна далекогледа си и тихо подсвирна.

— Проблем, и още как.

— Още немци ли? — попита Джон.

— По-лошо — отвърна Антонио. — Виждаш ли онези знамена?

Руснаци.

Саймън изпълзя до тях.

— Лукав тип е Барбароса — подхвърли той. — Явно е сключил сделка с царя.

— Познат ли ми е? — попита Джон, докато обръщаше далекогледа обратно към немския лагер и се опитваше да открие фургона на Емили.

— Името му е Сталин — каза Саймън.

Джон дръпна око от далекогледа и поклати глава.

— Господи. Лошите новини май нямат край.

Караваджо изпълзя до него.

— Какво ще правим сега? — попита той. — Ако влезем в лагера, ще вдигнат тревога и руснаците ще дойдат.

Джон откри фургона на Емили. До вратата имаше стража, но самата тя не се виждаше никъде.

— Дайте ми време да помисля — каза той, изправи се и се върна в гората.

Ново забавяне беше недопустимо. Емили бе толкова близко, че ако нямаше препятствия, за няколко минути можеше да стигне до нея и да я вземе в обятията си. Но да влезе в лагера с хората си щеше да завърши зле за всички. Знаеше го. Имаше само една възможност, само една и когато се убеди напълно в това, той извика приятелите си.

— Какво искаш да направим? — попита го Караваджо.

— Поведете останалите и препускайте по-бързо, отколкото сте препускали някога.

Джон остана сам на хълма часове наред в следобеда, като се взираше толкова напрегнато през далекогледа, че главата започна да го цепи. Дори и да беше във фургона, Емили не се показваше навън. Руската армия си оставаше като цяло на място, но в лагера им непрекъснато пристигаха или потегляха конници в посока към битката между французите и германците. Можеше само да предположи, че германците пазят руснаците като резерва, ако имат проблем с побеждаването на французите. Или може би на Барбароса бе хрумнала същата идея като на Гарибалди — да разбие французите и след това да превземе Париж с помощта на руснаците.

Чу тропот на копита да приближава бързо отзад и се скри зад едно голямо дърво. Появи се Антонио, следван от Саймън и Караваджо.

— Успяхте ли? — попита Джон, като излезе от скривалището си.

— Чуй — каза Саймън.

Не след дълго до ушите му достигна скърцането на колела на тежки лафети и това бе най-сладката музика, която бе чувал някога. После на хълма се изкачи Гарибалди и Джон му помогна да слезе от коня.

— Гледам, че не можеш да живееш без мен — каза старецът и го тупна по рамото. — Е, покажи ми проклетите руснаци.

Джон го заведе на поляната, помогна му да легне по корем и му даде далекогледа.

— Лошо, много лошо — изсумтя Гарибалди. — Чудя се какво ли е обещал Барбароса на царя. Надявах се да сключи сделка със Сталин в бъдеще, когато съм консолидирал повече мощ.

— Бъдещето е днес — изтъкна Джон. — Радвам се, че успяхте да качите оръдията на хълма.

— Впрегнахме още коне, но дори с тях едва ги извлечихме. Време е да видим дали новите оръдия наистина стрелят толкова надалеч, колкото твърдиш.

— Мисля, че ще останете впечатлен. Какви са шансовете руснаците да са разработили подобна или по-добра артилерия?

— Ако го бяха направили, щях да чуя слухове.

— Дано да сте прав.

Дузината оръдия трябваше да се нагъчат, за да се поберат на тясното открито пространство, и Джон никога не би допуснал подобно нещо, но ако Гарибалди беше прав за въоръжението на руснаците, намираха се далеч от обхвата на обикновената артилерия.

Джон лично зареди дванайсетте цеви с барут и сложи специалните снаряди. С помощта на артилеристите насочи оръдията и ги повдигна под нужния ъгъл, след което се посъветва с Гарибалди.

— Джузепе, когато дадете заповед, ще направя пробен изстрел, за да видя как се справяме с точността и разстоянието. По-добре по-далеч, отколкото някой снаряд да падне в немския лагер.

Гарибалди докосна шапката си.

— Стреляйте по ваша преценка, сър.

Джон поднесе факлата към първото оръдие и затаи дъх, докато барутът не се възпламени. С проблясък и разтърсващ гърмеж оръдието изригна. Три секунди по-късно снарядът падна по външната периферия на скупчената руска войска. През далекогледа Джон видя как войниците падат или се разбягват в паника.

— Добър изстрел! — извика Караваджо. — Да боядисаме френската трева с руска кръв.

Джон нареди бърза настройка в прицелването и нареди на разчетите да стрелят. Дюза на смъртоносни снаряди се врязаха в масата войници. Нямаше къде да бягат, нямаше къде да се скрият. Оръдията бяха презаредени и втори залп разкъса редиците.

Джон насочи далекогледа си към германския лагер. Там също цареше тревога. Мъжете се катереха по колите в опит да видят какво се случва около тях, някои впрягаха коне във всичко, което има колела. После едрият мъж, който предишния ден бе мъкнал Емили до и от палатката, се появи на вратата на фургона и се огледа.

Джон даде сигнал на хората си и отиде при Гарибалди.

— Имаме достатъчно снаряди да държим руснаците заети за известно време. Слизам сега, преди да са се окопитили и да се опитат да я преместят.

— Успех. Искам да ви поздравя двамата с Емили, преди да се сбогуваме отново.

Джон яхна коня си, Антонио, Саймън и Караваджо също скочиха на седлата и четиримата се усмигнаха един на друг.

— Не е нужно да го правите, нали знаете — рече Джон. — Това е моята война.

— Твоята война е и наша — отвърна Антонио. — Действаме заедно.

— За нищо на света не бих го пропуснал — обади се Саймън.

— Аз имам само едно малко желание в замяна — каза Караваджо с дяволит проблясък в очите. — Искам да целуна още веднъж жива жена. Само една целувка от устните на твоята дама и ще бъда възнаграден за това, че рискувам главата си.

— Е, можеш да я помолиш лично, но ще се погрижа да те представя в добра светлина — обеща Джон.

Химлер беше изпаднал в паника.

Приживе се беше издигнал високо в редиците на СС, но не бе войник. В Ада си беше спечелил благоразположението на краля с уменията си на организатор и политик, но в действителност Барбароса никога не се доверяваше изцяло на човек, който не въртеше меча си в битка. Онази сутрин, когато лично яхна коня си да поведе войската срещу французите, кралят се беше подиграл на канцлера си, който изглеждаше още по-дребен от височината на седлото.

— Не гледай толкова разтревожено, канцлер — бе подхвърлил. — Сталин е зад теб и чака в резерва. Аз ще съм отпред и ще пердаша французите. Ще бъдеш в безопасност като бебе в пелени.

Но ето че сега изобщо не се чувстваше в безопасност. Кой стреляше по руснаците? Нима французите имаха втора армия, която сега ги атакуваше по фланга? Да нареди ли на останалите в лагера войници да останат на място? Ако не, коя посока им гарантираше спасение и коя гибел? Дали просто да не събере личната си гвардия и да избяга? Парализиран от нерешителност, той се щуреше от фургон на фургон, без да предприема нищо.

Страхът прониза сърцето му като кинжал, когато един от хората му извика, че отряд конници приближава от близкия хълм.

— Кой са те? — остро попита той.

— Не мога да преценя — отвърна войникът. — Не носят знаме.

— Организирайте защитна линия! — нареди Химлер. — И пратете вестоносци при краля. Кажете му, че сме атакувани. Кажете му да прати войници.

Стоеше до богато украсения фургон на краля и изведнъж му просветна, че мястото е зле избрано. Далеч по-добре бе да се скрие в обикновен фургон и когато се огледа за подходящ, погледът му спря върху онзи, където държаха Емили. Личните му петима телохранители го бяха следвали неотлъчно и сега той им нареди да се разположат достатъчно близо до фургона, за да могат да защитават при нужда входа, но не чак толкова, че да привличат вниманието към него.

Опита да отвори вратата и когато откри, че е заключена, заблъска по нея.

— Кой е? — обади се отвътре Андреас.

— Канцлер Химлер, глупако! Отваряй!

— Какво става? — попита завързаната с верига за леглото Емили.

— Атака — изръмжа зачервеният Химлер и седна на един дървен стол. — Всичко е под контрол.

— Изобщо не ми прилича да е под контрол.

— Затваряй си устата.

Макар и уплашена, тя скри страха си зад ледена усмивка.

— Струва ми се, че си дошъл, за да се криеш под полите ми.

— Казах да млъкваш!

Джон препускаше през глава, насочил коня право към периметъра на германския лагер. По отряда му откриха безреден огън с мускети и свалиха двама от хората му. Все още имаха по няколко ръчни гранати и достатъчно муниции за пистолетите, но когато пое на надолу по склона, Джон нареди да стрелят само от упор — не искаше да рискува Емили да бъде улучена от някой заблуден куршум или шрапнел. Затова отрядът влетя в лагера с извадени саби, съпровождан от грохота на италианските оръдия.

Някои германци побягнаха, но други решиха да дадат отпор и не след дълго Джон и спътниците му съсичаха вратове, рамене и ръце. С приближаването към центъра на лагера, където бе фургонът на Емили, съпротивата стана по-силна и ожесточена.

— Внимавай! — изкрещя Саймън и Джон в последния момент видя как някакъв войник се хвърля от покрива на един фургон. Мъжът

успя да го хване през кръста и да го свали от коня.

Кракът на Джон се закачи в стремето и конят продължи да го влачи няколко метра, преди да успее да се освободи. Германецът рязко се изправи с нож в ръка.

Саймън скочи от коня си и се втурна да помогне, но за няколко секунди, които му бяха нужни да стигне дотам, Джон успя да счупи китката на нападателя и да забие собствения му нож в гърлото му. Конят на Джон се беше запилял някъде, но фургонът на Емили не беше далеч и той предпочете да остане на крака сред лабиринта от палатки, огньовете и бараки.

Караваджо и Антонио също се спешиха и го следваха плътно, докато останалият отряд се зае да се разправи със защитниците и стрелците. Джон се затича като обезумял напред, сечеше всичко, което му се изпречваше, твърдо решен да стигне до фургона ѝ.

Накрая колата се появи пред него.

— Тази ли е? — извика Антонио.

— Да — отвърна Джон. — Третата след онази голямата, изрисуваната. Сигурен съм.

И сякаш за да потвърдят думите му, петима яки войници с каменни лица заеха позиция при вратата на фургона и насочиха напред късите си мускети.

— Залегни! — нареди Джон и се просна по корем. Залпът изсвистя над главата му. Джон се обърна да види дали някой не е бил улучен. Саймън още бе прав. Лявата му ръка бе окървавена, но той продължи напред, разгневен от болката.

— Мразя шибаните германци! — изрева и се хвърли към петимата войници със сабя в здравата си ръка.

Джон, Антонио и Караваджо го последваха и стражите бяха премазани и съсечени.

Джон забута и задърпа вратата, но тя не помръдваше. Накрая я блъсна с рамо и дървото се разцепи.

Беше вътре.

Завесите бяха спуснати и му трябваша няколко мига, докато очите му свикнат със слабата светлина.

Някакъв гигант препречваше пътя му, но той я видя на леглото, закопчана с верига на китката. До нея седеше дребен мъж с мустаци, опрял пистолет в главата ѝ.

Дори лицето ѝ да беше последното нещо, което Джон щеше да види, той нямаше нищо против.

Времето спря.

Всичко замръзна.

Гърмежите на оръдията и бойните викове наоколо замлъкнаха.

Те бяха единствените човешки същества в този безумен свят.

И тогава тя се усмихна — прекрасна, лъчезарна усмивка, първото подобие на слънчева светлина, откакто беше пристигнал в Ада.

— Джон! Това си ти!

— Съжалявам, че се забавих толкова.

Андреас пристъпи заплашително напред. Антонио влезе във фургона и изруга, когато видя патовата ситуация.

— Приятелчетата ти говорят ли английски? — попита Джон.

— Аз говоря — отвърна Химлер. — Нито крачка повече, или ще я застрелям.

— Леко, мой човек — рече Джон. — Никой по никого няма да стреля, ясно?

— Още един жив? — удиви се Химлер. — Изключително интересно. Кажете ми името си.

— Джон Кемп.

— Свалете сабята, господин Кемп. И кажете на приятеля ви зад вас да стори същото.

Джон хвърли сабята си на пода и каза на Антонио да последва примера му. Младият мъж измърмори, но се подчини.

— Добре — поде Джон. — Знаеш името ми. Сега ми кажи своето, за да можем да си поговорим като мъже, става ли?

— Аз съм Хайнрих Химлер.

— Майтапиш се.

— Не се майтапи — обади се Емили.

— Тъкмо си мислех, че не мога да мразя това място повече — въздъхна Джон. — А кой е този здравеняк? Някакъв нацист гигант ли?

— Името му е Андреас — обясни Емили. — Беше добър с мен. Моля те, не го наранявай.

— Би ли му казала да се дръпне?

Емили заговори на немски.

— Андреас, това е мой приятел, Джон. Дошъл е много отдалеч, за да ме види. Моля те, остави го да ми помогне.

Преди Андреас да успее да отговори, Химлер рязко му заповяда в името на крал Фридрих да не ѝ обръща внимание.

Андреас изглеждаше объркан. Той прокара смутено длан по голата си глава.

— Моля те, Андреас — настоя Емили. — Знам, че не искаш да пострадам. В теб има твърде много добро.

Огромният мъж сви рамене и сякаш се смали. Въпреки че Химлер ядосано му нареждаше да остане на място, той наведе глава и се затътри към вратата.

— Антонио — извика Джон. — Кажете на останалите да не го закачат.

Той пристъпи напред и Химлер му извика да спре.

— Още една крачка и ще ѝ пръсна главата.

— Не искаш да го направиш — каза с мек тон Джон. — Хайде да намерим начин всички да излязат победители от това положение.

Ръката на Химлер се тресеше. На Джон не му харесваше как пръстът му играе върху спусъка.

— Не сте в положение да преговаряте — заяви Химлер. — Настоявам да излезете веднага и повече да не се връщате.

— Добре, добре. Спокойно. Ще направя точно това, което искаш. Но трябва да кажа само едно нещо на Емили, преди да изляза. Става ли?

— Казвайте го по-бързо и се махайте.

— Емили. Обичам те много. Винаги съм те обичал и винаги ще те обичам. Искам да направиш само едно нещо за мен.

— Всичко.

— Крав мага — бързо каза Джон и затаи дъх.

Тя сви устни и чертите ѝ се изопнаха.

Свободната ѝ ръка се стрелна нагоре към пистолета на Химлер и го отби от слепоочието.

Пръстът на дребосъка инстинктивно дръпна спусъка и пистолетът стреля в тавана с оглушителен гръм.

В същия миг Джон се хвърли напред.

Мускулите на Химлер се отпуснаха, когато Джон го заклеши в душеща хватка.

— Добре ли си? — попита той Емили.

Тя трепереше.

— Да.

— Сигурна ли си, че това е онзи Хайнрих Химлер?

— Същият.

— Добре тогава.

Джон рязко стегна мощния си бицепс и си помогна с другата ръка, за да усили хватката. Първо очите на Химлер се изцъклиха, сякаш искаха да изскочат от орбитите, после шията му изхрущя. Джон отпусна хватката си и Химлер се свлече на пода, като потръпваше. Очите му се взираха с ужас нагоре.

— Крав мага — каза Джон. — Чуваш ли, Хайнрих. На иврит това означава „да ти го начукам“.

Седна до Емили и погледна окованата ѝ китка.

— Има ли ключ за това нещо?

— У Андреас е.

Антонио, Саймън и Караваджо вече бяха във фургона. Джон помоли Антонио да донесе ключа.

— Ти дойде за мен — промълви развълнувано тя, прегърна го и зарови нос във врата му.

— Разбира се, че ще дойда. Получи ли съобщението ми?

— Старецът така и не успя да каже нещо повече от трийсет TeV. Разбрах, че някой идва. Не знаех кой. Как успя?

— Невероятна история, но ще я оставя за по-нататък. Да се махаме отгук.

Джон взе ключа от Антонио и я освободи. Тя го прегърна с двете си ръце и го целуна нежно.

— Емили, искам да ти представя трима от най-добрите мъже, които съм познавал някога — каза Джон. — Това са Антонио ди Констанцо, Саймън Райт и Микеланджело Меризи да Караваджо.

Тримата се поклониха.

— Много ви благодаря, че помогнахте на Джон да ме освободи — каза тя, стана и целуна всеки от тях по бузата.

— Джон — с грейнало лице рече Караваджо. — Надявах се за нещо повече от бузата.

— Обещах му истинска целувка — обясни Джон на Емили.

Тя се разсмя и му лепна влажна целувка по устните.

— Нали не е онзи Караваджо? — попита шепнешком.

— Разбира се, че е онзи Караваджо — отвърна художникът, наслаждавайки се на целувката. — Толкова сте прекрасна, точно както каза Джон.

Отвън отрядът се събираше. Битката беше приключила, германците бяха разбити. Артилерийската стрелба бе спряла. Италианците нададоха ликуващи викове, когато видяха Емили.

Антонио ги подкани да побързат, преди руснаците да се изсипят в лагера или Барбароса да се върне.

Емили отиде при скръбно гледащия Андреас и му благодари, че е бил такъв кавалер.

— Ще ми липсваш — прошепна той.

— Моля те, пази се — каза му тя и се надигна на пръсти да го целуне леко по бузата. — Ще си мисля за теб.

— Радвам се — засия евнухът. — Ти си единствената, която ще си мисли за Андреас, а аз ще си мисля вечно за теб.

Доведоха кон и Джон скочи на седлото.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Виждаш ли онзи хълм? — посочи Джон. — Горе има един много специален човек, с когото искам да те запозная.

30.

Гарибалди разпери сърдечно ръце, за да приветства Емили.

— Скъпо мое дете, така се радвам, че сте в безопасност.

По пътя нагоре Джон набързо беше разказал на Емили за Джузепе, какво е направил, за да я спаси, и какви са мечтите му за спасяване на клетниците от Ада.

— Благодаря ви от цялото си сърце — рече тя развълнувано. — Трябва да призная, че бях започнала да губя надежда.

— Надеждата се губи лесно тук. Така ми се иска да имаме време да поговорим, но и двамата ни чака належаща работа. Аз трябва да водя война, а вие трябва да се върнете в Англия.

Джон извади джобния си часовник.

— Разполагаме с четири дни, шестнайсет часа и десет минути, за да стигнем в Дартфорд — посочи той.

Енергичното ѝ кимане показва, че се е досетила за сценария с рестартирането, а тя го потвърди и с думи.

— Да, трийсет тераелектронволта. Така си се прехвърлил. И сега ще се опитат да ни върнат. Имате предварително уговорен час, нали?

— Винаги си била най-голямата умница, която съм виждал — ухили ѝ се Джон и се обърна към Гарибалди. — Джузепе, мога ли да направя още нещо за вас?

— Направихте достатъчно, Джон. А сега тръгвайте.

— Не беше леко да се биете на два фронта с германците и англичаните. А сега предстои да се изправите и срещу руснаците.

— А — усмихна се Гарибалди. — Сигурно забравяте, че французите, са ни съюзници, поне днес. Ако по пътя срещнете иберийци, които си ближат раните след сблъсъка с крал Хенри, може и да ги уведомите, че един възрастен италиански господин не би отказал помощта им.

— Ще го направя. Надявам се да спечелите, Джузепе. Заслужавате победата.

— Ще сторим всичко по силите си. Уви, ще бъде трудно да пратим телеграма до Земята, за да ви съобщим резултата, но можете да си представяте, че сме успели, ако това ще ви донесе утеха.

— Определено.

Саймън, Антонио и Караваджо стояха до конете си. Джон отиде при тях да се сбогува.

— Да не си мислиш, че ще те оставим? — попита Антонио.

— Трябва да помогнете на Джузепе — рече Джон. — Точно сега има голяма нужда от вас.

Гарибалди поклати енергично глава.

— Не, Джон, те искат да бъдат докрай с вас. Аплодирам ги за верността им към един добър човек. Чака ви опасно пътуване и нямате много време. Парната кола е в лагера ни. Вземете я и не я щадете.

Закопчаният Уудбърн беше свален от микробус при товарния вход на комплекса МААК. Тревър и Бен Уелингтън го поведоха, следвани от агенти на МИ-5, обградили плътно задържания.

— На това място ли бях преди? — попита Уудбърн, когато влязоха в асансьора.

— Дом, мил дом — подхвърли Тревър. — Нека те питам нещо, друже. Защо уби всички онези хора?

— Еби си майката.

— Това казва всичко — с отвращение отбеляза Тревър.

— Какво ще правите с мен?

— Всъщност, смятаме да се отървем от теб при първия удобен момент — каза Бен.

— Не можеш да ме убиеш, тъпако. Аз вече съм мъртъв.

— Никой няма намерението да те убива. Ще те върнем обратно там, откъдето дойде. С еднопосочен билет.

Поведоха Уудбърн с дрънчене и тътрене по коридора до пригответената килия. Точно тогава вратата на тоалетната се отвори и отвътре излезе Дък заедно с агента на МИ-5, отговарящ за него.

Младежът застина като заек, попаднал на светлините на приближаваща кола. На лицето му се изписа шок. Уудбърн пръв заговори.

— Дък, ти ли си? Какво правиш тук, по дяволите?

От пресъхналото гърло на момъка успя да се изтръгне само една дума.

— Уудбърн.

— Приберете го в стаята му — нареди Тревър. — По-бързо.

— Малоумният ти брат Дърк също ли е тук? — извика подигравателно Уудбърн.

Тревър отключи една врата и Уудбърн беше тикнат вътре.

— Засега оставаш тук — каза му той.

— Тогава махнете железата — настоя Уудбърн.

— Няма начин, друже. Четирима от тези господата ще бъдат с теб през цялото време и имат разрешението ми да те наричат здравата, ако опиташ нещо, ясно ли е?

— Значи ще трябва да ме хранят с лъжица и да ми бършат гъза, така ли?

— Ще се отнасяме прилично с теб, ако се държиш добре — каза Тревър. — Иначе ще те оставят гладен и насран. И без това миришеш на лайно, така че няма да има голяма разлика.

Имаше нещо много нелепо в това да кара шумна, бълваща пара кола през откритите поля на Франкия с Емили до него. Всеки път, когато Джон я поглеждаше, тя отвърщаше на погледа му и в очите ѝ преливаше благодарност. На задната седалка Антонио и Саймън си отваряха очите на четири за безбройните опасности на настъпващата нощ. Имаше вероятност да се натъкнат на части от отстъпващата английска армия. Наоколо можеха да се спотайват френски крадци и разбойници. Не биваше да забравят и скиталците. Караваджо седеше между тях и усилено рисуваше в скицника си, преди да е станало съвсем тъмно.

След като излязоха от околностите на Париж и се насочиха почти право на север, Джон и Емили заговориха през шумотевицата на двигателя. Тя се интересуваше от теориите на Матю Копенс за случилото се при 30 TeV и той направи всичко по силите си да ѝ разкаже онова, което бе запомнил от обясненията на физика. Каза ѝ за четирите седмични рестартирания на МААК и за намеренията да закрийт комплекса след четвъртия опит, независимо от резултата.

Разказа ѝ за Уудбърн. Емили се умълча, когато Джон спомена какво са казали на родителите и семейството ѝ за изчезването ѝ.

— Сигурно мислят, че съм мъртва — промълви тя и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Знам само какво са им казали — отвърна Джон. — Наистина нямам представа какво си мислят. Важното е, че се прибиращ у дома. Ще видят истината с очите си.

— Още не сме у дома — възрази тя. — Имах много време да мисля. Споделям мнението на Матю, че сме минали през гравитон-стрейнджлет тунел и сме се озовали в паралелна вселена. Но не знаем дали простото възпроизвеждане на енергиите всеки път ще доведе до един и същи резултат.

— Случи се два пъти — изтъкна Джон. — Да се надяваме, че ще се случи отново.

— Може би. Но има и нещо друго, което ме тревожи.

— Какво?

— Трябваше да правя изчисленията наум, но ме безпокои нестабилността, която се развива при повтарящите се високоенергийни условия.

— Какво имаш предвид под...

— Отдясно! — извика Саймън. — Внимавай!

Джон наби спирачката, когато двама души изтичаха от храстите на пътя. Антонио и Саймън скочиха със саби в ръце.

Мъжете бяха млади, на по двацет и няколко, с окървавени английски униформи. Не бяха въоръжени.

— Моля ви, моля ви помогнете ни — извика единият, като вдигна ръка, за да защити очите си от ярката светлина на фаровете.

— Някой от вас говори ли английски? — попита другият, падайки на колене.

— Всички говорим — отвърна Антонио, докато приближаваше, размахвайки пистолета си. — Напоследък се оказа полезен език. От хората на Хенри ли сте?

— Да — потвърди войникът.

— Бяхме — добави вторият. — Бяхме разбити от демони с бомби в ръцете и се отделихме от останалите.

— Ние сме въпросните демони, момчета — каза Саймън, който също бе приближил.

— Но вие сте англичани — изненада се първият. — И въпреки това се биете срещу нас?

— Срещу краля — поправи го Саймън. — Има голяма разлика.

Другият погледна наляво към гората.

— Преследват ни, моля ви.

— Кой ви преследва? — попита Джон от мястото на шофьора.

— Те!

Скиталците се изсипаха на пътя. Джон нямаше време да ги преброи, но бяха между десет и двайсет.

— Стой тук! — извика той на Емили и скочи от колата. Караваджо също изскочи, размахвайки сабята си.

Скиталците бяха въоръжени със сопи и дълги ножове.

Джон стисна зъби и започна да сече, ръга и рита вонящите им тела.

Видя как един скиталец скочи на гърба на Караваджо и понечи да му се притече на помощ, но нови нападатели му се нахвърлиха. Антонио и Саймън бяха твърде далеч, за да помогнат на художника, а самият Джон бе твърде зает да отбива ударите на противниците. Изведнъж чу писък и с периферното си зрение видя как нападателят на Караваджо изви гръб и рухна на земята. Зад него стоеше Емили с дълъг нож в ръка.

Художникът докосна въображаема шапка в знак на благодарност.

— Какво ще кажете да се включите, момчета? — извика Саймън на уплашените англичани. — Няма да откажем.

Засрамени, войниците грабнаха някакви изпуснати оръжия и две-три минути по-късно и последният зловонен скиталец бе повален на земята.

— Казах ти да останеш в колата — скара се Джон на Емили.

— Радвам се, че не го направи — обади се Караваджо. — Тази жена е не само прекрасна, но е и боец.

Емили гледаше с любопитство окървавената си ръка.

— Май откривам доста силен инстинкт за оцеляване през последните седмици.

Докато другите разчистваха пътя от кървящите тела, Караваджо се върна при колата и откъсна един лист от скицника си.

— За вас — каза той и го подаде на Емили.

Беше неин тъмен и вълнуващ портрет с въглен. Косата ѝ се спускаше свободно, а очите ѝ блестяха като на някаква принцеса воин.

— Боже мой — промълви тя. — Зашеметяващ е. Бихте ли го подписали?

Караваджо написа името си под рисунката, връчи ѝ я отново и зачака целувката, която не закъсня.

Антонио подхвърли на английските войници малко хляб.

— Помогнахме ви, а сега се оправяйте сами — каза той. — Трябва да тръгваме.

— Ти си италианец, нали? — попита единият от тях.

— Да. Италианците са най-добрите. Не го забравяйте.

Стигнаха брега на Кале в пълен мрак и когато изключиха шумния котел, чуха прибоя долу.

— Ще се подслоним тук до сутринта — каза Антонио и постла одеялото си върху тревата за Емили.

Саймън намигна на Джон.

— Ще спим на смени и ще пазим влюбените птички.

— Много благодаря — кимна Джон.

Личеше си, че тя е изтощена също като него. Зави я с одеялото и напълни празната торба от гранатите с трева, за да ѝ направи възглавница.

От умората тя заваляше думите, сякаш беше пияна.

— Не мога да повярвам, че наистина си тук.

Той легна до нея.

— Сериозно ли си мислеше, че няма да дойда за теб?

— Надявах се да опиташ, но не знаех дали е възможно.

Той я прегърна, за да я стопли — както тялото, така и душата ѝ.

— Последва ме до портите на Ада — отнесено пророни тя, докато клепащите ѝ се затваряха.

— А сега ще те върна у дома — каза той.

— Знам, че ще опиташ.

Той я притисна към себе си.

— Съжалявам...

Искаше да се извини отново, че се е представил като такъв глупак с Дарлийн, но тя вече спеше. А Джон и без това имаше

чувството, че онази случка е от някакво далечно минало.

Събуди се от миризмата на храна. Караваджо беше станал рано и бе отишъл в близкото село, откъдето се бе върнал с провизии. Впечатленият Саймън го попита дали ги е откънал тайно, или ги е взел със сила. Нито едното, нито другото, отвърна художникът. Получил яйцата и шунката от един селянин срещу бързи портрети на него и на вещицата, която минавала за негова жена.

Джон остави Емили да спи и погледна към морето, но сутрешната мъгла скриваше всичко.

— Имаме си закуска — радостно възкликна Саймън.

— След малко ще я събудя — каза Джон.

— Е, приятелю, стигнахме до брега — намеси се Антонио. — Какъв е планът ти оттук нататък?

Джон беше скрил тревогите си от Емили, но ги сподели с Антонио.

— Нямам друг план, освен да се надявам, че „Хелфайър“ е закотвен някъде в района. Оставих ги преди повече от две седмици. Може да са получили съобщението ми, може и да не са. — Той погледна часовника си. — Имаме точно четири дни да стигнем до Дартфорд.

— А ако английския кораб го няма?

— Тогава ще се наложи да потърсим друг транспорт.

Антонио го тупна по рамото. Това бе първият им физически контакт и Джон остана трогнат от жеста.

— Мисля, че корабът ти е тук. Когато мъглата се вдигне, ще го видим.

— Преливаш от надежда — подхвърли Джон. — Това ми харесва.

— Защо не? Надеждата е във въздуха.

Джон нежно побутна Емили, за да я събуди, и не след дълго петимата насядаха около малкия огън, наслаждаваха се на закуската и избягваха въпроса какво ще правят, когато се нахранят.

Зорките очи на Караваджо го видяха първи.

Призрачни форми в разпръсващата се мъгла.

Той стана и посочи.

— Вижте!

Три черни черти. Три мачти.

— Кораб — рече Антонио. — Точно както ти казах.

Джон примигна, като се молеше да не е някакъв мираж. Никой не беше се сетил да вземе далекоглед, така че не им оставаше друго, освен да чакат мъглата да се вдигне.

— Това нашият кораб ли е? — попита Емили.

— Би трябвало — отвърна Джон. — Определено би трябвало.

Мина още половин час в тревожно очакване, докато не се увериха, че корабът е наистина галеон, на по-малко от километър от брега.

— Не виждам знамена или отличителни знаци — каза Джон, който се взираше така усилено, че главата го заболя. — Трябва да му дадем сигнал.

— Ако не е „Хелфайър“ ще си навлечем неприятности — предупреди Саймън.

— Нямаме избор. Би ли запалил колата? Докарай я до ръба на скалата.

На двигателя му трябваха няколко минути, за да тръгне, но накрая Саймън подкара и спря колата на десетина стъпки от пропастта.

— Добре — каза Джон. — Включи фаровете за три секунди, после ги изключи за още три и повтори упражнението.

Всички отчаяно се взираха в кораба с надеждата да ги е забелязал, но не получиха никаква реакция.

— Да продължавам ли? — извика Саймън през шума на котела.

— Още мъничко — помоли Джон и прегърна Емили през раменете, за да успокои разочарованието ѝ.

И тогава видяха проблясък, последван от гръм, който заглуши боботенето на колата.

— Стрелят по нас! — възкликна Саймън.

— Не. Виж. — Джон посочи. В океана се вдигна воден стълб. — Нарочно стреляха в морето. Те са.

Не след дълго видяха от кораба да спускат лодка и докато тя приближаваше, намериха пътека до брега и зачакаха на тясната камениста ивица, като за всеки случай държаха оръжията си в готовност.

Джон различи мъжа, който стоеше прав в лодката и махаше високо вдигнатите си ръце.

Капитан Хоус.

Джон му извика и Хоус отговори. Не различаваха думите, но това не ги накара да престанат. Когато лодката приближи и моряците вдигнаха греблата, Хоус скочи в прибоя и тръгна към брега.

— Джон Кемп! Върнахте се.

Джон нагази във водата с протегнатата ръка.

— А вие останахте. Благодаря ви.

— Получих съобщението ви от един френски конник. Виждам, че сте намерили вашата дама.

— Елате, ще ви запозная.

Двамата излязоха на брега, докато хората на Хоус изтегляха лодката.

Хоус се поклони дълбоко.

— Емили, това е капитан Хоус... извинете, не знам първото ви име.

— Чарлз.

За първи път в живота си Емили се опита да направи реверанс.

— Здравейте, Чарлз. Аз съм Емили Лаути.

— Очарован съм. Шотландска девойка. Сега разбирам защо Джон беше така твърдо решен да ви намери.

Саймън и Антонио приближиха и поздравиха капитана като стари приятели. Джон представи Караваджо.

— Ха! — възкликна Хоус. — Имате същото име като един прочут художник.

— Той е любимият ми художник. Човек с редки таланти — отвърна Караваджо и смигна на Емили.

— Донесох малко буренце вино, ако имате нужда от освежаване — каза Хоус, който така и не схвана шегата.

— С удоволствие бих пийнал — призна Джон.

Емили се разсмя.

— Някои неща не са се променили.

Саймън запали огън на брега и всички се събраха около него.

След поздравниците Хоус попита:

— Вече мога ли да науча името на човека, на когото служите? Онзи, който не е крал, но предлага надежда?

Другарите на Джон закимаха утвърдително.

— Станаха някои промени — каза той. — Той вече е крал. На Италия. Името му е Джузепе Гарибалди.

Антонио и Саймън се заеха да описват философията на Гарибалди и Хоус ги заслуша с жив интерес.

— Готов съм да предложа услугите си на тази благородна и възвишена кауза — изтъкна той, когато те приключиха.

— След като откарате приятелите ни до Британия, можете да дойдете в Италия — предложи Антонио. — Вашите умения, корабът и хората ви ще бъдат от голяма полза за нашия господар.

— За мен е чест да приема предложението ви, сър — отвърна Хоус и после се засмя. — В края на краищата, нямаме къде другаде да отидем. Хайде, Джон и Емили. Да се върнем на кораба и да вдигнем платна. Наближава буря и пресичането ще е мъчно.

Време беше да се сбогуват.

Емили прегърна и целуна всеки от мъжете и се разсмя на нещо, което Караваджо ѝ прошепна в ухото. После се дръпна настрана.

Джон беше попадал в подобна ситуация неведнъж и това не беше първата банда от братя, с които се сбогуваше. Но докато разменяше прощални думи и мечешки прегръдки първо с Караваджо, после със Саймън и накрая с Антонио, той знаеше, че тази раздяла ще е най-трудната.

Задави се и трябваше да положи усилие, за да се овладее.

— Никога не съм се бил рамо до рамо с по-храбри воини и по-добри мъже. Няма да мине ден, без да си мисля за всеки от вас. Вървете, спечелете войната си и променете вашия свят. Благодаря ви. Благодаря за всичко.

Той помогна на Емили да се качи в лодката и я последва.

Махаха през цялото време на тримата, докато се отдалечаваха от брега.

— Какво ти каза Караваджо? — поинтересува се Джон.

— Каза ми, че ако ми дойде до гуша от живи мъже, знае къде мога да намеря един много красив и талантлив мъртвец.

Дък беше уплашен още преди да започнат виковете, но сега вече бе неутешим.

— Дък! Чуваш ли ме, малко копеленце? Ще ти го начукам до макарите при първа възможност, помни ми думата.

Делия излезе и отиде при агентите на МИ-5, пазещи килията на Уудбърн.

— Не можете ли да направите нещо, за да млъкне?

— Вие какво предлагате? — попита я един от тях.

— Ами, не знам. Аз съм психолог, не бияч.

— Това означава ли, че ние сме биячите?

— Ами, изглеждате ми силни момчета, пък и се съмнявам, че Женевската конвенция е в сила тук. — Когато ѝ се стори, че мъжът не оценява опита и за хумор, тя добави: — Вижте, просто направете нещо, за да го успокоите. Пуснете му филм, дайте му допълнително пудинг, нещо такова. Докарва момчето ми до лудост.

Когато се върна, Дък плачеше.

— Поговорих с хората и се надявам, че ще го успокоят — рече тя.

— Винаги съм се страхувал от него — изхленчи той. — Не знам защо така и не се присъедини към някоя банда скиталци. Вместо това остана в селото, изкарва ни акъла и заплашва всички.

— Какви са тези скиталци?

— Най-гадните от най-гадните. Ядат човешко месо.

— Боже мой.

— Няма да застана до него в онази стая, каквото и да правите.

— Той ще бъде окован, Дък. Няма да може да те докосне.

— Ами ако се върнем? Там ще ме спипа.

— Вече говорихме за това, Дък. Машината не проработи първите три пъти, така че на твоето място не бих се безпокоила особено за четвъртия опит. Пък и той е последен.

Екипажът на „Хелфайър“ мърмореше недоволено, че на борда има жена. Капитан Хоус нареди на първия си помощник да обясни на всички, че страховете им са напразни, защото Емили е от друг свят, но никой не искаше и да чуе. Не бяха и особено радостни, че се връщат в Британия, тъй като бяха дезертъори. Духът на бунта витаеше във въздуха.

Хоус отстъпи на Джон и Емили каютата си и ги посъветва да не се мяркат навън, но половин ден след отплаването им, когато вятърът започна да вие и корабът се заклати силно, Джон реши да говори с капитана. Не можеше да остави Емили сама в неохраняваната каюта, така че ѝ помогна да се изправи на омекналите ѝ от морската болест крака и я изведе на палубата.

Шибани от дъжда, двамата изкачиха хлъзгавите стъпала, минаха покрай щурвала и стигнаха до кварталдека. Хоус ги сгълча, че са излезли в такова лошо време.

Морето беше черно и невидимо като небето, но напомняше за присъствието си със свирепите вълни, които се разбиваха на палубата и подмятаха кораба като някакво незначително парченце дърво.

— Какво е местоположението ни, капитане? — извика Джон през воя на вятъра.

Хоус гледаше кормчията, който се бореше с кормилото и хвърляше презрителни погледи към Емили.

— Трудно е да се каже. Ветровете са неблагоприятни. Без звезди или видима суша мога само да гадая. Боя се, че дори след всички тези часове може все още да сме по-близо до Франкия, отколкото до Британия.

— Имаме три и половина дни да стигнем до Дартфорд.

— Много добре знам, Джон. Ще свърша моята работа, а вие трябва да свършите вашата. Заведете дамата долу и я пазете от стихииите и раздразнителния ми екипаж.

Прекараха трудна нощ в капитанската каюта. Емили спеше неспокойно и стенеше от морската болест, когато бе будна. Джон я прегръщаше и не мигна изобщо, готов за действие, ако корабът се преобърне или моряците ги нападнат.

Накрая явно беше задрямал — когато се събуди, през оловното стъкло на прозореца се процеждаше светлина. Корабът вече не се клатеше така силно. Извади часовника си — десет и половина. Оставаха им по-малко от три дни. Джон с неохота остави спящата Емили и изтича на кварталдека, където изтощеният капитан едва се държеше на крака.

— Бурята отслабна значително — каза той. — Но се боя, че положението не е розово. Можем само да поддържаме курс по компаса

към Рамсгейт и когато видим суша, да влезем в естуара и да ви свалим на брега. По-нататък ще трябва да се оправяте сами.

— Някаква представа кога ще стигнем там?

— Абсолютно никаква, но не се бойте. Ще продължим да се борим с вятъра и вълните и ще победим.

През остатъка от деня Джон дремеше до Емили и я хранеше с бульон, когато тя успяваше да седне. Повтаряше й успокояващо, че приближават сушата, приближават Дартфорд, приближават дома. Освен че си обещаха да останат завинаги заедно, двамата разговаряха какво ще направят после. Тя се замисли дали да не напусне света на експерименталната физика и да започне да преподава в някой университет, той говореше за откриване на школа по бойни изкуства и самозащита. Когато тя отклоняваше поглед, той проверяваше крадешком часовника, смутен от скоростта, с която отлитаха часовете.

Когато нощта се спусна отново, на вратата се почука. Хоус, който едва стоеше на крака, се тръшна на един стол и се усмихна.

— Преди да се стъмни, мъглата се разреди достатъчно, за да различа сушата — съобщи той. — Видях белите скали на Рамсгейт. Ще почина малко, докато продължим към естуара. Очаквам там ветровете да са по-добри. При зазоряване ще влезем в канала и ще ви свалия на брега.

Емили успя да се надигне.

— Благодаря — просто рече тя.

Рано сутринта двамата бяха готови. Морската болест на Емили бе поотслабнала през нощта и тя успя да хапне малко хляб и сирене, а Джон отиде да поговори набързо с капитана.

Настроението на палубата определено бе по-добро, след като бурята беше зад тях и скоро щяха да свалят Емили от кораба. Но макар че морето беше спокойно и вятърът свеж, мъглата още се стелеше около тях.

— Къде сме? — попита Джон.

— Мисля, че недалеч от Саутенд. Когато мъглата се вдигне, което може да стане всеки момент, ще можем да навлезем безопасно в канала. Почти стигнахме, Джон, почти стигнахме.

Джон остана още малко на палубата, за да подиша чист въздух и да послуша крясъците на невидимите чайки. После, както беше предсказал капитанът, мъглата се разреди и той видя няколко птици.

След това мъглата се разкъса на парцали и те се появиха.

Три огромни галеона, блокиращи естуара, само на двеста метра от тях, поклащащи се леко на вълните, с прибрани платна.

И трите кораба бяха развели характерните жълти флагове.

— Иберийци! — изкрещя първият помощник-капитан на „Хелфайър“.

— Всички по платната, завой към подветрената страна! — изрева Хоус.

Испанските кораби вдигнаха люковете на оръдейните си палуби.

— Дебнели са завръщането на крал Хенри! — извика първият помощник. Под тях кормчията въртеше щурвала и се вайкаше, че жената на борда ги е обрекла.

Леките въртящи се оръдия на горните палуби на иберийците откриха огън и гюлетата им улучиха различни места по левия борд на „Хелфайър“.

— Емили! — изкрещя Джон и се втурна по стълбите, докато Хоус нареждаше да приготвят основните батареи.

Последва втори испански залп и Джон беше оплискан с кръв.

Погледна през рамо и видя, че от капитан Хоус е останала само половината от кървавото тяло.

Джон се спусна по хлъзгавите стълби и се втурна към каютата. Емили се беше свила уплашено до леглото.

— Ранен си! — извика тя.

Той я увери, че кръвта не е негова, и я хвана за ръка.

— Хайде! Трябва да се махаме оттук!

В този момент тежките оръдия на иберийците откриха огън.

Едно гюле улучи буре с барут на оръдейната палуба точно под капитанската каюта. Разнесе се разтърсващ гръм, последван от неистов трясък на разцепено дърво.

Ослепителна бяла светлина прониза очите на Джон, след което всичко потъна в пълен мрак.

31.

Усещаше, че има нещо в устата си. Раздвижи език и докосна нещо влажно и стържещо, закашля се и изплю шепа пясък. Кашлянето премина в пристъп, докато продължаваше да бълва пясък и морска вода.

Отвори очи и примигна от рязката равномерна светлина. Лежеше по очи, наполовина във водата. Изви врат и завъртя глава на едната страна. Видя пясъчна шир, по която лежаха неподвижни неща.

Тела? Отломки?

Морето изхвърляше разбити останки. Част от платно се носеше покрай брега като някакво вълшебно килимче.

Завъртя глава на другата страна и видя група хора на двайсет-трийсет метра, които носеха нещо към сушата.

Какво беше това?

Умът му не работеше достатъчно бързо. Опита се да чуе какво става през шума на морето и кашлицата, но не успя. Нещо висеше от вързопа, който носеха. Тъкан, която се влачеше по пясъка. Рокля.

Емили.

Надигна се и се затича, като кашляше и викаше като обезумял. Кубинките му бяха пълни с вода и отначало имаше чувството, че тича в катран.

— Шибани копелета! Оставете я!

Мъжете се обърнаха и когато той приближи, двамата, които носеха Емили, я пуснаха на пясъка.

Бяха общо осем.

Имаха отпуснатите рамене и животинската поза, които бе виждал и преди, досущ като нощни хищници, излезли с неохота на светло заради жертва, на която не могат да устоят.

Скиталци.

Видя как някои вадят дългите си касапски ножове. Джон пипнешком потърси сабята си, но на кръста му нямаше нищо. Без да се поколебае нито за миг, той се нахвърли, крещейки нещо

нечленоразделно и първобитно и преодолявайки последните няколко метра с мълниеносна скорост.

Първо се насочи към най-уязвимия, мършав тип със зашеметено, сякаш хипнотизирано изражение, който не бе успял дори да заеме позиция за бой. С рязък удар в адамовата ябълка Джон без проблем изкопчи ножа от отпуснатите му пръсти и се захвана за работа.

Другите скиталци му налетяха като разярени оси, но той бе порязан и по-смъртоносен. Прерязваше гърла и ахилесови сухожилия, риташе слабини и избождаше очи със свободната си ръка. Усети остра болка в десния си хълбок, разбра, че е наръган, и рязко се завъртя да забие ножа си в челото на нападателя, мъж със суха кожа и дъх като от стая на разложението. Онзи зави като попаднало в мечешки капан животно. Едва тогава Джон видя, че лявата му ръка завършва с чуканче.

Сакатият явно беше техен лидер, защото тримата скиталци, които още не бяха извадени от строя, побягнаха. Джон беше така разгорещен, че хукна след тях, но здравият му разум се върна и той спря и падна на колене, закашля се и повърна от изтощението и болката.

Изправи се с мъка и докато тичаше към Емили, затърси раната. Опипващите пръсти я откриха — кървящ разрез.

Емили лежеше по гръб, напълно неподвижна.

Но имаше пулс и гърдите ѝ се повдигаха и отпусаха едва забележимо.

Джон коленичи до нея, обърна я на една страна и извади пясъка от устата ѝ, след което отново я положи по гръб, защита носа ѝ и ѝ направи изкуствено дишане. След това започна сърдечен масаж, като през цялото време я увещаваше:

— Хайде, скъпа, хайде. Върни се при мен. Стигнахме твърде далеч, за да се отказваме точно сега.

Нищо не се получаваше. Времето течеше и в отчаянието си Джон стовари юмрук върху гърдите ѝ.

Тя се закашля.

Повръщането бе толкова силно, че в лицето му плисна гореща солена вода.

Джон отново я обърна настрани и тя продължи да кашля и плюе, след което изстена с най-чудесния стон, който бе чувал някога.

— Аз съм. Джон. Добре си. На суша сме, миличка. Почти стигнахме.

Емили отвори очи и го погледна объркано. Джон ѝ помогна да седне.

— Какво стана? — едва-едва попита тя.

— Корабът беше улучен. Явно се е разцепил. Морето ни изхвърли на брега.

— Джон, виж! — Едва сега тя видя, че наоколо има ранени, които пълзяха и се гърчеха в пясъка.

— Скиталци. Трябваше да се справя с тях.

— Ти кървиш!

Този път беше права.

— Май са ме мушнанали. Едва ли е толкова зле, защото още говоря.

Новата опасност сякаш ѝ вдъхна сили и тя се изправи. Повдигна ризата му и ахна при вида на кръвта от раната, дълга два и половина сантиметра и дявол знае колко дълбока.

— Можеш ли да я стегнеш с нещо? — попита той.

Роклята ѝ беше очевидният източник на материали за първа помощ и с помощта на един от ножовете на скиталците тя срязва доста добра ивица от подгъва, достатъчна да изиграе ролята на марля и бинт.

— Господи, Емили, доста оголваш краката си за тези места — пошегува се той. — И без това си имаме достатъчно неприятности.

— Можеш ли да вървиш?

— Разбира се, че мога. Не е кой знае какво. Едва ли бих се класирал за орден.

Тя стегна здраво превръзката и двамата тръгнаха по брега, стиснали касапски ножове.

— Чакай малко — каза Джон и бръкна в джоба си за часовника. Когато го отвори, отвътре изтече вода. Той го доближи до ухото си и изруга. — Съсипан е.

— Колко време сме били тук?

— Не знам. — Погледна небето и отново изруга, че тук никога не можеш да видиш слънцето. — Единственият начин да определиш времето е по здрач и зазоряване. Когато се стъмни, ще имаме трийсет и осем часа да стигнем до Дартфорд.

— Естуарът е нагам, така че Дартфорд също е в тази посока — каза тя.

Джон кимна, но скоро отново заруга.

— По дяволите, Емили, изхвърлени сме от погрешната страна. Намираме се северно от реката. Трябва да измислим как да я пресечем.

Докато вървяха, Джон криеше болката и замайването, което му причиняваше тя. Всеки път, когато се закашляше, трябваше да потиска стона си.

— Няма никакви указатели, но по терена се ориентирам горе-долу — каза Емили. — Едва ли сме на повече от петдесет километра от Дартфорд. Дори да се наложи да вървим пеша, лесно ще ги изминем.

Джон предпочете да ѝ спести мислите си — че ако му се наложи да пълзи, никога няма да стигнат навреме.

Мъкнаха се бавно в продължение на часове. Когато спираха за кратка почивка, Емили стягаше отново превръзката. На няколко пъти чува гласове в далечината и се криха в тръстиките.

Минаха мястото, на което според Емили се намираше кеят на Саутенд на Земята, а привечер и двамата се отчаяха, когато си дадоха сметка, че дългият залив при Хадли Рей ще ги принуди да се отклонят доста на север. Започна да вали.

Джон вече се движеше бавно, изтощен от загубата на кръв и страдащ от спазми на мускулите около раната. В далечината видяха струйка светлосив пушек, издигащ се в тъмносивото небе.

Двамата се спогледаха.

— Май нямаме избор — рече той.

Къщурката бе малка, направена от греди, измазан с кал плет и тръстиков покрив. Капакът на единствения прозорец беше затворен. Мършав кон стоеше вързан на един стълб и преживяше слама.

— Здравейте — повика Джон от безопасно разстояние. — Трябва ни помощ. Не сме дошли да ви нараняваме или да крадем.

Отговорът дойде веднага.

— Кой сте вие? — попита мъжки глас.

— Името ми е Джон Кемп.

— Колко сте?

— Само двама.

— Откъде сте?

— Дълга история, приятелю.

— Вие сте отвън. Ние сме вътре до огъня, на удобно и сухо. Имаме време за дълга история. Освен това имаме оръжия. Предостатъчно оръжия.

— Не се съмнявам. Е, добре. От Земята сме, но не сме мъртви. Разнесе се смях.

— Не сте мъртви, значи?

— Вярно е. Затова историята си я бива.

Капакът на прозореца се отвори и от него се показа цевта на мускет.

— Приближете и се покажете. И двамата. Как се казва другият?

— Емили.

— Мътните да го вземат, това е жена! — възкликна някой отвътре.

Бяха четирима, двама пъргави мъже на средна възраст и двама по-стари, може би почти на осемдесет. Джон предложи да им даде ножовете, за да ги успокои. Онези ги подушиха и зяпнаха ококорени, после се посъветваха и накрая им позволиха да седнат до огнището.

Говорителят им, един от по-младите на име Джак, проведе изненадващо целенасочен разпит, след което сподели, че е лондонски полицай от деветнайсети век.

— Е, както сами твърдите, явно не сте мъртви, не изглеждате луди, а разказът ви е твърде шантав, за да не е истина — отсъди накрая той. — Мамка му. О, извинете езика ми, мадам.

Емили му се усмихна и отпи от бирата, която им бяха предложили.

— Изобщо не се притеснявайте.

— И казвате, че сте претърпели корабкрушение при естуара? — намеси се най-старият.

— Когато дойдох на себе си, група скиталци отнасяше Емили.

— Колко бяха?

— Осем.

— И какво стана? — полюбопитства Джак.

— Видях им сметката. Е, на петима. Трима избягаха.

— Да помните някакви отличителни белези по някого от тях? — попита Джак.

— Лявата ръка на водача им, поне аз си мисля, че им беше водач, беше отрязана в китката.

Четиримата мъже се спогледаха.

— Какво стана с него? — попита Джак.

— Забих ей онзи нож в главата му.

— Велики Боже — промълви най-старият. — Избавление.

Джак напълни отново чашите на всички и разказа тяхната история. Четиримата и много други от околните села били тероризирани от незапомнени времена точно от тази банда скиталци и новината за края им направо ги беше замаяла.

Имаше котле каша с парченца месо и зеленчуци и един от мъжете го окачи над огъня да стопли храната за гостите.

Емили искаше да смени превръзката на Джон, но той настоя да я остави така, тъй като се беше образувал съсирек и кървенето бе спряло.

Нахраниха се и поговориха още, след което Джон им каза, че след малко трябва да тръгват, за да стигнат до Дартфорд.

— Да не сте решили да вървите в тъмното? — учуди се Джак.

— Имаме за изминаване поне двайсет мили, а после трябва да пресечем и реката. А аз не вървя толкова бързо, колкото ми се иска.

Четиримата се скупчиха в един ъгъл да се посъветват. Не след дълго Джак се отдели и се приближи до Джон и Емили, като почесваше брадата си.

— Гласувах да ви дадем коня си на сутринта, но другите, колкото и да са благодарни, че си видял сметката на онзи скиталски кучи син, с право възразиха, че ще загазим здравата без добичето. И така едва оцеляваме.

Джон извади джобния си часовник.

— Вече не работи, но пък е от масивно сребро. Какво ще кажете за размяна?

Беше неделя сутрин и Делия попита пазача на Дък как е минала нощта.

Оказа се, че Уудбърн се е укротил, Дък също. Излапал обилна закуска, докато гледал анимационни филми, и сега настоявал за разходка.

— Какво ще кажеш да пропуснем днешната разходка? — попита Делия момчето. — Каквото и да стане утре сутринта, днес е

последният ти ден тук и е по-добре да изгледаш всичките си любими филми и да събереш всичките си неща, за да ги занесем в новия ти дом.

— Къде ще бъде?

— Не са ми казали, но утре така и така ще разберем, нали?

— Искам си разходката — настоя той и си obu кецовете. — Обеща ми.

— Добре — въздъхна тя. — Ще извикам офицер Бари. Но разходката ще бъде кратка.

Беше чудесен, топъл и слънчев пролетен ден. Дък примижа към слънцето и попита дали могат да отидат до тенискорта и да потърсят от онези жълти топки. Поради почивния ден районът бе безлюден и не се налагаше да бъде опразнен предварително за разходката на Дък. Тенискортът също пустееше. Дък забеляза една топка при мрежата и изтича да я вземе. Заигра се с нея, като я тупкаше в земята, а после започна да я рита из игрището.

Делия се разхождаше наблизко и се заприказва с Бари.

— Знаеш ли къде ще идеш след затварянето на МААК? — попита го тя.

— Нямам представа. Да не мислиш, че ни казват? Май ще се регистрирам в бюро за безработни. А ти?

— Ще се върна в Лондон.

— Старият Дък ще ти липсва ли?

— Да бе — изкиска се тя. — Как мислиш?

— И все пак не е лошо момче — рече той. — Ако експериментът се издъни отново, дано му намерят някакъв дом. Имаш ли представа къде ще го преместят?

— Не знам и не съм сигурна, че искам да научавам — въздъхна Делия.

Междувременно Дък беше изкачил три четвърти от високата телена ограда на игрището.

Бари го забеляза.

— Хей! — извика той. — Слизай веднага!

Върхът на оградата беше само на метър от по-ниската ограда по периметъра на комплекса.

Делия веднага разбра какво е намислил Дък.

— Спри! Не искаш да го направиш — извика му тя.

Но той вече беше изкатерил оградата, прехвърли се от другата страна, прескочи с лекота бодливата тел и се приземи изненадващо пъргаво извън територията на МААК.

Въпреки това куцаше, докато бягаше към залесения район зад паркинга за персонала.

— Давай! — изкрещя Делия на Бари. — Тръгвай след него!

Но Бари не беше сред най-атлетичните охранители и й заяви в прав текст, че няма никакви шансове да направи такъв скок, нито да оцелее след него. Той завика в радиостанцията си да обявят тревога. Междувременно Дък беше изчезнал.

Когато Тревър и Бен пристигнаха от домовете си. Делия беше в истерия. Тревър скастри здравата подчинения си Бари, а Бен направи същото с подчинената си Делия, но бързо зарязаха безполезното мъмрене и се свързаха с полицията на Есекс, която не можеше да повярва, че й се налага да гони още един беглец от МААК.

— Господи, Тревър — въздъхна Бен, когато най-сетне останаха сами. — И това след цялото трепане да намерим Уудбърн. Рестартирането е след двайсет и четири часа, а ние пак сме с един мъртвец по-малко.

Сместени на малкото седло, Емили и Джон язدهа на запад. Джон се беше схванал като дъска, но макар и силна, болката в хълбока се търпеше. И двамата бяха обнадеждени от факта, че кървенето бе спряло, температурата бе спадала и имаха цял ден да намерят лодка и да стигнат до Дартфорд.

Часове по-късно обаче оптимизмът им започна да помръква. Планът да се придържат към северния бряг, докато не приблизят достатъчно до предполагаемото място на Дартфорд, веднага се натъкна на проблеми. Имаше много крайречни села, през които не смееха да минат през светлите часове, и затова бяха принудени да яздят успоредно на реката, но и доста далеч на север.

Вечерта приближаваше бързо, когато излязоха от гората да се ориентират за пореден път.

— Вече сигурно сме го подминали с километри — изсумтя Джон. — Ако продължим на запад, ще стигнем до Лондон.

— Трябва да си починеш — каза тя. — Аз също. Да изчакаме да се стъмни и да се опитаме да намерим лодка при последното село, покрай което минахме.

Нощта настъпи, което според Джон означаваше, че е към осем вечерта. Оставаха им четиринайсет часа, много широка река за прекосяване и още километри пеша, след като стигнат другия бряг. Яхнаха отново коня и поеха на изток.

Селото беше съвсем малко, с няколко къщи, по-малки и по-паянтови и от къщата на полицая. От комините на две се виеше пушек и Джон и Емили ги заобиколиха отдалеч.

Поведоха коня за гривата надолу по течението. Беше тъмно, но очите им бяха привикнали достатъчно с мрака и я видяха веднага — малка лодка с две гребла, вдигнати на планширите.

— Надявам се да плава — прошепна Джон.

Приблжиха, когато ненадейно се чу глас.

— Стойте!

Мъж, държащ фенер в едната ръка и нещо дълго в другата.

— Здравсти, приятел — уморено поздрави Джон. — Бързаме и исках да видя дали не можем да заемем лодката ти, за да пресечем реката.

— Нямахте никакво намерение да я заемете. А да я откраднете.

— Да, прав си — призна Джон. — Но имаме отчаяна нужда от нея.

— Махайте се. Няма да получите лодката ми.

Емили се заплака.

— Моля ви, помогнете ни.

— Жена? Това жена ли е?

— Виж, приятел — каза Джон. — Не мога да ти разказвам историята ни. Нямаме време. Мога ли да купя лодката ти?

— Какво предлагаш?

— Имам хубав нож.

— Ами конят?

— Разбира се. Можеш да вземеш коня.

— И ножа ли?

— Да, и ножа.

— Добре, пъхни ножа под седлото и прати коня към мен. После можете да вземете лодката.

— Държи ли се на вода? — попита Джон.

— Ще се наложи сами да проверите.

Джон оттласна лодката от брега и скочи в нея до Емили. Докато силното течение ги носеше надолу, чуха мъжа да се смее в тъмното. Не им отне много време да разберат защо — лодката се пълнеше с вода от дупка при носа. Джон се опита да гребе, но заради болката в хълбока не можеше да балансира загребванията, така че Емили седна от дясната му страна и хвана другото гребло.

За всяка дължина на лодката, която успяваха да изминат, течението ги отнасяше две дължини на изток. И през цялото време водата продължаваше да пълни съда.

— Между другото, в университета тренирах гребане — каза Емили с възможно най-приповдигнатия си тон.

— Медали печелила ли си? — попита Джон, като се взираше в мрака.

— Нито един. Бяхме ужасни. Обикновено се класирахме последни.

— Ще се престоря, че не съм го чул.

Продължиха да гребат близо час, а лодката потъваше все повече и повече. Когато водата започна да плиска в коленете им, двамата си дадоха сметка, че скоро ще им се наложи да плуват. Емили призна, че горе-долу може да се държи на повърхността, но Джон я увери, че въпреки раната си е отличен плувец и ще ѝ помогне.

Лодката се блъсна в нещо и спря.

Бяха стигнали отсрещния бряг.

Двамата слязоха и със смях се тръшнаха във високата трева.

Той я целуна.

— По-добра съм в целувките, отколкото в плуването — подхвърли тя.

— Медали печелила ли си?

— Цял сандък.

В десет вечерта в неделя Бен и Тревър седяха в офиса. Току-що бяха говорили с полицията. Нямаше никаква следа от Дък, въпреки че всички налични полицаи бяха концентрирани в Дартфорд.

— Е? — обади се Бен.

— Какво?

— Май е време за едно питие?

— Намира ли ти се? — попита Тревър.

Бен бръкна в куфарчето си и извади увита бутилка с панделка.

— Само това. Беше подарък за парти, на което жена ми отиде сама. Да ти се намира тирбушон?

— Естествено — отвърна Тревър.

Той извади чук и отвертка, наби тапата в бутилката и наля виното в две чашки за кафе от стиропор.

— Наздраве — вдигна своята Бен. — За моя приятел Тревър Джоунс, на когото му предстои уволнение.

Тревър кимна сериозно.

— За моя приятел Бен Уелингтън, на когото му предстои уволнение.

Доктор Куинт влезе без да чука и попита дали имат нещо за докладване.

— Нищо — отвърна Тревър. — Питие?

— Алкохолът е забранен на територията на комплекса. Би трябвало да го знаете най-добре.

— Сериозно? — направи се на ударен Тревър. — При тези обстоятелства...

Радиостанцията му изпраща и се разнесе гласът на Бари от рецепцията.

— Шефе, гледаш ли седма камера?

Тревър завъртя стола си към екраните.

На седма камера, която покриваше южния вход на комплекса, се виждаше Дък, мокър до кости в дъжда и викащ някой да го пусне.

— Не искам да оставам тук, но не знаех къде да отида — измънка той, когато го прибраха. — Мога ли да получа пица и да гледам филми?

Джон знаеше, че е между пет и половина и шест сутринта, защото утрото вече беше настъпило. Бяха изминали малко разстояние, защото нямаше смисъл да се опитват да открият Дартфорд в тъмното. Дори не бяха сигурни дали се намират източно или западно от селото.

Джон смяташе, че са го подминали с коня, но не знаеше колко далеч ги е отнесло течението.

— Ти решавай — предложи той. — Ти си ученият.

— Нямам представа, но знам, че шансовете са петдесет на петдесет. Предлагам да тръгнем на запад.

— Е, свърши си работата. Моята е да се опитам да отчитам времето с доста неточния си вътрешен часовник. Разполагаме с четири часа и половина.

Близо час вървяха през мочурищата край реката, като се мъчеха да не обръщат внимание на глада, а Джон и на болката и на още нещо. Беше започнал да го усеща през нощта — студените тръпки, за които знаеше, че са първият признак за инфекция. Не след дълго щеше да бъде в много лоша форма.

Изведнъж Емили спря, сложи ръце на кръста си и се загледа в реката.

— Знам къде сме — заяви тя.

— Къде?

— Виждаш ли онзи остър завой, където сушата се вдава в реката като обърнато V? Сигурна съм, че това е Суонскомби.

— Колко далеч е от Дартфорд?

— Между шест до осем километра на запад. Движим се в правилната посока.

— Никога не съм се съмнявал в теб — изтъкна той.

— Провери вътрешния си часовник. Колко време ни остава?

— Около три часа.

— По-добре да се размърдаме. Добре ли си?

— Да, защо?

— Изглеждаш ми зачервен.

— Просто съм развълнуван, това е.

Продължиха да следват реката, а треската на Джон се засилваше все повече и повече. След още един час той вече не можеше да крие проблема си. Беше плувнал в пот и му се виеше свят. Въпреки възраженията му Емили настоя да спрат и да пийне вода от реката.

Докато той пиеше, тя повдигна ризата му и ахна.

— Превръзката е позеленяла, Джон. Раната е станала септична.

— Хайде, да продължаваме — настоя той и се изправи с мъка.

Продължиха напред, но се движеха все по-бавно и по-бавно, когато трябваше да вървят бързо. Джон вече не можеше да прецени часа и Емили реши да се нагърби и с тази задача.

— Моля те, Джон — каза тя, когато крачките му преминаха в тътрене. — Струва ми се, че ни остава само един час. Трябва скоро да завием към вътрешността, но не знам къде.

Краката на Джон се подкосиха и той тупна на земята.

Емили го умоляваше да стане, но той почти не я чуваше.

Погледна тревата и понечи да откъсне стрък, за да направи свирка, както обичаше да прави като момче. Единствено това искаше в този момент.

Опъна стръка между палците си и докато го поднасяше към устата си, го видя и отпусна ръце в скута си.

Пушек от комин, издигащ се на по-малко от километър на юг.

Дартфорд.

32.

Джон събра всичките си сили и се облегна на Емили, за да изминат финалната дистанция, пък било и със скоростта на охлюв. Двамата изкуцукаха мъчително до къщите на Дартфорд.

— Колко време ни остава? — дрезгаво прошепна Джон. Гърлото му беше пресъхнало от треската.

— Не много. Половин час. Може би по-малко.

Наблизо бяха вързани няколко мършави кози, но не се виждаха никакви хора. Капакът на задния прозорец на къщата на Дърк беше затворен. Минаха отпред и Емили почука на вратата.

Отговор не последва.

— Опитай отново — каза Джон.

Пак нищо.

— Дърк, Джон Кемп е — извика Джон. — Отвори.

Капакът се отвори и от прозореца предпазливо надникна глава.

— Мътните да ме вземат! — ревна младежът. — Това са живите!

Съседите му чуха глъчката и отвориха прозорци.

Резето на вратата се вдигна и Дърк излезе навън.

— Не мога да повярвам, че сте оцелели, пък и се върнахте. Проклет да съм. Е, такъв съм си.

— Разбира се, че ще се върнем — едва-едва измънка Джон. — Нали правиш най-добрата бира в Ада.

— Май имаш нужда от една.

— Той е зле — каза Емили. — Имаш ли вода?

— Не. По-добре бира — настоя Джон. — После трябва да застанем на мястото.

Малко след девет сутринта на Тревър му беше съобщено, че посетителят му е дошъл. Докато вървеше към рецепцията, той се замисли отново дали е постъпил правилно. Беше уредил посещението с началниците, но сега, когато Арабел бе вече тук, нервите му се бяха опънали до скъсване. В десет и пет щеше да има много добра или много лоша новина за нея. Или щеше да я събере с Емили, или да ѝ

каже, че никога вече няма да я види. А шансовете определено клоняха към лошия сценарий.

Бучката в гърлото му сякаш стана още по-голяма, когато зави на ъгъла и видя, че е довела и децата.

Арабел явно долови притеснението му, защото веднага се извини.

— Знам, че го правя отново, но бях забравила, че е почивен ден. Не успях да намеря гледачка. Звуча като развален грамофон.

— Няма проблем — неубедително отвърна Тревър и клекна да поздрави Сам и Бел. — Здравейте, помните ли ме?

— Ти си Тревър — каза Сам. — Мама те харесва.

Арабел се изчерви, но не се усмихна. Тревогата ѝ бе твърде силна.

Тревър се изправи.

— Е, аз също я харесвам, както и вас двамата.

— Е, ще ми съобщиш ли новини за Емили? — твърдо попита Арабел.

— Скоро. Ще ви помоля да изчакате в офиса ми. Още една последна среща и ще можем да поговорим.

— Моля те, просто ми кажи. Мъртва ли е?

— След по-малко от час, става ли? Обещавам, че когато си тръгнеш оттук, ще знаеш всичко, което знам и аз.

— Добре, Тревър. Чаках толкова дълго, така че сигурно ще мога да изчакам още час. Имате ли автомат за закуски? И двамата са гладни. Трябваше да им взема нещо, но сутринта не бях на себе си.

— Тук няма, но изчакай за момент.

Тревър отиде на рецепцията, обади се по телефона и се върна.

— Получих разрешение да ви заведа в столовата за персонала. Има избор на храна и напитки, а също и телевизор за децата. Как ви звучи?

Сам заподскача, за да покаже мнението си.

Бел се уплаши от дългото спускане с асансьора, докато на момчето му хареса. Минаха покрай контролната зала и Тревър видя как Арабел надникна, докато влизаше някакъв техник. Дори и да искаше да попита какво става, тя премълча.

Контролната зала се пълнеше, а столовата се опразваше. Последните останали служители допиваха кафетата си и изхвърляха

чашките в кошчетата за боклук.

— Така — рече Тревър. — Цялата столова е само за вас. — Той извади дребни от джоба си и ги даде на Сам, който прие парите с радостно възклицание. — Това е за автоматите. Ще дадеш на мама и на сестра си, нали, приятел?

Арабел погледна стенния часовник.

— По-малко от час — натърти Тревър. — Ще се върна да ви взема.

— Донесох ти рестото от вечерята — каза Арабел.

Той се усмихна.

— След малко се връщам.

Контролната зала беше пълна за последен път, както смятаха всички. Матю Копенс се беше подготвял старателно цяла седмица, за да е сигурен, че четвъртото и последно рестартиране ще мине по план. Евентуалният неуспех като при предишните три опита нямаше да се дължи на недостатъчно планиране и подготовка, но дълбоко в себе си той вярваше, че шансовете да види отново Емили клонят към нулата.

Куинт слезе до работната му станция, като щракаше с химикалката си за явно раздражение на Матю.

— Пуснете ускорителя на трийсет тераелектронволта възможно най-дълго, преди да го изключите — прошепна той последното си нареждане. — Данните, които ще съберем днес, ще бетонират наличието на гравитона. Това ще бъде наше откритие, по дяволите. Няма да могат да ни го отнемат.

Куинт се върна при важните клечки на най-горния ред. Всички се бяха събрали за случая — енергийните министри Лерой Битърман и Керън Смиуик, Кембъл Бейтс от ФБР и Джордж Лорънс от МИ-5. Бейтс и Лорънс като че ли бяха най-загрижени от липсата на обхват под земята, тъй като и двамата трябваше да се обадят и да докладват на Белия дом и Даунинг стрийт в десет и една минута.

— Какво мислиш, Хенри? — обърна се Битърман към Куинт.

— Мисля, че разполагаме с достатъчно статистически данни, за да заковем гравитона в пет сигма, ето какво.

— Всъщност питах за доктор Лаути и господин Кемп.

— Ще трябва да изчакаме и да видим, Лерой.

Петнайсет минути преди старта, при температура на магнитите 1.7 К, Матю нареди да включат синхротрона.

Десет минути преди старта залата се смълча, когато вратата се отвори и Дък беше въведен в залата. Някои от важните клечки никога не бяха го виждали с очите си и сега го зяпаха и дискретно душеха въздуха, докато агентите от МИ-5 и Делия го водеха надолу към центъра.

Облечен с любимия си червен найлонов анцуг и жълти кецове, Дък по нищо не се отличаваше от милионите други младежи, живеещи в рамките на овала на МААК. Разбира се, в същото време той бе съвсем различен, наистина рядка птица.

— Хайде, Дък, знаеш си урока — подкани Делия. — Застани ето там.

— Какво е това?

Той посочи. За пода бяха закрепени две стоманени халки.

— Малко нововъведение този път. Предпазна мярка. Заради Уудбърн.

Един от агентите извади окови за крака и закопча глезените на Дък.

— Защо мен? — запротестира младежът. — Той има нужда от тях, не аз.

Агентът прекара веригата през едната халка и заключи катинара.

— Не се безпокой, Дък — каза Делия. — Ще ги махнем веднага след като експериментът приключи. После сме ти приготвили чуден обяд.

— Ами разходка навън?

— Мисля, че с разходките ти е приключено — отвърна тя с напрегнат смях.

Вратата отново се отвори, този път за Уудбърн.

Дък се вцепени.

— Не се безпокой — утеши го Делия. — Нали виждаш, съвсем е окован.

Наистина беше така. Глезените му бяха закопчани с верига, а върху смачкания оранжев комбинезон му бяха надянали усмирителна риза, която обездвижваше ръцете му на гърдите. Уудбърн бе оказал яростна съпротива сутринта и вземането на всички ограничителни мерки бе абсолютно задължително. Освен това беше решено, че няма да е зле да му сложат и качулка на главата.

— Ще видим ли лицето му? — обърна се Бейтс към Лорънс.

- Мисля, че да, в последния момент. Само заради филмирането.
- Колко души беше убил?
- В наше време ли? Да видим. Май бяха седем.
- Добре, че беше само той.
- Така е.

Пред Уудбърн вървяха Тревър и Бен, които цяла сутрин се бяха занимавали с изстъпленията му. Агентите от двете му страни го държаха здраво и му помагаха да слиза по стълбите. Големите му стъпала приличаха на лодки в пластмасовите чехли. През цялото време Уудбърн беснееше под качулката.

— Къде съм, мамка му? Махнете тази качулка, за да ви погледна в очите, копелета такива. Хайде, да не би да ви е шубе от мен?

Когато го изкараха в центъра, Дък се дръпна толкова далеч от него, колкото му позволяваше веригата.

Докато го закопчаваха за пода, Уудбърн подуши шумно.

— Я виж ти. Дък бил тук. Ще ми опиташ патката, когато те пипна.

Куинт повика Тревър.

— Виковете му смущават всички. Можете ли да направите нещо по въпроса?

Тревър отиде при Бен и го попита дали нямат с какво да му запушат устата. Когато получи отрицателен отговор, той сви рамене, свали едната си обувка и събу чорапа.

— Добре тогава — рече, махна качулката на Уудбърн и натика чорапа в устата му, след което отново го закачули. — Спокойно, друже. Чист е, сутринта го обух.

Бен потупа Тревър по гърба.

— Първокласна полицейска работа — похвали го той.

Делия приближи и поиска разрешение да излезе.

— Ако нямате нищо против, предпочитам да не гледам края — обясни тя.

— Мъчно ти е да гледаш как Дък си заминава или те е страх, че ще остане тук? — попита Бен.

— Мисля, че и двете.

— Оставих сестрата на Емили и децата ѝ в столовата — обади се Тревър. — Би ли им правила компания, докато дойда да ги взема?

— С удоволствие.

Пет минути преди старта съобщиха, че мюонният детектор е включен и че синхротронът работи на пълна мощност. Матю започна да отброява последните четири минути до изстрелването на лъчите.

Тревър се хвана, че отново и отново си повтаря една и съща мисъл.

„Хайде, Джон, можеш да го направиш. Хайде, друже. Върни я у дома.“

Емили си имаше публика.

Почти цялото село ги гледаше или от прозорците, или от пътя. Един грубоват тип на име Алфред понечи да я доближи и тъй като Джон не бе в състояние да я защити, Дърк размаха предупредително сопа. Алфред отстъпи и спря при трима приятели на няколко метра разстояние.

— Мисля, че беше тук — каза тя и отбеляза мястото, като прокара крак в прахта. — Джон, какво ще кажеш?

Той се държеше за нея.

— Да. Така ми се струва.

— Дърк, можеш ли да донесеш стол или табуретка за него? — попита тя.

— Разбира се.

Младежът изтича обратно в къщата и се върна с табуретка. Емили я постави на мястото, настани Джон и избърса потното му лице с полата си, при което разголи твърде много краката си. Събралите се мъже започнаха да подсвиркват и подвикват. Алфред направи една-две крачки напред и започна да опипва чатала си.

— Хайде, хайде! — извика Дърк. — Позабавлявахте се. А сега кротко. Най-вече ти. Алфред.

Дърк тръгна към Емили и Джон, но тя му махна да се дръпне.

— Не приближавай много. По-добре да не попадаш в тази каша.

Той се закова на място.

— Значи, ако се получи, Дърк ще се върне, така ли?

— Такава е теорията.

— И кога ще стане? Човек никога не знае кога чистачите ще направят обиколката си.

— Всеки момент — отвърна тя и клекна близо до Джон.

Хвана ръката му. Той я стисна и промърмори „Да се надяваме“, след което настоя да се изправи.

Двамата станаха едновременно.

Една минута преди старта Матю започна вкарването на оловния газ в оръдията за частици.

Трийсет секунди преди старта Куинт даде окончателното си разрешение и нареди на Тревър да свали качулката на Уудбърн. Тревър бързо я дръпна и се отдалечи на безопасно разстояние.

Операторът засне яростните опити на Уудбърн да изплюе чорапа и треперещите устни на Дък.

— ... три, две, едно. Начало.

Образът се разшири, за да покаже елиптичната карта на МААК зад Дък и Уудбърн и обиколките на протоните. Някои от въоръжените охранители влязоха в кадър.

Матю бавно обявяваше повишаващата се енергия.

— Двайсет тераелектронволта, дваайсет и четири, дваайсет и осем. Дами и господа, пълна мощност на трийсет.

Дърк викаше на Алфред да стои настрана, когато думите заседнаха в гърлото му.

Джон и Емили бяха изчезнали.

На тяхно място насред пътя стояха Дък и Уудбърн и гледаха като треснати.

Дък беше гол, с изключение на памучните чорапи и памучните боксерки, които при липсата на ластик се бяха свлекли до коленете му. Уудбърн беше в по-добро състояние. Памучният оранжев комбинезон бе преминал непокътнат. Металните окови и усмирителната риза ги нямаше и той започна да вади памучния чорап от устата си.

Операторът изпусна камерата, но побърза да я вдигне и да продължи да снима.

Зашеметеното мълчание в контролната зала бе последвано от бурни аплодисменти и радостни възгласи.

Куинт спря да щрака с химикалката и автоматично я прибра в джоба си.

Краката на Матю се подкосиха и той рухна на въртящия се стол.

Джон и Емили стояха сред веригите и белезниците, оставени от Дък и Уудбърн. Още се държаха за ръце.

— Гледай само! — възкликна Битърман и се хвана за главата, а после целуна Смиутуик, преди тя да успее да се дръпне.

И тогава радостното настроение изведнъж се изпари.

Джон и Емили отново изчезнаха, а на тяхно място се върнаха Дък и Уудбърн.

Редуването беше неравномерно, продължаваше между една и три секунди. Емили и Джон се сменяха с Дък и Уудбърн, Дък и Уудбърн се сменяха с Емили и Джон.

Матю отчаяно извика през рамо.

— Доктор Куинт! Какво да правим с мощността?

От шока Куинт се беше хванал за главата, изгубил дар слово.

Тревър погледна към Бен.

— Трябва да направим нещо! — извика той.

Двамата пристъпиха към центъра.

— Не слизайте там! — викна им Битърман. — Може да завлече и вас.

Тревър не му обърна внимание. Стигна на метър от примигващия Уудбърн.

— По мой знак — каза той на Бен.

Бен го разбра. В мига на следващата смяна Тревър извика „Сега!“ и се втурна напред, подхвана Джон и го изблъска чак до стената с екраните. Бен направи същото с Емили и четиримата паднаха на пода, оплели ръце и крака.

— Изключвай! — изкрещя Тревър и Матю тутакси изключи ускорителя.

Емили се освободи и изпъзля до Джон.

— Успяхме — изпъшка той.

— Не, ти успя — промълви тя, докосвайки лицето му.

Тревър се изправи и подаде ръка на Джон, за да му помогне да стане.

— Добре дошъл у дома, шефе.

— Радвам се да се върна.

— Изглеждаш адски зле.

Джон се разсмя и се намръщи от болка.

— Много смешно.

— Той има нужда от лекар — каза Емили. — Веднага.

Уудбърн най-сетне успя да извади чорапа от устата си. Не обърна внимание на мърморещите селяни, а сграбчи Дък за гърлото и започна да го души. Дък се втурна към него и го заудря по гърба и краката със солата си. Когато по-едрият мъж отвърна, другите селяни също се включиха в пердаха. Бос, Уудбърн побягна към реката, като сипеше ругатни и се кълнеше, че ще се върне да им даде хубав урок.

Дък още стоеше насред пътя, гол и потресен. Дък отиде при него и го награби в мечешка прегръдка.

— Върна се при мен — възкликна той. — Не мога да ти опиша колко много ми липсваше. А на теб липсваше ли ти големият ти брат?

Дък бавно вдигна ръце и отвърна на прегръдката.

— Разбира се. Страшно ми липсваше. Но чакай само да ти разкажа каква кльопачка имат там, какви рисувани филмчета гледат, в какви меки легла спят и как сереш в едни неща, които ти отмиват лайното.

— Хайде, влизай вътре, гол нещастнико — побутна го Дък. — Имаме цяла вечност да разказваш историите си. Обзалагам се обаче, че нямат по-добра бира от тази на брат ти.

Разговорът им беше прекъснат от виковете на съселяните и когато се обърна да види какво става, ченето на Дък увисна. Той посочи и се затича, зарязвайки боксерките насред пътя.

Куинт заслиза по стълбите с широка усмивка.

— Добре дошли обратно, доктор Лаути. Не се безпокойте, доста се потрудохме във ваше отсъствие. Би трябвало да разполагаме с достатъчно данни, за да потвърдим съществуването на гравитона. Политиците може и да ни закрийт, но не могат да ни попречат да публикуваме. Кой знае, може дори да спечелим Нобелова награда.

Джон отново държеше ръката на Емили. Пусна я. Раната му пречеше да използва дясната си ръка, но и другата щеше да свърши

работа.

Ляво кроше в челюстта и Куинт се просна в безсъзнание на пода.

Емили не се отделяше от Джон.

Той лежеше на носилка в лечебницата на МААК в дъното на коридора. Бяха го сложили на системи. Докторът говореше по телефона, за да уреди прехвърлянето му в Лондон за операция и антибиотици.

Емили попита дали може да иде да си вземе кафе.

— Страшно ми се пие — добави тя.

И точно тогава напипа нещо в джоба си. Портретът от Караваджо беше оцелял при прехвърлянето. Тя бързо сгъна листа и го прибра.

Тревър се сети за Арабел. Беше десет и трийсет и пет.

— Господи, съвсем забравих. Оставих Арабел и децата в столовата.

— Тук ли са? — ахна Емили.

— Ти остани — каза Тревър. — Ще я доведа. Няма да е на себе си от радост.

Той затича в тръс по коридора, отвори вратата на столовата и веднага посегна към кобура си, объркан и обхванат от ужас.

Арабел я нямаше. Децата ги нямаше. Делия я нямаше.

Вместо тях четирима миризливи, мръсни и уплашени мъже се гушеха в ъгъла до един от автоматите.

Алфред, най-едрият, тръгна агресивно напред, с което принуди Тревър да стреля предупредително в тавана. Алфред замръзна и се върна обратно в ъгъла. Тревър извади радиостанцията си и обяви тревога.

Бен и хората му се втурнаха и закопчаха мъжете, докато Тревър напразно се опитваше да дойде на себе си.

— Изчезнали са, Бен. Изчезнали са, мамка му. Какво направих? Защо изобщо доведох Арабел и децата тук?

Бен понечи да каже нещо утешително, но телефонът му иззвъня и той вдигна, когато видя кой го търси. Заслуша се, каза няколко думи в отговор и прибра апарата обратно в джоба си.

— От централата — поясни. — Полицията току-що е съобщила за сериозен инцидент в Южен Окендон, на около петнайсет километра

оттук.

Тревър се досети какво ще добави Бен.

— Познавам онова място. Тунелите на МААК минават оттам.

— Неколцина обитатели на жилищна сграда са изчезнали, а вместо тях вилнеели някакви непознати.

Емили погледна с очакване, когато двамата мъже се върнаха в лечебницата, но посърна, щом видя мъката, изписана на лицето на Тревър.

Не можеше да намери сили да попита какво е станало, така че Джон го направи вместо нея.

— Какво има? Къде е сестра й?

— Имаме проблем, шефе — с треперещ глас каза Тревър.

— Какво е станало?

Емили веднага разбра.

— Изчезнала е, нали?

Тревър кимна.

— И децата ли?

Тревър отново кимна.

— И една друга жена, която беше с тях.

— Защо си ги довел тук, за бога? — извика тя. — Енергийните полета са твърде нестабилни.

— Грешката е моя — скръбно рече Тревър. — Аз съм виновен.

Бен беше снимал с телефона си четиримата мъже в столовата. Показа снимката на Джон и Емили.

— Да, бяха там — потвърди Джон. — На няколко метра от нас.

— На същото място като столовата, предполагам — отбеляза Бен. — Освен това научихме, че преди малко няколко души са изчезнали на петнайсетина километра северно оттук, от едно градче, под което минава тунел на МААК. И в района се появили много непознати.

Емили се разплака. Преди някой да успее да го спре, Джон махна системата от ръката си и се изправи до нея, като я прегръщаше през кръста.

— Боже мой — промълви Емили и погледна тъжните му очи. — Трябва да се върна обратно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.